

CĂRȚI ROMANTICE

Speranțe
renăscute

DEBBIE
MACOMBER

capitolul 1

Grace Sherman se uita în jos, fix, la documentul legal care avea să inițieze procedurile de divorț. Stătea jos în biroul avocatului cu Maryellen, fata ei cea mai mare, care venise cu ea ca să îi asigure sprijinul de care avea nevoie. Grace își spusese încă o dată că totul trebuia să fie simplu și ușor de făcut, acum că decizia era deja luată. Era gata să pună capăt căsniciei ei, gata să își refacă viața distrusă. Să o ia din nou de la capăt... Însă mâna îi tremură în timp ce lua stiloul.

Era greu de ignorat faptul că nu dorea asta - însă din cauza lui Dan nu avea de ales.

În urmă cu cinci luni, în aprilie, bărbatul cu care era măritată de aproape treizeci și șase de ani dispăruse. Dispăruse fără urmă. Cu numai o zi înainte totul fusese perfect normal; a doua zi, pur și simplu dispăruse. Din câte se părea, din proprie inițiativă și fără nici un fel de explicație. Chiar și acum, lui Grace îi era greu să creadă că bărbatul cu care trăise, pe care îl iubise și cu care avea două fete, putuse să îi facă ceva de o asemenea cruzime.

Dacă Dan nu o mai iubea, ea, una, ar fi putut să accepte acest lucru. Ar fi găsit în ea suficientă mândrie, suficientă generozitate ca să îl elibereze fără nici un fel de amărăciune. Dacă el se simțea atât de nefericit în căsnicia lor, ea l-ar fi lăsat bucuroasă să fie liber să își găsească fericirea cu altcineva. Ce nu putea să îi ierte însă era suferința pe care el o lăsase pe umerii familiei lor, ceea ce le făcuse celor două fete pe care le aveau împreună. Mai ales lui Kelly.

Dan dispăruse la scurt timp după ce Kelly și Paul anunțaseră plini de entuziasm că, după ce încercaseră ani la rândul, în cele din urmă ea rămăsese însărcinată.

Dan fusese extrem de bucuros, iar Grace, la rândul ei, la fel. Acest bebeluș avea să fie primul lor nepot. Și ei așteptaseră atât de mult să se întâmple asta...

Kelly fusese întotdeauna apropiată de tatăl ei, iar dispariția lui în acest moment critic din viața ei o devastase. O implorase pe Grace să amâne procedurile de divorț, convinsă că tatăl ei se va întoarce înainte ca Tyler să se nască. Iar când Dan avea să revină, urma să le dezvăluie motivul perfect întemeiat al dispariției lui și să le explice totul spre satisfacția lor.

Cu toate acestea, el nu se mai întorsese și nici nu mai primiseră vreun fel de informații despre el. Nimic în afară de îndoieli, întrebări și un sentiment profund și chinuitor de furie ce se accentuase în săptămânile următoare ce parcă nu se mai terminau.

Când Grace nu mai rezistase așa, fără să știe nimic, îl angajase pe Roy McAfee, un detectiv particular și fost polițist în care avea încredere. Roy făcuse o cercetare extinsă, fiind sigur că Dan lăsase o urmă printr-un document, ceva, și avusese dreptate. Pentru Grace fusese un șoc total ceea ce scosese la iveală Roy. În urmă cu un an, Dan cumpărase o rulotă, plătind cu bani gheață. Grace nu avusese nici cea mai vagă idee de unde avusese el acești bani și nici nu știuse ceva despre rulotă. El nu-i vorbise niciodată despre așa ceva, și nici ea nu o văzuse vreodată. Nici până astăzi nu avea nici cea mai vagă idee referitoare la locul în care el o ținuse în toate aceste luni. Sau unde anume era acum rulota.

Ținând cont de genul acesta de dovezi extrem de mai covârșitoare, Grace își făcuse o teorie. Credea că Dan folosisse rulota ca să întâlnească în secret cu altă femeie. Fusese văzut o singură dată, și asta undeva pe la sfârșitul lunii mai. Pentru ea era ca și cum soțul ei orchestrase această scurtă reapariție exact pentru ea, ca și cum o tachina, provocând-o să îl găsească. Ziua aceea fusese una dintre cele mai groaznice pe care le trăise Grace.

Un coleg de muncă de-al lui Dan îl văzuse în portul turistic, iar Maryellen venise în grabă la bibliotecă să o ia și să o ducă acolo. Însă până în momentul în care Grace ajunsese în port, Dan era deja plecat. O femeie oprise lângă trotuar, iar Dan se suise în mașină și plecase fără ca să se mai audă vreodată ceva de el sau să mai fie vreodată văzut.

Gândindu-se acum în retrospectivă, începuse să creadă că Dan îi dăduse răspunsurile de care ea avea nevoie cu atâta disperare. Nu se putea gândi la alt motiv pentru care el ar fi apărut așa, în secret, în cel mai circulat loc din oraș, unde era cel mai probabil să fie văzut - și recunoscut. Biblioteca la care lucra ea era situată la mai puțin de două străzi distanță. În mod clar, soțului ei îi lipsea curajul de a-i spune că exista altcineva în viața lui. În schimb, alesese din câte se vedea o altă modalitate mai crudă de a o informa; o umilise în fața întregii comunități. Grace știa, fără ca să i se spună în mod expres, că tuturor celor din Cedar Cove le era milă de ea.

Din simplul fapt că el fusese văzut, totul căpătase contur și se clarificase în mintea lui Grace. Indiferent cât îl mai iubea pe Dan, orice sentiment murise în acea după-amiază. Până atunci, se încăpățănase să nu creadă că era posibil să mai existe altcineva. Chiar și când pe factura de la cardul VISA apăruse o plată consistentă înregistrată la un bijutier local, Grace refuzase să accepte faptul că soțul ei avea o relație extraconjugală cu o altă femeie. Dan pur și simplu nu era genul acela de bărbat, care să fie infidel. Ea avusese încredere în el. Dar gata, totul se terminase.

- Ești bine, mamă? o întreabă Maryellen, atingând-o pe braț.

Mâna lui Grace se strânse în jurul stiloului.

- Sunt bine, se răsti ea, regretând imediat tonalitatea folosită.

Nu intenționase să-i vorbească atât de dur.

Fiica ei se uită într-o parte. Grace își concentrează atenția asupra documentelor de divorț, ezită un moment mai lung, iar apoi semnează în mare grabă, așternându-și numele întreg pe hârtie.

- O să mă ocup ca toate acestea să fie completate imediat, spuse Mark Spellman.

Grace se relaxă, lăsându-se pe spate în scaun. Asta era tot ceea ce era de făcut? Puteai pune capăt la treizeci și cinci de ani de căsătorie printr-o simplă semnătură?

- Asta-i tot?

- Da. Întrucât n-ai mai avut vești de la Daniel de cinci luni de zile, nu prevăd nici un fel de complicații de natură legală. Divorțul ar trebui să fie încheiat în câteva săptămâni.

Aproape patru decenii aruncate pe fereastră precum un morman de gunoi. Toți anii, cei buni, cei răi, cei plini de griji și nevoi, anii în care amândoi se chinaseră și puseseră ceva bani deoparte. Asemenea tuturor cuplurilor, avuseseră și ei problemele lor, însă în ciuda a toate acestea, reușiseră să își păstreze căsnicia nealterată. Până acum, până la această...

- Mamă? spuse Maryellen în șoaptă.

Grace dădu rapid din cap, surprinsă de emoția ce o sugruma. Rămăsese fără nici o lacrimă din toate cele de care intenționase să scape. În lunile de după dispariția lui Dan, Grace jelise aproape fără încetare pierderea mariajului și a bărbatului pe care credea că îl cunoaște. Adevărul era că nu mai avea de ales; divorțul devenise inevitabil. Era esențial ca ea să își protejeze interesele financiare. Conform spuselor avocatului, nu își permitea luxul de nu face nimic.

Situația ei legală era o chestiune aparte, iar ea se ocupase de acest lucru, însă impactul emoțional o afecta foarte tare. În ciuda hotărârii ei însă, durerea nu se diminuase. Iar sentimentul de umilință cauzat de ceea ce făcuse Dan persista, resimțindu-se în mod constant. Toată lumea din oraș era conștientă de situația ei și de faptul că soțul o părăsise.

Încet, Grace puse stiloul deoparte.

- Atunci o să aștept să mă ții la curent, îi spuse ea avocatului, ridicându-se de pe scaun.

Maryellen se ridică odată cu ea.

Avocatul, un bărbat tânăr, mai aproape de vârsta lui Maryellen decât de a ei, le însoți până la ușa biroului. Dădu să spună ceva, apoi își lăsă ușor privirea în jos și murmură un „la revedere“ scurt.

Afară, odată ieșite din micul birou de avocatură, cerul căpătase o tentă plumburie deprimantă. Grace se simți cuprinsă și mai tare de povara tristeții; știuse că această întâlnire nu avea să fie ușoară, însă nu se așteptase să aibă un asemenea efect asupra propriei încrederi în sine.

Maryellen își aruncă rapid privirea la ceasul de la mână.

- Trebuie să mă întorc la galerie.

- Știu, spuse Grace.

Fiica ei se oferise să meargă împreună cu ea la această întâlnire ca sprijin moral. Deși îi era recunoscătoare, Grace crezuse că nu era nevoie. Dar Maryellen avusese dreptate.

Fiica sa era și ea divorțată. Maryellen se măritase de tânără și cam în pripă, iar căsnicia ei se terminase în mai puțin de un an. Experiența în sine o făcuse să fie atât de pătinoasă și de pornită împotriva bărbaților, încât de-atunci încoace evitase orice fel de relație. Grace încercase să o asigure că într-o bună zi va întâlni un om minunat, un bărbat aflat în căutarea cuiva exact ca ea. Maryellen apreciasse ideea asta că pe o poveste desuetă și refuzase să o asculte, iar acum Grace înțelegea de ce. Divorțul era traumatizant, îți provoca genul acela de durere violentă ce ajungea până în străfundurile ființei. Grace simțea că își pierde echilibrul intern și se simțea vinovată, ca și cum ea fusese cea care greșise într-un fel. De fapt, ca și cum ea ar fi purtat întreaga vină. Maryellen știa cum este, căci ea simțise pe propria piele aceste emoții când era mai tânără și nu avea acea înțelepciune

sau perspectivă diferită asupra vieții ce vin odată cu maturitatea.

- Crezi că o să fii bine? întrebă Maryellen, în mod evident nu prea dornică să plece.

- Bineînțeles că da, spuse Grace, forțându-se să zâmbească.

La urma urmei, trebuia să se simtă ușurată. În sfârșit, făcuse ceea ce era corect să facă. Îi acordase lui Dan toate șansele posibile, mersese până într-acolo încât își stabilise în minte o serie de termene limită. El avea să se întoarcă la nașterea bebelușului lui Kelly. Sau până la sărbătoarea de 4 Iulie. Sau până la aniversarea căsătoriei lor. Și așa trecuse primul termen mental, apoi altul, și altul, până ce fusese silită să se confrunte cu adevărul gol-goluț. Că el nu mai avea să se întoarcă. Dacă până acum nu avusese nici un fel de vești despre el, nu era cazul să se mai aștepte să primească vreodată. Dan nu intenționa câtuși de puțin să fie găsit.

- Ai de gând să se întorci la muncă? întrebă Maryellen.

- Nu, spuse ea, refuzând să își permită să cedeze tristeții și să își plângă singură de milă. O să mă duc să iau prânzul.

- Prânzul? E trecut de ora patru. N-ai mâncat mai devreme?

- Nu.

Grace nu mai adăugă faptul că de zile bune îi lipsea pofta de mâncare, pe măsură ce se apropiase întrederea stabilită cu avocatul. După care, știind că fiica ei își făcea griji, adăugă cu tărie:

- O să fii bine, Maryellen.

Maryellen se uită în partea de jos a dealului abrupt spre malul apei, unde ambarcațiunile se legăneau ușor în apele adăpostite ale golfulețului. Mașinile se scurgeau de-a lungul Harbor Street, atât de aproape una de cealaltă încât păreau că formează o linie continuă. Muncitorii de la șantierul naval Bremerton ieșeau de la serviciu, iar traficul aglomerat umplea drumurile, în timp ce soții

și capii de familie se grăbeau acasă spre familiile lor. Exact la fel cum făcea cândva și Dan.

- Sunt atât de furioasă pe tata încât nu știu ce-aș face dacă l-aș mai vedea vreodată, spuse Maryellen strângând din dinți.

Cu toate acestea, Grace știa de fapt cum stăteau lucrurile. Era convinsă că Maryellen ar fi fost fericită, că nu i-ar fi păsat deloc de ceea ce făcuse el, atât timp cât venea înapoi acasă. Iar Kelly, fiica lor cea mică, ar fi tipat de bucurie și le-ar fi spus cât de mult se înșelaseră. Ar fi fugit spre tatăl ei cu brațele deschise, așteptând nerăbdătoare scuzele ce aveau să explice totul.

- Sunt bine, insistă Grace. Serios.

Cu toate acestea Maryellen ezită:

- Nu-mi place deloc să plec și să te las singură așa.

- O să trec peste asta.

Deși ceea ce simțea ea cu adevărat cu greu putea fi descris în acest fel. Însă dacă Grace învățase ceva în viață, acesta era importanța echilibrului interior. Pentru fiecare pierdere existau compensații, iar ea își reamintea cu fiecare ocazie că trebuia să se concentreze asupra aspectelor pozitive ale vieții ei.

- Am atât de multe motive să fiu recunoscătoare. Tu și Kelly, iar acum un nepoțel. Îmi pare atât de rău că totul a trebuit să se încheie astfel între mine și tatăl tău, însă o să-mi revin și o să fiu mai puternică decât am fost vreodată.

Și chiar în momentul în care rosti aceste cuvinte, Grace știa că sunt adevărate. Sentimentul de pierdere era profund, însă echilibrul avea să revină în viața ei și la fel și bucuria.

Justine Gunderson era în pauza de masă și nu-și dorea decât să se ducă în grabă acasă și să verifice corespondența. Nu mai primise nici un fel de veste de la Seth de aproape o săptămână. Bine, fie, de cinci zile, însă resimțise fiecare dintre acele zile ca pe un an întreg. Soțul ei era de ceva mai mult de-o lună în Alaska, pescuind

în apele pline de crabi ale Mării Bering. Seth o avertizase când îl dusesese cu mașina la aeroport că va lucra șaisprezece ore pe zi. O asigurase că o iubește nebunește și că se va întoarce înainte ca ea să aibă timp să i se facă dor de el.

Seth se înșelase. Justine suferea cumplit. Se căsătoriseră, după cum spunea o veche melodie americană, „cuprinși de febră“, incapabili să amâne nunta nici măcar cu un minut de îndată ce luaseră decizia. Fără să le spună nici părinților lui sau ai ei, plecaseră în mare grabă spre Reno, obținuseră autorizația, găsiseră un preot și pe urmă se duseră direct să își ia o cameră la hotel.

Erau tineri, sănătoși și foarte îndrăgostiți. Justine îl știa pe Seth aproape de o viață întreagă. Fusesse cel mai bun prieten al fratelui ei geamăn - asta până când Jordan se înecase la vârsta de treisprezece ani. Justine și Seth fuseseră în aceeași clasă de liceu până la absolvire. În cei zece ani ce urmaseră, el locuise în Cedar Cove, însă ei nu mai păstraseră legătura până recent, când amândoi se alăturaseră fără prea multă tragere de inimă comitetului de organizare a reuniunii clasei lor la întâlnirea de zece ani.

La momentul respectiv, Justine ieșea cu Warren Saget, un dezvoltator imobiliar local. Warren era cu câțiva ani buni mai în vârstă decât Justine; de fapt, era puțin mai mic decât tatăl ei. Lui Warren îi plăcea să aibă o femeie frumoasă la braț, iar Justine i se potrivea perfect. Contribuia și faptul că ea era dispusă să îi păstreze micul lui secret - poate că era el un bărbat de mare succes în lumea afacerilor, nu avea însă aceleași merite și în dormitor. Când erau împreună, ea își petrecea adesea noaptea în casa lui scumpă și confortabilă, ce stătea parcă de strajă golfulețului, așa cum era așezată în vârful dealului, însă o făcea mai degrabă demonstrativ decât pe bune. Avea propriul ei dormitor în casa lui Warren. Justine știa foarte bine ce credea lumea, însă nu îi păsa se niciodată prea mult.

Pe de altă parte, mamei ei îi păsa. Olivia Lockhart împărtășea la rândul ei presupunerile de ordin general ale comunității referitoare la aranjamentul pe care ea îl avea cu Warren și avea o grămadă de opinii în această privință. Justine nu îi dăduse nici un fel de explicații asupra subiectului întrucât nu era treaba Oliviei. Această neînțelegere dintre ele tensionase relația mamă-fică. Nici bunica ei nu se arătase prea mulțumită de această relație, însă Charlotte nici nu o dezaproba atât de fățiș. Fără îndoială, sperând să îi distragă atenția de la relația ei cu Warren, mama ei o încurajase pe Justine să se întâlnească cu Seth – și cu toate acestea, chiar și Olivia fusese șocată când Justine o sunase să îi spună că într-un impuls de moment se măritase cu el.

Practic vorbind, căsătoria o luase și pe Justine prin surprindere, la fel cum se întâmplase și cu familia ei. După o ceartă scurtă pe un subiect legat de Warren, Seth pur și simplu plecase. Justine nu putuse să lase totul să se termine așa, nu cu Seth, așa că se dusesse la el, sperând să schimbe ceva. A spune că reușiseră să-și rezolve problemele era departe de ceea ce se petrecuse în realitate...

După nuntă, avuseseră la dispoziție doar acel weekend înainte ca Seth să se întoarcă în Alaska. În săptămânile ce urmaseră, primise când și când vești de la el, însă bărbatul nu putea să sune – sau să primească telefoane – în timp ce era pe mare, așa că orice comunicare între ei fusese foarte sporadică.

Justine se uită la ceas și încercă să decidă dacă ar trebui să se ducă până acasă cu mașina să își verifice corespondența sau nu. Dacă nu găsea nici o scrisoare, avea să se simtă deprimată pentru tot restul zilei. Pe de altă parte, dacă chiar se întâmpla ca Seth să îi trimită un mesaj, după aceea ar fi fost în al nouălea cer timp de câteva zile bune. Avea nevoie de o scrisoare, un telefon, orice care i-ar fi putut reaminti că făcuse alegerea corectă când se măritase cu el. Măritișul fusese singurul lucru

impulsiv pe care îl făcuse în toți cei douăzeci și opt de ani ai ei. Îi plăcuse să aibă o viață ordonată și precisă. Nevoia de control îi influențase toate alegerile pe care le făcuse vreodată – asta până când se îndrăgostise de Seth.

Această înclinație spre ordine fusese unul dintre motivele pentru care i se potrivise de minune slujba de la First National Bank, unde promovase rapid până la poziția de manager. Cifrele aveau noimă; se adunau cu acuratețe; nu erau deloc ambigue. Pe cât putuse de bine, acesta fusese de fapt modul în care Justine alesese să-și ducă viața – cu convingeri puternice și cu lucruri clare, fără să prea lase loc pentru frivolitate și impuls.

Din obișnuință, ridică privirea când ușile duble din sticlă ale băncii se deschiseră și îl văzu pe Warren Saget intrând, cu o atitudine aproape sfidătoare. Veni direct spre biroul ei de lucru, încrezător și stăpân pe el. Justine nu îl mai văzuse de la nunta ei precipitată. Din păcate, nu se despărțiseră în cele mai amiabile condiții. Warren fusese furios când aflase că ea se măritase cu Seth și făcuse niște remarci urâte, chiar jignitoare. Sincer vorbind, Justine nu era pregătită pentru o a doua confruntare.

Se ridică de pe scaunul ei. La un metru șaptezeci și opt de centimetri, plus tocurile pantofilor, era la fel de înaltă ca Warren. Avea părul castaniu, drept, și îl purta lung și cu cărare pe mijloc, așa cum îl avusese și în liceu, ceea ce îi evidenția înălțimea. Prin simplu fapt că era în picioare, îi transmitea un mesaj non-verbal, anume acela că nu avea de gând să îl lase să o intimideze – și că intenționa ca această întâlnire să fie cât se putea de scurtă. În mod sigur nu avea să-i permită să îi facă o scenă în fața personalului băncii și a clienților săi. Zach Cox, un contabil din zonă, dădu din cap în direcția ei în drum spre ieșire. Justine îi răspunse în același mod, arătându-i că îl văzuse, apoi își întoarse atenția asupra lui Warren.

- Bună, Warren.

- Justine.

El îi întâlnește privirea, iar expresia pe care ea o văzu pe fața lui îi spuse că temerile ei erau nefondate.

- Am venit să-mi cer scuze, spuse el. Consider că ți se cuvin.

- Da, așa este.

Ea își încrucișă brațele și își mută greutatea corpului de pe piciorul stâng pe cel drept, nerăbdătoare.

- Aș putea să te invit să luăm prânzul împreună? întrebă el, după care se grăbi să adauge: E cel mai infim gest pe care-l pot face. Am spus niște lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun și pe care n-am încetat să le regret chiar din momentul acela.

- Nu cred că este o idee bună să fim văzuți împreună. În ochii căprui ai lui Warren se citi dezamăgirea.

- Da, pot să înțeleg asta, spuse el, acceptându-i refuzul. Spre uimirea sa, se așeză pe scaunul din fața biroului ei.

Nesigură la ce anume să se aștepte, Justine se lăsă pe al ei.

- Ce face Seth? întrebă el. E în continuare în Alaska? Ea dădu afirmativ din cap.

- Mai are câteva săptămâni până se întoarce acasă.

Douăzeci și opt de zile pentru mai multă exactitate, dacă totul decurgea conform programului. Tăia zilele din calendar în fiecare seară înainte să se culce, singură și nefericită. Nu discutaseră nimic despre viitor; nu fusese timp de așa ceva. Un singur lucru era sigur - Justine ura gândul că soțul ei trebuia să o lase singură câteva luni de zile în fiecare an. Se gândea deja cu groază la următorul sezon de pescuit, ce avea să înceapă în mai.

- Arăți bine, spuse Warren cu o sclipire de admirație în priviri.

- Mulțumesc, răspunse ea, fără să zâmbească.

El oftă:

- Știu că nu mă crezi, dar să știi că nu vreau altceva decât să fii fericită.

Warren se însurase și divorțase de trei ori și o ceruse și pe ea în căsătorie în câteva rânduri. Justine refuzase de fiecare dată. De fapt, nici măcar nu-i trecuse prin cap vreodată să se mărite cu Warren.

Conștient de atracția ei din ce în ce mai mare față de Seth, Warren îi cumpăraseră un inel cu un diamant neobișnuit de mare în speranța că o să o facă să se răzgândească. Justine ura să recunoască că mărima aceluia diamant îi slăbise pentru puțin timp hotărârea pe care o luase. Știa că lui Warren i-ar fi plăcut la nebunie să îi strecoare inelul pe deget și să o declare proprietatea lui exclusivă. Însă bărbatul care o alintase era acum nefericit și plin de regrete. Îi cerea să îi ierte reacția nervoasă pe care o avusese față de căsătoria ei.

- Sau, bine, poate c-am putea să mergem să luăm prânzul împreună, spuse Justine și știi că luase decizia corectă când Warren se luminează brusc la față.

Izbucni în râs când văzu cum bărbatul se ridică în grabă de pe scaun, fără să se mai deranjeze să-și mascheze nerăbdarea. Pe Seth nu l-ar fi deranjat ca ea să se vadă din când în când cu Warren, ca doi prieteni vechi; Justine era sigură de asta. Îi respecta independența și judecata ei ireproșabilă și își dădea seama că ea n-ar fi abuzat niciodată de încrederea lui.

- Unde ai vrea să mergi? întrebă el. La orice local vrei, nu trebuie decât să spui unde.

- La D.D.'s, în Cove, sugeră ea, alegând restaurantul lui favorit.

- Perfect.

Zâmbi aprobator.

Justine se întinse după geanta ei și îl urmă spre ușa de la intrare, pe care Warren o ținu deschisă pentru ea.

- Vrei să mergem pe jos? întrebă ea.

D.D.'s era la numai vreo două străzi distanță, însă de regulă Warren prefera să meargă cu mașina.

- Sigur, spuse el.

Se vedea că se străduiește să îi facă pe plac. Se opri singur la jumătatea gestului când îi veni să o ia de mână, după câte observă ea, iar ea se simți recunoscătoare pentru asta. Adevărul era că într-un fel îi lipsea Warren. Da, avea și defecte, însă putea să fie un partener de conversație foarte bun și avea o minte ascuțită. În plus, între ei doi exista o poveste comună, una care avea mai mult de-a face cu prietenia decât cu dragostea. În felul său aparte, lui îi păsa de ea și o iubea, chiar dacă nu cu aceeași intensitate cum îl iubea ea pe Seth. Cu soțul ei, atracția era fizică și puternică, însă în cele câteva zile pe care le petrecuseră împreună înainte ca el să plece în Alaska nu prea avuseră timp de prea multă conversație. Dorința lor intensă, unul pentru celălalt, îi copleșise pe amândoi. Justine nu avea nevoie de cuvinte ca să știe ce simțea Seth. Felul în care făcea dragoste cu ea i-o dovedea din nou și din nou.

Acel weekend părea ca un vis acum, iar ea se întreba dacă ceea ce descoperiseră ei putea fi real.

La restaurant, Warren și Justine se așezară la o masă de afară. Zona de servire de afară nu avea să mai rămână deschisă prea multă vreme. Toamna plutea deja în aer, însă Warren alesese să mănânce în aer liber în loc să stea la o masă înăuntru, știind că ea se bucura de lumina strălucitoare a soarelui.

- Sper că încă mai putem fi prieteni, spuse Warren, zâmbind în timp ce chelnerița le înmâna meniurile.

- Asta chiar ar fi ceva draguț.

Ea își spuse din nou în minte că dacă vor mai mânca împreună din când în când asta nu avea cum să îl deranjeze pe soțul ei. Seth nu era genul de bărbat gelos și la urma urmei nici ea nu era.

Justine și Warren împărtășeau un interes comun în lumea finanțelor, așa că aveau o grămadă de lucruri de discutat. Conversația lor de-a lungul mesei de prânz decurse de la sine, fără întreruperi, iar durerea și dorul din inima lui Justine aproape că se estompară complet până în momentul în care terminară. Îi era încă

îngrozitor de dor de Seth, însă nu se mai simțea la fel de singură și de pierdută așa cum se simțise mai devreme în timpul zilei. Warren nu îi ceruse să o vadă din nou, nu o presase absolut deloc. După masa de prânz își luara la revedere în fața băncii, ea îi mulțumi pentru masă și el plecă.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, în timp ce conducea spre apartamentul ei, starea de spirit a lui Justine era bună, mai bună decât fusese toată săptămâna. Însă când se apropie de șirul de cutii poștale dispuse în afara complexului ei de clădiri, ezită, punându-și întrebarea dacă era vreo scrisoare de la Seth.

Avea nevoie să îi fie reconfirmată dragostea lui, căci cea mai mare temere a ei era că bărbatul regreta căsătoria lor făcută așa, în pripă. Inima îi bătea nebunește în timp ce deschise cutia poștală și scoase corespondența.

Nici o scrisoare.

Parcurse încă o dată grămada de reclame, scrisori aiurea trimise de tot felul de organizații și asociații și, respectiv, facturi, doar ca să fie sigură. Avea să petreacă încă o seară de vineri singură în fața televizorului, se gândi ea. Putea să o sune pe mama ei, însă ea ieșea cu Jack Griffin de la *Cedar Cove Chronicle* și probabil că oricum era ocupată. Simțindu-se dezarmată, Justine intră în apartamentul ei și își aruncă corespondența pe blatul din bucătărie, scoțându-și dintr-o mișcare pantofii cu toc.

În urmă cu câteva săptămâni, s-ar fi bucurat de o seară de vineri doar pentru ea. Warren făcea aproape întotdeauna planuri. Însă toate astea erau irelevante acum și nu i-ar fi fost cu nimic de folos să-și plângă de milă. Dacă tot îi era dor de Seth, atunci trebuia să facă ceva care o putea face să se simtă mai aproape de el.

Imediat îi veni în minte barca lui cu vele. *Silver Belle* era acostată în portul turistic, iar Seth îi dăduse ei cheia ambarcațiunii. Când nu pescuia în Alaska, el locuia la bordul ambarcațiunii. Sau cel puțin o făcuse până

la căsătoria lor. Nici măcar nu vorbiseră unde vor locui când se întorcea el... Ceea ce mai putea să aștepte, însă în momentul de față, avea nevoie de mângâiere, avea nevoie să se afle în locul ce reprezenta căminul lui, printre lucrurile lui. Dacă își petrecea noaptea acolo, putea să se înfășoare în pătura lui, să doarmă în hainele lui, să inspire parfumul lui. Mai dormise acolo de câteva ori și întotdeauna se simțise mai bine.

Mulțumită de idee, Justine își scoase costumul cu care fusese la serviciu și își puse o pereche de blugi și o helancă. Luă o carte de citit, un CD nou pentru walkmanul ei cu căști și haine de schimb pentru a doua zi dimineată. În drum spre portul turistic își luă și ceva de mâncare pentru masa de seară.

Doar ce ajunsese la parcare când își aduse aminte că își uitase telefonul mobil. Dacă suna Seth, ar fi făcut-o la acel număr de telefon. Întorcându-se la apartament, descuie și deschise ușa chiar când se auzi un ultim apel al telefonului ei. Se repezi spre el, apăsând butonul de preluare a apelurilor în mare grabă.

- Alo, alo! strigă ea. Seth? Seth, tu ești?

Nu îi răspunse decât un simplu ton de apel. Verifică rapid identitatea apelantului - numărul era necunoscut, deși era precedat de 907, codul regional atribuit statului Alaska. Apasă pe butonul de apelare, lăsând telefonul să sune de zece ori înainte să renunțe în cele din urmă.

Scrâșnind din dinți de frustrare, Justine se aplecă peste marginea canapelei și își trecu degetele prin păr. Fusese Seth; cu siguranță el fusese. Probabil că sunase de la un telefon public de la chei.

Nu avusese telefonul la ea un singur minut și ratase șansa de a vorbi cu soțul ei.

- Am ajuns acasă.

Zach Cox intră pe ușa din spate a garajului și păși în bucătărie. Strânse din dinți când văzu dezordinea care îl întâmpină. Chiuveta era plină ochi cu o grămadă

de vase folosite la micul dejun, iar laptele scos pentru cerealele de dimineață era încă pe blat.

- Cine a lăsat laptele afară? întrebă el pe un ton autoritar.

Cei doi copii ai lui - ce convenabil - nu îl auziră. Allison, care avea cincisprezece ani, era la calculator în birou, navigând pe internet, iar Eddie, care avea nouă ani, stătea întins pe burtă pe mocheta din sufragerie urmărind cine știe ce aiureală de program la televizor.

- Unde-i mama? întrebă el imediat când ajunse lângă fiul său.

Eddie ridică o mână și îi făcu semn fără nici un cuvânt spre camera de serviciu, unde nevasta lui lucra la mașina de cusut.

Zach o porni agale în direcția aceea în drum spre baie.

- Bună, Rosie, am venit acasă, îi spuse el celei care îi era soție de șaptesprezece ani. Ce avem la cină?

- Oh, bună, scumpule, spuse Rosie, ridicându-și rapid privirea de la mașina de cusut. Dar cât e ceasul acum?

- Șase, murmură el.

Nici nu-și mai amintea când fusese ultima oară când venise acasă și găsise cina în cuptor.

- Laptele a fost lăsat afară din nou, spuse el, gândindu-se că va trebui aruncat după ce stătuse zece ore la temperatura camerei.

- Eddie și-a pregătit un bol de cereale după ce-a venit de la școală.

OK, se gândi el, atunci poate că laptele mai avea o șansă.

Ea alinie materialul negru strălucitor și îl trecu rapid prin mașina de cusut, scoțând boldurile cu care era însăilat pe măsură ce avansa.

- Ce mai coși acolo? întrebă el.

- Un costum de Halloween, murmură ea printre cele patru sau cinci bolduri pe care le strângea între buze.

Apropo - se opri și își scoase boldurile din gură - la școală la Eddie e ziua porților deschise. Poți să te duci diseară?

- Ziua porților deschise? repetă el. Tu nu poți să te duci?

- Nu, spuse ea hotărât. Am repetiție la cor.

- Oh.

El avusese o zi lungă și solicitantă la birou și sperase să se poată odihni în seara aceea. În schimb, se pare că trebuia să participe la acest eveniment de la școala fiului său.

- Ce avem la cină? întrebă el din nou.

Soția lui dădu din umeri.

- Comandă o pizza, OK?

Era a treia oară în ultimele două săptămâni în care avuseseră pizza la cină.

- M-am săturat de pizza.

- Localul ăla nou cu specific chinezesc nu face livrări la domiciliu?

- Nu.

Știa asta, doar ce mâncase niște mâncare chinezească la prânz. Janice Lamond, o colegă de serviciu recent angajată, se dusese și îi adusese porția de creveți pe care o comandase.

- În plus, exact asta am mâncat la prânz.

- Atunci ce vrei? întrebă Rosie, făcându-și de lucru cu mantia ce făcea parte din costumul lui Harry Potter pe care i-l ceruse Eddie.

- O ruladă de carne tocată cu piure, porumb fiert și o salată proaspătă.

Rosie se încruntă.

- Cred că mai este o porție de ruladă de carne în congelator.

- Ruladă de carne făcută în casă, completă Zach.

- Îmi pare rău, dar nu în seara asta.

- Dar când? întrebă el, acum deja iritat.

Doar nu avea pretenții dacă voia ca nevastă-sa să-l aștepte cu cina pregătită când venea de la muncă, nu-i așa?

Cu meseria lui de contabil, Zach făcea suficient de mulți bani cât să-și permită ca Rosie să stea acasă cu copiii. De fapt, încă de când se căsătoriseră căzuseră de acord asupra acestui aspect.

La un moment dat, Zach presupusese că în momentul în care Allison și Eddie vor merge la școală, Rosie va veni să lucreze cu el la birou. Firma Smith, Cox & Wright avea adesea nevoie de personal suplimentar. Dintotdeauna Rosie intenționase să își ia o slujbă undeva în oraș, însă din câte se părea pur și simplu nu se întâmplase. La școală era nevoie de voluntari. După aceea fuseseră Brownies¹ când Allison avusese opt sau nouă ani, iar acum erau Cub Scouts² pentru Eddie. Iar apoi activitățile sportive, atelierile la after-school, lecțiile de dans... În curând devenise evident faptul că toată gama de activități ce ocupau mare parte din timpul lui Rosie nu se va reduce pe măsură ce creșteau copiii. Și cum amândoi credeau că nevoile copiilor trebuiau puse pe primul plan, hotărâseră de comun acord că Rosie n-ar mai trebui să se întoarcă în rândul angajaților.

- Sunt obosit, îi spuse Zach soției sale, și mi-e foame. Ți se pare atât de ieșit din comun să mă aștept să iau cina cu familia mea?

Rosie trase adânc aer în piept, ca și cum s-ar fi luptat să-și păstreze cumpătul.

- La școala lui Eddie, astă-seară, este ziua porților deschise, Allison o să vină cu mine la repetiții, în corul juniorilor, iar eu trebuie să termin costumul ăsta de Halloween înainte de ziua de vineri. Lui Eddie îi trebuie pentru petrecerea echipei lui de fotbal. Asta-i tot ceea ce pot să fac.

Se citea clar enervarea în vocea soției sale, și rezistă tentației de a o întreba ce făcuse toată ziua cât el fusese la serviciu.

Supărată, Rosie îl fulgeră cu privirea.

¹ Divizie a Cercetașilor dedicată exclusiv fetelor în SUA (n.tr.)

² Divizie a Cercetașilor dedicată exclusiv băieților în SUA (n.tr.)

- Dacă vrei să mă opresc din toate astea acum și să-ți pregătesc cina așa o să fac, însă trebuie să-ți spun că cred că da, asta chiar mi se pare ieșit din comun.

El îi cântări vorbele, iar apoi, simțindu-se puțin vinovat bătut în defensivă, spunând:

- Bine. O să comand pizza.

- Ai grijă să le spui să nu pună și ardei gras, zise ea, concentrându-și din nou atenția la costum.

- Mie-mi place ardeii gras, bodogăni el, fără să își dea seama că Rosie ar putea să îl audă.

- Eddie și Allison îl detestă - preferă măslinile. Știi bine asta. Nu mai fi atât de dificil.

- E-n regulă, o să comand una care să fie jumătate cu cârnați și măslinile și jumătate cu cârnați și ardei gras.

Nevastă-sa își dădu expresiv ochii peste cap.

- Știi că nici eu nu prea mă omor după ardeii gras.

Așadar, pe lângă faptul că avea pretenții ieșite din comun, mai era și egoist. Ei bine, cel puțin făcea bani.

- Atunci să fie cu cârnați și măslinile negre, spuse el.

- Minunat.

Se duse la telefonul din bucătărie în care deja era memorat numărul de la Pizza Pete's. Comandă și o luă spre baia de lângă dormitorul matrimonial.

- Acum unde te mai duci? întrebă Rosie în timp ce el trecea pe lângă camera de serviciu.

- Să fac un duș și să mă schimb.

- Chiar trebuie? bombăni ea.

- Dar ce-are? întrebă el pe un ton insistent.

Ea se trase într-o parte lângă mașina de cusut și se ridică în picioare.

- Am crezut că ai putea să te duci îmbrăcat așa, la costum, la ziua porților deschise.

- De ce?

Abia așteptase să ajungă acasă să-și scoată cravata de la gât.

- O să faci o impresie bună îmbrăcat în costum dacă te întâlnești cu învățătoarea lui Eddie. Doamna Vetter o să știe că ești un adevărat profesionist în branșa ta.

Adăugă încă un zâmbet să îl convingă, după care îi îndepărtă o scamă de pe umăr și îi îndreptă o încrêțitură a sacoului.

- Arăți atât de bine în costum, spuse ea zâmbind. Poate că ar trebui să te bărbierești, însă.

Zach își trecu palma de-a lungul feței și-și simți tullele țepoase. Avea dreptate.

- Dacă fac duș și mă bărbieresc, atunci o să-mi dau jos și costumul ăsta.

Rosie se încruntă vizibil.

- Nu înțeleg de ce trebuie să fii atât de dificil.

- Dacă aș avea parte de-o cină decentă din când în când, poate caș fi mai dispus să fac așa cum îmi ceri, se răsti el.

Nu se putu împiedica să-și amintească cât de plăcută fusese masa de prânz pe care o luase cu Janice. Femeia începuse să lucreze în bancă abia la întâi ale lunii și, în opinia lui Zach, deja se dovedise extrem de capabilă. Era o persoană care învăța repede, competentă, cooperantă. De două ori se abătuse din drum doar ca să-i ia ce voia el la masa de prânz. Nu mai departe de acea după-amiază, insistase să se ducă cu mașina până la Mr. Wok's pentru porția aceea de creveți.

Așezat pe marginea patului generos din dormitor, Zach își scoase sacoul și îl puse lângă el. Deschizându-și nasturii de la încheietura mâinii, își rulă mânecile cămășii și se îndreptă spre baie.

Tocmai dăduse drumul la apa caldă să se bărbierească, când Rosie intră în baie.

- Ai destui bani cash pentru tipul care aduce pizza?

- Cred că da, spuse el. Uită-te în portofel.

Soția lui îi întâlnește privirea în oglindă.

- Îmi pare rău pentru cină.

- Ai fost ocupată.

- A fost o nebunie azi, spuse Rosie, așezându-se pe marginea căzii cu jacuzzi.

O comandaseră anume, în urmă cu trei ani când fusese construită casa și fusese nevoie de câteva luni

bune ca să sosească. Rosie o dorise cu atâta ardoare încât renunțase la a mai placa cu gresie podeaua din hol și cea din bucătărie. Zach ar fi optat mai degrabă pentru podele cu gresie, însă nu fusese în stare să îi refuze soției sale acest mic lux. Cu toate acestea, el, unul, nu putea să își amintească când fusese ultima oară în care Rosie folosise de fapt cada. La fel ca el, ea intra și ieșea de la duș, fiind tot timpul pe fugă de la o obligație la alta.

Ea îi povestea mai departe despre ce făcuse în ziua aceea, întâlnirile comitetului, programarea la dentist a lui Allison și nu știu ce petrecere la bibliotecă pe care fusese de acord să o coordoneze.

- Nu știu cum reușesc mamele care merg la serviciu să facă toate acestea.

- Nici eu, spuse Zach, deși era aproape sigur că seara soțiile asociaților săi pregăteau și puneau cina pe masă și cu toate acestea tot reușeau să lucreze patruzeci de ore pe săptămână.

În plus, mai era aproape sigur și de faptul că celelalte soții erau mai bine organizate decât Rosie.

- Pregătesc cina mâine-seară, promise ea.

Zach își întinse spumă de ras pe față.

- Ruladă de carne tocată cu piure?

Nu spera la atât de mult, dar măcar promisiunea s-o audă.

- Orice vrei tu, copil mare ce-mi ești.

În ciuda iritării, el zâmbi larg. Poate că era, într-adevăr, un tip dificil.

capitolul 2

Cardul de credit probabil că îi aparținea femeii care luna trecută stătuse în partea opusă a restaurantului, față de el, decise Cliff Harding. El, unul, sigur o observase. Nici nu ar fi avut cum să nu o observe; erau singurii clienți din Pancake Palace în după-amiaza aceea.

Mulțimea ce se aduna la masa de prânz plecase, iar la ora respectivă era prea devreme pentru cină.

Era o femeie atrăgătoare și avea cam vârsta lui, însă îi păruse distrasă, adâncită în gânduri. Ar fi fost surprins dacă ea măcar și-ar fi amintit că el fusese acolo. Își plătiseră consumația cam în același timp, și probabil că acesta fusese momentul când se întâmplase. Nota de plată era într-adevăr a lui, dar cardul de credit pe care îl băgase la loc în portofel era al lui Grace Sherman. Și, cel mai probabil, al lui era la ea.

Toată săptămâna își văzuse de treburile lui, fără să-și dea seama măcar că avea la el cardul VISA al altcuiva. Dacă nu i-ar fi atras atenția un farmacist vigilent, probabil că ar mai fi trecut încă și mai mult timp până să observe.

De îndată ce ajunse acasă, o căută pe Grace Sherman în cartea de telefoane, dar fără sorti de izbândă. Găsi totuși un rând pe listă alocat unei familii, D & G Sherman, cu adresa Rosewood Lane nr. 204, Cedar Cove. Vocea înregistrată în robotul telefonic era cea a unei femei, așa că lăsă un mesaj și așteptă ca ea să îl sune înapoi. Până acum, nu sunase nimeni, așa că se gândise că dăduse de un alt Sherman. Ceea ce trebuia să facă probabil era să îi dea cardul de credit șefului de la Pancake Palace și să solicite înlocuirea propriului său card.

În ultima vreme Cliff găsisse o grămadă de motive să conducă până în Cedar Cove. În iunie, Charlotte Jefferson îl sunase în legătură cu ceva referitor la bunicul lui, pe care de fapt el, unul, nu îl cunoscuse niciodată. Ceea ce era sigur - Cliff nu avea nici un fel de apreciere pentru Tom Harding, chiar dacă omul fusese faimosul Cowboy Cântător¹, un personaj popular începând cu sfârșitul anilor '30 până la mijlocul anilor '50. Tom Harding îi părăsise și îi abandonase pe tatăl și bunica lui Cliff în încercarea lui de a-și cuceri faima. Spre sfârșitul

¹ În limba engleză, în original *Yodeling Cowboy* (n.tr.)

vieții, probabil că Tom regretase durerea pe care o provocase familiei sale, însă era deja mult prea târziu. Cliff era singurul său nepot și - cel puțin conform spuse lor lui Charlotte Jefferson - bătrânul intenționase să ia legătura cu el.

Charlotte avea probabil în jur de șaptezeci și ceva de ani, însă era o femeie de toată isprava. Se împrietenise cu bunicul lui în timp ce făcea muncă voluntară la Centrul Medical de Recuperare din Cedar Cove și îl îndrăgise pe bătrân. Erau prieteni, îi explicase Charlotte.

Bătrânul Tom își pierduse capacitatea de a vorbi după un atac cerebral foarte grav, însă din câte se părea Charlotte reușise să comunice cu el foarte bine. Îi spusese lui Cliff că Tom îi dăduse o cheie cu puțin timp înainte să moară. După ce cercetase în amănunțime despre ce era vorba, ea îi găsisese lucrurile personale la o firmă ce închiria spații de depozitare și ajunsese la concluzia că Tom era cowboy-ul care fusese cândva o mare vedetă de film și televiziune. Fiind singura rudă în viață a lui Tom, Cliff era îndreptățit să intre în posesia tuturor acelor mici amintiri.

La început, Cliff nu dorise să aibă în nici un fel de-a face cu bătrânul, însă Charlotte nici nu voise să audă de așa ceva. Considera deja că avea misiunea de onoare de a se asigura că lucrurile lui Tom, printre care se numărau afișe, scenariii și pistolul lui cu butoiaș cu șase cartușe - ajungeau exact la Cliff, indiferent dacă acesta le voia sau nu.

Odată ce o cunoscuseră pe Charlotte, Cliff înțelesese de ce bunicul lui se simțise atât de confortabil în compania bătrânei și pe parcursul verii, deveniră rapid prieteni.

Își făcu un obicei din a trece pe la ea să o vadă sau a-i da un telefon la fiecare două săptămâni. Se părea că ea se bucura de aceste vizite și vorbea cu mândrie de cei doi copii ai ei și de nepoți. Fiul ei, William, locuia undeva în sud, din câte își aducea el aminte, iar fiica, Olivia, era judecătoare la tribunalul de-aici din Cedar Cove, specializată în dosare matrimoniale. Cliff nu ajunsese încă

să o cunoască pe Olivia, cu toate că începuse să se întrebe dacă exista cu adevărat o femeie care să întruchipeze atâtea calități câte îi descriesese mama ei.

Acum, după ce Cliff își petrecuse mai mult timp studiind lucrurile pe care le recuperase Charlotte de la firma de depozitare, ajunsese să aprecieze ceea ce făcuse femeia. Și nu îi trecu prin cap nici un mod mai potrivit de a-i mulțumi decât prin a-i da unul din posterele respective pe care le înrămasese frumos. Lui Charlotte îi plăcuse mult Tom Harding și asta fusese chiar înainte ca să ajungă să-l știe drept Cowboy-ul Cântător.

Cliff își parcă camioneta pe dealul abrupt de deasupra golfulețului, proptindu-i roțile în bordură. Cărând afișul greoi, urcă cele câteva trepte ce dădeau spre impunătoarea casă de familie. De obicei, Harry, „motanul ce o păzea” pe Charlotte, dormea ghemuit la geamul camerei de zi. Și chiar înainte să apuce să sune la ușa de la intrare, Cliff o auzi pe Charlotte descuind.

Nu avusese niciodată ocazia de a număra câte încuietori avea Charlotte, însă se gândi că Houdini însuși n-ar fi putut pătrunde înăuntru. Nu era sigur ce anume ascunsesese ea acolo de era așa de valoros; știa însă că orice lucru prețios era posibil să fie îngropat sub o grămadă de dresuri într-un sertar. Era cât se poate de conștient și de faptul că la un moment dat, în timpul conversației lor, era posibil ca Charlotte să îl întrebe dacă mâncase ceva.

-Cliff, spuse ea bucuroasă, descuind paravanul din plasă de protecție împotriva insectelor, deblocând prima încuietoare și apoi pe cea de-a doua. Ce surpriză plăcută! Nu pot să cred că nu mi-ai spus că ai de gând să treci pe-aici! Aș fi făcut niște fursecuri măcar.

Exact acesta era motivul pentru care nu sunase în avans. Femeia era hotărâtă să-l pună la îngrășat. Cliff nu avea nevoie de nici un fel de ajutor în acest domeniu - avea deja burtă, asta venise odată cu vârsta și se chinuia din greu să o dea jos. Până acum, slăbise cinci kilograme de la începutul anului când se pusese pe slăbit, deși

ar fi jurat că este mult mai ușor să spargă pietre. Era hotărât însă ca până la pensie să nu mai trebuiască să-și facă vreodată griji în legătură cu greutatea sa corporală.

- Ți-am adus ceva, spuse el în timp ce ea îi deschidea plasa cu cadru.

Harry își înălță capul, se uită lung la el și, din câte se părea, decise că Cliff este prieten. Motanul închise ochii și își continuă somnul.

- Stai jos și o să fac câte o ceașcă de ceai pentru amândoi, spuse Charlotte. Și am niște chec pentru tine.

- Nu te deranja.

Știa că nu avea nici un rost să protesteze, dar măcar încercă. Nu intenționa să stea decât câteva minute. După ce pleca de la Charlotte, urma să lase cardul de credit al lui Grace Sherman la Pancake Palace. Putea și să o întrebe pe Charlotte dacă o cunoștea pe Grace; din câte se părea, bătrâna îi cunoștea aproape pe toți locuitorii din Cedar Cove.

- Cu siguranță îți este foame, spuse Charlotte, părând afectată de faptul că el o refuzase.

- Charlotte, insistă el, deschide-ți cadoul.

Posterul nu era împachetat, însă atelierul la care îl înrămasese îl băgase într-o cutie plată de carton.

Charlotte se uită întrebătoare la el.

- E pentru mine?

El zâmbi larg și dădu aprobator din cap, bucurându-se de reacția de confuzie și agitație. Charlotte era genul de persoană care tot timpul le dădea celorlalți tot felul de lucruri, însă nu îi venea deloc la îndemână să primească ceva.

Deschise învelitoarea de carton, iar Cliff o ajută să scoată rama dinăuntru. Ridică posterul în fața ochilor ei și auzi un icnet ușor când femeia își dădu seama ce era. Își acoperi gura cu o mână, iar ochii ei gri-închis se umplură de lacrimi.

- Oh, Cliff, n-ar fi trebuit să faci asta, spuse ea, clipind foarte rapid. E mult prea valoros ca să mi-l dai mie.

- Ei, aiurea! Sunt sigur că bunicul meu ar fi vrut să-l ai. Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi avut nici unul din toate lucrurile alea.

Și în plus, Cliff nici n-ar fi știut nimic despre bunicul lui, în afară de ceea ce îi spusese tatăl lui. Acum nu îl mai percepea pe Tom ca pe un nemernic egoist și obsedat de faimă; ci ca pe un bătrân plin de regrete căruia i-ar fi plăcut să întoarcă anii pierduți înapoi și să facă cu totul și cu totul alte alegeri.

- A fost foarte greu să te conving, îi reaminti Charlotte, încruntându-se ușor.

Nu avea cum să o contrazică. Ea fusese cea care insistase să-l sune și să-i scrie. Dacă nu și-ar fi făcut apariția la ușa ei atunci când o făcuse, Cliff se gândi că ar fi fost în stare să-i aducă de una singură toate lucrurile, aventurându-se pe autostradă într-o mașină pe care era sigur că nu o condusese niciodată cu mai mult de șaiszeci și cinci de kilometri pe oră.

Charlotte se întinse după o batistă brodată din buzunarul șorțului și își suflă nasul zgomotos.

- Nu știu ce să spun.

- Vrei să ți-l fixez undeva pe un perete ca să nu te chinui tu cu el?

- Oh, te rog.

Venise pregătit pentru asta, gândindu-se că era cât se poate de probabil ca această sarcină să necesite ajutorul lui.

- Crezi că ar fi nepotrivit să îl pun în dormitor? întreabă ea.

- Dimpotrivă, cred că ar fi exact alegerea potrivită, o asigură el.

O urmă de-a lungul holului lung ce ducea spre dormitorul matrimonial de la capătul casei. Patul dublu lipit de perete avea o tăblie ușor curbată. Un șifonier demodat cu o ditamai oglinda era așezat în cealaltă parte a încăperii. Mai avea și un fotoliu confortabil cu tapițerie uzată de culoare verde și o masă cu lampă de citit. Cliff

se gândi că femeia își petrecea majoritatea timpului citind, judecând după grămada de cărți de pe masă.

- Ce zici de locul ăsta? întrebă Charlotte, făcându-i semn spre un loc gol de pe peretele alb din fața patului.

Mai multe fotografii erau îngrămădite sus pe șifonier, însă Cliff nu avu vreme să le studieze. Una îi atrase atenția, însă. Charlotte văzu la ce anume se uita și se întinse după fotografia înrămată.

- Asta-i Olivia la șase luni, spuse ea, arătând spre poza unui bebeluș. Era un copil excepțional chiar și-atunci.

Cliff se abținu să nu zâmbească. Olivia cea de șase luni își sugea degetul mare de la picior și zâmbea cu o plăcere nedisimulată, cu toată gura ei fără dinți. Cliff putu doar să își imagineze ce-ar fi spus judecătorenia dacă ar fi știut că el văzuse fotografia.

- Mamă?

Aproape ca și cum fotografia ar fi făcut-o pe fiica lui Charlotte să apară brusc, ca prin magie, auzi o voce feminină venind dinspre sufragerie.

- Ești bine? Ușa de la intrare este deschisă și...

- Oh, Dumnezeu...

Charlotte ieși în grabă din dormitor.

- Olivia?

- Ușa era descuiată și tu niciodată..., spuse Olivia, întâlnindu-se cu Charlotte în mijlocul holului.

Se opri brusc când Cliff ieși din dormitor.

Olivia se holbă la mama ei și apoi la Cliff.

- Bună, spuse el, bucurându-se de privirea ei perplexă.

Olivia crescuse și se transformase într-o femeie extrem de atrăgătoare. Acum probabil că nu era momentul să o întrebe dacă mai este încă suficient de agilă să își ducă piciorul la gură. Totuși nu se putu abține să nu zâmbească. Asemănarea dintre mamă și fiică era cea mai evidentă la ochi, chiar dacă ai ei erau căprui. Dacă nu ar fi știut că Olivia este judecătorenia, ar fi bănuț că ocupă o poziție plină de responsabilitate după modul

în care păsea. Era de înălțime medie, apropiată de vârsta lui, iar părul îi era un castaniu ușor strălucitor.

- Sunt Cliff Harding, spuse el, pășind în față și întinzându-i mâna.

- Nepotul lui Tom, îi explică Charlotte. Tocmai îmi fixa pe perete un poster al Cowboy-ului Cântător.

Olivia se încruntă când dădură mâna.

- Oh, Doamne, tu ești Cliff Harding!

- Exact asta am spus și eu, bombăni Charlotte.

- El e cel care are cardul de credit al lui Grace.

De fapt, din perspectiva lui Cliff, Grace era cea care avea cardul *lui* VISA.

- O cunoști pe Grace Sherman?

Olivia dădu aprobator din cap.

- Suntem prietene de ani de zile. Intenționa să te sune înapoi în seara asta.

Charlotte se uita neajutorată când la unul, când la altul, ca și cum ar fi ratat poanta unei glume bune.

În câteva vorbe, Cliff îi explică cum stătea treaba.

- Ar fi bine să te ocupi de problema asta imediat, îl sfătui Charlotte. Eu, personal, nu folosesc carduri de credit. Este ca și cum ai umbla cu banii de la jocul de Monopoly.

- Sperasem să pot să mi-l iau înapoi pe al meu cât de curând, spuse Cliff. Crezi c-aș putea să trec pe la Grace?

- Lucrează la bibliotecă, îi spuse Charlotte. Ai putea să-ți lași camioneta parcată aici și să mergi pe jos până acolo. E la numai câteva străzi distanță și am putea profita de după-amiaza asta însorită, că nu m-aștept să mai avem parte de prea multe.

- Cred c-ar trebui să te întâlnești cu Grace, îl încurajă Olivia.

Ea își mută privirea de la el, iar Cliff se întrebă dacă nu cumva îi scăpa *lui* ceva.

- Oh, da, încuviință și Charlotte. Olivia are dreptate, ar trebui să te întâlnești cu Grace. Ar putea să-i fie de folos un prieten după tot ce i-a făcut Dan.

- Dan, adăugă rapid Olivia, este soțul ei, adică... a fost soțul ei. A dispărut anul acesta, de ceva vreme deja.

Cele două femei începură imediat să-l pună în temă cu unde anume putea fi Dan și cu bănuiala tuturor - cum că o părăsise pe Grace și fugise cu o altă femeie.

- Grace a depus actele de divorț luna trecută, îi spuse Olivia.

Aceeași zi în care li se încurcaseră cărțile de credit. Nu era de mirare că îi păruse distrată și preocupată. Nu era de mirare că fusese singură la masă. Cu toate că, Cliff ar fi observat-o și dacă ar fi fost în mijlocul unei mulțimi numeroase.

Grace Sherman era ca... ca o floare de munte, o floare de colț. În mod normal nu era un tip poetic și chiar n-ar fi putut să spună de ce se gândea la ea în termenii aceia, însă asta era imaginea care îi venise în minte. O floare care înflorea în ciuda frigului, vântului, vicisitudinilor. Se străduise el să nu fie atât de evident acest lucru, însă se simțise atras de ea din prima și se gândise la ea. Trecuse o foarte lungă perioadă de timp de când nu mai privise o femeie, orice femeie, în felul în care o privise pe Grace.

- Cred că o să fac o plimbare până la bibliotecă, murmură el.

- Ce idee bună, spuse Olivia bucuroasă.

Fiica lui Charlotte părea nerăbdătoare să-l trimită de acolo. Probabil că încerca să-l încurajeze să o cunoască pe prietena ei. Dacă aceasta era situația, Cliff nu mai avea nevoie de alte încurajări. După ce își luă la revedere de la Charlotte și Olivia, plecă și coborî ușor dealul ce dădea spre malul apei. Aceasta era prima lui vizită la bibliotecă și se opri să admire pictura murală de afară. În oraș mai erau alte câteva picturi murale, pe care le admirase de multe ori.

Grace Sherman se afla la recepție când Cliff intră în bibliotecă. Își ridică imediat privirea când el se apropie de ghișeu.

- Pot să vă ajut cu ceva?

- Eu sunt Cliff Harding, spuse el și așteptă.

Normal, ei îi trebui un moment să facă legătura cu numele.

- Oh, bună - dumneata ești cel care are cardul meu de credit, iar eu îl am pe al dumitale. Îmi cer scuze. Ar fi trebuit să te recunosc. Dacă vrei să aștepți un moment, mă duc să-mi iau geanta.

Grace inspiră adânc, după care spuse:

- Aveam de gând să te sun astă-seară.

- Exact asta mi-a spus și Olivia.

- O cunoști pe Olivia?

- Ne-am cunoscut în după-amiaza asta, acasă la Charlotte.

Din nou, ea ezită, ca și cum ar fi avut nevoie să pună cap la cap toate informațiile primite.

- Dumneata ești nepotul lui Tom Harding. Charlotte ne-a povestit de multe ori despre dumneata. Îmi cer scuze, nu m-am dat imediat seama cine ești. Dacă nu te deranjează, o să lipsesc un moment.

- Nici o problemă.

Ea dispăru într-un mic birou aflat chiar în spatele ghișeului și se întoarse cu poșeta în mână. Cardul lui credit era băgat într-un plic minuscul de culoare albă. Își schimbă cardurile între ei, răsără pe seama a ceea ce se întâmplase, după care rămaseră așa, uitându-se fix unul la celălalt fără să poată spune nimic, câteva clipe stânenitoare.

Era acum sau niciodată, hotărî Cliff.

- Mă gândeam c-am putea să ne mai amuzăm în legătură cu întâmplarea asta într-o seară, la cină.

Trecuseră ani buni de când Cliff invitase ultima oară o femeie la întâlnire, și se simți puțin îngrijorat. Când văzu că ea nu răspunde, crezu că sigur dăduse greș cu invitația.

- La cină? răsună în cele din urmă vocea lui Grace. Noi doi?

Cliff vorbi iute:

- Eu am divorțat acum cinci ani. N-am mai ieșit cu cineva de când m-a părăsit soția și... ei bine, mă gândesc că poate a venit timpul să...

- Înțeleg, spuse ea, uitându-se din nou fix la el. Adică...

Se opri și inspiră încă o dată adânc, destul de zgomotos.

- Mulțumesc.

Își duse mâna la gât.

- Nu știi cât de flatată sunt că m-ai întrebat. Din păcate, încă nu sunt pregătită pentru așa ceva.

Ceea ce era un răspuns cinstit.

- Și când crezi că ai putea fi pregătită?

- N...nu pot să spun. Nu de mult timp am depus acțiunile de divorț. Simt că nu ar fi corect din partea mea să ies cu altcineva până când nu voi fi liberă din punct de vedere legal să o fac.

Își feri privirea.

- Presupun că ai auzit deja de soțul meu?

Cliff încuviință încet din cap.

- O să aștept, Grace, și sunt un bărbat răbdător.

Privirea ei o întâlni pe a lui, iar el văzu începutul unui zâmbet. Exact ce spera să vadă din nou. Curând.

- Mai bine mi-ai spune ce s-a întâmplat, spuse Jack, proptindu-și picioarele încălțate cu șosete de taburetul tapițat al canapelei, plasat în fața televizorului cu ecran supradimensionat al Oliviei.

Mărtea seara era seara când se întâlneau. Olivia îl invitase la ea pentru cină și pentru a urmări împreună noua serie din *The New Detectives*¹ de pe Discovery Channel. În ultima vreme făcuseră când unul, când celălalt de mâncare. Săptămâna aceasta fusese rândul Oliviei și făcuse o tocăniță de pui la cuptor de-ți lingea degetele. El, pe de altă parte, aducea mâncare de la vreun restaurant din oraș.

¹ Film documentar dedicat medicinei legale, împărțit în serii distincte și difuzat pe episoade bazate pe cazuri reale de crimă (n.tr.)

- Cum adică ce s-a întâmplat? se arată ea surprinsă.

- Abia dacă ai scos o vorbă toată seara.

Olivia oftă și își lăsă capul pe umărul lui. Fusese ziua lui norocoasă, când, în urmă cu nouă luni, în acea dimineață, pășise în sala ei de judecată. Nou-venit în Cedar Cove și nou la ziar, se dusesse la sala de judecată dedicată divorțurilor, deloc entuziasmat întrucât avea atâta experiență în domeniu și se aștepta să audă ce a auzea întotdeauna.

Însă Olivia era altfel. Ian și Cecilia Randall, un cuplu tânăr, se înfățișaseră în fața ei, însoțiți de avocatul lor. Un divorț tipic, încă doi oameni cu inimile zdrobite ce se prefăceau că nu-i afecta deloc ceea ce li se întâmpla. Numai că durerea parcă le emana amândurora din toți porii. Jack văzuse acest lucru și se întrebese dacă îl mai văzuse și altcineva. Presupusese că toți cei implicați în procesul legal deveniseră imuni la epavele umane care apăreau în fața acestor judecători. Cuplurile intrau în sala de judecată afectate, suferinde, distruse emoțional de durerea pe care soții și soțiile și-o provocau adesea unii altora.

Familia Randall pierduse o fiică abia născută, își amintea Jack, și îi ceruseră Oliviei să pună capăt contractului lor prenuptial astfel încât să își poată depune actele de divorț. Olivia le respinsese cererea și, în esență, le respinsese și divorțul. Articolul de prima pagină al lui Jack din acel weekend lăudase curajul judecătoarei.

Olivia nu se prea bucurase de atenția nedorită de care avusese parte, însă îl iertase. În lunile ce urmaseră acestui episod, bărbatul ajunsese chiar să o cunoască pe Olivia Lockhart. Deveniseră din ce în ce mai apropiați, iar acum începea să spere că această relație avea un viitor.

- Ai de gând să-mi spui? continuă el, întrebându-se în sinea lui dacă nu cumva interpretase greșit tăcerea ei.

Avusese și el la rândul lui parte de niște vești tulburătoare, însă nu era încă pregătit să îi dezvăluie acest lucru.

- Îmi fac griji din cauza lui Justine, spuse Olivia după un moment scurt.

- Cum așa?

Din câte știa Jack, fiica Oliviei era îndrăgostită lulea de soțul ei pescar.

- A fost văzută luând masa de prânz cu Warren Saget vinerea trecută.

- Cu Warren?

Jack nu înțelesese ce vedea fiica Oliviei la dezvoltatorul imobiliar. Acum că Justine se măritase cu Seth, sperase că Warren va trece mai departe - ceea ce în cazul lui probabil însemna o femeie chiar și mai tânără.

- Ai auzit tu povestea asta sau ți-a spus Justine?

- Eu am auzit-o, cu urechile mele, spuse Olivia mușcându-și nervos buza de jos. Justine nu-mi împărtășește prea multe despre ea.

Îl privi cu niște ochi măriți de îngrijorare.

- Cred că... regretă că s-a măritat cu Seth.

Jack își luă piciorul de pe taburetul tapițat al canapelei și se aplecă în față. Asta era ceva serios. Se încruntă, încercând să se gândească la vreo vorbă de încurajare pe care putea să i-o spună. Însă el, unul, nu prea se putea numi un expert în relația părinte-copil. Relația sa cu propriul fiu nu era una prea amiabilă și asta dintr-un motiv foarte clar. În copilărie, Eric suferise de leucemie. Jack își găsisse alinarea în băutura și ani de zile își abandonase emoțional soția și fiul. După divorț, Eric nu mai dorise să aibă în vreun fel de-a face cu tatăl lui. Jack nu putea să dea vina pe băiat; oricum ar fi stat lucrurile, era supărător și dureros. Acum, după mai mulți ani în care nu se mai atinsese de alcool și la încurajarea Oliviei, făcea eforturi susținute să restabilească legăturile cu el.

La rândul ei, și Olivia avea o relație tensionată cu fiica ei, însă la un nivel complet diferit.

- Întreab-o și gata, o sfătui Jack. Probabil c-o să vrea să-ți spună.

Clătinând rapid din cap, ea respinse din start această idee.

- Nu pot... lui Justine nu o să-i placă deloc tentativa mea de a-i invada viața personală. Nu îndrăznesc să-i spun nici un cuvânt până când nu aduce ea însăși vorba despre asta. În plus, nu vreau să știe c-am aflat de prânzul la care a fost cu Warren. O să mă acuze că-mi plec urechea la toate bârfele.

Olivia își întinse picioarele și se aplecă în față.

- Cum se face, întrebă ea, că sunt în stare să dau verdicte care afectează viitorul comunității noastre, într-o sală de tribunal, și totuși nu pot vorbi deschis cu propria-mi fiică?

Era aceeași întrebare pe care și-o pusese și el în legătură cu fiul lui. Săptămână de săptămână Jack scria editorialul din *Cedar Cove Chronicle*. Nu era niciodată confuz sau nu se punea problema să nu își găsească cuvintele când venea vorba să își exprime opiniile în scris. Însă când vorbea cu singurul lui copil - ei bine, știa că siguranța de sine îi dispărea. Îi era teamă să nu vorbească prea mult sau, dimpotrivă, nu suficient de mult, să nu pară critic sau indiferent.

- Eric m-a sunat în după-amiaza asta, spuse Jack mormorât. Era supărat, iar eu n-am știut ce să-i spun. Sunt tatăl lui, a venit la mine cu o problemă și-ar fi trebuit să fiu în măsură să îl ajut.

- Care-i problema?

Asemenea lui Jack, Olivia știa că pentru Eric era important să ia legătura cu el, în ciuda relației lor dificile. Când bărbatul nu îi răspunse imediat, Olivia îl mângâie ușor pe spate:

- Jack?

- Fata cu care trăiește Eric este însărcinată.

- N-au folosit mijloace contraceptive?

- Nu. El n-a crezut că așa ceva e posibil.

Olivia râse ușor.

- Nu înțeleg de ce un cuplu ar risca când vine vorba de metodele contraceptive.

Jack se întoarse ca să fie față în față cu Olivia.

- Întrucât Eric a avut cancer pe vremea când era copil, din cauza medicamentelor și diferitelor proceduri a rămas steril. Doctorii ne-au spus asta cu ani în urmă.

Olivia se încruntă.

- Vrei să spui că acest copil nu-i al lui?

Jack își frecă fața cu mâinile.

- Nu poate fi, iar Eric știe asta.

- Oh, Doamne.

Jack ar fi vrut nespun să îi poată da un răspuns lui Eric, să-l ajute în vreun fel, doar că nu-i venise în minte nimic care să-l consoleze sau să-l îndrume. Așa că se simțea încă o dată copleșit de sentimentul că iar dăduse greș în privința fiului său.

În galeria de pe Harbor Street era liniște deocamdată. Profitând de acest moment de respiro, Maryellen se strecură în camera din spate ca să își pună o cană de cafea. Zilele lucrătoare treceau în general foarte încet, îndeosebi toamna. Pe timpul verii, galeria era punct de atracție pentru turiști și era tot timpul aglomerată. În calitate de manager, Maryellen era mai mult decât bucuroasă de acalmia ce venea odată cu toamna, mai ales că nebunia de Crăciun avea să înceapă în curând. Se pregăteau deja cu tot ce trebuia pentru acest eveniment.

În cursul zilei de azi, avea să treacă pe aici Jon Bowman. Îl văzuse ultima oară în iunie și își aminti de întâlnirea lor cu multă jenă. Jon era un bărbat rezervat, probabil timid, care nu avea deloc apetență pentru conversațiile obișnuite, de salon. Sperase să-l poată face să participe la o discuție cu ea; pe de altă parte, nu-i venise decât să turuie vrute și nevrute despre tot felul de lucruri irelevante. În momentul în care bărbatul plecase, îi venise să-și tragă palme pentru lipsa ei de tact și judecată.

Imediat după ce își turnă cafeaua în ceașcă, auzi pași pe podeaua lustruită din showroom. După o sorbitură

rapidă, revigorantă, lăasă ceașca deoparte și se grăbi să ajungă înapoi în partea din față a galeriei, pregătită să îi ureze bun venit clientului proaspăt sosit.

- Bine ați venit, spuse ea, după care se luminează la față când văzu cine era. Jon, exact la tine mă gândeam.

Fotografiile lui erau de mult timp favoritele ei dintre toate operele de artă pe care le vindeau. Galeria se ocupa de o varietate de forme de reprezentare artistică: picturi în ulei și acuarelă, sculpturi în marmură și bronz, figurine din porțelan și obiecte unicat din lut. Jon era singurul fotograf prezent în galeria de pe Harbor Street.

Fotografiile erau deopotrivă alb-negru și color, iar subiectele abordate de el includeau peisaje și detalii de natură, precum prim-planul unei roci poroase, pe o plajă sau modelul format din linii și forme neregulate de pe scoarța unui copac. Câteodată se concentra asupra elementelor umane, precum o barcă cu vâsle pe o mare agitată sau coliba unui pescar. Însă nu folosea niciodată oameni în compozițiile sale artistice. Maryellen era impresionată de modul în care el găsea simplitatea într-un peisaj aparent complex, făcându-l pe privitor conștient de liniile și formele ce în mod normal nu sunt așa ușor de observat - și de modul în care scotea la iveală complexitatea în niște detalii minore și simple. Acesta era un artist cu o adevărată viziune, o viziune ce o făcea să se uite în mod diferit la lucrurile din jur.

Îl cunoscuse pe Jon prin munca lui. După cum descoperise, el nu era genul de om care să spună prea multe, însă lucrările lui erau atât de expresive, încât intuia rapid modul lui de a fi și de a simți. Acesta era motivul pentru care voia să îl cunoască mai bine. Acesta și nici un alt motiv. Chiar dacă îl și găsea al naibii de atrăgător...

Jon Bowman era înalt și atletic, având pe puțin un metru și optzeci înălțime. Avea părul lung, dat peste cap ca să nu îi cadă peste ochi și prins adesea în coadă

de cal la spate. Nu era un bărbat frumos în sensul obișnuit al cuvântului; trăsăturile lui erau ascuțite, având un nas mult prea mare pentru fața lui îngustă, mai degrabă acvilin după înfățișare. Se îmbrăca în stilul sport casual, de regulă în blugi și cămăși în carouri.

Începuse să-și aducă lucrările în galeria de artă în urmă cu trei ani - grupând mai multe fotografii la un moment dat și lăsând intervale lungi între livrări. Maryellen lucra la galerie de zece ani și îi cunoștea bine pe majoritatea artiștilor care locuiau în zonă. Socializase adesea cu ei, însă în afară de a discuta chestiuni stricte de serviciu, vorbise arareori cu Jon.

I se păruse ciudat că artistul ei favorit se încăpățâna să reziste eforturilor ei de a-i câștiga prietenia.

- Am mai adus niște fotografii, spuse el.

- Chiar speram s-o faci. Am vândut tot ce mi-ai adus în iunie.

Aceste vești îl făcură să zâmbească ușor. Zâmbetele lui Jon erau la fel de rare ca și dățile în care se angaja în conversații.

- Oamenilor le plac fotografiile tale.

Lauda îl făcu să se simtă jenat. Ori de câte ori clienții solicitaseră să îl cunoască, bărbatul refuzase. Nu explicase de ce, însă ea intuise că motivul era că atenția publicului trebuia să rămână concentrată pe artă și nu pe artist.

- O să aduc fotografiile, spuse el brusc, dispărând pe ușa din spate a galeriei.

Când se întoarse, avea un braț plin de fotografii înrămate, de diferite mărimi. Le duse în camera din spate a galeriei și le puse pe masa de lucru a lui Maryellen.

- Pot să-ți ofer o cafea? întrebă ea.

Îi mai făcuse și alte ori aceeași ofertă, iar el o declina de fiecare dată.

- Desigur.

Maryellen era convinsă că nu-i înțelesese bine răspunsul. Își spuse în sinea ei că este absurd să se simtă atât de fericită și de entuziasmată numai fiindcă în cele

din urmă el îi acceptase oferta. Așa că îi turnă o ceașcă de cafea și îi făcu semn îndemnându-l să-și pună zahăr și frișcă. El clătină din cap.

Se așezară pe scaune unul în fața celuilalt, separați de masa de lucru, uitându-se fiecare în ceașca lui de cafea.

- Lucrările tale se bucură din ce în ce mai mult de recunoașterea publicului, spuse ea într-un târziu.

El îi ignoră remarca.

- Ești divorțată? întrebă el fără menajamente.

Întrebarea o luă pe Maryellen pe nepregătite. Firește că își dăduse seama că bărbatul nu era un maestru al conversațiilor de salon, însă această întrebare era mai mult decât nepoliticoasă, dacă nu mitocănească de-a dreptul. Oricum însă, hotărî să îi răspundă - iar apoi să devieze de la subiect și aducă discuția înspre el.

- De treisprezece ani.

Nu vorbea aproape niciodată despre căsătoria ei. Fusesse tânără și imatură și plătitese un preț mare pentru greșeala ei. De îndată ce divorțul se finalizase, revenise la numele de domnișoară și alesese să lase în urmă toată această experiență.

- Dar tu?

Din câte se părea, Jon avea propriile lui interese, căci îi răspunse la întrebare tot cu o întrebare:

- Și cu toate astea, nu-ți dai prea multe întâlniri, nu-i așa?

- Nu. Tu?

- Așa și așa.

- Ești însurat?

Nu credea că este.

- Nu.

- Divorțat? întrebă ea după aceea.

- Nu.

În mod sigur el nu se deranja să îi împărtășească ceva în plus și nici nu se simțea obligat să îi dea vreo informație personală în schimbul celor pe care i le dăduse ea.

- De ce nu-ți dai întâlniri? se auzi următoarea lui întrebare.

Maryellen dădu din umeri, alegând un răspuns non-verbal în schimbul unei explicații lungi.

Jon sorbi din cafea.

- Nu-ți cere nimeni să ieși cu el?

- Oh, ba da, desigur.

Însă ea prefera petrecerile și alte evenimente sociale în locul unor ieșiri în oraș cu câte cineva.

- De unde atâta interes, așa, pe nepusă masă? Ai vrea să-mi ceri să ieșim împreună? întrebă ea îndrăzneț.

Dacă el chiar avea de gând să o facă, ar fi fost tentată să spună da. Sau poate că nu. Bărbații indescifrabili, misterioși erau periculoși, iar ea își învățase deja lecția asta.

- Ce ți-a făcut tipul ăla? întrebă Jon pe un ton insistent.

Maryellen se ridică de pe scaun, nesimțindu-se deloc în largul ei din cauza modului în care el se eschiva continuu, răspunzându-i la întrebări cu propriile lui întrebări. Fiecare întrebare săpa din ce în ce mai adânc, intrând pe un teritoriu pe care ea l-ar fi lăsat mai degrabă neexplorat.

- Spune-mi tu mie ceva ce nu știi despre tine, zise ea, provocându-l din priviri.

- Sunt bucătar-șef.

- Vrei să spui că-ți place să gătești?

- Nu, sunt bucătar-șef la André's.

Era restaurantul de elită, cu specific pescăresc, de pe faleza din Tacoma.

- N... N-am știut.

- Majoritatea oamenilor nu știu asta. Este modalitatea prin care îmi plătesc facturile.

Vocea lui Kelly răsună din interiorul galeriei:

- E cineva aici?

Sora ei nici c-ar fi putut să aleagă un moment mai nepotrivit de a o vizita, iar Maryellen aruncă o privire plină de regret spre showroom.

- Asta-i soră-mea.

- Ar trebui să plec.

Jon luă o înghițitură din cafeaua ce se mai răcise acum, apoi puse ceașca jos.

- Stai, nu pleca încă.

Ea se întinse impulsiv spre el, atingându-i brațul.

- Sunt sigură că n-o să dureze decât un moment.

- Vino la André's într-o seară, spuse el. O să-ți pregătesc ceva special.

Maryellen nu era sigură dacă el voia să spună că ar trebui să vină singură sau ar trebui să vină cineva cu care ieșea în oraș. Însă i se păru complet nepotrivit să întrebe.

- Așa o să fac, spuse ea în timp ce Kelly intra în camera din spate a galeriei.

Sora ei se opri brusc, în mod evident plăcut surprinsă să o găsească pe Maryellen cu un bărbat.

- Eu sunt Jon Bowman, spuse Jon în tăcerea ciudată așternută în încăperea. O să vă las să vă bucurați de vizită. Mi-a părut bine să te văd din nou, Maryellen!

- La revedere, spuse ea, simțind un amestec de surpriză și regret.

Și în plus și senzația că abia aștepta să-l vadă din nou, recunoscându-l ea în sinea ei. Ceea ce cu siguranță nu mai simțise de ani de zile.

Kelly se uită la el cum pleacă. De îndată ce Jon ajunse la o distanță apreciabilă, de la care nu ar mai fi putut auzi nimic, întrebă:

- E ceva cu tipul ăsta?

- E doar unul din artiștii noștri, îi răspunse Maryellen scurt, fără să continue în nici un fel.

Kelly se așeză pe scaunul abia eliberat de Jon.

- Cum se simte mama?

- Mai bine decât mă așteptam.

Stabilirea primei întâlniri cu avocatul fusese dificilă, însă hotărârea mamei sale o făcuse să meargă până la capăt.

- Dar tati se va întoarce, să știi, spuse Kelly.

Maryellen nu o contrazise, deși trecuse mult timp de când își pierduse orice speranță că se mai întâmpla vreodată.

- Nu mă crezi, nu-i așa? o provocă Kelly.

Maryellen, de fapt, renunțase. Indiferent de motiv, tatăl lor dispăruse. Iar când venea vorba de bărbați, ea, una, nu avea așteptări prea mari, nici măcar de la propriul lor tată.

Oare putea Jon Bowman să fie în vreun fel diferit? Nu avea să se gândească acum la acest aspect, decise ea.

- Tati o să se întoarcă, insistă din nou Kelly când văzu că Maryellen îi ignoră întrebarea.

- Timpul ne va da răspunsul toate, nu-i așa? spuse Maryellen și se întinse după cafeaua ei.

capitolul 3

Probabil că înnebunise complet, se gândi Justine în timp ce cobora din micul avion de transport pasageri în King Cove, Alaska. Trecuseră aproape două săptămâni de când nu mai avusese nici un fel de vești de la Seth și nu mai putea îndura să aștepte nici măcar o zi.

Contactase fabrica de conserve unde Seth și tatăl lui își vindeau peștii și crabii, însă aceștia nu aveau nici un fel de informație despre programul ambarcațiunii de pescuit. Justine lăsase un mesaj secretarei obosite acolo, deși nu exista nici o garanție că Seth avea să-l primească vreodată. O rugase pe femeie să îl anunțe pe Seth că Justine va sosi chiar în acel weekend. Nu putea decât să spera că el aflase de atât de apropiata ei vizită.

Coborând cu grijă treptele scării avionului de zece locuri, Justine se uită plină de speranță, dorindu-și să îl vadă pe Seth și rugându-se ca el să fie aici în micul aeroport, așteptând-o. Vântul o izbi drept în față, și rămase șocată de cât de rece era. Era ultimul weekend din luna

septembrie, și vântul acesta de Alaska era deja dovada apropierei iernii.

- Vă așteaptă cineva, domnișoară? întrebă pilotul când Justine se întinse după geanta ei cu lucruri de schimb din căruciorul de lângă avion.

- Soțul meu - cred.

Însă Seth nu era lângă pistă. Așa că luă un taxi până în oraș și ascultă doar pe jumătate atentă bodogănelile șoferului despre viața pe coasta Alaskăi. Individul o lăsă la motelul de lângă malul oceanului cu firma din neoa-ne parțial arse pe care scria TEL.

Camera era mică, simplă, fără decorațiuni și anostă cu mocheta ei de culoare bej, ce era mai degrabă practică decât plăcută ochiului, fiind pătată în mai multe locuri. Draperiile și cuvertura de pat aveau un model floral șters care nu ar fi putut fi considerat frumos nici măcar pe vremea când erau noi. Se așeză pe marginea salteii subțiri, simțindu-se tristă și pierdută. Venirea aici fusese o nebunie, o dovadă a cât de disperată era cu adevărat. Acum că sosise în Alaska, trebuia să accepte că această călătorie nu fusese altceva decât o pierdere de timp.

Cu numai câteva săptămâni în urmă, i se păruse perfect normal și chiar extraordinar să se mărite, însă acum era copleșită de îndoieli. Nu-i venea să creadă că *într-adevăr* se măritase cu Seth. Scoase un oftat lung, venit parcă din inimă. În câteva cuvinte, avea nevoie să știe că el o iubește. Și întrucât nu avusese vești de la el decât de câteva ori, începea să creadă contrariul. Sau că mai degrabă, dragostea lui nu era decât o pasiune temporară, o dorință pe care el acum și-o satisfăcuse.

Ei bine, putea să-și petreacă toată săptămâna în camera de motel plângându-și de milă sau putea să încerce să afle unde anume era el. Hotărâtă să afle unde era soțul ei, se îmbracă în cele mai călduroase haine și o întrebă pe Betty, doamna de la recepție, încotro să o ia spre fabrica de conserve. Nu avea mașină, dar nu era decât

o distanță scurtă de mers de la motel până la docuri. Vântul făcea că părul ei lung să îi biciuiască fața în timp ce mergea spre întinderea de apă, cu mâinile băgate adânc în buzunare. Era spre finalul sezonului de pescuit și o grămadă de ambarcațiuni erau acostate cu bordul la chei.

Justine stătu de vorbă cu mai mulți pescari. Cu toții îi cunoșteau pe Seth și pe tatăl lui, însă nimeni nu avea nici un fel de informație pentru ea. Deznădăjduită, porni înapoi spre motel.

Chiar când pleca, observă o mare ambarcațiune de pescuit pregătindu-se să acosteze, cu brațul macaralei imense ridicat spre cer. Brațele macaralelor mai mici, laterale, se întindeau în afara bordajului asemenea unor brațe subțiri de oțel. Un bărbat musculos și foarte bine făcut, cu părul blond acoperit de un fes albastru stătea cu spatele la ea; semăna cu Seth la culoarea părului și statură. Era oare posibil? Putea fi atât de norocoasă?

Mărind pasul, se grăbi de-a lungul docurilor spre vasul de pescuit.

- Seth! strigă ea, însă numele fu luat de vânt și purtat în altă direcție.

Cu toate acestea, bărbatul probabil că auzi ceva, căci se întoarse. Era soțul ei. Când o văzu, făcu un salt gigantic de pe navă ca să aterizeze cu ambele picioare pe chei.

Justine alergă de-a lungul debarcaderului din lemn și, cu un țipăt de bucurie, se aruncă în brațele lui. El o apucă strâns de mijloc, ridicând-o câțiva centimetri deasupra solului. O sărută, și orice îndoială, orice semn de întrebare dispăru în acel sărut înflăcărat.

Justine auzi niște bărbați chicotind undeva în vecinătate, însă aproape că nu-i băgă deloc în seamă și, din câte se părea, și Seth la fel.

- Ca faci aici? întrebă el, dându-i părul la o parte de pe față.

Ochii lui erau plini de căldură și dragoste.

- Cum de-ai știut c-o să ne întoarcem în port?

- N-am știut -m-am rugat doar să te gălesc aici.

El își coborî gura spre a ei încă o dată și murmură ceva cum că, deși mulți nu credeau, rugăciunile din inimă deveneau realitate, chiar înainte să îi cuprindă buzele cu ale lui.

- Am o cameră la motel, îi șopti ea.

Seth se uită rapid peste umăr.

- Așteaptă aici.

Se repezi spre ambarcațiune, sări la bord și dispăru rapid sub punte. Justine începea să se întrebe ce se întâmplase cu el, când reapăru cu o geantă sport de culoare neagră, atârnată de umăr. Chiar dacă avea nevoie să facă un duș și să se bărbierească, era cu siguranță cel mai frumos, interesant, incredibil bărbat pe care îl văzuse vreodată.

- Cât timp avem la dispoziție? întrebă ea.

- Două zile.

Ea își petrecu brațul după brațul lui și își puse capul pe umărul lui.

- Trebuie să stăm de vorbă, Seth.

- O să stăm, promise el, însă orice fel de conversație avea să treacă în plan secund dacă ea percepea în mod corect acea strălucire din ochii soțului său.

- Văd că ți-ai găsit soțul, spuse Betty când se apropiară de motel.

- Așa e, spuse Justine, cu vocea plină de fericire.

Până când ajunseră la camera ei, Justine avea cheia deja scoasă din buzunar și pregătită.

Seth o ridică în brațe de îndată ce ușa fu descuiată și o duse pe sus înăuntru, aprinzând din mers lumina în timp ce intrau. Ceea ce îi păruse urât și tern cu numai o oră în urmă acum părea ceva de talia unui adevărat apartament potrivit să-ți petreci luna de miere.

Soțul său o lăsă pe propriile ei picioare pe mocheța ponosită, iar mâinile lui se afundară în părul ei, îndreptându-i gura spre a lui. Sărutul lor fu lung. Și plin de pasiune.

- Trebuie să fac un duș, murmură el nerăbdător când se desprinseră din sărutare. Așteaptă-mă aici.

- OK, șopti ea, cu ochii închiși, încă stoarsă de energie de sărutul lui.

- Ți-e foame? întrebă el.

Justine deschise ochii și se uită fix în ai lui. Seth își scotea haina și începuse să își desfacă nasturii de la cămașă.

- Am o foame în mine..., răspuse ea, însă amândoi știau că nu se referea la mâncare.

- Oh, Jussie, și eu la fel.

Era singura persoană din lume care îndrăznea să îi spună așa.

- Nu pot să cred că ești aici, spuse el.

Își smulse hainele de pe el, stând pe marginea îndepărtată a patului ca să își scoată bocancii din picioare. Apoi se ridică direct în fața ei ca să își desfacă fermoarul de la pantaloni. Chiar și în graba cu care se dezbracă, își asigură timpul necesar să-și aranjeze hainele pe un scaun. După care se strecură gol pușcă în baie.

Dușul se dovedi cu siguranță cel mai rapid duș făcut vreodată. Justine abia avusese timp să-și descalțe pantofii și-și scoată puloverul, trăgându-l peste cap. Doar ce începuse să își desfacă nasturii de la bluză când el se întoarse în cameră. Privirea lui intensă o făcu să se oprească, iar degetele parcă îi înghețară la ultimul nasture. Era ridicol să se simtă atât de timidă cu el. Erau căsătoriți și deja își petrecuseră împreună un weekend de neuitat în calitate de soț și soție. Însă asta fusese acum câteva săptămâni și deja totul părea la fel de îndepărtat precum un vis.

Întotdeauna sensibil la starea ei de spirit, Seth păru că vrea să-i cunoască gândurile, să-i simtă grijile. Cu o tandrețe care ei îi înmuie genunchii, o trase ușor spre el. Gura lui era caldă și umedă, și nu părea să existe vreo parte a corpului ei pe care el să nu vrea să o sărute. În curând bluza ei era pe pat lângă pulover.

Sărutările lor păreau să îi înmoaie și lui genunchii, căci se lăsă pe pat și își petrecu brațele în jurul taliei ei. Îi sărută abdomenul, după care își ridică mâinile și îi scoase sutienul, eliberându-i sânii. El gemu, iar ea, aplecându-se, îi căută gura cu propria gură.

Apoi o trase ușor în pat lângă el și amândoi se lăsară cuprinși de un tumult senzual care dură până când Justine rămase fără aer și fără vlagă. În brațele soțului ei și având numai un cearceaf pe ei, ce le acoperea picioarele, se odihni cu capul pe pieptul lui și cu un braț în jurul taliei lui.

Pe jumătate aplecat, cu spatele lipit de tăblia patului, Seth își plimbă mâna de-a lungul părului ei, cât era de lung. Justine închisese ochii, însă nu pentru că era somnoroasă. Aceste momente trebuiau să fie savurate, mai ales dacă trebuia să trăiască doar cu amintirea lor încă câteva săptămâni bune.

- Nu știi ce te-a adus aici, îi șopti Seth. Însă indiferent care-i motivul, sunt recunoscător pentru asta.

- Trebuia să știi, zise ea, cu vocea mai mult ca o adiere decât ca un sunet în sine. Trebuia să te întreb dacă îți pare rău că ne-am căsătorit.

- Nu.

Răspunsul venise instantaneu și ferm. Ridicându-i bărbia, el îi studie ochii.

- Ție?

Ei îi înflori zâmbetul încet, încet pe față. Simțindu-se nemaipomenit de relaxată și ușurată acum, nu i se păru deloc greu să-i dea răspunsul pe care îl dorea el:

- Sunt atât de îndrăgostită de tine încât simt că înnebunesc. Vreau să fim împreună, Seth. Urăsc să te știu atât de departe.

- Și mie mi-a fost greu, îi spuse Seth, mâna lui continuându-și mângâierea. Dintotdeauna mi-a plăcut să pescuiesc, însă inima mea a rămas la tine chiar din momentul în care am plecat.

Justine își trecu mâna peste umărul lui, bucurându-se de senzația pe care i-o dădea pielea moale și fină de acolo.

- N-am spus nimănui de acasă ce am de gând să fac. Știam că dacă îi spun mamei sau bunicii că vin cu avionul până aici ca să te găesc, mi-ar fi zis că-i imposibil, că risc mult prea mult.

- Tu întotdeauna ai avut un simț incredibil al sincronizării, o tchină Seth.

- Să știi că am, nu-i așa?

Ea își frecă obrazul de pectoralii lui tari, plăcându-i la nebunie să-l simtă, să-l vadă și să-l miroasă pe acest bărbat. Apoi își puse piciorul peste piciorul lui.

- Când trebuie să pleci? întrebă el.

- Duminică după-amiază, mai târziu.

Măinile lui erau din nou afundate în părul ei.

- În acest caz, mai bine am recupera timpul pierdut, ce zici?

Justine fu pe deplin de acord cu el.

Grace se trezi devreme luni dimineață, simțindu-se mult mai fericită decât fusese de o perioadă lungă de timp încoace. Buttercup, cățelușa ei golden retriever, ce dormise pe podea lângă ea, se ridică în picioare, dând repede din coadă în timp ce Grace arunca pătura la o parte și se dădea jos din pat.

- Bună dimineața, scumpo, spuse ea, întinzându-se după halatul de casă.

Se întrebă ce-ar zice Dan dacă ar afla că îi luase locul un câine.

Buttercup intră la pas în bucătărie, în spatele lui Grace, după care ieși singură afară, prin ușița specială de acces decupată în ușa mare. În timp ce câinele își vedea de treburi afară, Grace făcu un ibric mic de cafea. Fredonând ușor pentru sine, făcu un duș și alege o bluză roșie în carouri și un pulover albastru ca să le poarte la bibliotecă. Se încălță cu o pereche de pantofi roșii,

asortați cu bluza, iar apoi puse două felii de pâine din făină de grâu în prăjitor pentru micul dejun.

Când veni vremea să plece, Buttercup o urmă până la mașină. Grace îi frecă urechile companioanei sale, recunoscătoare pentru faptul că avea să fie aici, să o aștepte când se întoarce.

Buttercup era colega de cameră perfectă: iubitoare, ascultătoare, de încredere. Câinele se întorcea în bucătărie prin ușița ei specială de îndată ce Grace pleca. Iar după aceea, când Grace revenea acasă, Buttercup urma să iasă din nou să o întâmpine.

Soarele era sus pe cer, însă pentru după-amiază era prognozată ploaie. Grace iubea lunile de toamnă; își aduse aminte că și Dan simțea exact la fel. Cum fusese tăietor de bușteni cam toată viața, întotdeauna se simțise în pădure ca acasă. Abia în ultimii ani, odată cu închiderea unei mari părți din suprafețele împădurite dedicate exploatărilor, Dan se angajase la un serviciu local specializat în îngrijirea copacilor. Nu se plânșese niciodată, însă ea știa că el urâse slujba asta și tânjise să se întoarcă în pădure.

O cuprinse iar tristețea, și își impuse să nu se mai gândească la cel care în curând avea să devină fostul ei soț. Indiferent unde era Dan acum și indiferent cu cine, ea nu îi dorea decât fericire. Ea, una, nu reușise niciodată să-l facă fericit, nici măcar în primii ani ai căsniciei lor. Se căsătoriseră de tineri. Grace era deja însărcinată cu Maryellen până la momentul absolvirii liceului. Se măritase cu Dan, iar el se înrolase și plecase în Vietnam, însă omul care se întorsese de acolo nu avea să mai fie nicicând cel care plecase. Aproape patruzeci de ani mai târziu, încă suferea de pe urma coșmarurilor și amintirilor pe care refuzase să i le împărtășească. Ea nu aflase niciodată ce se întâmplase în acele jungle întunecate, iar Dan întotdeauna spusese că era mai bine că nu știe.

Ca de obicei, luna dimineață la bibliotecă totul era mai relaxat după activitatea susținută din weekend.

Grace hotărî să schimbe avizierul și scoase pachetul cu o sperietoare de ciori, o pisică neagră și un ogor plin de dovleci. Aveau seturi de decupaje din carton pentru fiecare anotimp și sărbătoare în parte; urma Ziua Recunoștinței și apoi Crăciunul. Era ocupată cu aranjarea avizierului, când auzi o voce masculină în spatele ei.

- Aș vrea să mă înscriu la bibliotecă, îi spuse Cliff Harding asistentei ei, Loretta Bailey.

- Pot să vă ajut eu cu asta.

Loretta scoase un formular și îl puse pe blatul de separație de la recepție. Se opri când văzu că Grace se uita cu atenție la ea.

Cliff privi peste umăr.

- Bună, Grace.

- Bună.

Speră că vocea nu îi trăda sentimentul de derută ce o cuprinsese.

- Am crezut că-i timpul să am și eu o fișă la bibliotecă, având în vedere că sunt în Cedar Cove săptămână de săptămână.

- Avem cel mai mare procent de clienți pe cap de locuitor comparativ cu orice oraș mare sau mic din statul Washington, îl informă Loretta în timp ce îi dădea un pix.

- Sunt impresionat, spuse Cliff în timp ce privirea i se mută înapoi spre Grace.

Ea încercă, fără sorti de izbândă, să-i ignore privirea admirativă. Avu senzația că nu mai știe ce să facă cu mâinile și o piuneză căzu și se rostogoli de-a lungul podelei. Aplecându-se ca să o ia, aproape că se lovi cap în cap cu Cliff Harding în timp ce și el, la rândul lui, se aplecase să facă același lucru. Era îmbrăcat în același stil western cum îl mai văzuse, completat cu o pălărie de fetru asortată, marca Stetson, și cizme. I se păru chiar că simte venind dinspre el o adiere cu parfumul atât de specific al fânului.

- Tot nu ești pregătită să iei cina cu mine? întrebă ea în șoaptă, asemenea unui sufleur pe scenă, când amândoi erau încă aplecați.

Ea se uită iute în sus la Loretta, care studia cu grijă o hârtie sau așa ceva, însă nu se lăsă păcălită aparente. Colega ei era extrem de interesată de răspunsul lui Grace, probabil chiar mai mult decât Cliff.

- Eu... nu prea cred că sunt.

Îi simțea căldura radiindu-i de pe față. Interesul lui vizibil o făcea să fie ușor stingherită. Ultima ei întâlnire cu un bărbat fusese cu Dan, când amândoi erau adolescenți. Mai precis, cu aproape patru decenii în urmă - într-un alt secol! Acum lumea era cu totul altfel.

- Și-atunci ce zici să mergi să bem o cafea împreună? întrebă Cliff.

Înainte ca Grace să poată răspunde, Loretta stătea pe vârfuri, aplecată peste blatul de la recepție și zâmbind în jos spre ei.

- Poți să-ți iei pauza de prânz acum, dacă vrei.

Grace rezistă tentației de a geme din rărunchi.

- La Pancake Palace? sugeră Cliff, zâmbind ca un puști.

Părea recunoscător pentru ajutorul Loretei, chiar dacă Grace nu era.

- La ora cinci, spuse ea, fără umbră de zâmbet pe față.

Zâmbetul lui însă se făcu și mai mare în timp ce se ridică în picioare.

- O să fiu acolo.

Grace se ridică și ea și se uită scurt peste blatul de la recepție la Loretta. Cliff, între timp, o pornise spre ușă.

- Cum rămâne cu fișa de bibliotecă? strigă Grace.

Cliff nu se opri din mersul lui cu pași mari.

- O să completez formularul data viitoare când trec pe-aici, îi răspunse.

Până la ora cinci, Grace încă nu se hotărâse dacă să se întâlnească cu Cliff Harding sau nu. Până la urmă însă, bunele maniere avură câștig de cauză. O fi fost ea neliniștită în privința întâlnirii cu el, însă tot ea era cea

care fusese de acord să fie acolo, iar Grace se ținea întotdeauna de cuvânt.

Cliff ieși dintr-un separeu de la restaurant și se ridică în picioare când ea se apropie.

- Nu eram sigur că o să vii, spuse el cu voce joasă.

- Nici eu n-am fost sigură că o să vin, recunosc eu și se așază pe bancheta tapițată cu stofă roșie din fața lui.

Potrivi în poziția corectă ceașca din ceramică de culoare bej, de pe masă, din fața ei.

Cliff ridică o mână ca să îi atragă atenția chelneriței.

- Vin imediat, anunță Goldie din spatele barului.

Chelnerița în vârstă lucra la Pancake Palace dintotdeauna, din câte își amintea Grace - de pe vremea când ea însăși era doar o liceancă. O angajată nouă, nu Goldie, fusese cea care le încurcase cardurile de credit.

Aducând vasul de sticlă al cafetierei plin cu cafea, Goldie turnă mai întâi în ceașca lui Grace, apoi o reumple pe a lui Cliff.

- Voi doi aveți de gând să stați mult? o întrebă ea pe Grace. Cei de la Camera de Comerț au făcut rezervare pentru cină.

Era modalitatea subtilă a lui Goldie de a o informa pe Grace că dacă nu voia ca întreaga comunitate a oamenilor de afaceri să știe că ieșise la o cafea cu Cliff, ar face bine să nu lungească prea mult această întâlnire.

Lui Grace îi venea să-i sărute mâna bătrânei în semn de mulțumire.

- Nu stăm mult.

- Cum doriți, o liniști Goldie făcându-i cu ochiul.

- Mulțumim, spuse Cliff.

- Da, îți mulțumim, Goldie.

Acum că avea parte de toată atenția ei, Cliff se uită fix în jos la ceașca lui de cafea, evitând orice fel de contact vizual.

- Cred că știu destul de bine cum te simți acum.

Grace avea sincere îndoieli în această privință.

- Chiar așa?

- Ești neliniștită, puțin agitată, iar stomacul îți simte de parcă ar fi plin de fluturi. Sunt pe aproape?

Adevărul e că era.

- Suficient de aproape. De unde știi?

- Fiindcă și eu mă simt la fel.

- Spuneai că ești divorțat de cinci ani, nu?

Asta însemna că starea de tensiune pe care o simțea în prezența sexului opus avea să se manifeste de pururi?

- Da.

- Vrei să vorbești despre asta?

Ar fi fost bine dacă el era dispus să povestească, dar fiind că ea, una, nu avea nici o intenție să dezvăluie vreun detaliu intim al vieții ei.

- Nu în mod deosebit.

- Ai copii?

- O fiică. E măritată și locuiește pe Coasta de Est. Vorbim în fiecare săptămână, și am grijă întotdeauna să mă duc să o văd o dată sau de două ori pe an.

Cel puțin el păstrase contactul cu copilul lui, spre deosebire de Dan care le abandonase atât pe Grace, cât și pe fiicele lor.

- Susan - soția mea - s-a îndrăgostit de un coleg de serviciu, spuse Cliff.

Mâna lui se strânse în jurul căinii, iar ea îi observă mișcarea spasmodică a unui mușchi din bărbie.

- Judecând după cele spuse de ea la momentul respectiv, nu fusese niciodată fericită.

- Și acum este?

- N-aș avea de unde să știu. După divorț m-am pensionat și m-am mutat în Olalla, spuse el, menționând o comunitate locală la aproximativ cincisprezece kilometri distanță sud de Cedar Cove.

- Localnicii îi zic Ou-la-la, îi spuse Grace.

- Pot să înțeleg de ce. Este foarte frumos acolo. Am patruzeci de acri de pământ și cresc cai de rasă americană.

- Pare extraordinar.

- Chiar este, cu excepția unui singur aspect. El se uită în ochii ei. Sunt singur.

Era ceva ce Grace înțelegea mult prea bine. Căsătoria ei nu fusese niciodată fericită în toate sensurile cuvântului, însă de-a lungul anilor Grace și Dan ajunseseră să se împace unul cu prezența celuilalt. Erau o grămadă de aspecte care contribuiseră la asta - discuțiile amicale de la cină, serile petrecute în oraș la film, plus o multitudine de experiențe împărtășite și trăite împreună. De cele mai multe ori, Dan era acolo ca să-l întâmpine când se întorcea de la serviciu. Acum era numai Buttercup.

- Îmi caut o prietenă, îi spuse Cliff. Cineva care ar vrea să meargă din când în când cu mine la un concert, să stăte și nimic mai mult.

Ideea îi surâdea și lui Grace.

- Ar fi plăcut.

- Speram să gândești astfel.

Tonul lui era gentil și încurajator.

- Însă, se grăbi ea să adauge, numai după ce divorțul meu este finalizat.

- E-n regulă, spuse Cliff.

- Încă ceva.

Încă o dată privirea ei o întâlnește pe-a lui.

- O să te sun eu data viitoare. De acord?

El ezită:

- De acord, dar asta nu înseamnă că nu vrei să mă mai duci la bibliotecă?

- Ești bine-venit oricând, îi spuse ea. Atâta timp cât vii pentru chestii strict legate de bibliotecă.

- Desigur.

El se întinse după cana de cafea și o duse la buze, însă nu înainte ca Grace să îi vadă zâmbetul ce i se contură în colțurile gurii.

Avu bănuiala că se datora faptului că bărbatul tocmai își pusese în cap să devină un cititor pasionat.

Lucrurile fuseseră încordate între Rosie și Zach din data în care fusese ziua porților deschise la școala lui Eddie. Rosie îl învinovățea pe soțul ei pentru asta. Zach pur și simplu nu aprecia cât de multe făcea ea. Din cât se părea, omul avea impresia că ea stătea acasă și se uită la telenovele cât era ziua de lungă în timp ce el era la serviciu. Nu înțelegea cât de complicată era viața ei. Era atât de ocupată încât câteodată pleca de acasă înaintea lui și nu se mai întorcea până seara târziu. Iar acum, colac peste pupăză, Zach se aștepta ca ea să îi pregătească o cină cu patru feluri de mâncare, își spusese în sine ei enervată.

Îl rugase să participe la activitatea de la școala lui Eddie, iar el fusese foarte supărat pe ea zile bune după aceea. Eddie era și fiul lui, iar faptul că se întâlnise cu învățătoarea nu trebuia să reprezinte mare lucru. Cu toate acestea, se plânse toată seara. Mai întâi despre faptul că trebuise să comande pizza pe post de masă de seară, apoi despre ardeii gras, apoi nu avusese chef să se îmbrace în costum la întâlnirea de la școală și... Mai târziu în aceeași seară, în ciuda eforturilor ei susținute, neînțelegerile dintre ei escaladaseră într-o ceartă de proporții.

Nu reușiseră să treacă peste asta nici în zilele care urmaseră.

După două săptămâni de situație încordată și complet lipsită de noimă, unul din ei trebuise să facă un gest conciliator. În ciuda faptului că seara trecută rămăsese trează până dincolo de miezul nopții ca să citească raportul comitetului asupra ședinței de planificare a orelor de pregătire fizică, ce urma să aibă loc în acea seară, Rosie se trezi în zori și făcu ouă prăjite cu bacon. Pe vremuri obișnuia să își facă timp să gătească un mic dejun adevărat pentru familia sa. Spera că Zach își va da seama ce încerca ea să facă și că asta îl va mai potoli.

Rosie sparse ouăle în tigaie îndată ce auzi mișcare la Allison în cameră. Acum că Allison era la liceu,

copiii aveau programe diferite, ceea ce făcea mult mai dificilă posibilitatea coordonării meselor principale ale zilei. Însă dacă pentru soțul ei era important ca ea să își petreacă jumătate din dimineață în fața aragazului, era dispusă să o facă pentru a avea pace și liniște în casă.

- Am niște ochiuri pe foc pentru tine, îi spuse ea fiicei sale când Allison intră în bucătărie.

- Urăsc ochiurile, spuse Allison, trântindu-și rucsacul de școală pe masă.

- De când?

Fiica ei se uită la ea de parcă Rosie era dusă cu capul.

- Din totdeauna.

- Am uitat.

Rosie își amintea vag scandalurile pe care le avusese pe vremuri în privința micului dejun.

- Atunci ce zici de niște bacon prăjit?

- Bleah.

Fiica ei deschise frigiderul și scoase o cutie de băutură carbogazoasă.

Rosie se arătă îngrozită.

- Nu poți să bei așa ceva!

- De ce nu? Allison se uită la ea cu dispreț. Beau suc în fiecare dimineață. De ce nu pot să beau acum?

- Bine, dacă asta vrei.

Nu merita să se certe pentru atât. Toate cărțile pe care Rosie le citise despre creșterea adolescenților recomandau să îți alegi cu atenție mizele pentru care merita să te cerți. Să cedeze în privința băuturii carbogazoase părea ceva minor comparativ cu a nu o lăsa pe Allison să își facă piercing în nas.

Rosie stinse focul și puse ouăle ochiuri în două farfurii, împreună cu șunca prăjită pe cale să se răcească. O luă de-a lungul holului, ciocăni și deschise ușa de la camera lui Eddie. Încăperea părea o zonă de dezastru ecologic, și își feri privirea cât putu ca să nu vadă ce era

înăuntru. Fiul ei era tolănit de-a lungul patului, cu pătura pe jos, pe podea.

- Vrei să mănânci micul dejun? întrebă ea.

Eddie își înălță capul și clipi rapid spre ea.

- Mamă?

- Vrei micul dejun? repetă ea.

El se ridica în fund, brusc treaz.

- Îhî, spuse el cu entuziasm.

Așa mai venea de-acasă.

- Cei cu ciocolată sunt favoriții mei.

- Ce anume cu ciocolată?

- Biscuiții Pop-Tarts.

- Ți-am prăjit ouă cu bacon.

Eddie strâmbă din nas ca și cum i-ar fi sugerat să mănânce moluște.

- Nu, mulțumesc.

Băiatul se lăsă la loc pe spate pe pernă și se întinse după pătura de pe jos.

Bine, era clar. Aventurându-se până la dormitorul matrimonial, îl găsi pe Zach chiar când ieșea din dressing, îmbrăcat la costum și cravată.

- Am pregătit micul dejun, spuse ea, ușor înțepată.

El dădu din cap ca și cum ar fi încuviințat.

- Ești gata pentru masă?

- Nu pot acum, spuse el, uitându-se în jos la ceasul de la mână. Am o întâlnire devreme, la prima oră.

Asta era pur și simplu culmea, fir-ar să fie! Nimeni nu-i aprecia eforturile și faptul că acum se sculase fix pentru asta, deși dormise mai puțin de cinci ore. Întorcându-se în grabă, Rosie se duse înapoi în bucătărie, aruncă baconul întărit și ouăle la gunoi și deschise cu multă forță mașina de spălat vase. Îndesă farfuriile înăuntru.

Zach intră în bucătărie.

- Vezi că plec acum.

- Îți doresc o zi bună, murmură ea în bărbie.

- Și ție la fel.

Soțul ei se opri în fața ușii ce dădea spre garaj.

- Vrei să ne întâlnim la amiază să luăm prânzul împreună?

Așadar, Zach își dădea totuși seama de eforturile ei. Acum făcea și el o încercare de a fi mai drăguț cu ea.

- Cred că e o idee minunată.

Îi oferi un zâmbet recunoscător, iar el îi zâmbi la rândul lui.

- La unsprezece și treizeci?

Rosie încuviință dând din cap, iar el se apropie de ea și o sărută pe obraz.

- Tati, strigă Allison, intrând în grabă în bucătărie. Pot să merg cu tine cu mașina?

- Numai dacă te grăbești.

- Doar o secundă!

- Ne întâlnim la mașină.

Allison plecă în grabă spre dormitorul ei și se întoarse peste două secunde cu un pulover, după care își recuperă rucsacul de pe masă, acolo unde îl lăsase.

- Ți-ai luat banii pentru prânz? întrebă Rosie.

- Ei na! răspunse ea exasperată. Bineînțeles.

Allison o sărută pe obraz exact la fel cum o făcuse Zach și ieși.

Nu mult după plecarea lor, Eddie apăru în cadrul ușii de la bucătărie.

- Biscuiții mei Pop-Tart nu-s gata încă?

- Aproape gata, bombăni ea și căută prin dulapurile de bucătărie până găsi o cutie cu mâncarea preferată a fiului ei pentru micul dejun.

O oră mai târziu, Eddie plecă să ia autobuzul școlii, iar Rosie strânse totul în bucătărie și porni mașina de spălat vase. Încă îmbrăcată în capotul ei de casă destul de ponosit, vechi de zece ani, se duse în dormitor și deschise sertarul de la șifonier ca să își scoată niște lenjerie intimă curată.

Abia când ajunse la duș își aminti că trebuia să fie la școală până la prânz în calitate de voluntară pentru servirea prânzului la clasa lui Eddie. Gemu și își ridică fața spre jetul de apă. Și diseară avea să fie plecată

de acasă. Adevărul era că Zach nu fusese de acord ca ea să prezideze acest comitet dedicat pregătirii fizice a copiilor. Ajunsesse în această poziție cu un an înainte și promisese să își ducă mandatul până la capăt, dar doar atât. Însă anul trecut, în luna iunie, nici un părinte nu se arătase dispus să se ofere voluntar. Rosie nu avusese de ales și trebuise să continue ca președinta comitetului.

Se îmbrăcase și era pe punctul de a suna la biroul lui Zach când sună telefonul. Peste jumătate de oră, ieșea în grabă pe ușa casei, nevoită să rezolve o urgență referitoare la noile robe ale corului de la biserică. Într-un fel sau altul comanda lor fusese încurcată cu cea a altei biserici, undeva în Florida. Era imperativ necesar ca robele lor, cele bune, să apară până la sfârșitul lunii. Așa că, ajunsă la biserică, împachetă la loc, cu meticulozitate, robele, dădu vreo șase telefoane și duse cutiile la oficiul poștal ca să fie returnate companiei producătoare. Abia pe la unsprezece și jumătate își dădu seama că nu apucase încă să îl sune pe Zach. Scoțându-și telefonul mobil, apăsă pe numărul de la biroul soțului său.

- Smith, Cox și Wright, se auzi o voce plăcută - și necunoscută - de femeie.

Rose redusă viteza ca să oprească la semafor.

- Rosie Cox la telefon. Aș putea vorbi cu soțul meu, vă rog?

- Bună ziua, doamnă Cox, eu sunt Janice Lamond. Nu cred că ne-am cunoscut, nu-i așa?

- Nu, nu ne-am cunoscut, spuse ea.

Lumina semaforului se făcu verde, iar ea accelerează și își continuă drumul.

- Îmi pare rău, dar domnul Cox a plecat de la birou. Să înțeleg că se întâlnea cu dumneavoastră?

Nu căzuseră de acord să se întâlnească undeva anume, cel puțin nu din câte își amintea ea. Unde mama naibii s-ar fi putut duce Zach? „Gândește, gândește“, se spunea ea.

- Și-a luat mobilul cu el?

- Îmi pare rău, mi-e teamă că nu. Domnul Cox a spus că nu vrea să fie deranjat.

Rosie gemu.

- Va spus cumva încotro se duce?

Femeia ezită.

- Cred că a spus ceva de D.D.'s din Cove.

Desigur. Era localul ei favorit, și Zach o ducea întotdeauna acolo de ziua ei.

- O să întârziati? întrebă Janice. Aș putea să sun la restaurant și să-l anunț, dacă doriți.

- Nu mai pot să ajung deloc la masa de prânz, murmură Rosie, regretând sincer.

Zach nu avea să o ierte niciodată. Îndeosebi când avea să afle că ea anulase prânzul din cauză că făcea din nou muncă de voluntariat.

- E ceva ce-aș putea să fac pentru dumneavoastră?

Zach nu menționase niciodată cât de îndatoritoare era noua lui angajată. Lui Rosie deja îi plăcea de ea. Intră în parcare și opri motorul.

- V-ar deranja cumva să-l sunați în locul meu?

- Deloc, chiar mi-ar face plăcere.

- Vă mulțumesc foarte mult.

- Vreți să îi comunic și unde anume puteți fi contactată?

- Nu, spuse ea rapid, nedorind ca Zach să o sune în mijlocul unei activități. Spuneți-i că îi explic totul acasă.

- Bine, mă ocup de asta imediat, spuse Janice.

Rosie mulțumi cerului că noua secretară de la firmă era atât de prietenoasă și dornică să ajute.

Dacă Zach era supărat pe ea pentru că nu venise la prânz, nu lăsa deloc să se vadă asta când veni acasă în scara aceea. Rosie dezgheța niște carne de hamburger în cuptorul cu microunde pentru spaghete, cina favorită a lui Eddie, când soțul ei intră în casă. Ca de obicei, ea se grăbea să plece.

Încercă să îi testeze starea de spirit:

- Îmi pare rău pentru masa de prânz. Îmi pare atât de rău pentru masa de prânz, îi spuse ea.

Zach dădu din umeri în timp ce frunzărea corespondența.

- N-a fost nici o problemă.

- Ar fi trebuit să-mi verific agenda. A dat secretara de tine?

- De fapt, a venit să mănânce cu mine.

- Ai luat masa de prânz cu secretara ta?

Rosie nu era sigură că îi plăcea ceea ce auzise.

- Nu e secretara mea, este asistenta mea personală, îi explică el, cu spatele la ea. Am plecat devreme de la birou fiindcă voiam să prind o masă lângă geam. Când m-a sunat Janice să mă anunțe, mi-am spus c-ar fi păcat să plec de la masa aia și să nu profit de ea. Pur și simplu am glumit cu ea sugerându-i să vină la restaurant dacă tu nu poți, dar se pare că m-a luat în serios.

- Oh. Rosie rămase tăcută clipă. Și ai avut parte de un prânz ca lumea?

Ea mâncase un baton de ciocolată luat de la un automat.

- A fost în regulă, murmură el și se îndreptă spre dormitorul matrimonial să facă un duș, însă ea băgă de seamă că bărbatul fluiera distrat.

- Pot să mă întâlnesc cu tine la prânz în orice zi săptămâna viitoare, strigă ea după el.

- Îmi pare rău, scumpo, spuse el trecând pe lângă ea. Am întâlniri planificate pentru toată săptămâna.

capitolul 4

Mersul săptămânal la salonul de manichiură era singurul lux pe care și-l permitea Maryellen, răsfățându-se singură. Deși o manichiură perfectă reprezenta o extra vaganță, n-ar fi putut să-și impună să renunțe la ea. Și chiar și dincolo de-această mică plăcere, Maryellen se bucura de prietenia „fetelor“ de la salonul Get Nailed.

Acestea erau apropiate ca vârstă de ea și nemăritate, însă spre deosebire de Maryellen, ele își doreau bărbați în viața lor.

Din două în două săptămâni, miercurea dimineața, Maryellen le asculta văicărelile în legătură cu soarta crudă. Adesea era amuzată de manevrele nebunești la care recurgeau ca să cunoască bărbați. Sincer vorbind, ea nu putea să înțeleagă de ce Rachel, manichiurista ei, nu își găsisse un bărbat decent. Maryellen o considera atractivă și plină de abilități practice.

În a treia miercuri din luna octombrie, Maryellen sosi pentru programarea făcută. Rachel, ca de obicei, o aștepta. De îndată ce Maryellen se așeză, Rachel înmuie o bucată de vată în acetonă și se întinse spre mâna ei.

- Ce mai faci? întrebă Rachel.

- Foarte bine, tu? Ai cunoscut pe cineva weekendul trecut?

- Ar cam fi cazul, îi răspunse Rachel cu un oftat prelung. De întinerit oricum nu mai întineresc.

Maryellen știa că Rachel își făcuse un scop în viață din găsirea unui soț până la vârsta de treizeci de ani, iar până la ziua ei de naștere nu mai erau decât câteva luni.

- Am citit ceva interesant săptămâna asta, îi spuse Maryellen. E vorba de-un orașel din Irlanda numit Lisdoonvarna. În fiecare lună septembrie și în prima săptămână din luna octombrie, bărbați buni de căsătorie vin în oraș să își caute neveste. Din câte se pare este o tradiție perpetuată de ani și ani.

- E o glumă, nu-i așa? întrebă Teri de partea cealaltă a încăperii.

- Nu, îți jur că este pe bune.

- Și de unde vin femeile astea? întrebă Rachel.

- De peste tot din lume. Potrivit articolului, o femeie a venit tocmai din Australia cu avionul ca să să-și găsească soț - și și-a găsit.

- Eu nu-mi permit să merg până în Irlanda, bombăni Rachel.

- Nu, dar poate c-am putea noi să ne ținem propriul nostru festival, sugeră Teri.

- Ați putea, spuse Maryellen, vrând să le încurajeze pe celelalte femei.

Ea nu voia să se implice, dar chiar spera că fetele din echipa de la Get Nailed vor face ceva cu ideea în sine.

- Un Festival al Măritişului? întrebă Teri a cărei voce se precipită datorită entuziasmului ce o însufleți brusc.

- Îhî, dar cine ar veni? întrebă Rachel. Parcă văd cum va sta treaba. Am ține prima pagină a ziarelor și-am fi pe toate posturile de știri că dăm o petrecere ca să ne cunoaștem potențialii soți și n-ar veni nici un bărbat.

- Poate că ai dreptate, spuse Teri cu un oftat descurajat.

- Dacă aș vrea să pun punct unei relații, n-ar fi nevoie decât să rostesc cuvântul *căsătorie*, iar bărbatul cî care aș fi s-ar debarasa rapid de mine ca de-o ceapă degerată, spuse Rachel încruntându-se în timp ce se concentra la unghia de la degetul mare de la mâna lui Maryellen, ce avea marginea ușor ruptă.

- Ai absolută dreptate, adăugă Jane, altă manichiuristă. Bărbații din America și-au învățat bine lecția.

Se auzi un cor de voci aprobatoare.

- Eu, una, am renunțat la Făt-Frumos. Aș fi fericită să-l cunosc măcar pe valetul lui sau pe-ăla care îi țesală calul, spuse Rachel.

Maryellen zâmbi și la fel făcu și micuța blondină, Jane.

- De fapt, dă-l naibii de țesălat, continuă Rachel, m-aș cupla cu un tip care știe să-mi schimbe uleiul la mașină.

- Cândva ieșeam cu un tip de genul ăsta, îi spuse Teri. Larry era aproape tot timpul cu capul vîrât sub capota unei mașini. Era de departe mult mai interesat

să asculte hurelul unei mașini decât pe mine. Ceea ce e mare păcat, fiindcă în esență era un tip ca lumea.

- Și de ce v-ați despărțit?

- Mi-a pătat bluza albă de mătase cu vaselină.

- Ai terminat-o cu un super tip pentru că ți-a distrus bluza?

Teri încuviință din cap.

- Ce pot să spun? Bluza aia m-a costat șaptezeci de dolari, și Larry n-a părut să creadă că-i vreo mare scofală. În capul meu, dacă un tip nu e în stare să aprecieze o bluză de șaptezeci de dolari, atunci nu vreau să am de-a face în nici un fel cu el.

- Mi-ar plăcea să întâlnesc un bărbat care să aibă capul pe umeri și să se descurce când vine vorba de bani, spuse Jane. Toți cei cu care am avut de-a face vreodată se așteptau ca eu să achit notele de plată, dat fiind că ei erau întruna în criză de bani.

- Eu am cunoscut cândva unul bogat, dar era al naibii de plictisitor, spuse Jeannie, intrând și ea în vorbă. Am fost împreună trei luni și m-am despărțit de el fiindcă mă distram mai tare când mă spălam pe cap decât când eram cu el.

- Aș prefera oricând un tip plictisitor în locul unuia care să mă folosească, îi spuse Jane.

- Dar tu, Teri? întrebă Maryellen.

Teri, care era îmbrăcată în culori vii, aproape țipătoare, era o femeie înaltă și bine făcută, cu niște ochi negri plini de tristețe.

- Ce gen de bărbați te interesează?

- Eu vreau un bărbat care apreciază mâncarea bună și nu-i este frică de-o femeie căreia îi place să mănânce, spuse ea fără să ezite. M-am săturat de bărbați care vor femei slabe. Vreau un bărbat care să mă ducă la restaurant de fițe unde să comande aperitivul și să-mi sugereze să mai las loc și pentru desert. Sau, și mai bine, mi-ar plăcea un bărbat care să facă el însuși de mâncare.

Își aruncă iute privirea de jur împrejurul salonului.

- Cunoaște careva pe cineva de genul?

O tăcere bruscă întrerupse conversația atât de însuflețită până atunci.

- Ei bine, de fapt, eu chiar cunosc pe cineva care gătește, spuse Maryellen, gândindu-se la Jon Bowman. Jon este bucătar-șef la un restaurant extraordinar.

- Și de ce ai terminat-o cu el? întrebă Rachel.

- Aăă, de fapt noi nici n-am fost împreună.

Și nici nu aveau cum să fie, în ciuda curiozității ei. Lui Maryellen îi plăceau la nebunie lucrările lui Jon, iar el o intriga ca persoană, însă interesul pe care îl manifestă față de el nu era de natură romantică. Nu voia nici un fel de bărbat în viața ei, indiferent cât de atrăgător ar fi putut fi: era Regula ei Numărul Unu.

- Aș putea să vă fac cunoștință, Teri, dacă ai vrea.

- Pe bune?

Vocea celeilalte femei se umplu de entuziasm.

- Și-atunci ce-ar trebui să facem mai departe? întrebă Rachel, aruncându-și privirea de jur împrejurul salonului de cosmetică. Se pare că toate am ieșit cândva cu un bărbat care îndeplinește criteriile altcuiva, ceea ce este minunat, însă în momentul de față nu ne ajută pe nici una dintre noi.

- Am putea să dăm o petrecere, spuse Jeannie. Un fel de a-i aduce la un loc pe cei de care n-am despărțit pentru ca celelalte să aibă de unde să aleagă.

- Un fel de târg al foștilor iubiți, sugeră Teri.

Clienta ei râse, iar celelalte femei din salon i se alăturară.

- Iar eu o să port bluza mea cea neagră, spuse Rachel fără ezitare. Nu-mi pasă dacă Larry o s-o distrugă și pe-asta.

După care, uitându-se la Maryellen, adăugă în șoaptă:

- Nu-mi permit să fiu pretențioasă. Mașina mea e într-o stare deplorabilă.

Jane se întinse după calendar.

- Am putea să o facem petrecere de Halloween, anunță ea. Ce ziceți?

Toată lumea fu de acord imediat că o petrecere de Halloween era o idee foarte bună.

- Asta ne lasă puțin mai mult de două săptămâni să ne gândim la niște chestii amuzante. Hai să ne-apucăm de organizare.

- Îhî.

- Poți să pariezi c-o s-o facem.

- Contează pe mine.

Maryellen nu era sigură cum anume se întâmplase asta, însă în ciuda reținerii ei de la început, în curând se trezi pe deplin implicată în toată povestea asta.

- Și cum o să-i facem pe toți tipii ăștia să vină? întrebă Jane, cea mai practică din tot grupul. Nu cred că Floyd ar fi mai interesat să mai iasă din nou cu mine.

- Iar eu, habar n-am, e posibil ca Larry să se fi și căsătorit de-atunci încoace.

- Le cerem să vină, spuse Maryellen. Și trebuie să fim sincere și deschise cu ei. Să le explicăm tipilor pe care îi aducem la petrecere că vin în calitate de invitați ai noștri, dar că vor cunoaște alte femei de îndată ce ajung aici.

- O să-i spun lui Larry că cineva abia așteaptă să-l cunoască, spuse Teri.

- Perfect!

Rachel părea absolut încântată.

Când Maryellen plecă de la Get Nailed, capul i se învârtea nebunește. Chiar nu intenționase să facă parte din tot aranjamentul acesta, deși ea începuse toată discuția.

Nu știa cum plănuiau celelalte să se ocupe de treaba asta, însă în mod sigur nu avea să aștepte până în ultimul moment ca să îi spună lui Jon de petrecere. Când Teri vorbise despre faptul că voia să cunoască un bărbat căruia să îi placă mâncarea, îi venise în mod instantaneu în minte el. Gândindu-se acum la asta însă, Maryellen regretă că-i adusese numele în discuție.

Nu știa ce anume o determinase să o facă. Probabil era vorba de faptul că se tot gândise la el de la ultima lor întâlnire. Acest ultim set de fotografii fusese unul dintre cele mai bune pe care le făcuse până acum, iar ei aproape că îi păruse rău că se vânduseră atât de repede.

Ținând cont că ea era cea care le sugerase celorlalte acea abordare directă, se simți obligată să-și urmeze propriul ei sfat. Așteptă o săptămână, iar după aceea sună la numărul de telefon din agenda ei rotativă de pe birou.

Jon răspunse la cel de-al doilea sunet de apel.

- Alo.

- Jon, bună, Maryellen Sherman la telefon.

Ezită, așteptând un fel de semn de recunoaștere din partea lui.

- Directoarea de la galeria de artă din Harbor Street, adăugă ea.

- Da, știu.

Ar fi jurat că el părea amuzat, ceea ce nu făcu altceva decât să îi sporească starea de nervozitate și confuzie.

- Am fost invitată la o petrecere de Halloween, spuse ea, grăbindu-se să îi explice motivul pentru care îl sunase. Toată lumea se presupune că trebuie să vină cu un partener - sau, mă rog, nu chiar un partener, mai degrabă un însoțitor. Ni s-a cerut să aducem pe cineva, un bărbat, pe care să-l prezentăm celorlalte invitate. Eu am o prietenă, o tipă absolut încântătoare, căreia îi place să mănânce.

Se strâmbă, gândindu-se cât de aiurea sunau vorbele ei, însă continuă:

- Îi plac mâncărurile bune și... ei bine, cea mai mare dorință a ei este să cunoască un bărbat căruia îi place să gătească, așa că, bineînțeles, m-am gândit la tine.

Își dădu seama că vorbește mult și haotic și se opri brusc.

Din partea lui nu se auzi nici un răspuns.

- Te-ar interesa să participi la petrecere? întrebă ea într-un final. Fără nici un fel de obligații.

Voia ca acest lucru să fie cât se poate de clar.

- Adică, de fapt, să-mi faci mie o favoare.

- Întâlnind-o pe prietena asta a ta.

- Da.

- Cea căreia îi place să mănânce bine.

- Da. O cheamă Teri și e foarte amuzantă. Cred că-ți placă.

- Și-o să fii și tu acolo?

Maryellen oftă.

- Da, desigur. Doar eu o să-ți fac cunoștință cu Teri.

Deci... ce zici?

- Pot să te anunț mai încolo? întrebă el după altă pauză lungă.

- Bineînțeles.

Realiză că ar trebui să se simtă încurajată că el nu îi respinsese imediat propunerea.

- Atunci păstrăm legătura.

- Super.

- Strai puțin, înainte să închizi, ai avut șansa să arunci o privire la fotografiile mele?

- Oh, da, și sunt fabuloase! Deja le-am vândut pe toate. Speram că o să-mi mai aduci.

- La asta lucrez acum.

- Ar fi nemaipomenit.

De departe aceasta era cea mai lungă și mai complexă conversație pe care o avuseseră în cei trei ani de relație pur profesională.

- N-ai venit până acum la André's, spuse Jon. De-abia așteptam să-ți gătesc ceva.

- Am apreciat cum se cuvine invitația ta, pe bune, dar îmi fac griji ca nu cumva să-ți faci o impresie greșită. După cum ți-am explicat, sunt divorțată și n-am de gând să mă mai mărit. Petrecerea asta nu-i decât o chestie între prietene... Dacă ai veni, ar fi nemaipomenit, dar doar pentru că vreau să o cunoști pe Teri. Oh, era să uit... ți-am spus că dăm petrecerea la Captain's Galley, în bar?

Reuși să spună toate astea dintr-o singură suflare.
 - În noaptea de Halloween, adăugă ea.
 - Te sun eu să-ți spun.
 Ceea ce Maryellen consideră absolut rezonabil.

După două zile și două nopți de pomină petrecute cu soțul ei, Justine nu mai avea nici un fel de îndoieli referitoare la căsătoria ei. Era și mai îndrăgostită decât visase vreodată că este posibil.

Fusese o nebunie fără seamăn să plece așa, dintr-odată, să meargă cu avionul până în Alaska, fără să facă nici un fel de aranjamente prealabile, fusese ceva complet absurd, și cu toate astea îl găsisese pe Seth. Justine considera că acesta fusese un semn. Seth era cu adevărat cel sortit să-i fie soț.

În câteva săptămâni el avea să fie acasă și puteau să discute despre viitor și să facă toate planurile necesare ca să-și trăiască viața împreună. Avusese atât de multe întrebări presante pe care ar fi dorit să i le pună. Însă de îndată ce se întâlneau, nici una dintre ele nu-i mai păru-se atât de importantă. Singurul lucru care conta era să fie în brațele lui Seth, în pat, iubindu-se până la epuizare.

Justine jura că dacă Seth i-ar fi cerut-o, ar fi trăit bucură roasă la bordul bărcii lui cu vele pentru tot restul vieții. Însă bănuia că probabil el voia mai degrabă să se mute la ea. Să stea în apartamentul ei era mult mai practic decât să locuiască în portul turistic.

Ea îi povestise cum dormise la bordul ambarcațiunii lui în momentele de maximă disperare, căutând să se simtă cât mai aproape de el. Și judecând după reacția lui, își dădu seama că bărbatul fusese profund mișcat de temerile ei. Continuase să o sărute fără oprire în timp ce ea îi descria îndoielile în care se zbătea, șoptindu-i tot felul de cuvinte de liniștire. Justine plecase din Alaska simțindu-se profund iubită.

În următoarea vineri seară, Justine trecu pe la casa mamei ei de pe Lighthouse Road. Nici nu o evitas

pe Olivia, dar nici nu îi căutase compania în mod deosebit.

Până în momentul în care Justine parcă în fața casei destul de mari, cu două etaje, ce avea o verandă spațioasă dispusă de jur împrejurul ei, mama sa era deja la ușă, așteptând-o.

- Bună, mamă.

- Justine! Nu știi cât de mult mă bucur să te văd, spune Olivia, strângând-o cu putere în brațe. N-ai mai venit pe acasă de-atâta amar de vreme...

- Am fost ocupată - de fapt, weekendul trecut am luat avionul spre Alaska ca să-l văd pe Seth.

- Ai fost în Alaska? Ai fi putut să-i spui cuiva de chestia asta.

Latura dezaprobatoare revenise, însă Justine alege să o ignore.

- Ai dreptate, așa ar fi trebuit, încuviință ea calm.

Nu venise aici să se certă cu mama ei.

- Hai înăuntru, insistă Olivia, strângându-și mai tare puloverul în jurul corpului. Este cam rece în seara asta.

Justine o urmă ascultătoare pe mama ei în casă. Bucătăria era cea mai confortabilă încăpere a casei și de aceea părea absolut normal să stea acolo.

- Ceai? întrebă Olivia.

Era unul dintre gesturile ei ritualice pe care le făcea din totdeauna când îi călca cineva pragul.

- Te rog.

Mama se întoarse într-o parte în timp ce pune apa la fiert.

- Și cum se simte Seth?

- Minunat. O să vină în curând acasă. Mi-a fost atât de dor de el! De fapt, de asta m-am dus în Alaska - pur și simplu nu mai puteam să stau atât de departe de Seth și mai aveam și toate punctele ale bonus pe liniile aeriene de la cardul de credit. Am sunat la compania aeriană, mi-au asigurat un loc și dusă am fost - fără ca măcar să știu dacă o să-l găsesc sau nu. Nu mi-a venit

să-ți spun ce-am de gând să fac, de teamă că-ai încerca să mă faci să mă răzgândesc.

- Și ai trecut prin toate astea ca să fii cu soțul tău? întrebă mama ei.

- Oh, da. Chiar sunt îndrăgostită de el, mamă.

Justine se aștepta ca aceste vești să fie exact ceea ce mama ei dorea să audă. În schimb, Olivia se încruntă la ea.

- Ce-i? întrebă Justine.

Olivia își trase un scaun și se așeză în fața ei, de partea cealaltă a mesei.

- Seth știe că ai luat prânzul cu Warren?

Așadar, asta era explicația. Mama ei știa. Pe de altă parte, și Seth știa, și, deși nu îi ceruse să nu se mai vadă cu Warren, își dădea că bărbatul nu era prea fericit că ea acceptase invitația la prânz. Justine fusese puțin surprinsă de acest fapt, însă nu avea de gând să mai repete ceea ce făcuse.

- Warren te vrea înapoi, nu-i așa? spuse mama ei când ea nu îi răspunse imediat.

- Ți-am spus că m-am întâlnit cu Maryellen Sherman și-am luat prânzul împreună la începutul acestor săptămâni? întrebă Justine, schimbând în mod deliberat subiectul.

Din punctul ei de vedere, Warren era un subiect tabu.

- A vrut să ne felicite pe mine și pe Seth.

Mama ei așeză bolul cu pliculețe de ceai în centrul mesei.

- Așadar, preferi să nu discuți despre Warren.

- Exact.

Olivia își îndreptă umerii și dădu ferm din cap.

- Atunci n-o să o facem. Ia spune-mi ce face Seth. Când se întoarce?

Justine îi dădu toate detaliile. Cu cât vorbea mai mult, cu atât mama ei părea că se liniștește -, iar Justine înțelese și de ce. În sfârșit mama ei avea deplin

Încredere în dragostea ei față de Seth. Acum Olivia știa că nimic din ceea ce spunea sau făcea Warren nu avea să schimbe sentimentele lui Justine față de soțul ei.

- Ce face Maryellen? întrebă Olivia în timp ce turnă pentru amândouă o a doua ceașcă de ceai. O văd pe Grace în fiecare săptămână la ora de aerobic, însă arareori avem șansa să vorbim. Chicoti. De fapt, avem nevoie de toată energia doar ca să respirăm. Ți-a spus Maryellen că Grace tocmai și-a depus actele pentru divorț?

Justine încuviință din cap.

- Apropo, spune-mi, ce s-a întâmplat cu mariajul lui Maryellen?

Nu-i trecuse niciodată prin cap să întrebe asta până acum. Justine avea doar paisprezece ani la vremea respectivă. Tot ceea ce își amintea era faptul că mama ei și Grace, cea mai bună prietenă a ei, vorbeau foarte mult la telefon. Maryellen se mutase acasă pentru o vreme și revenise la numele de domnișoară, ca și cum n-ar fi fost vreodată măritată.

Mama își puse o linguriță de zahăr în ceai și amestecă.

- Nu cred că știe cineva cu-adevărat, nici măcar Grace. Când Maryellen s-a măritat, mi-aduc aminte că Grace mi-a zis că senzația ei este că bărbatul acela, Clint Jorstad, nu este o alegere potrivită pentru fiica ei.

- Și din câte s-ar părea, a avut dreptate, spuse Justine. Brusc îi trecu prin minte un gând înfricoșător: Dar în legătură cu mine și cu Seth ce senzație ai? întrebă ea, ridicându-și ochii plini de speranță spre mama ei, când încredere în judecata și înțelepciunea ei.

- Oh, Justine, mie Seth mi se pare un tip absolut extraordinar. Nici caș fi putut să fiu mai mulțumită și mai bucuroasă pentru voi doi. Seth e perfect pentru tine.

Justine zâmbi.

- Și eu cred la fel, mamă, chiar cred.

Pentru prima oară de o bună bucată de timp încoace ea se gândi la fratele ei. Seth și Jordan fuseseră cei mai buni prieteni, iar mai apoi Jordan se înecase în vara care ei aveau cu toții treisprezece ani. Seth era în Alaska cu tatăl lui și nu aflase de accident până se întorsese acasă. Justine fusese cu Jordan în acea zi îngrozitoare de august. Îi ținuse corpul neînsuflețit în brațe până când sosiseră paramedicii. Era fratele ei geamăn și cel mai bun prieten al ei. Întreaga ei lume se schimbaseră în vara aceea. La numai câteva luni după incident, prietenii ei divorțaseră și într-un interval de timp șocant de scurt tatăl ei se recăsătorise. Fratele ei mai mic, James, păruse că nu bagă de seamă că totul se destrămase în jurul lor, însă Justine era suficient de mare ca să primească în plin.

- La ce te gândești? întrebă mama ei, ușor încruntată. Justine scutură din cap.

- La nimic important, spuse ea, ceea ce nu era deloc adevărat.

Însă nu voia să aducă în discuție singura lor amintire care nu avea să înceteze vreodată să doară. Această pierdere decese în urma căruia mama ei nu mai avusese cum să redevină vreodată aceeași. După ce își bău și ultima gură de ceai, își duse ceașca și farfurioara la chiuvetă și spuse:

- Ar cam trebui să plec acasă.

- Îți mulțumesc c-ai trecut pe-aici.

Olivia îi atinse bărbia lui Justine într-o mângâiere.

- Sunt încântată de relația ta cu Seth. Sincer.

- Chiar *sunt* fericită, mamă, spuse Justine și, dintr-un impuls, se repezi să o îmbrățișeze. Data viitoare n-o să mai aștept atât de mult ca să te vizitez.

- Bine.

Olivia o conduse spre verandă și îi făcu semn cu mâna de la revedere în timp ce Justine demara.

Când Justine ajunse înapoi la complexul de apartamente, găsi un bilet din partea managerului lipit pe ușă

bandă adezivă; în bilet o anunța că acceptase o livrare făcută în numele lui Justine.

După ce-și lăsa corespondența, se grăbi spre biroul managerului unde descoperi că tocmai sosise un aranjament floral imens. Vaza mare de cristal era umplută cu o combinație impresionantă de garoafe, crini roz, iriși și o mulțime de alte flori cărora nu le știa numele și un mestec meșteșugit de diferite frunze. Nu puteau să fie decât de la Seth.

Justine de-abia aștepta să citească biletul de carton ce însoțea buchetul. Seth o iubea, îi era dor de ea, iar soțul ei scump și minunat probabil că își dăduse seama că are nevoie de un impuls emoțional care să o ajute să treacă cu bine peste următoarele săptămâni.

Justine descoperi aproape imediat cât de mult se înșelase. Pe biletul de carton era scris un singur cuvânt.

Warren.

Mârâi dezamăgită și aruncă cartonașul pe blatul din bucătărie. Puse vaza neglijent pe masă, crispându-se de fiecare dată când se uita la ea.

Peste o oră, când își făcea de lucru prin frigider, căutând ceva comestibil și ușor de făcut pentru cină, auzi sunând soneria de la ușă.

Se duse să deschidă și dădu cu ochii de Warren Saget, în fața ușii, îmbrăcat cu un costum de fițe foarte scump și un zâmbet larg pe față.

- Bună, Justine.

- Bună, Warren, spuse ea fără entuziasm.

- Ai primit florile de la mine?

Ea nu îl invită înăuntru.

- Le-am primit, dar mi-aș fi dorit să nu faci asta.

- Am vrut să-ți mulțumesc pentru că ai luat masa de prânz cu mine.

Asta intuiuse și ea.

- Foarte amabil din partea ta.

El îi întâlni privirea, după care se uită fix la mânerul ușii.

- Pot să intru?

Ea clătină din cap.

- Nu cred că-i o idee bună.

Dacă mama ei aflase de faptul că se luaseră prânzul împreună, Justine se întrebă câtă lume din oraș mai știa deja de acest lucru. Nu avea nici un fel de intenție să adauge la șirul de bârfe și vizita lui Warren la apartamentul ei.

- Bine, spuse Warren, părând ofensat și puțin confuz. N-am vrut să te deranjez.

- Nici nu mă deranjezi, e vorba doar de faptul că...

Se opri înainte de a mai spune și altceva. Warren era mult prea iscusit când era vorba să facă ce-și punea în minte, iar ea nu avea de gând să-i facă viața și mai ușoară.

El așteptă ca ea să continue și când văzu că nu o face, o întrebă:

- Ai vreun plan pentru diseară?

În mod sigur nu avea să-i mărturisească faptul că cel mai tare plan pe care îl întrevădea era să urmărească o reluare a serialului *Nash Bridges*.

- De ce?

- Speram că o să iei cina cu mine. Fără nici un fel de obligații. Pur și simplu m-am gândit că s-ar putea să te simți singură acum că Seth e plecat de atâtea săptămâni. Mi-am închipuit că-i putea să te bucuri de o seară petrecută în oraș.

- Nu, mulțumesc, Warren.

El ridică din umeri.

- Nu strică niciodată o întrebare, spuse el cu un zâmbet forțat.

- De fapt, cred că s-ar putea să strice.

El își arcui sprâncenele ca și cum l-ar fi surprins răspunsul ei.

- Noi doi n-ar trebui să ne mai vedem. Nu... nu s-cuvine. Dimpotrivă, ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă nu mai m-ai vizita - nici la serviciu, nici acasă.

Expresia de puști ofensat reveni pe fața lui.

- Justine, doar nu crezi că face în mod voit ceva care să pună în pericol relația ta cu Seth, nu-i așa?

- Nu contează ce cred eu. Pur și simplu, Warren, lasă-mă în pace, asta e tot.

- I-ai spus, nu-i așa? Privirea lui Warren se îngustă. Tântălăul ăla mare suedez e gelos.

El râse, deși fără pic de veselie.

Ea refuza să îl apere pe Seth sau să îi găsească vreun fel de scuze. Soțului ei nu îi plăcea ca ea să se vadă cu Warren și cu asta-basta. Relația ei cu Warren era încheiată; de fapt, fusese așa de mult timp, chiar dacă ieșiseră nu de mult să ia prânzul împreună. Nimic din ceea ce știe sau făcea el nu avea să o facă să se răzgândească.

- Și cel mai probabil, spuse el cu amărăciune, următorul lucru pe care o să mi-l zici o să fie că tantălăul ăla mare te-a lăsat gravidă.

- Warren, te rog.

Îi rosti numele lungind vocalele, dându-i implicit de înțeles că această conversație o plictisea.

- Te rog să pleci.

Nu voia să stea în pragul ușii și să se certe cu el. Dădu să închidă ușa, însă vorbele lui Warren o opriră.

- Chiar ești însărcinată, nu-i așa? Întrebă el pe un ton insistent. Nu vezi ce face omul ăsta cu tine?

- Warren...

- Nu lăsa să se întâmple așa ceva, Justine. Sperasem că o să-ți vii în fire înainte...

Ea terminase cu ascultatul și îi trânti ușa în nas cu un bubuit răsunător.

Sprijinindu-se de ușa închisă, Justine se simți slăbită și ușurată. Gata, el plecase. Fusese o idioată să ia prânzul cu el în oraș în ziua aceea. Acum înțelegea că fusese un gest lipsit de loialitate față de Seth; chiar mai mult decât atât, Warren era un tip prea afemeiat ca să rămână vreodată prieten, așa cum crezuse în naivitatea ei. Nu numai asta, dar Cedar Cove era un orașel mic, iar modul în care erai perceput conta. Nu putea risca să-și

umilească soțul lăsând lumea să creadă că se vedea cu Warren - presupusul ei fost iubit - pe la spatele lui.

Pe de altă parte însă, Warren adusese în discuție un subiect interesant. Sarcina. La scurt timp după moartea lui Jordan și divorțul părinților săi, Justine se hotărâse că nu vrea copii. Însă acum că era măritată, își dădu seama că i se schimbase modul de a gândi. Nu putea decât să spera că Seth simțea la fel.

Jack Griffin își dădu cu apă de colonie pe obraji proaspăt bărbierii și clipi mărunț din cauza usturimii. Își surprinse propria imagine reflectată în oglinda aburită și cu pete, apoi își ridică și coborî sprâncenele de mai multe ori.

- Diseară, spuse el cu voce tare, reamintindu-și că aceasta putea fi foarte bine seara în care reușea să o ademenească pe Olivia Lockhart în patul lui.

Relația lor progresase în mod plăcut - foarte plăcut. Dar amândoi erau adulți, chiar oameni trecuți de prima tinerețe, și toți anii ce trecuseră peste ei le aduseseră o anumită... răbdare. Un fel de precauție. Nu mai aveau douăzeci de ani ca să se lase duși de valul creat de hormoni. Pe de altă parte, el era bărbat în adevăratul sens al cuvântului și nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să ducă relația lor la un nivel superior, cel fizic, al intimității. Dincolo de sărutări și îmbrățișări pătimașe... El era gata să facă pasul următor și spera că și ea va fi de acord.

Judecătoarea nu era ca alte femei pe care le cunoscuse. Olivia avea clasă și o mare cultură, iar el era un bețiv ordinar care nu realizase prea multe în viață și care se străduia din răspuțeri să nu mai pună gura pe alcool.

Grace Sherman îi spusese că avea să fie ziua de naștere a Oliviei în curând, iar el îi era recunoscător pentru acest lucru. Era exact ocazia pe care o căutase, șansa să îi arate cât de mult ținea la ea. Jack căutase îndelung și din greu cadoul perfect pentru ziua ei. Dorința lui fusese să găsească ceva prin care să-i transmită ceea ce simțea.

Ceva care să se potrivească unei femei în același timp sofisticată și lipsită de pretenții. Iar brățara fină cu diamante mărunte, tăiate identic, era acel ceva.

Alegându-și o cămașă curată, se întinse după cutia din catifea gri și studie îndeaproape brățara. Era absolut uluitoare, după părerea lui. Nu mai cumpăraseră niciodată ceva atât de frumos ca brățara asta, nici măcar pentru fosta lui soție. Bijutierul îi făcuse o prezentare credibilă referitoare la calitatea mărfii, iar apoi îi acordase și 10% reducere, când Jack se arătase mai interesat decât cei care veneau doar să se uite la vitrine. Și nu era nici o problemă că gândea atât de pragmatic, își spuse el. Bani economisiți aveau să fie folosiți pentru a ieși la o cină de zile mari la Captain's Galley. Se bucură imaginându-și reacția Oliviei când va deschide cutia de cadou. Deja o împachetase și despachetase de două ori pentru că inițial o împachetase, iar mai apoi pentru că dorise să se asigure că este atât de frumoasă pe cât și-o amintea, o despachetase ca să mai vadă o dată.

Fluierând, Jack termină cu îmbrăcatul.

- Diseară, spuse el din nou, cu sângele deja fierbându-i în vene la gândul Oliviei întinsă, în brațele lui.

Din direcția sufrageriei se auzi un zgomot, iar el scoase capul pe ușa de la dormitor:

- E cineva acolo?

Nici un răspuns.

Jack se încruntă, după care își verifică imaginea reflectată în oglindă pentru ultima oară.

- Tată?

Jack îngheță. Eric era aici? Acum?

- Eric?

Jack ieși din dormitor ca să-l vadă pe fiul lui de douăzeci și șase de ani în mijlocul sufrageriei, cu o valiză în mână.

- Voiai să pleci? întrebă Eric.

- Dimpotrivă, n-am unde să mă duc, îl asigură Jack.

Băiatul arăta groaznic, era palid și tras la față din cauza suferinței. Avea umerii gărboviți și parcă tot trupul îi striga nefericirea.

- Ce s-a întâmplat?

Eric ridică din umeri.

Experiența îl învățase că numai o femeie era capabilă să aducă un bărbat în asemenea hal.

- Te-ai certat cu Shelly?

În loc de răspuns, Eric pufni, repezindu-l:

- Să zicem.

Aruncând o privire scurtă la valiza din mâna fiului său, presupuse că de data asta era ceva mai mult decât obișnuitele neînțelegeri.

- Te-a dat afară?

Eric încuviință din cap.

Fiul lui se lăsă să cadă pe canapea și se uită rugător spre Jack.

- Ai timp să stăm de vorbă, tată?

Relația lui Jack cu fiul lui putea fi în cel mai bun caz descrisă drept dificilă. Aproape toată viața, Eric locuise cu mama lui. Chiar și după ce Jack se lăsase de băut, Eric respinsese orice efort pe care îl făcuse Jack ca să stabilească o relație între ei. Abia anul acesta, în primăvară, fusese prima oară în care Eric fusese de acord să îl vadă pe Jack. Fiindu-i teamă că din greșeală ar putea să spună sau să facă ceva care să îl supere pe fiul său, Jack o invitase și pe Olivia să li se alătore la întâlnirea inițială. Luaseră toți cina pe faleza din Seattle. De atunci încoace, mult mai încrezători și încurajați de succesul acelei întâlniri în oraș, Jack și Eric se vedeau cam o dată pe lună sau așa ceva.

Jack era încântat de perspectiva de a avea o relație bună cu singurul lui copil. Avea atât de multe de dovedit, atât lui Eric, cât și sie însuși. N-ar fi vrut să lase nimic să afecteze începutul acela fragil.

- Bineînțeles că am timp. Spune-mi ce te frământă.

Jack se așează în fața fiului său, aplecându-se puțin spre el ca Eric să știe că era interesat și că îi păsa de problemele lui.

- E vorba de Shelly și de sarcina ei, murmură Eric.

La asta se gândise și Jack, însă nu spuse nimic.

- Copilul ăsta nu are cum să fie al meu. I-am spus asta, iar ea a sărit ca arsă. Mi-a răspuns că dacă sunt convins că a rămas însărcinată cu altcineva, atunci ar trebui să dispar din viața ei.

- Sunt sigur că n-a vorbit serios, murmură Jack. Femeile mai spun lucruri de genul ăsta la supărare.

- A vorbit destul de serios încât să mă dea afară din apartament.

Da, mare mostră de înțelepciune scosese din el, gândi Jack. Îi veni să-și tragă palme că nu era capabil să-i spună ceva mai ca lumea.

Eric arăta de parcă era gata să izbucnească în plâns.

- A spus că nu vrea să mă mai vadă vreodată.

- Sunt sigur că n-a vorbit serios nici când a spus asta.

- Ba eu cred că da.

- Poate că da, în momentul în care a spus-o, dar o să se răzgândească mai încolo.

Jack se crispă auzindu-se cât de stângaci se exprimă.

- Curând, adăugă el. În curând o să-ți ceară să te întorci acasă.

- Sper că așa o să facă, spuse Eric cu tărie. Apartamentul e închiriat pe numele meu, adăugă el, dar nu vreau să se mute de-acolo. Poată să păstreze apartamentul dacă vrea.

- Și cu tine cum rămâne? Unde o să te duci?

Eric ezită, apoi ridică privirea.

- Te-ar deranja foarte mult dacă aş sta aici cu tine?

Doar pentru un timp.

- Cu mine? răsună indignată vocea lui Jack, și imediat îi păru rău. Cu mine - ei bine, bănuiesc că n-o să ne încurcăm prea mult unul pe celălalt dacă-i vorba numai de câteva zile.

Se dusesese de râpă planul cu serile romantice ce avea să le petreacă cu Olivia în viitorul apropiat.

- Probabil că nu va fi pentru mult timp.

Eric părea plin de speranță.

- Bineînțeles că nu, spuse Jack, străduindu-se să pară cât putea de încrezător. Părerea mea este că Shelly o să sune mâine după tine, să te întorci acasă.

- Chiar?

Lui Eric îi străluciră ochii.

- Sunt sigur.

Eric clătină din cap, din nou mohorât.

- Mă îndoiesc, tată. În primul rând, nu i-am spus că aveam de gând să vin înapoi, iar în al doilea rând...

Se opri puțin și își frecă fața.

- Crezi că doctorii ar fi putut să se fi înșelat în ceea ce mă privește?

Era groaznic să-i vadă privirea rugătoare din ochi.

- Adică dacă poți face copii?

- Îhm. Crezi că există vreo șansă?

Jack se uită la el gânditor.

- Totul s-a petrecut acum o grămadă de vreme. Și există modalități de a afla chestiile astea, știi bine.

- Da, dar Shelly spune...

Oftă adânc.

- N-aș bănuî că are o relație cu altcineva, dar ver-tu, nu de mult mi-a povestit despre un tip nou cu care lucrează și cu care, din câte se pare, s-a împrietenit la cataramă. Lucrau adesea împreună, peste program - pe urmă mă trezesc cu ea gravidă. Ce altceva aș putea să cred?

Jack își aruncă rapid privirea spre ceasul de la mână. Olivia îl aștepta să vină să o ia în cinci minute.

- Ești așteptat undeva, nu-i așa? întrebă Eric. Atunci ar trebui să pleci, îl îndemnă, deși cu o voce ce suna mai rău decât atunci când venise.

- Stai să văd ce pot face, spuse Jack, cu inima grea.

Nu-l putea lăsa așa pe Eric. Băiatul suferea și avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. De-atâta amar de ani, el nu se purtase ca un tată adevărat pentru fiul lui; în nici un caz nu avea să-l lase iarăși baltă pe Eric.

- Stai să o sun pe Olivia, spuse el. O să înțeleagă.

- Ești sigur? întrebă Eric.

- Absolut.

Amărât, Jack se duse în dormitor și formă numărul Oliviei. Ea îi răspunse aproape imediat și păru surprinsă să-l audă.

- Trebuie să anulez întâlnirea noastră.

- Întâlnirea din seara asta?

Părea la fel de dezamăgită ca el.

- A venit Eric, îi explică Jack.

- Oh.

- Shelly l-a dat afară și a venit la mine. Are nevoie să discute cu cineva. Și s-ar putea chiar să rămână aici câteva zile. Oftă: Îmi pare groaznic de rău că sunt silit să-ți fac asta, dar înțelegi cum stă treaba, nu-i așa?

- Desigur, spuse ea cu blândețe. Doar e fiul tău.

- Mulțumesc. Îmi cer iertare.

- O sun pe mama ca să nu anulez rezervarea. Aș fi preferat să iau cina cu tine, însă înțeleg. Copiii - indiferent de vârsta lor - întotdeauna trebuie să fie prima prioritate. Știi că eu cred cu tărie în asta. Mulțumesc că mi-ai spus, Jack, și baftă.

Jack înțelese că ea aproba din suflet efortul de a comunica cu fiul lui - și cu ea. Singurul lucru pe care Olivia îl ura mai presus de orice erau secretele, o lecție pe care el o învățase la începutul relației lor, când încercase să-i ascundă faptul că fusese alcoolic și că acum era în curs de recuperare.

- Vorbim mai încolo, spuse ea.

- Mai încolo, repetă și Jack iar apoi fiindcă aproape uitase, adăugă: Olivia?

- Da?

- La mulți ani.

capitolul 5

- Ai planuri pentru diseară? o întrebă la telefon Grace pe Olivia vinerea următoare, după-amiaza târziu.

Era o zi senină și rece de sfârșit de octombrie, iar Olivia tot așteptase să primească vești de la Jack încă de când o sunase de ziua ei.

- Planuri? Aș vrea eu..., spuse Olivia. De ce, ai vreă sugestie? întrebă ea cu ceva mai mult entuziasm.

- Ce-ai zice dacă te-aș duce la un meci de fotbal american? întrebă Grace. După care am putea să mergem și să luăm cina. A trecut o grămadă de când n-am mai avut șansa să petrecem ceva timp împreună.

Olivia era încântată că Grace o sunase. De-a lungul lunilor ce se scurseseră de la dispariția lui Dan, Grace se închisese în sine și se izolase de aproape toată lumea. Discuta cu oamenii doar strictul necesar, în mod clar nedorind să tulbure în vreun fel amărăciunea și suferința ce se transformaseră în cheia de boltă a existenței ei. De nenumărate ori găsisse scuze să amâne orice vizită și planuri de natură socială. Olivia era îngrijorată, însă respecta nevoia de singurătate a prietenei sale. Așa că prietenia lor lungă și extrem de solidă nu fu deloc afectată. Grace trebuia să se împace cu faptul că mariajul ei se sfârșise. Olivia era alături de ea, încurajând-o cu bilețele și vederi și sunând-o frecvent, ca să țină legătura și să-i amintească lui Grace că e alături de ea. Aceasta era prima dată după o lungă perioadă de timp când Grace suna ca s-o invite în oraș.

- Chiar mi-ar plăcea să merg la un meci, îi spus Olivia prietenei sale.

- Așa m-am gândit și eu, spuse Grace. Încă n-ai nici un fel de vești de la Jack?

- Nici măcar un cuvântel.

- Fir-ar să fie!

Grace avea dreptul să spună asta. Olivia obosise să tot găsească tot felul de scuze lui Jack, fie și numai pentru

ea însăși. Fusese complet absent din viața ei toată săptămâna. Nu sunase nici măcar o dată. Și nici nu își făcuse apariția la obișnuita lor cină de marți seara. Nu se putea împiedica să nu fie dezamăgită de faptul că el trebuise să anuleze întâlnirea lor de sâmbătă, chiar dacă îl înțelesese. Sperase însă în același timp că-i va trimite măcar un scurt mesaj în care să îi spună cum se simțea Eric și să poată și că-i era dor de ea. Ar fi putut să sune să pună la cale un plan să se întâlnească săptămâna viitoare sau chiar săptămâna cealaltă. În schimb însă, el o ignorase complet.

- Ne întâlnim la terenul de fotbal american la șapte, spuse Grace.

- O să fiu acolo.

Olivia era recunoscătoare că avea unde să se ducă și că avea ceva de făcut. Mai ales că mergea cu cea mai bună prietenă a sa, care părea că iese din izolarea pe care i-o impusese singură. De luni de zile viața ei socială se învârtise în jurul lui Jack. Aproape întotdeauna, își petreceau o parte a weekendului împreună.

La ora șapte, Olivia se întâlni cu Grace chiar lângă gardul de plasă metalică ce împrejmuia stadionul de fotbal al Liceului din Cedar Cove. Terenul era luminat de nocturnă, iar tribunele de pe ambele părți ale terenului pareau să se umple rapid. Grace se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni largi de culoare gri, din lână, și cu un sacou tot din lână în carouri, într-o combinație de albastru și verde. Acum avea părul ușor încăruntit și tuns mai scurt și coafura asta îi venea foarte bine. Dan preferase întotdeauna un alt stil, lung până la umeri, considerând că îi dădea același aer pe care îl avusese în liceu, dar Grace nu mai trebuia să încerce să-l mulțumească pe Dan în vreun fel.

- Arăți minunat, comentă Olivia în timp ce se așezau în coadă ca să-și cumpere bilete.

- Bineînțeles că arăt. Dat fiind că în ultima vreme nu m-ai văzut decât în echipament sportiv, la orele de aerobic.

Olivia zâmbi pentru că era absolut adevărat.

- Ți-aduci aminte cum în liceu obișnuiam să veni să încurajăm echipa? întrebă Grace în timp ce coada avansa încetul cu încetul spre casa de bilete.

- Cum aş putea să uit! Bob Beldon și Dan erau eroii noștri - preferații noștri din fotbalul american..., spusese Olivia și se opri brusc.

Regretă că adusese numele lui Dan în discuție.

Grace îi atinse brațul.

- Și eu mă gândeam la același lucru. Dan era un sportiv nemaipomenit când era tânăr. Încă îmi mai amintesc anul în care a marcat punctul învingător care a adus Cedar Cove înapoi pe lista echipelor din play-off pentru prima oară în zece ani de zile.

- Și eu îmi amintesc, spuse Olivia, aruncând o privire spre prietena ei. Nu te deranjează dacă vorbim despre Dan?

Grace se uită lung undeva în zare.

- Nu chiar. Dar îmi vine mai ușor să mă gândesc la primii ani, de dinainte de Vietnam.

Tăcu apoi câteva momente.

- Nu știu de ce m-a părăsit în felul ăla. M-am tot gândit și mi-am pus întrebarea asta de mii de ori fără să pot da un răspuns. Doar că nu înțeleg cum de-a putut face așa ceva. Mi-am dat seama că s-ar putea să nu aflu niciodată. Tot ceea ce pot să spun este că a fost alegerea lui. Pe de altă parte, am și eu propriile mele alegeri de făcut și trebuie să merg înainte, să-mi continui viața.

- Întotdeauna ai fost o femeie puternică, spusese Olivia, fără să-și ascundă admirația, dar acum ești mai puternică decât ai fost vreodată.

- Mi-aș dori eu să fie așa, murmură Grace și apoi schimbă subiectul, uitându-se în sus la cerul întunecat al serii. Îmi place la nebunie perioada asta a anului.

- Și mie, la fel.

Vremea din zona Pacificului de Nord-vest¹ luase o întorsătură foarte clară în ultimele două săptămâni. Când urmau să înceapă ploile de toamnă, iar serile clare și luminoase aveau să se transforme în niște furtuni puternice de vânt amestecate cu o burniță neîntreruptă.

După ce își cumpărară bilete, mai luară și un program de la una din membrele echipei de juniori care se plimbau de colo-colo încercând să vândă micile broșuri chiar în incinta micului stadion. Croindu-și călca spre tribune, Olivia se opri să vadă ce locuri mai erau libere.

- Olivia! Grace! răsună vocea lui Charlotte din secțiunea dedicată echipei gazdă.

Olivia se uită imediat împrejur până când dădu cu ochii de mama ei care îi făcea semn cu mâna dreaptă ridicată deasupra capului. Charlotte stătea lângă Cliff Harding cam pe la jumătatea tribunei. Avea o păturică moale ca să-i țină de cald, iar Cliff purta o geacă de piele cu franjuri și omniprezenta lui pălărie de cowboy.

- Ai ceva împotriva să stăm cu mama? întrebă Olivia, deși adevărata ei întrebare avea de-a face cu Cliff Harding.

- Nu, e-n regulă.

Privirea lui Grace era ațintită asupra lui Cliff și pe buze îi înflori un zâmbet discret.

Asta chiar era o noutate interesantă, își spuse Olivia în sine ei în timp ce urcau treptele.

Olivia o îmbrățișă pe Charlotte în momentul în care ajunse lângă mama ei. Coborî apoi un rând, făcându-i loc lui Grace. Cliff stătea în partea exterioară a rândului, mai aproape de scări.

- Ce surpriză plăcută să vă întâlnesc pe amândouă, spuse Charlotte, extrem de încântată. Cliff n-a mai fost niciodată până acum la un meci de fotbal în Cedar

¹ Regiune din Statele Unite, cuprinzând statele Washington, Oregon și nordul Californiei, ce se întinde îndeosebi pe coasta Oceanului Pacific, cunoscută pentru mediul său natural, plin de zone de protecție, munți și păduri. (n.tr.)

Cove. Articolul meu din ziarul de săptămâna asta a fost despre sprijinirea tineretului nostru, știți?

- L-am citit, mamă, și mi s-a părut absolut extraordinar.

Mamei sale îi făcea o plăcere deosebită să scrie în pagina dedicată persoanelor în vârstă, Pagina Seniorilor cum era ea denumită, din *Chronicle*.

- Și Cliff l-a citit și mi-a spus că n-are cum să fac parte cu adevărat din comunitatea noastră până când nu o să aclame ca un supporter adevărat echipa noastră de fotbal.

Cliff studia programul și părea impresionat de rezultatele mele întregii comunități care sprijineau echipa.

- Ultima dată când am fost la un meci de fotbal în liceeni era pe vremea când eu însumi eram în liceu.

- În orașul ăsta fotbalul este luat în serios de toată lumea, îi spuse Olivia.

- Asta se vede.

Meciul era pe cale să înceapă și nu mai erau locuri libere. Pe lângă echipa de fotbal, erau prezente și fanfara liceului, echipa de majorete și echipa de juniori.

- Voi două aveți de gând să faceți ceva anume după meci? întrebă Cliff, însă Olivia observă că întrebarea fusese adresată lui Grace.

- O să mă duc împreună cu Olivia să luăm cina, explică Grace.

- Și Cliff m-a invitat pe mine să luăm masa în oraș, spuse Charlotte. Haideți și voi cu noi!

Se uita când la una, când la cealaltă.

- Sigur că da, cred că o să fie grozav, spuse Olivia.

Dată fiind reacția lui Grace la vederea lui Cliff, știa că prietena ei n-avea cum să obiecteze.

Începu meciul, iar la jumătatea lui scorul era strălucitor. Olivia se trezi încă o dată uimită de câtă lume cunoștea mama ei. Nu trecea un moment fără ca Charlotte să strige pe cineva. Articolul ei săptămânal îi crescuse foarte mult popularitatea printre oamenii din oraș și era în mod evident foarte iubită pentru activitățile

de caritabile, incluzând aici și munca de voluntariat de la centrul local de recuperare unde îl cunoscuse pe Tom Harding.

Liceul din Cedar Cove High câștigă în ultimele cinci secunde cu o minge ce trece printre buturi. Stadionul se găsește într-o stare de maximă bună dispoziție pentru toată lumea. Întrucât la Pancake Palace avea în mod sigur să fie plin după victorie, Cliff sugerează Captain's Galley din centrul orașului.

Se întâlniră toți acolo și fură rapid conduși la o masă de patru persoane. Olivia observă că Cecilia Randall încă mai deținea poziția de șefă de sală, însă acum nu era timp să stea de vorbă cu tânăra soție de marinar în marina SUA. Se așezară și începură imediat să sporovănească cu ușurință și înainte, și după ce comandară.

Oricât încercă să reziste însă, Olivia se trezi că gândurile îi zboară la Jack, ceea ce o descumpănea. Fără să vrea, îl căutase din priviri tot timpul meciului. De obicei bărbatul scria comentarii sportive pentru echipele de liceu, pur și simplu pentru că îi plăcea să meargă la meciuri. Olivia renunțase să mai numere evenimentele sportive la care fuseseră împreună. Însă dacă el fusese cumva la meci astă-seară, ea, una, nu îl văzuse.

Desigur, ar fi putut să-l sune. Nu erau certați, deși ea nu avea cum să nu se întrebe care era motivul pentru care nu o sunase el. Probabil că Eric încă era cu Jack, însă nu era posibil ca fiul lui să-i ocupe fiecare minut în parte. Olivia era din ce în ce mai iritată de chestia asta.

Conversația încetă în momentul în care veni mănca-mă comandată, iar apoi reîncepu. Trecură de la meciul de fotbal la starea economiei locale. Olivia mai adăuga câte un comentariu ici și colo în timp ce își mânca, cu îmbucături mici, salata de crab, însă starea ei de spirit nu se prea îmbunătăți dat fiind că încerca din răspuțeri să nu se gândească la Jack.

Chiar dacă de la divorțul ei mai avusese ocazii de întâlniri, nu se apropiase de alt bărbat așa cum o făcuse în cazul lui Jack. Cum personalitățile și pregătirea profesională erau atât de diferite, el adusese echilibrul și spontaneitate în programul ei atât de rigid. Cu el se simțea liberă să râdă și scăpase de caracterul formal ce părea să fi pus stăpânire pe orice aspect al vieții ei după ce fusese aleasă în funcția de judecător. Jack era un tip neconformist, priceput la vorbe și amuzant - iar ei, fiindcă să fie, îi era dor de el.

Veni și nota de plată și, înainte să aibă timp cineva să se opună, Cliff se întinse după ea.

- Tratația e din partea mea, doamnelor, spuse apăsător.

Olivia obiectă. Nu ar fi fost niciodată de acord să meargă cu ei dacă ar fi știut că plătește Cliff.

- Nu pot să te las să faci asta, spuse ea.

- Hei, cât de des are un bărbat șansa să fie văzut de trei femei frumoase?

- Ce drăguț din partea ta, spuse Charlotte și îl bătu ușor pe mână, aruncându-i Oliviei o privire tăioasă.

Oftând, Olivia decise să accepte și murmură și ea câteva mulțumiri.

Grace chicoti:

- Ești sigur că nu folosești cardul meu de credit?

Râseră cu toții și după ce își savurară ultima gură de cafea, se despărțiră ca să plece acasă.

- Te simți bine? întrebă Grace în timp ce mergea spre parcare de lângă bibliotecă. Ai fost tăcută toată seara.

Olivia sperase să aibă câteva minute să vorbească doar cu Grace, însă cu mama ei și cu Cliff de față cu ea ceva nu fusese posibil.

- Cine poate să mai spună ceva în prezența mamei și glumi Olivia.

- E totul în regulă între tine și Jack?

Cât era de tipic pentru Grace să-i pese de micile înfrigorări ale prietenei sale când ea era cea a cărei viață fusese complet dată peste cap.

- Cred că da, răspunse Olivia, iar apoi adăugă: Sper că da.

- Și eu la fel.

Se despărțiră cu promisiunea să vorbească din nou curând, iar Olivia se duse cu mașina acasă. În timp ce pășea pe holul de la intrare, văzu că lumina de la robotul telefonic clipea. Se uită lung în jos timp de câteva secunde pline de speranță. Apăsând butonul, aștepta și fu răsplătită de sunetul ușor distorsionat al vocii lui Jack.

„Olivia, bună. Scuze că nu te-am mai căutat în ultima vreme, dar am fost foarte ocupat cu Eric. Speram că ești acasă ca să putem sta de vorbă. Nu ești la vreo întâlnire cu altcineva, nu-i așa?” Se auzi un râs forțat. „Uite ce e, îmi pare rău pentru săptămâna trecută și sper să mă revanșez. Sună-mă când ajungi, bine? Am un cadou special pentru tine pe care l-am luat de ziua ta. Crezi că-am putea să ne întâlnim zilele astea?”

Olivia se uită la ceasul de la mână. Era aproape ora unsprezece, prea târziu să-l mai sune înapoi. Și-așa, el era cel care o făcuse să aștepte toată săptămâna; nu era nici o problemă să-l facă să fiarbă puțin până dimineață. Pregătindu-se de culcare, Olivia zâmbi.

Lui Maryellen îi venea să-și tragă palme că venise cu ideea asta ridicolă de „întâlnire pentru schimb de bărbani”. Totul începuse absolut nevinovat cu faptul că adunase în discuție articolul pe care îl citise despre orașelul Kesh na din Irlanda. Și fără să prindă de veste ce și cum, se găsisese implicată în planificarea petrecerii. Până la următoarea programare a unei ședințe de manichiură, această întâlnire de Halloween luase asemenea proporții, încât ea pierduse șirul și numărul exact al persoanelor care trebuiau să participe.

- A rămas că-l aduci pe prietenul ăla al tău, bucătarul nu-i așa? întrebă Teri.

Maryellen abia se așezase, că Teri și începuse să o asalteze cu întrebări referitoare la Jon la care nu putea să răspundă.

- După cum am mai spus, nu-i decât un prieten - se nădărnici măcar, rectifică ea. Jon este mai mult o cunoștință de afaceri. Și încă nu mi-a dat nici un răspuns.

- Oh, spuse Teri părând dezamăgită. Deci nu știi dacă vine sau nu?

- Nu pot spune cu siguranță.

Nu mai vorbise cu el de la acea conversație inițială din urmă cu o săptămână.

- Dar dacă n-o să fie acolo, o să am grijă să faceți altă dată cunoștință.

Ochii negri ai lui Teri se luminară.

- Super.

În seara următoare - seara de Halloween - Maryellen era în cel mai întunecat și înfricoșător colț al barului ultradecorat, având chiar deasupra capului un păianjen de jucărie atârnat de tavan. Simțea mai acut ca oricând că toată tărășenia asta fusese o mare greșeală. Locul era plin ochi cu probabil o sută de bărbați și femei, unii în costume de Halloween, alții nu.

Apoi, fără a fi avertizată în vreun fel, fără să-l fi văzut sosind, se trezi cu Jon exact lângă ea. Avea în mână o halbă de bere ce arăta ca abia scoasă din congelator.

- Bună, spuse el, uitându-se lung prin încăperea aglomerată.

- Ai venit.

Ce remarcă inspirată! Nici c-ar fi putut găsi ceva mai potrivit să spună despre ceva absolut evident!

- Adică... vreau să spun... că nu m-ai mai sunat când am văzut că nu o faci, am presupus că n-o să vii.

- Aș fi sunat, însă am vrut să știu sigur că pot să-mi iau liber în seara asta.

- E-n regulă... nu e nevoie să-ți ceri scuze.

De fapt, nici nu o făcuse, dar...

-Și cu restaurantul și cu fotografiile mele, am avut de lucru o grămadă, ore în șir. Câteodată ajung chiar să pierd noțiunea timpului.

Obiceiurile și modalitățile de lucru ale unui artist nu reprezentau ceva nou pentru Maryellen.

-Înțeleg.

El luă o gură de bere.

-Vrei să-ți aduc ceva?

-Nu-i nevoie, mulțumesc.

Uitându-se rapid de jur împrejurul încăperii, dădu cu ochii de Teri, care se deghizase în Cleopatra, de la haine la machiajul abundent din jurul ochilor și peruca neagră.

-Uit-o pe tipa pe care voiam să o cunoști.

-Bine, spuse Jon, urmând-o în timp ce ea își croia drum prin mulțime.

-Teri, spuse Maryellen, întrerupând discuția celeilalte femei cu cineva - bărbat sau femeie, oare? - îmbrăcat într-un costum de vrăjitor cu niște falduri voluminoase. El este Jon, bărbatul despre care ți-am vorbit.

-Bună, Jon, răspunse Teri, ca și cum toată viața ar fi așteptat exact momentul acesta.

Vrăjitorul, nemaifiind băgat în seamă, dispăru rapid.

-Incântat să te cunosc, Teri, spuse Jon.

-Deci, ești bucătar.

Teri veni mai aproape de el, iar Maryellen își dădu seama că băuse mai mult decât suficient pentru seara respectivă. Își mușcă buza, vrând să sugereze că poate era mai bine dacă stăteau de vorbă altă dată.

-Și eu mă descurc destul de bine în bucătărie. Vrei să încropim împreună ceva de mâncare?

-De ce nu? Ar putea fi interesant.

Jon luă încă o gură de bere, iar Maryellen își dădu seama că încerca din răspuțeri să-și mascheze un stămbet.

-Maryellen a mai spus că faci și poze.

- Da, pe lângă gătit, mă mai ocup puțin și cu asta.

- De fapt, Jon este un fotograf excepțional, se grăbește să explice, îngrozită de ce putea să-i treacă prin minte.

Încercând să nu fie atât de evidentă în această povară, se îndepărtă agale și în cele din urmă se întoarce în colțul ei ferit. Nu stătu însă prea mult acolo că Jon i se alătură.

- Așadar, Teri este femeia cu care voiai să mă cuplești? întrebă el.

- Ai făcut vreodată ceva de care să-ți pară rău după aceea? întrebă ea. Mi-e teamă că asta-i una din acele situații.

El dădu din cap aprobator, însă nu răspunse, și rămase tăcuți unul lângă altul timp de câteva minute.

Cineva băgă câteva monede de douăzeci și cinci de cenți în tonomat, iar muzica începu să cânte. Mai mulți cupluri improvizară imediat o zonă de ring de dans. Jon făcu un gest larg, de invitație.

- Mergem și noi?

Jon nu îi dădu nici o șansă să obiecteze. Își puse brațele deoparte și o prinse ușor în brațe.

Așa, lipit de ea, îl simțea puternic și bine clădit. Însă pe Maryellen nu o interesa nici unul dintre acești aspecte.

- Nu cred că ar trebui să facem asta, spuse ea țepănind.

Nu voia ca Jon să o cuprindă cu brațele, nu voia ca această relație să fie altceva decât una strict profesională. Cu toate acestea, admise că își încălcase propria regulă când îl sunase, când îl invitase aici - când recunoscuse în sine ei atracția față de Jon Bowman.

- Relaxează-te, îi șopti el aproape de ureche.

- Nu pot.

- De ce?

Ea oftă.

- E-o poveste lungă. Jon, vorbesc serios, asta nu-i deloc o idee bună.

- Un singur dans, spuse el. OK? Gândește-te la el ca la o simplă penitență pentru faptul c-ai încercat să mă cuplezi cu prietena ta.

Ar fi fost extrem de nepoliticos să-l refuze.

- OK, încuviință ea, însă fără tragere de inimă.

Încercă să mențină distanța între ei, deși era dificil cu brațele lui Jon în jurul ei, trăgând-o mai aproape. Cântecul era unul clasic cu ritmuri lente de dans, *Cherish*, iar ea nu se putea abține să nu fie afectată de linia muzicală. Dacă Jon n-ar fi fost atât de gentil, de cald și de atent, i-ar fi fost mult mai ușor să rămână mai rezervată. Totuși, începu să se mai relaxeze în îmbrățișarea lui.

- E bine, mult mai bine așa, șopti el, conducând-o pe ringul de dans improvizat.

O mângâie ușor pe spate într-o mișcare circulară lentă care îi făcea pulsul să o ia complet razna. Muzica se termină cu mult timp înainte ca ea să fie gata să se oprească.

- Nu e chiar așa rău, nu? întrebă Jon.

Ea clipi des, uitându-se în sus la el, fără să-și dea seama că închisese ochii.

- Nu.

Totul era înfricoșător și minunat, și amândouă la un loc. Nu voia să simtă nimic din toate astea. În minte parcă îi răsunau clopote de avertizare. Cu toate astea, când începu următorul cântec - chiar înainte ca el să o invite la dans - ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui și se apropie mai mult de el.

Jon nu spuse nimic, însă putea să-i simtă zâmbetul. Și spre propria ei uimire, zâmbi și ea, la rândul ei.

Dansară atât de mult de parcă trecuseră ore întregi, dansară melodie după melodie. Nu vorbiră, însă ar fi fost imposibil să nu simtă legătura ce se stabilise între ei. Felul în care o ținea strâns lipită de el îi spunea că era interesat de ea de ceva timp. Iar modul în care ea răspundea la atingerea lui îi spunea lui că ea îi considera

lucrările frumoase, excepționale și că el o intriga - o artist și ca bărbat.

Ea voia să știe de ce el îi răspundea la fiecare întrebare tot cu o întrebare. Avea secrete, oare? Bănuia că, probabil, da. La urma urmei, și ea avea secretele ei. Secrete rămăseseră îngropate încă din primele zile ale mariajului ei. Nimeni nu le știa, nici măcar mama ei. Nici sora ei. Nimeni. Probabil că de asta erau atrași unul de celălalt. Probabil că asta simțise el la ea și ea, la rândul ei, la el. Maryellen era însă sigură de un lucru. Secretele puteau fi periculoase.

Petrecerea de Halloween era cam pe sfârșite, iar Jon sugeră să o conducă până la mașină. Maryellen acceptă. Știind că nu prea aveau să fie locuri de parcare, își folosiseră locul ei dedicat din spatele galeriei de artă. Locul era întunecat și pustiu, iar ea se bucură că Jon se oferise să o însoțească.

- Eu m-am simțit bine, îi spuse el în timp ce intra pe alee.

- Și eu la fel.

Întinericul îi înghiți la nu mai mult de jumătate de metru distanță de strada propriu-zisă.

- Te iert că ai vrut să mă convingi să mă combin cu prietena ta.

Maryellen se făcu roșie ca racul și mulțumi în gând cerului că nu era suficientă lumină ca Jon să bage de seamă.

- A fost o neînțelegere de la A la Z.

El chicoti:

- Dacă spui tu.

În timp ce ea își căuta cu înfrigurare cheile de la mașină prin poșetă, Jon o opri.

- Adevărul este că de ani întregi aș fi vrut să te cunosc mai bine, spuse el încet.

Maryellen n-ar fi putut să articuleze vreun cuvânt nici dacă soarta lumii ar fi depins de răspunsul ei. La închipui ce bine ar fi fost să-i mulțumească iute, râzând și flirtând, iar apoi să se răsucească pe călcâie și să-și

descuie portiera. În schimb, rămase înțepenită în loc, holbându-se la el. Urma să o sărute. Așa ceva nu se putea întâmpla; pur și simplu ea nu putea să permită asta. Și cu toate acestea, în timp ce prin minte îi treceau obiecții după obiecții, se trezi - împotriva oricărei rațiuni - că se lasă ușor înspre el. Cu capul ridicat, cu ochii pe jumătate închiși.

Când buzele lui le întâlniră pe ale ei, sărutul nu fu nici pe departe genul acela lent și seducător la care se așteptase. Jon o ridică de pe trotuar până când ea ajunse la stea efectiv pe vârfuri. Gura îi era înfometată, de neapănit, dornică de atenție și dornică să ofere, și buzele lui puseră stăpânire pe buzele ei. Îi simți gustul pasiunii în timp ce limba lui îi invadea gura și îi înghiți geamătul repetat până când avu senzația c-o să leșine.

Nici un bărbat, nici măcar soțul ei nu o sărutase atât de cuprinzător, atât de pătimaș. Când se desprinse din sărut, Maryellen rămăsese fără respirație și fără cuvinte. Dacă el i-ar fi dat drumul din brațe, ar fi căzut la pământ într-o masă inertă.

- Oh, nu.

Când reuși să vorbească, acestea fură primele cuvinte care îi veniră la gură.

- Nu? întrebă Jon.

- Oh... nu.

- Să știi că în punctul acesta orgoliul meu chiar suferă. Crezi c-ai putea spune ceva mai mult de-atât?

- Jon.

Își îngădui un scurt moment să se calmeze și să se adune:

- A... a fost...

- Al naibii de bine și minunat dacă e să mă-ntrebi pe mine.

- Da... așa a fost.

Maryellen nici n-ar fi avut cuvinte să-i explice de ce toată povestea asta era o mare greșeală.

- Toată seara am vrut să fac asta, spuse el pe un ton satis făcut.

Cu brațele atârându-i pe lângă corp, Maryellen sprijini lipsită de vlagă de mașină. Încă îi era greu să respire și, nu știa de ce, dar simțea că-i vine să plângă.

- Cred c-ar trebui să stăm de vorbă.

- O să vorbim, promise Jon, sărutând-o din nou.

Pe jumătate se așteptase la așa ceva și, chiar dacă de data asta fusese pregătită, atingerea lui îi păru deosebit de vastatoare, făcând-o să icnească într-un amestec de șoc și plăcere.

- Curând, spuse el dezlipindu-și buzele de ale ei. E regulă?

- OK, încuviință ea cu o voce răgușită, deși nu își putea aminti ce anume avea să se întâmple „în curând“.

Odată aflată în siguranță în interiorul mașinii, puse mâinile pe volan. Tremura atât de rău încât îi păru imposibil să bage cheia în contact. Ce făcuse? Ce nenorocire dezlănțuise asupra lor, a amândurora?

Îmbrăcată în blugi și-o bluză, Grace ieși afară și aruncă o privire la casă și garaj. Nu mai putea aminti na pregătirile pentru iarnă în jurul casei. Întotdeauna Dan se ocupase de chestiile astea; acum, pentru prima oară de când se căsătorise, Grace trebuia să îndeplinească de una singură aceste sarcini complet necunoscute pentru ea.

Slavă Domnului, ginerele ei o ajutase ori de câte ori avusese nevoie de ajutor. Îi arătase cum să schimbe filtrul de la hotă, cum să dea de cap unui robinet ce picura și cum să repare uscătorul, însă Grace nu mai putea continua să se bazeze pe Paul pentru toate astea, indiferent cât de amabil și de drăguț era. Trebuia să învețe să se ocupe singură de aceste situații.

Primul lucru pe care îl făcu fu să se uite cu atenție la ușa deschisă a garajului. De două săptămâni încoace ușa cu acționare automată refuza să mai miște. Grace reușise să o deschidă manual, însă seara trecută se blocase în poziția deschis. Trebuia reparată înainte să o perceapă cineva ca pe o invitație la jaf.

Stând în fața garajului, purtând mănușile foarte mari ale lui Dan, cu mâinile în șolduri, Grace se uita la ușa garajului ca la un balaur gata să o împrăște cu pucioasă și flăcări.

- Gata, ia-ți inima în dinți, își spuse făcându-și curaj. Poți să o faci. Ai făcut toate cele - poți să încerci să te ocupi și de o ușă de garaj.

Bine, mai întâi trebuia să găsească manualul de utilizare și uneltele necesare. Dan era atât de mândru de bancul lui de lucru din garaj. Avea orice fel scule și de unelte pe care ți le puteai imagina. Și cu toate acestea, când plecase, nu luase nici măcar una cu el. Și la fel cum simțea în legătură cu toate celelalte lucruri legate de dispariția lui, chestia asta o deruta, neputând să înțeleagă cum să-și explice de ce.

Oare chiar era femeia asta cu care plecase atât de incredibilă, atât de uimitoare, încât să-i ofere absolut tot ce avea nevoie? Sau lucrurile care pe vremuri contau pentru el acum nu mai însemnau absolut nimic? Își lăsa aici hainele, sculele, chiar și verigheta. Nu luase cu el nimic mai mult decât hainele de pe el.

Grace nu știa unde anume putea găsi manualul. Se gândi că Dan își păstra diferitele cărți cu instrucțiuni într-o cutie undeva prin garaj. Văzu o grămadă de cutii suprapuse sub bancul de lucru; o scoase pe cea de sus. Lăsându-se în genunchi pe podeaua din beton, îi deschise capacul. În locul manualului, găsi cămașa groasă din lână pe care i-o cumpăraseră anul trecut de Crăciun. O ridică și icni. Cămașa fusese tăiată bucăți. Arăta de parcă Dan luase o foarfecă și făcuse fâșii cămașa de cincizeci de dolari. Nu mai rămăsese intact din ea decât gulerul și manșetele mânecilor.

Grace își aminti că îl întrebaseră pe Dan despre cămașă. Își aminti că el îi spusese că este cămașa lui favorită, dar nu îl văzuse purtând-o vreodată. După o vreme, îi spusese complet din minte.

Altă cutie scoase la iveală o a doua surpriză urâtă. Kelly îi dăduse lui Dan de ziua lui o carte foarte lăudată

despre al Doilea Război Mondial. El îi mulțumise foarte mult și spusese că o citise. Însă nu făcuse asta. În schimb, și cartea era la rândul ei distrusă, cu pagini sfâșiate din cotor. Grace mai descoperi încă două cutii pline de dovezi vii ale carnagiului pe care îl comise el. Era ca și cum le pusese acolo ca să le găsească ea. Dan nu și-ar fi putut exprima mai bine de-atât ura față de ele nici dacă ar fi stat chiar acolo și le-ar fi strigat în față.

Cutremurată până în străfundurile sufletului, Grace goli cutiile la gunoi și se așeză pe treptele verandei din spatele casei. Prima ei reacție fusese una de furie. Cum de îndrăznea el să facă așa ceva? Cum îndrăznea să i se strânsere lacrimi usturătoare, dar refuză să li se lăsa pradă. Refuză să-i lase soțului ei puterea de a o reduce la condiția unei creaturi slabe, plângăcioase, lipsite complet de coloană vertebrală.

Buttercup veni lângă ea, părând că simte starea pe care trecea Grace.

- Oare ce l-ar determina să facă asta? își întreabă câinele.

Buttercup se uită în sus la ea cu niște ochi mari plini de tristețe.

- Nici eu nu știu, fetițo. Pur și simplu nu știu.

Simțind nevoia să ia pe cineva în brațe, Grace își trecu brațele în jurul gâtului câinelui și-și îngropă fața blana lui Buttercup.

Nu-și dădu seama cât rămase acolo, resimțind o furie intensă, regretul și emoția clocotindă. După un timp însă se ridică în picioare. Ușa de la garaj nu avea nevoie de reparații de una singură.

Căutând prin grămada de cutii stivuite cu mare grijă, în cele din urmă găsi din întâmplare peste marea cantitate de utilitate. Îl frunzări citind rapid informațiile necesare. Cartea cu instrucțiuni oferea și sugestii în caz de defecțiuni de funcționare, pe care le stud

în detaliu. Își spuse de câteva ori că era în stare să se ocupe de asta.

Tocmai ce poziționase scara pliabilă când o camionetă intră pe alee. Grace îl recunoscu pe Cliff și ezită, cu picioarele pe cea de-a patra treaptă.

- Bună, spuse el, coborând din camionetă.

Buttercup se duse în grabă să-l ia în primire pe nou-venit. Deși prietenoasă, cățelușa ei era foarte protectoare cu Grace și nu era deloc dornică să lase străinii să intre pe proprietate. Spre surpriza lui Grace, Buttercup îl întâmpină pe Cliff ca și cum ar fi făcut parte din familie.

- Bună, spuse ea, dorindu-și acum ca să fi fost îmbrăcată cu o pereche mai nouă de blugi și o bluză mai puțin decolorată.

- Mi-a spus Charlotte ceva cum c-ai avea o problemă cu ușa de la garaj, spuse el, aplecându-se ca să scarpine urechile câinelui.

Grace clipi des, uimită cum de aflase mama Oliviei de problema ei, însă apoi se gândi că Charlotte avea întotdeauna o cale de a afla tot felul de lucruri.

Cliff își îndreptă spatele părând că așteaptă invitația ei.

- Am venit să văd dacă pot să-ți dau o mână de ajutor.

În momentul de față, Grace n-ar fi refuzat în nici un caz ajutorul cuiva.

- Ți-aș fi recunoscătoare dacă te-ai uita puțin la ea. Am citit manualul de utilizare, dar n-am apucat să-i verific mecanismul.

- Eu am un talent înnăscut pentru genul ăsta de lucruri. Aruncă o privire în jur. Și mă pricep de minune să curăț frunzele din jgheabul de la streășină.

Grace râse.

- Probabil că ești un înger deghizat.

- Nu prea cred.

O ajută să se dea jos de pe scară și până să aibă Grace să intre în casă să facă un ibric de cafea, bărbăncuța făcuse deja ușa de la garaj să funcționeze din nou.

- Care era problema? întrebă ea, uimită că fusese de ușor.

- Săriseră roțițele de pe ghidaj. Eu doar le-am pus în loc. Nimic mai mult.

În timp ce Cliff ducea scara spre casă, Grace se înclină se după greblă și începu să adune o grămadă uriașă de frunze de stejar. Când termină, Cliff o ajută să le botece în saci de plastic.

- Ești gata pentru cafeaua aia? întrebă ea, când legea la gură și ultimul sac.

- O, da, de-abia aștept.

Ea îl conduse în bucătărie și scoase două căni noi de cafea.

- Nu știu cum să-ți mulțumesc.

El o studie o clipă, după care zâmbi șmecherește, un puști.

- O să mă gândesc eu la ceva, o tachină el.

- Sunt convinsă.

Grace izbucni în râs - și brusc își dădu seama că doborâse cu două ore în urmă se chinuia să își reprime lacrimile. Contrastul era cu atât mai vizibil când văzuse modul în care Buttercup îl primise pe Cliff.

- În mod normal Buttercup nu este prietenoasă cu străinii, îi spuse ea.

Cliff mângâie câinele.

- Probabil că simte mirosul cailor.

Grace își propti coatele de masă.

- Uitasem că ești crescător de cai de rasă.

- Da, caii sunt o parte importantă din viața mea. Tu vrei să călărești?

Grace clătină din cap:

- Nu mi-am petrecut prea mult timp în preajma cailor.

Stătură de vorbă un timp, conversația lor decurgea complet natural. Grace rareori se simțise atât de relaxată.

un bărbat. De mai multe ori trebui să-și spună în
ei că din punct de vedere legal era încă măritată
Dan. Dar deși el fugise, poate, cu o altă femeie - sau
cum, dăduse bir cu fugiții - ea, una, intenționa să
și calce jurămintele făcute.

În timp ce se pregătea să plece, Grace îl văzu pe Cliff
când o privire spre camera de zi. Pe un raft de bi-
bliotecă era o fotografie de familie înrămată.

- Acela este Dan? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

Cliff se apropie de bibliotecă și luă fotografia făcută
aproape douăzeci de ani în urmă. Ambele fete erau
adolescente pe vremea aceea, iar Kelly avea aparat den-
tist. Privirea lui Dan fusese sobră în timp ce se uita di-
rect la aparatul de fotografiat, fără să lase să întrevadă
un fel de emoție.

După un moment extraordinar de lung, Cliff puse la
aparte fotografia ușor decolorată de vreme.

- Nu știu de ce-a plecat, șopti Grace. Pur și simplu
a plecat.

Cliff nu spuse nimic.

- Și neștiința asta este îngrozitoare.

- Nu pot decât să-mi închipui cât de rău poate fi.

Ea înghiți în sec.

Cliff îi dădu la o parte părul de pe obraz.

- Nu vreau să te simți vinovată pentru că am fost
prezent în după-amiaza asta. Asta nu a fost o întâlnire
plăcută.

Grace zâmbi tremurând ușor.

- Și dacă ai de gând să suferi din cauza remușcărilor,
atunci ar trebui să te frământa cât sufăr eu că nu pot să
te iau în brațe chiar acum. Dacă ai de gând să te simți
vinovată, atunci s-o faci din cauză că mă macină al nai-
mărit de tare faptul că încă nu te pot săruta.

Grace închise ochii, știind că dacă se uita la el, Cliff
ar fi dat imediat seama că și ea voia asta.

Oftând, el îi atinse ușor obrazul cu degetul înainte să
se întoarcă și să se îndepărteze.

Cu ochii încă închiși, ea îl auzi deschizând ușa ieșind.

capitolul 6

Janice Lamond fusese o achiziție valoroasă pentru personalul de la biroul lui Zach Cox. Își asumase dintr-o dată în ce mai multe responsabilități și dezvoltase niște rezultate excelente cu clienții lui. El îi aprecia atitudinea și determinamentul de nezdruncinat față de muncă. Când veni vremea pentru evaluarea ei, la șase luni de la angajare, Zach o chemă la el în birou.

- La loc, Janice, spuse el, făcându-i semn spre scaunul aflat de partea opusă a biroului său de lucru.

Janice se așeză pe marginea scaunului și-i susținut privirea cu o urmă de zâmbet pe față, aproape ca și cum ar fi fost neliniștită cu privire la ce urma să-i spună el.

- Ai deja jumătate de an de când lucrezi la noi firmă.

- Chiar a trecut atât timp?

Se simțea de parcă făcuse parte dintotdeauna din echipa lui. Era apreciată, plăcută și se integrase de minune în rândul celorlalți angajați ai firmei. Dornică să mulțumească pe toată lumea, nu era genul care să se grăbească să plece la sfârșitul programului. Iar el aprecia eforturile pe care le făcea ea ca toți clienții ce le vizitau biroul să se simtă bine-veniți.

- După cum știi, aici activitatea angajaților noștri este evaluată de două ori pe an.

Janice își strânse cu putere mâinile între genunchi.

- Credeți că este vreun aspect pe care ar trebui să-l îmbunătățesc? întrebă ea.

Dacă era vreunul, Zach nu știa care anume ar fi putut fi. După părerea lui, femeia era angajata perfectă.

- Nu, nu. Ai făcut o treabă excelentă.

- Mulțumesc.

Ochii ei străluciră la lauda lui.

- Pentru mine este o plăcere să vin la serviciu în fiecare zi. Îmi place mult slujba.

Și datorită ei și pentru Zach era acum o plăcere să vină la serviciu. Janice era bine organizată. Biroul ei era în deplină ordine, iar întâlnirile lui decurgeau șnur, ca și cum ar fi un mecanism de ceasornic. Când ajungea dimineața la birou, Janice era acolo ca să îl întâmpine, cafeaua era făcută, iar corespondența se afla deja pe biroul lui. Ceea ce contrasta izbitor cu viața lui de acasă. Cu fiecare întruniri ale diferitelor comitete, Rosie lăsa adesea farfuriile de la cină pe masă sau îngrămădite în chiuză peste noapte. Casa era un dezastru perpetuu, și nici măcar cele mai obișnuite treburi din casă nu păreau să se duse la îndeplinire. Cu toate acestea, Rosie era soția lui, iar el o iubea.

- Aș vrea să îți acord o mărire de salariu de zece procente, îi spuse Zach lui Janice. Ceilalți parteneri sunt de acord.

- Zece procente? repetă ea ca și cum n-ar fi înțeles ce-a spus el. După numai șase luni?

- Noi cei de-aici am învățat că dacă vrem să ne păstrăm angajații cei mai buni, trebuie să le oferim o plată adecvată. Suntem mulțumiți de munca ta aici la Smith, Cox & Wright. Sperăm că o să faci parte din echipa noastră mulți ani de-acum înainte.

- Mi-ar plăcea foarte mult asta.

Zach nu mai avea nimic de adăugat. Se ridică în picioare, și Janice făcu și ea la fel. O conduse până la ușa biroului.

- Nu am cuvinte să vă mulțumesc, spuse ea.

- Eu sunt cel care ar trebui să-ți mulțumească.

- O mărire de salariu de zece procente, adăugă ea entuziasmată, acoperindu-și gura cu ambele mâini. Este minunat, pur și simplu minunat.

Înainte ca el să poată reacționa în vreun fel, Janice își trunchă brațele în jurul gâtului lui și îl îmbrățișă strâns. Dădă însă ce își dădu seama ce făcuse, se înroși ca focul și ieși în grabă. Zach se gândi că nu fusese decât

un impuls de moment din partea unei femei calde pline de însuflețire.

Însă lui Zach îi făcu plăcere acea mică îmbrățișare și se trezi zâmbind următoarele câteva minute.

La cinci și jumătate, când teoretic se termina ziua de muncă, el rămase să mai lucreze la niște acte pe care le avea de făcut. Zilele astea nu prea se grăbea să ajungă acasă. Rosie era în general ocupată cu nu știu ce proiecte legate de munca ei de voluntariat, iar Allison și Eddie își vedeau de propriile lor activități și de prietenii lor. Janice își închidea calculatorul chiar când el ieși din birou, la ora șase fix.

- N-am știut că mai ești aici, spuse el, aruncând rapid o privire la ceasul de la mână.

- Am vrut să mai verific o dată toate cifrele, pentru ultima oară, înainte să bag raportul companiei Muller în mapa de corespondență.

El îi zâmbi. Genul acesta de atenție la detalii era exact motivul pentru care femeia obținuse o înălțare de salariu.

- Noapte bună, Janice.

- Noapte bună, domnule Cox și, încă o dată, mulțumesc.

În momentul în care Zach ieși de pe Lighthouse și se viră, îndreptându-se spre Pelican Court, zâmbetul îi pieri. Era puțin probabil ca Rosie să-l aștepte cu cina gata. Cel mai probabil, avea să o găsească pregătindu-se pentru nu știu ce chestie pe care o avea de făcut în afara casei. Din câte se părea, nu-și organiza niciodată adecvat timpul pentru asemenea evenimente, și prietenii urmăreau să-l surprindă în panică și arunca în grabă ceva pe masă pe post de cină. Cel mai probabil, cina avea să fie compusă din cine știe ce rahaturi ambalate pe care le cumpărase de la băcănie și încropite laolaltă fără prea multă bătaie de cap. În unele seri servea la masa de seară ceva de la magazinul de delicatese. Asta când pe el nu-l dezgusta nimic pe lumea asta mai mult decât mâncarea chinezească care stătuse toată ziua în galantare.

luminile de prezentare de la magazin. Puiul prăjit la magazinul de delicatese, pe de altă parte, nu era chiar atât de rău, dar se săturase de pui așa cum se săturase și de pizza.

Zach își parcă mașina în garaj și își desfăcu ușor cranta când intră în bucătărie.

- Ai întârziat, spuse Rosie, grăbindu-se să pună tacâmurile de argint în centrul mesei. Cina e gata.

- Ce avem de mâncare?

Ea se întinse după o casoletă pusă deasupra coșului de gunoi și îi citi eticheta cu voce tare.

- Lasagna.

- De data asta măcar e făcută ca lumea?

Ultima dată când îi servise mâncare semipreparată, partea din mijloc era încă înghețată.

- Ar trebui. Am ținut-o douăzeci de minute în cuptorul cu microunde.

Apoi, fără să facă nici o pauză, Rosie întoarse capul și strigă după copii:

- La masă!

- Te duci în oraș?

- Ți-am spus azi-dimineață că-n seara asta mă duc la clubul de lectură.

- Și ai citit cartea?

- Cine are timp s-o facă? Dar vreau să aud ce au spus toți ceilalți.

În glas îi răzbătea o tonalitate metalică, de nervozitate, ca și cum o enerva faptul că-i punea întrebări în legătură cu treburile ei.

Zach luă corespondența și o sortă. Se opri la desfășurătorul cu plățile făcute cu cardul lui VISA cu o lună în urmă. Strecurându-și cu grijă degetul pe sub bucata de hârtie care sigila plicul, îl deschise. Spre uimirea și groaza lui, găsi o factură pentru suma de trei sute de dolari încasată de cei de la Willows, Weeds and Flowers.

O întrebă pe Rosie despre asta.

- Oh, da, am uitat să-ți spun. Am folosit cardul să cumpăr flori pentru masa de prânz a doamnelor personalul auxiliar de la spital.

- Trei sute de dolari pentru flori?

- Comitetul o să-mi deconteze banii.

- Când?

- Nu ridică tonul la mine, Zach, se răsti ea. Sunt sigură că o să primesc cecul până la sfârșitul săptămânii.

- Cardul este numai pentru urgențe.

Rosie, cu mâna în șold, îi aruncă o privire cruntă.

- Asta chiar a fost o urgență. Femeia de la firmă venise cu aranjamentele florale pentru mese, pentru banchetă iar cea care se ocupă la noi în comitet cu plățile nu sosise încă. Trebuia plătită. Cu siguranță, chiar și tu poți înțelege asta.

- Și-atunci te-ai oferit tu voluntară?

Zach nu știa de ce soției sale i se părea necesar să sară în ajutor și să salveze lumea.

- Cineva trebuia să-o facă. De ce ești atât de supărat din cauza asta?

- Nu e numai din cauza asta. E vorba de mult mai multe chestii, spuse Zach. E vorba de toate cele. M-am săturat de mese de seară făcute la plesneală că ești tu grăbită să pleci pe nu știu unde. M-am săturat ca seară de seară să ieși pe ușă în mare grabă, m-am săturat de dezastrul din casa asta.

Ochii lui Rosie se umplură de lacrimi, iar obrajii i se făcură roșii ca focul.

- N-ai nici un pic de considerație pentru tot ce fac eu în casă.

Zach o privi fix.

- Tot ce faci tu? Ia spune-mi, ce faci tu mai precis toată ziua, în afară de faptul că te împarți alergând de la nu știu ce activitate neplătită la alta? În timpul ăsta, familia ta mănâncă gunoaie. Casa noastră este un dezastru, iar eu n-am apucat toată săptămâna să stau cu tine mai mult de zece minute puse cap la cap.

- Adică vrei să sugerezi că-mi pasă mai mult de comisiunile și comitete decât de familia mea?

- Nu sugerez nimic. O spun cât se poate de clar și direct.

- Tu chiar nu înțelegi nimic, nu?

- Greșit, strigă el. Am înțeles cu siguranță mesajul, la fel și copiii noștri. Eu și copiii suntem undeva pe planul al doilea în viața ta. Îți umpli zilele cu tot felul de activități de voluntariat ca să te simți prețioasă și importantă, iar eu, sincer, m-am săturat până peste cap.

Deodată văzu că Allison și Eddie intraseră în bucurie și stăteau nemișcați în pragul ușii. Lui Zach nu-i plăcea deloc să se certe în fața copiilor, dar toate aceste trăiri negative îl măcinau de prea multă vreme.

Rosie îl privi de parcă ar fi agresat-o fizic, după care izbucni în lacrimi și se repezi spre dormitor.

O clipă Zach rămase stană de piatră acolo în timp ce copiii lui se uitau la el cu niște ochi acuzatori. Nu pricepea de ce viața lui de familie era o continuă agitație și neînțelegere. Nu era de mirare că prefera să fie la serviciu, în biroul lui cel atât de bine organizat.

Având nevoie să își limpezească gândurile, Zach își scoase cravata de la gât și se îndreptă spre garaj.

- Unde te duci, tată? strigă Eddie după el.

Zach nu știa.

- În oraș.

Nici unul dintre copiii lui nu spuse nimic ca să-l oprească, și adevărul era că Zach nici n-ar fi vrut să fie în vreun fel oprit din drum, fie și temporar. Odată urcat în mașină, porni la drum și merse o bucată de timp prin oraș până când începură să îi ghiorăie mașele. Trecuse destul de mult timp de la prânz și ideea de a se întoarce acasă la niște semipreparate congelate pe jumătate gătite nu-i surâdea în nici un fel.

Potrivit ceasului de la mână era aproape ora opt. Zach se opri la Taco Shack undeva la periferia orașului. Restaurantul cu specific mexican era mai bun decât

să mănânce în grabă niște fast-food, dar și-așa, în de față nu-i păsa prea mult. Hotărî să comande o taco și să le mănânce în mașină.

În timp ce se ducea la teighea ca să comande, observă o femeie așezată singură la o masă. Nu i se păru că știe ce, până își dădu seama că i se părea cunoscută, torcându-se, îi mai aruncă încă o privire rapidă.

- Janice?

- Domnule Cox, ce căutați aici? Adică... vreau să spun că n-am știut că mâncați aici.

- Mai mănânc, din când în când, spuse el.

Adolescenta care lucra în spatele teighelei se apropiă în grabă de el ca să-i ia comanda. Zach examinează meniul și se hotărî să își ia niște chili relleno și o băutură rece. În timp ce aștepta să i se pregătească mâncarea, se întoarse să agale la masa unde stătea Janice.

- Dar ce te-aduce pe tine la Taco Shack într-o seară de marți?

Ea i se păru dulce și frumușică când zâmbi în sus spre el.

- Sărbătoresc mărirea de salariu pe care am primit-o.

- De una singură?

Ea încuviință din cap.

- Fostul meu soț îl are marțea la el pe fiul nostru, și mă simțeam prea fericită ca să mă duc acasă și să stau singură în fața televizorului.

Comanda lui Zach fu gata câteva minute mai târziu, iar el se duse să o recupereze.

- Te deranjează dacă vin să stau la masa ta?

- Nu. Adică... ar fi minunat.

Zach mănâcă încet, iar apoi amândoi comandară cafea. Toată tensiunea pe care o resimțise întreaga seară dispăru ca prin farmec și se trezi râzând și bucurându-se de ieșirea aceasta.

Când Zach se întoarse în cele din urmă acasă era aproape zece. Rosie era în pat, prefăcându-se că doarme. Stătea întinsă pe partea ei, cu spatele la el. Se uită la ea un scurt moment și se gândi dacă ar trebui să-și ceară

scuze. Nu, își spuse în sinea lui, gata, terminase scuzele față de nevastă-sa. Ea era cea care trebuia să-și revizuiască comportamentul. Dar dacă voia să-l trateze drept o persoană, n-avea decât, lui nu-i păsa.

Jack stătea la biroul lui de la *Cedar Cove Chronicle* și se uita lung la monitorul calculatorului. Cursorul clipea în continuu spre el de pe un ecran aproape gol. Articolul despre problema obligațiilor pentru parcul local ar fi trebuit terminat acum două zile. Cu siguranță Jack avea o părere despre subiectul în sine. Avea chiar o grămadă de chestii de spus și putea să le transpună în text cu ușurință. Dar vorbe meșteșugite, de îndată ce reușea să și-o scoată pe Olivia din minte.

Trecuse aproape o lună de când anulase cina de ziua ei. Fuseseră probabil cele mai lungi zile din viața lui. Faptul că Eric locuia cu el complicase totul. Rutina lui de zi cu zi, liniștea mentală cu greu câștigată, productivitatea în ale scrisului, toate fuseseră făcute praf și pulbere.

Cu asta se alesese Jack pentru că lăsase să-l macine regretele pentru păcatele tinereții. Voia să fie un tată bun pentru Eric; tânjise să recupereze anii pierduți, iar acum simțea că i se ivise ocazia să o facă. Din păcate, momentul nici că ar fi putut fi mai prost de atât.

Deloc surprinzător, Eric decisese că are nevoie de un tată exact în același timp în care Jack se îndrăgostea și voia să își petreacă fiecare moment liber cu Olivia Lockhart. În prima săptămână pe care Eric o petrecuse cu el, Jack nu făcuse altceva decât să se plângă ore întregi în legătură cu necazurile lui. Era ca și cum Eric avea cel puțin cincisprezece ani de suferințe și îndoieli de care trebuia să se elibereze. Răbdător, Jack îl ascultase și când putuse îi oferi consolare sau chiar sfaturi.

Când în sfârșit avusese prilejul, Jack o sunase pe Olivia, murind de nerăbdare să o vadă, dorindu-și din toată inima să ia o pauză de la problemele fiului său. Sperase

că o oră sau două cu Olivia aveau să îi refacă starea de spirit. În loc de asta însă, se trezise într-o stare și mai deplorabilă când descoperise că nu era acasă. Așteptându-l și se perpelise toată noaptea așteptând ca ea să îl suna și să vină înapoi. Ea nu o făcu însă nici măcar a doua zi dimineața, înainte să trebuiască să plece să culeagă informații pentru la Târgul de Crăciun pentru secțiunea din ziar dedicată evenimentelor din comunitate.

Într-un final reușiseră să ia legătura, la începutul săptămânii următoare, iar Jack băgase de seamă că sentimentele ei față de el păreau să se răcească. Nu că i-ar fi spus ea ceva exact. Ginerele ei se întorsese din Alaska și iar ea lucra cot la cot cu Charlotte ca să organizeze o petrecere de nuntă pentru Seth și Justine.

De-atunci încoace, de fiecare dată când vorbise cu Olivia, femeia îi spusese că e ocupată. Prea ocupată să se vadă cu el. Până și tradiționalele lor cine de marți seara fuseseră date uitării. Și totuși, câtă bătaie de cap putea să îți dea organizarea unei nunți? Se părea că Olivia trebuia tot timpul să fugă undeva sau să vorbească cu cineva. Cineva care în mod clar nu era Jack.

Dincolo de agitația legată de pregătirile acestei petreceri de nuntă, ceea ce îl îngrijora de fapt pe Jack era schimbarea ei de atitudine față de el. Da, era o răcire vizibilă. Așa că ori de câte ori reușeau să stea puțin de vorbă, Jack își lua inima în dinți, așteptându-se aproape tot timpul ca ea să-i sugereze să se despartă. Această așteptare chinuitoare – sentimentul că ea căuta o modalitate mai amabilă prin care să-i spună să-și ia tălpășița – era exact ceea ce îl împiedica să-i dăruiască brățara. Îi era teama că darul lui scump ar fi putut fi interpretat ca un mijloc prin care încerca să o manipuleze, așa că îl păstrase, neștiind ce altceva să facă.

Cursorul de pe ecran continua să pulseze, iar Jack se răsuci cu tot cu scaunul ergonomic, uitându-se afară

fereastră. Era clar că nu funcționa. Avea nevoie de o
 dintă la AA¹ și să vorbească cu îndrumătorul² lui.

Găsi o întrunire AA lângă Bangor, însă pentru că
 era pe un teritoriu necunoscut, se așeză în spatele încă-
 perii și îl ascultă pe cel care vorbea, care avea mai bine
 de douăzeci de ani de când nu mai pusese alcool în
 gură. La sfârșitul ședinței, când cei din grup se ridica-
 ră în picioare, își împreună mâinile și spuseră Tatăl
 nostru și Rugăciunea de izbăvire, vocea lui Jack se făcu
 cunoscută, amestecându-se cu celelalte voci. Oamenii aceș-
 tia erau ca o familie pentru el. Poate că nu-i cunoscuse
 până atunci, dar toți se confruntau cu aceeași problemă
 care li unea.

Înapoi, în drum spre serviciu, Jack se opri la Thyme &
 Tide, pensiunea de pe faleză, aflată în proprietatea în-
 drumătorului și prietenului lui, Bob Beldon, și a soției
 acestuia, Peggy.

Bob era în garaj, ocupat cu unul din proiectele lui
 de tâmplărie când Jack intră cu mașina pe alee. Bob ieși
 să-l întâmpine.

- Ce mai faci? întrebă Jack, nu foarte pregătit să abor-
 deze direct motivul vizitei lui.

- Bine. Tu?

Jack dădu din umeri.

Bob zâmbi cu un aer cunoscător.

- Îmi dau seama că dacă ai trecut pe-aici să mă vezi
 așa, în mijlocul zilei, s-a întâmplat ceva. Vrei să vorbești
 despre asta?

Jack oftă, mulțumit că nu era nevoit să o ia pe
 ocolite.

- Ai câteva minute?

- Desigur. Vino înăuntru. Peggy s-a dus până la so-
 ră-sa, dar sunt sigur că mai e niște cafea în cafetieră.

¹ Alcoolicii Anonimi (n.tr.)

² În engleză „sponsor”, persoană care susține prin sfaturi, pro-
 pria experiență și chiar simpla prezență eforturile cuiva înscris la
 Alcoolicii Anonimi (n.tr.)

Jack îi era pe deplin recunoscător. Se simțea înjorât și fără stare, și chiar după zece ani de când nu mai pusese gura pe băutură, nevoia de alcool tot îi rămăsese apăsătoare, îndeosebi în momente de genul acesta. Întrebările ajutau, însă discuțiile cu Bob puneau totul într-o altă perspectivă. Trecuse o bucată lungă de timp când nu mai resimțise o dorință atât de puternică să bea ceva.

- Cum stau lucrurile cu Eric? întrebă Bob, îndreptându-se spre bucătărie.

Se opri pe veranda din spatele casei și-și scoase puloverul, pe care îl agăță de un cârlig. După care luă înaintea făcându-i semn să-l urmeze rapid în încăperea mare și spațioasă. În ciuda dimensiunilor, bucătăria era caldă și îmbietoare, cu masa ei de stejar cu covorul țesut manual de pe podeaua lustruită și cu mănunchiurile de ierburi aromatice atârinate la ușa lângă geam.

- Eric încă stă la mine. Nici lui nu-i place mai mult decât mie, dar nu are ce face până când rezolvă ruptura asta dintre el și Shelly.

- Ce se întâmplă între el și fata asta?

Jack habar nu avea. La sugestia lui, Eric o sunase deja pe Shelly de două ori. Jack plecase ca să-i asigure puțină intimitate, însă nu avusese nevoie de cine știe ce puteri paranormale că să-și dea seama că cele două conversații nu decurseseră prea bine. Ambele se sfârșiră în numai câteva minute, lăsându-l pe Eric și mai deprimat ca înainte.

- N-am venit să vorbim despre Eric, îi spuse Jack prietenului său. Am o problemă cu Olivia.

- Ce s-a întâmplat?

Bob îi oferi în tăcere o cafea, pe care Jack o refuză. Atunci Bob păru să se răzgândească și băgă mâna în frigider ca să scoată o cutie de cola rece. Jack o refuză și pe aceasta.

- Sunt mort după Olivia, recunosc Jack, deși asta reprezenta un element de noutate pentru Bob, care încurajase de la început relația.

- Știu.

Bob deschise cutia de suc și se sprijini de blatul de bucătărie în timp ce aștepta ca Jack să continue. Jack rămase și el tot în picioare. Începu să se plimbe de colo-colo prin bucătărie.

- Credeam că și ea simte același lucru pentru mine.

- Și ce-a făcut-o să se răzgândească?

- Asta-i problema, spuse Jack. Nu știu. A trebuit să anuliez cina noastră cu ocazia zilei ei de naștere când Eric a apărut pe neașteptate. Inițial a părut să înțeleagă situația, însă în ultima vreme...

Clătină din cap, nesigur cum să transpună în cuvinte ceea ce simțea.

- Tot am senzația că sentimentele ei față de mine s-au schimbat și că acum așteaptă numai momentul potrivit să-mi spună fără menajamente să dispar naibii din peisaj.

Bob își măsură cu atenție cuvintele.

- Așadar, tu ești în continuă așteptare, te macină îndoiala și te scoți din minți de unul singur, anticipând sfârșitul - chiar dacă ea n-a spus de fapt nimic în privința asta.

- Îhm, cam așa ceva, recunosc Jack.

- N-ai prefera mai degrabă să știi ce gândește ea?

Jack chibzui un timp la întrebarea asta și hotărî, cu toată sinceritatea, că nu. Voia să nu renunțe la Olivia cât de mult mai putea fiindcă, fir-ar să fie, se îndrăgostise de ea.

- E ocupată până peste cap cu petrecerea de nuntă a lui Justine, spuse el, oferindu-i o scuză.

- N-ai răspuns la întrebare. De fapt, eviți în întregime acest subiect și știu de ce. Nu vrei să înfrunți realitatea, în cazul că nu este ceea ce vrei tu să auzi.

- S-ar putea ca ea să vrea să-i pună capăt acestel
ții, iar eu nu vreau asta. După cum ți-am spus și înal
cred că sunt îndrăgostit de ea.

- Ai dreptate - Olivia ar putea să decidă să-i p
capăt. Însă dacă o s-o facă, o să supraviețuiești.

Bob avea mai multă încredere în el decât avea
însuși.

- Nu cred că vreau s-o pierd.

- N-ar fi mai bine să știi cum stați decât să te lași
cinat de îndoieli?

„Ei bine... ba da”, presupuse el.

- Poate, bombăni.

Singura modalitate de a afla era să o întrebe direct
Olivia. Poate că nu avea să-i placă răspunsul, după cu
spusese și Bob, însă îi era al naibii de greu să mai fa
față acestei stări de neliniște și frământare. Dacă ea
respingea, trebuia să se obișnuiască cu ideea.

- OK, așa o să fac. O să vorbesc cu Olivia.

Se opri din plimbatul de colo-colo și dădu la probat
din cap spre prietenul lui.

- Mulțumesc.

La rândul lui, Bob încuviință plin de seriozitate
loc de răspuns, după care dădu pe gât ultima gură d
cola și-l conduse pe Jack la mașină.

Acum că-și adunase gândurile și știa ce are de făcut,
Jack decise că trebuia să ia imediat măsuri. Se uită la
ceasul de la mână: era ora patru și treizeci de minute.
Olivia trebuia să se fi întors de la tribunal și să fie acasă.
Se duse cu mașina direct la casa ei de pe Lighthouse
Road. Nu o sunase toată săptămâna fiindcă îi fusese fr
că de ce ar fi putut ea să îi spună; pe de altă parte, nici
ea nu îl sunase. Parcând în fața casei ei, își blestemă
propria slăbiciune, propria nevoie. I-ar fi fost mult mai
ușor dacă nu i-ar fi păsat atât de mult. Știa un singur
lucru - dacă ea îi spunea să dispară, el, unul, nu avea să
se apuce din nou de băut.

Sună la sonerie și așteptă.

Parcă trecură o mie de ani până când Olivia des-
chise ușa. Era cu telefonul la ureche, însă când văzu
Jack era cel care sunase, zâmbi, trase zăvorul ușii cu
mână și îi făcu semn să intre înăuntru, încă vorbind
la telefon.

- Îmi pare rău că Marge nu poate veni, Stan, dar sunt
sigură că Justine va înțelege.

Ah, așadar vorbea cu fostul ei soț. Jack îl cunoscuse
pe Stan în urmă cu câteva luni, chiar înainte să se impli-
ce în mod serios într-o relație cu Olivia. Din punctul de
vedere al lui Jack, fostul ei soț era un nemernic care își
dădea importanță.

- Poți să ajungi aici înainte de ora trei?

Ea zâmbi în semn de scuză spre Jack, care se așeză pe
canapea.

- Bineînțeles că mătușa ta Louise este invitată.

Își dădu ochii peste cap și făcu un gest sugestiv din
mână, indicând că era mai mult decât nerăbdătoare să
încheie convorbirea cu fostul ei soț.

- Hai că trebuie să închid - este cineva la mine...
Jack. Ți-l amintești pe Jack, nu-i așa? Aaa, nu ți-l mai
amintești?

„Mincinosule“, se gândi Jack. Fostul ei soț știa exact
cine anume era el.

Ea râse, fără ca Jack să se poată gândi la măcar vreun
singur motiv amuzant. Fără îndoială, bătrânul Stan fă-
cuse o remarcă insultătoare la adresa lui.

- Chiar trebuie să închid, Stan, spuse ea din nou, pu-
țin mai tare de data aceasta. Ne vedem weekendul viitor
împreună cu mătușa ta Louise. Transmite-i lui Marge
toate cele bune din partea mea. Pa.

În secunda imediat următoare, apăsă pe butonul de
închidere al telefonului portabil și se prăbuși pe cana-
pea lângă Jack.

- Trebuia să ne întâlnim în după-amiaza asta?

- Ah... nu, dar nu te-am mai văzut de ceva vreme.
Mi-a fost dor de tine.

- Și mie mi-a fost dor de tine. Jur că petrecerea o să mă omoare cu zile. Dar Justine este singura fiică și vreau ca totul să fie perfect pentru ea și Seth încruntă ușor. Tu ai primit invitația, nu-i așa?

Jack dădu din cap aprobator. Deja începea să se simtă mai bine.

- Arăți extrem de obosită, îi spuse el.

Poate că și ea observase cât de epuizat nervos arăta el, dar nu avea de gând să îl aducă pe Eric în discuție. Aici era vorba de el și Olivia, nu de familiile sau obligațiile lor.

- Chiar sunt extrem de obosită, încuviință ea. Nu vine să cred cât de mult timp și efort îți ia organizarea unei simple petreceri de nuntă. Sper că veniți, și tu și Eric.

Se simțea bine să fie invitat.

- Dacă vrei tu.

- Bineînțeles că vreau să fii acolo. O să am nevoie de întreg sprijinul moral pe care l-aș putea primi.

Telefonul din mâna ei sună, iar ea apăsă pe butonul de preluare a apelurilor și-l duse la ureche.

- Mamă, scuze. Sunt deja pe drum. Da, da, spune-le celor de la firma de catering că ajung acolo în zece minute.

Închise telefonul, după care sări de pe canapea în picioare și o porni spre bucătărie.

- Ești ocupată.

Jack se ridică și el în picioare, gândindu-se că era mai bine să plece.

- Îmi pare rău, Jack.

Se întoarse brusc cu fața spre el.

- Putem să ne întâlnim mai târziu?

El simți că îi stă inima.

- Diseară mă duc la o întrunire a comitetului director al școlii.

Ea încuviință din cap, deși el se îndoia că-l auzise.

- Așteaptă puțin, te rog, spuse el, și o apucă ușor de umeri.

...păru ușor luată prin surprindere, însă zâmbi când
 ...adu seama că intenționa să o sărute. Brațele ei se
 ...lăcira ușor în jurul gâtului lui, iar gura i se ridică
 ...gura lui.

Încet, încet, după ce sărutul lor se încheie, el își des-
 ...bucele de buzele ei.

- Chiar aveam nevoie de asta.

Ea își lipi scurt capul de umărul lui.

- Și eu.

Justine era extenuată, însă nespuse de fericită acum
 ...ținea ușa apartamentului deschisă în timp ce Seth
 ...cărcă și ultimele cadouri de nuntă din mașină. Pe-
 ...recerea fusese minunată - nu-i venise să creadă că
 ...mama și bunica ei organizaseră totul singure. Întreaga
 ...după-amiază fusese perfectă, exact așa cum și-o imagi-
 ...nase. Mâncarea fusese incredibilă, muzica frumoasă,
 ...atmosfera festivă. Îi cunoscuse toate rudele lui Seth,
 ...dar el le cunoscuse pe ale ei. Rudele lui erau ușor de
 ...localizat în mulțime; niște suedezi mari și vânjoși,
 ...sociabili și gata să-și facă noi cunoștințe, comparativ cu
 ...rudele ei oarecum mai retrase și cu tendința de a sta la
 ...un loc.

- Chiar nu știu cum de-au reușit mama și bunica
 ...să pună toată asta la cale, spuse Justine, așezându-se
 ...pe canapeaua bleu și proptindu-și picioarele pe ta-
 ...buretul tapițat din același set. Cred că asta a fost cea
 ...mai grozavă zi din viața mea, pe lângă ziua nunții noas-
 ...tre, desigur.

I se păruse extrem de romantic faptul că fugiseră și se
 ...căsătoriseră în secret.

Seth se așeză lângă ea și își sprijini capul de speteaza
 ...canapelei. Picioarele lui mari, încrucișate în zona glez-
 ...nelor, se alăturară picioarelor ei pe taburet. Și el părea
 ...la fel de extenuat ca Justine.

- Mă simt atât de răsfățată, spuse ea în șoaptă.

Seth își petrecu brațul în jurul ei.

- Habar n-aveam că am atâtea rude, murmură el.

- Sunt ani buni de când n-am mai văzut-o pe mă-ta
tatălui meu, Louise.

Seth o sărută pe gât și o trase și mai aproape, lipindu-
de el.

- Ai vreun fel de îndoială?

Justine zâmbi.

- Nici măcar una. Tu?

- Nici una, spuse Seth cu hotărâre. Îmi iubesc soția.

Seth se întorsese din Alaska de aproape trei săptămâni
mâni și viața lor fusese tumultoasă ca o tornadă de la
momentul în care el coborâse din avion. Pregătirea
pentru petrecere le răpiseră ceva din timpul avut
dispoziție, iar faptul că acum își potriveau viețile una
după celălalt fusese o provocare mai mare decât anticipa-
pase ea. Seth lucra în portul turistic, iar orele de muncă
că i se schimbau de la o săptămână la alta. Încetul cu
încetul, începuse și să-și aducă lucrurile personale acasă
ea. Traiul în comun implica tot felul de compromisuri
unele dintre ele ușor și plăcut de făcut, iar altele mult
mai dificile, cum nici unul dintre ei nu era obișnuit cu
ia decizii sau să stabilească de comun acord lucruri de
rutină cu o altă persoană.

Însă de fiecare dată când Justine se trezea și își dădea
seama că bărbatul din patul ei era chiar soțul ei, era atît
de copleșită de fericire încât nu mai putea adormi în
loc. Așa că găsiră modalități plăcute de a-și petrece acele
ore matinale. Din păcate, asta făcea ca zilele ei la bancă
să se prelungească mult înspre noapte, iar când ajungea
acasă complet extenuată, să o usture ochii de la lipsa
de somn.

- Cine era tipul care era cu Grace Sherman? întrebă
Seth.

- Cliff Harding, îi spuse Justine chicotind. Și deși ea
străduind din răspuțeri să-mi explice că nu erau acolo la o
întâlnire, sunt convinsă că e ceva între ei.

- A mai auzit cineva ceva de Dan?

- Din câte știu eu, nu. Mama a spus că divorțul o să
fie finalizat în luna de dinaintea Zilei Recunoștinței.

- Asta-i săptămâna viitoare.

- Știu.

Ideea de divorț o făcu pe Justine să-și piardă veselia. Dacă ei fusese la petrecere, însă Marge, nu. Așa că se întrebă dacă era vreo problemă între tatăl ei și a doua soție. Dacă așa stătea treaba, ea nu voia să știe despre asta. Poate că Marge nu venise în mod intenționat, gândindu-și seama că situația în sine avea să fie oarecum îndată. Jack Griffin fusese cel care ajunsese primul și apoi rămăsese undeva în spate, în timp ce mama și tatăl ei captaseră automat atenția tuturor. Probabil că se simțeau destul de prost, dat fiind că Olivia abia dacă avusese vreun moment pe care să îl petreacă cu el.

- Te încrunți.

Justine se uită la soțul ei și nu văzu altceva decât o dragoste imensă. Voia ca asta să nu se schimbe niciodată, absolut niciodată.

- Sper că tu o să mă iubești mereu, Seth, spuse ea în șoaptă.

- Jussie, cum poți să spui așa ceva? întrebă el. O să te iubesc până la ultima suflare.

- Promiți?

- Din toată inima, spuse el, strângând-o și mai tare în brațe.

- Nu vreau să ni se întâmple și nouă ce li s-a întâmplat părinților mei.

Seth o sărută pe frunte.

- N-o să ni se întâmple. N-o să lăsăm să ni se întâmple așa ceva.

Divorțul părinților ei se petrecuse cu mult timp în urmă și, cu toate acestea, Justine rămăsese afectată. Știa că probabil părea nesigură și avidă de atenție în plan emoțional, așa că dădu vina pe starea ei de oboseală. Faptul că își văzuse prietenii împreună, răsând și stând de vorbă cu oaspeții de la petrecerea de nuntă îi reamintise lui Justine de viața fericită pe care o avuseseră toți înainte de moartea lui Jordan.

- Mi-e dor de familia mea, îi șopti Justine.

- Îmi pare rău că James n-a putut fi aici.

Fratele ei era în Marina Militară și, fiind staționat în baza navală din San Diego, nu putuse să participe la petrecere.

- Mi-aș fi dorit să fi putut să vină și el.

- Dar nu la fratele acesta te refereai, nu?

- Nu. Mi-ar plăcea atât de mult ca totul să revină cum era înaintea verii din anul 1986...

Se opri, înghițind în sec.

- Mi-amintesc cât de furioasă am fost pe Jordan dimineța aia pentru că-mi citise jurnalul. Și... și apoi în după-amiaza aceea fratele meu geamăn era mort, părinții mei - toată familia mea, de fapt, n-a mai făcut niciodată la fel.

Justine se întoarse să se uite la soțul ei, cu lacrimi în ochi.

- Nici unul dintre noi n-a trecut vreodată peste asta.

- Știu.

Seth o frecă ușor pe obraji cu degetul mare, primindu-i primele lacrimi. Continuă să o țină lipită strâns de el.

- O să te iubesc mereu, îi promise el din nou.

Ridicându-și capul, ea îi căută gura. Săruturile lui deveniră din ce în ce mai profunde, făcându-i să simtă o dorință cunoscută, din ce în ce mai intensă.

Seth o ridică în brațe ca și cum ar fi fost un fulg de nea. O duse pe brațe până în dormitor și o ajută să scoată rochia înainte să-și scoată și el propriile haine.

Făcură dragoste încet, cu emoție, iar după ce terminară rămaseră înlănțuiți unul în brațele celuilalt.

- Întotdeauna o să fie atât de bine? întrebă ea, strângându-i umărul.

- Eu așa sper, o tachină Seth.

- Seth?

- Hmm?

- Ce părere ai de copiii?

- Copiii? Adică ce părere aș avea dacă am face bebe?

- Da.

Adică, exact așa.

- Acum?

- Ei bine... în curând.

- Cât e de curând? întrebă el.

Ei îi trebui o clipă să cugete la această întrebare.

- Mă gândeam că foarte curând, adică în nouă sau zece luni. Dacă ești și tu de acord.

Ea își trecu piciorul moale și mătăsos peste piciorul lui.

- Mi-ai spus cândva că nu vrei să ai copii.

- M-am răzgândit. Tu ce zici de un copil - sau doi?

- Aș fi superîncântat, dar numai dacă ești sigură de asta.

- Sunt sigură.

Seth o sărută pe gât și își lăsă buzele să îi coboare pe umăr și apoi mai jos. Justine își arcui spatele și gemu în timp ce el începu să-i sugă sfârcul cu tandrețe.

Seth trecu de la un sân la altul, oprindu-se puțin între.

- Am o întrebare.

- Întrebă-mă orice, șopti ea, gâfâind, nerăbdătoare să el să facă din nou dragoste cu ea.

- Ați mai avut gemeni în familie?

Justine râse.

- În fiecare generație.

Seth scoase un geamăt exagerat.

- Exact de asta mi-era teamă.

- Dacă o să se întâmple să avem un băiat..., murmură în timp ce el continua să îi exploreze corpul.

Ea își trecu mâinile peste umerii lui lași și suspină din cauza preaplinului senzațiilor ce puseseră stăpânire pe ea.

- Hmm...

- Aș vrea să-i dăm numele fratelui meu.

Seth își înalță capul astfel încât privirile li se întâlniră în camera învăluită în lumina lunii.

- Și eu la fel.

- Cred că Jordan s-ar bucura foarte tare ca fiul nostru să-i poarte numele.

Ochii lui Seth păreau că sclipesc.

- Cred c-ar trebui să începem proiectul ăsta cu bebelușul chiar acum, nu-i așa?

Într-o clipă se rostogoli peste ea, iar Justine își deschise corpul și inima ca să primească toată dragostea lui. Viața ei n-ar fi putut niciodată să redevină cea de dinaintea acelei după-amiezi de vară de acum șaisprezece ani. Și cu toate astea, pentru prima oară de atunci se simțea cu adevărat liberă să-și construiască o fericire nouă. A ei și a lui Seth.

capitolul 7

Acum că petrecerea de nuntă a lui Justine și Seth terminase, Olivia putea să se concentreze asupra Zilei Recunoștinței. Stând în biroul de la tribunal, după zi întreagă petrecută în sala de judecată pentru a găsi soluții legale diferitelor probleme de natură familială, își frunzări paginile agendei și constată perplexă că o bătoarea era incredibil de aproape. Oare când zbură timpul? Aproape că nu-și mai amintea când îl văzuse ultima oară pe Jack. Era vina ei sau... Nu, el era cel care o evita, hotărî ea. Olivia clătină din cap; nu voia să se gândească la relația ei cu Jack Griffin plină de suferință și coborâșuri.

Se auzi un ciocănit politicos la ușă. O bătaie ușoară pe care Olivia o recunoscuse imediat ca fiind a mamei sale. Lui Charlotte îi plăcea să stea din când în când în sala de judecată a Oliviei. Susținea că cel mai bine trăiește în timp ce asculta cazurile judecate de Olivia. Arăta ori însă îi făcea vizite Oliviei în biroul de la tribunal, atunci de regulă fiindcă avea o părere bine conturată cu privire la unul dintre cazurile fiicei ei. Charlotte reușea de regulă să îi împărtășească părerile sale într-un mod direct și fără echivoc.

- Intră, mamă, strigă Olivia.
 - Cum de-ai știut că sunt eu? întrebă Charlotte, intrând în încăpere.

Avea la ea geanta de lucru, cu andrele și ghemuri pentru tricotat, de două ori mai mare decât poșeta ei, și aceea deloc insignifiantă ca dimensiuni. Arunță o privire aprobatoare la rafturile din mahon închise la culoare, ce se întindeau pe trei din pereții încăperii.

Olivia își reținu un zâmbet.

- Ce-ți mai trece prin minte, mamă?

Charlotte își puse geanta de lucru pe canapeaua verde din piele și se lăsă să se afunde în pernele groase ale acesteia.

- Îți dai seama că aproape a venit Ziua Recunoștinței?

- Chiar acum mă gândeam la asta. Jur că nu știu ce să întâmplat cu luna asta.

- Mă gândeam că anul acesta ar trebui să-l invităm pe Rick. Tu ce zici?

De fapt, Olivia nu avea nimic împotriva. Indiferent cine evita pe cine, o invitație la cina de Ziua Recunoștinței putea fi un pas însemnat spre a atenua ruptura dintre ei.

- E o idee minunată.

Mama ei strălucea de încântare.

- Fiul lui locuiește în continuare la el, așa că trebuie să includem și pe Eric, îi aminti Olivia.

- Desigur, încuviință Charlotte fără să stea pe gânduri.

- Cum rămâne cu Cliff Harding? Va fi singur?

Charlotte își luă geanta de lucru și și-o puse pe banchi.

- Am vorbit chiar ieri cu el și mi-a zis că se duce cu avionul pe Coasta de Est ca să petreacă sărbătoarea mamei ei și familia ei.

- Cât de drăguț.

Olivia îi plăcea foarte mult Cliff, și în mod special îi plăceau blândețea și răbdarea cu care se ocupa

de Charlotte - și de Grace. Fusese extrem de bucurată să el acceptase invitația de a participa la petrecerea de nuntă a lui Justine și Seth. Prezența lui făcuse în mod evident evenimentul mult mai plăcut pentru Grace, mai ales că el își petrecuse marea majoritate după-amiezii lângă ea. Când Cliff era prin preajma Grace părea mult mai sigură pe ea și mai naturală, așa cum era pe vremuri. Era emoționant să o vadă reacționând pozitiv la atenția acordată de un bărbat. Când Dan dispăruse, Grace bănuise că probabil ea era omul care într-un fel sau altul nu avea tot ce îi trebuia unei soții bune. Luni întregi, se învinovățise pe ea înșiși deși Olivia era sigură că vina nu putea să-i aparțină în vreun fel.

- Fac eu plăcintele, spuse Charlotte. De carne, de mere, de dovleac și de pere. Adevărul este că-mi place o plăcintă de pere făcută așa cum trebuie.

- Dar colăceii? întrebă Olivia însuflețită.

Colăceii copti la cuptor de mama ei erau un adevărat deliciu, de neuitat la orice zi festivă.

- Bineînțeles că tot eu îi fac. Absolut.

Apoi completară meniul - cine și ce o să aducă. Olivia era responsabilă de pregătirea curcanului, cu tot cu umplutură și celelalte garnituri. Olivia avea să o roage pe Justine să facă salata de fructe și orice altceva cu care mai dorea să contribuie. Jack și Eric aveau să fie oaspeții lor.

De îndată ce mama ei plecă, Olivia se întinse după telefon și apelă numărul lui Jack de la redacția ziarului. Centralista îi făcu imediat legătura.

- Griffin, spuse el răstit, părând preocupat.

- Lockhart, replică Olivia.

- Olivia.

Vocea i înmuie instantaneu:

- Bună.

- Bună și ție. Ce faci?

- Mai întâi spune-mi cu ce ești îmbrăcată.

Glasul lui își recăpătase tenta aceea jucăușă.

- Jack! Sunt la tribunal.

- OK, atunci ce-ai pe sub roba de judecător?

- Vrei să încetezi?

El oftă de parcă îi era extrem de greu să se abțină.

- Care-i treaba? Ți-e dor de mine, nu-i așa?

- Am sunat să vă invit pe tine și pe Eric de Ziua Recunoștinței să luați cina cu mama, Justine, Seth și cu mine.

- Pe bune? Vreau să spun, desigur. Minunat. Chiar ne-ar face plăcere.

- N-aveți alte planuri?

- Nu, îi răspunse Jack. Sau, mă rog, aveam de gând să iau un curcan înghețat de la raionul cu produse congelate și să-l bag la cuptor. Îți dai seama că alternativa e net superioară. Ar fi perfect... numai să..., ezită el.

- Să ce? întrebă ea.

- Te-ar deranja să mai inviți pe încă cineva?

- Pe cine?

- E o femeie cu care m-am întâlnit în ultimele săptămâni... E singură și ea și...

- Jack!

- Nu mă crezi?

- Nici măcar pentru o secundă.

Olivia se abținu din răspuțeri să nu izbucnească într-un râs zgomotos. Își făcuse griji cu privire la relația lor, însă totul părea că revenise la normal.

- Am vorbit serios când am spus că aș vrea să mai inviți pe cineva, spuse el, iar tachinarea din voce îi dispăru. Te-ar deranja teribil dacă aș ruga-o pe Shelly Larson să ni se alăture?

- Prietena lui Eric? Cea despre care el crede că este însărcinată cu copilul altcuiva? întrebă Olivia încruntându-se.

- Sunt disperat ca ei doi să se împace, îi spuse Jack. Fiul meu se simte îngrozitor fără ea. O iubește pe Shelly, și mă gândesc că dacă ar fi să se întâlnească pe un teritoriu neutru poate ar reuși pur și simplu să repare răul făcut. Da, va fi nevoie ca Eric să-și schimbe atitudinea,

dar vrea să o facă dacă și Shelly este la rândul ei dispusă să o facă.

Olivia nu voia să fie prinsă în mijlocul acestui conflict, însă își dădea seama că Jack nu mai știa ce să facă și cam ajunsese la capătul puterilor tot încercând să rezolve această situație. Eric și Shelly erau în mod evident într-un impas – iar Eric nu arătase în vreun fel că ar vrea să se mute din casa lui Jack.

- O să faci asta pentru mine, Olivia? o imploră Jack. De dragul sănătății mele mintale.

Și al relației lor, adăugă Olivia în gând.

- Cu o singură condiție, spuse ea. Nu cred că este o idee bună să-i spui lui Eric sau lui Shelly că tu ai putut totul la cale în acest scop anume. Trebuie să-i spui lui Eric că eu sunt cea care o invită pe ea.

- S-a făcut, promise el. Dar o să vorbești tu cu Shelly pentru mine? Te rog? Nu vreau să pară că mă bag undeva, nu-mi fierbe oala.

- Dar exact asta faci, sublinie Olivia.

- Sigur, însă nu mi se pare că am de ales. Din câte mi se pare, nu sunt în stare să se descurce singuri.

- Bine, dă-mi numărul ei de telefon, spuse ea cu un oftat.

Ea îl notă, iar apoi trăsă niște liniuțe ondulate, ca niște norișori, în jurul cifrelor în timp ce continuau să stea de vorbă.

- Ai ceva planuri pentru diseară? întrebă Jack, iar vocea îi scăzu devenind răgușită și sexy.

- Nu știu. De ce? Te-ai gândit tu la ceva?

- La Camera de Comerț este ziua porților deschise. Vrei să mergi?

Tonul insinuant al lui Jack sugera mai degrabă o noapte de amor pasional în locul unui eveniment mai degrabă plictisitor legat de lumea afacerilor.

- Cred că e posibil să reușesc să integrez activitatea asta în agenda mea socială extrem de încărcată.

- Pot să trec să te iau la șapte?

- La șapte e bine.

- Îmbracă-te în ceva sexy.
- Pentru Camera de Comerț?
- Nu, Olivia, răspunse el sec, pentru mine.

Zâmbetul ei dură mult timp după ce convorbirea telefonică luă sfârșit.

De îndată ce ajunsese acasă, Olivia o sună pe Shelly Larson. După o introducere lungă în care explică cine este și care era motivul pentru care a sunat, așteptă un răspuns la invitația pe care o făcuse.

- Eric știe despre asta? întrebă Shelly.

Vocea ei era plăcută și melodioasă. Olivia încercă să asocieze vocea cu fotografia pe care i-o arătase Eric cândva. Din câte își aducea aminte, Shelly era o brunetă minionă care lucra pentru o agenție de publicitate din Seattle. Locuise împreună cu Eric timp de aproape doi ani de zile.

- Jack mi-a sugerat să te invit, spuse Olivia. Am fost de acord, cu condiția ca nici unul dintre voi să nu vină acolo fără să știe despre asta. El chiar speră ca tu și Eric să puteți să vă rezolvați o dată pentru totdeauna problemele.

Shelly nu răspunse; din câte se părea, mai avea încă nevoie de timp să se gândească.

- Tu ai pe cineva din familie în împrejurimi? întrebă Olivia, dorind să-și facă o idee despre existența lui Shelly.

- Nu - mama a murit când eram mică de tot, iar tata n-a prea făcut parte din viața mea. Am fost crescută de bunică-mea, însă s-a prăpădit acum trei ani.

- Așadar, ești pe cont propriu.

- Da.

Ea nu prea părea interesată să continue discuția pe această temă. În schimb, brusc izbucni:

- Pur și simplu, nu înțeleg de ce Eric nu vrea să creadă că acest copil e al lui. Prin asta mă insultă pe mine și întregul meu set de principii și valori.

În mod sigur Olivia nu voia să ia partea nici unuia dintre ei. Potrivit spuselor lui Jack, fiul lui era incapabil să procreeze, dar la urma urmei, orice era posibil.

- Câteodată bărbații nu sunt decât niște tăntălăi, spuse ea, sperând că păruse suficient de compătimitoare.

- Mulțumesc foarte mult pentru invitația la cină, spuse Shelly, glasul redevenindu-i puternic și încrezător, însă trebuie să refuz. Eu și Eric am terminat definitiv.

- Ba nu, atâta vreme cât ești însărcinată cu copilul lui, îi aminti Olivia. În cazul ăsta, relația voastră nu e nici pe departe terminată.

- Nu contează. Eric nu mă crede și, în ceea ce mă privește, orice tribunal se poate ocupa de asta. Nu vreau să vă stric plăcerea petrecerii de Ziua Recunoștinței - n-aș fi corect nici față de tine, nici față de Jack sau ceilalți oaspeți ai tăi. A fost foarte frumos din partea lui Jack să vrea să mă includă și pe mine, însă pur și simplu n-o să mergă.

Olivia nu se simțea deloc în largul ei să încheie deja convorbirea, acum că știa că Shelly era singură pe lume.

- Mi-ar plăcea să păstrăm legătura, Shelly, asta dacă nu te deranjează.

- Nu, cred că nu. Totuși Jack are dreptul să-și cunoască nepotul.

Închiseră aproape imediat, iar Olivia rămase acolo, gândindu-se la cele spuse. După părerea Oliviei, tânărul dovedise o înțelepciune extraordinară când refuzase invitația. Își dădea seama cât și-ar fi dorit Shelly să fie inclusă printre participanții la petrecere, și cu toate acestea refuzase, știind că ceilalți nu s-ar fi simțit în elementul lor din cauza situației dintre ea și Eric.

Jack sosi la timp, la ora șapte.

- Ei bine? întrebă el plin de speranță. Ai vorbit cu Shelly?

- Da, dar ne-a refuzat invitația.

- Nu!

Jack gemu și își trecu amărât degetele prin păr.

- Eric ce-a spus?

- Că o să vină la cină dacă vine și Shelly, dar altfel se
îndește să se ducă la niște prieteni de-ai lui din Kirk-
land, acolo unde muncește.

- Poate că așa-i mai bine, spuse Olivia.

- Pentru mine, nu! strigă Jack.

Și nici pentru ei, se gândi Olivia.

- Fir-ar să fie, speram că voi primi niște vești mai
bune!

Se aplecă ușor spre scaunul ei, apoi băgă mâna în
buzunar.

- Am chestia asta la mine de câteva săptămâni bune
și așteptam momentul potrivit să ți-o dăruiesc.

Scoase la iveală un pachet înfășurat într-o folie lucioa-
să, multicoloră.

- Este cadoul de ziua ta de naștere.

Ea se uită lung la el, uluită.

- Hai, dă-i drumul, o îndemnă el. Desfă-l.

Olivia luă cadoul, se așeză lângă Jack și apoi desfă-
cu panglica.

- Îmi pare rău că-l primești atât de târziu, spuse el,
privind-o cu îngrijorare.

Ea desfăcu folia de împachetat și ridică cu grijă capa-
cul unei cutii de catifea gri. În momentul în care văzu
brățara elegantă cu diamante mărunte, nu-și putu înă-
buși un icnet.

- Îți place? întrebă el.

- Jack, nu... nu știu ce să zic.

- Voiam să știi cât de importantă ești pentru mine,
Olivia.

- Oh, Jack...

Se chinui să îi spună cât de bucuroasă era și apoi
decise că nu mai era nevoie de cuvinte. Puse cutiuța
deoparte cu mare grijă și își petrecu brațele în jurul gâ-
nului lui Jack, sărutându-l într-un fel care să-i transmită
cât se poate de limpede cât de mult îi plăcea.

Ziua Recunoștinței avea să fie o zi liniștită pentru Grace, având-o doar pe Maryellen alături, să-i țină companie. Divorțul fusese finalizat și declarat ca atare luni. Nu fusese nevoie să se prezinte și ea la tribunal; Maryellen Spellman o sunase după-amiaza târziu cu vestea că totul decursese fără probleme. Luni după-amiază, gata, Grace mai era măritată cu Dan. Toată hârțogăria fusese semnificativă, parafată și autenticată de notar. Era din nou o femeie căsătorită.

În dimineața Zilei Recunoștinței, Grace se trezi dintr-o vreme. Exact așa cum făcuse anul trecut. Dar atunci de Ziua Recunoștinței, cumpăraseră un curcan de nouă kilograme. În timp ce umplea pasărea și o pregătea pentru a fi băgat la cuptor, Dan făcuse tot felul de glume cu ea și iar apoi se dusese afară să taie lemne de foc. Mai târziu Kelly și Paul veniseră la cină și la fel și Maryellen. Fusese o zi plăcută, o zi petrecută în sânul familiei, plină de râsete și căldură.

Anul acesta, Kelly și Paul erau în mașină, în drum spre casa părinților lui, Dan dispăruse, iar curcanul de nouă kilograme fusese înlocuit de un piept mic de curcan și o plăcintă de dovleac cumpărată de la magazin.

Grace descoperi că îi era imposibil să-și controleze emoțiile. Casa parcă nu fusese niciodată atât de mare și de goală. Simțindu-i starea de spirit, Buttercup rămăsese aproape de Grace în timp ce ea se plimba din cameră în cameră, fără țintă.

La scurt timp după ce depusese actele pentru divorț, Grace eliberase partea lui Dan din garderobul comun în care își țineau hainele. Deși mai căutase prin hainele lui și înainte, disperată să găsească vreun indiciu referitor la motivul pentru care soțul ei dispăruse și unde anume, luase la mână pentru a doua și chiar a treia oară fiecare buzunar de cămașă și de pantalon în parte. Apoi îi împăturise hainele și le puse deoparte ca să le doneze la vreun azil. Acum erau împachetate în saci și cutii, pe care le lăsase pentru moment într-unul din dormitoarele goale.

Telefonul sună, și uitându-se la ceasul de la mână, Grace văzu că era aproape șapte.

- Alo, spuse ea, întrebându-se cine ar suna atât de devreme.

Drept răspuns auzi un pârâit static în receptor.

- Alo, spuse ea din nou, de data aceasta mult mai tare.

La capătul celălalt se închise, iar pe ea o cuprinse un sentiment straniu. Închise, dar mai ținu mâna pe receptorul telefonului timp de câteva secunde. Cât de... ciudat. Era exact genul de tâmpenie pe care numai Dan ar fi putut s-o facă. Dumnezeule din Ceruri, oare era cu putință să fie el?

Oare se gândea și el la Ziua Recunoștinței pe care o petrecuseră cu numai un an în urmă? Poate că îi era dor de ea; poate că citise despre divorț în rubrica anunțurilor legale din ziar. Dumnezeule, asta era nebunie curată! Ceva complet absurd. Trebuia să uite de Dan, trebuia să înceteze să se mai gândească la el. Căsătoria ei era încheiată, iar ea trebuia să treacă la următoarea etapă a vieții sale.

Maryellen ajunse acasă în jurul prânzului. Deja Grace avea cartofii puși la fiert, iar pieptul de curcan era la copt, rumenindu-se frumos în cuptor. Avea de gând să facă piure de cartofi cu usturoi și să servească broccoli și o mică salată.

- Miroase bine aici, spuse fiica ei în timp ce intra pe ușa de la bucătărie.

Puse un mic ghiveci de crizanteme arămii în mijlocul mesei și o sărută pe Grace pe obraz.

- Am făcut sosul ăla din merișoare care-ți place atât de mult, spuse Grace.

- Oh, mamă, e minunat! Fără sosul tău, masa de Ziua Recunoștinței n-ar mai fi la fel.

Ea deschise frigiderul și aruncă o privire rapidă înăuntru.

- Dumnezeule, cât de mult ai făcut?

- Exact cât scrie în rețetă.

Întrebarea lui Maryellen fu doar un alt mod de reaminti că anul acesta nu erau decât ele două.

- Ia-ți acasă ce vrei.

- OK.

Fără să aibă stare, Maryellen se plimbă de colo-colo prin bucătărie.

- Ai nevoie de mine? Vrei să fac ceva?

- Totul este sub control.

Fiica ei o porni prin hol spre ceea ce fusese cândva camera ei. Se întoarse peste vreo două minute.

- Văd că i-ai împachetat toate lucrurile lui tati.

Grace simți un nod în gât din cauza lacrimilor. Încă viiță din cap.

- Divorțul s-a finalizat luni.

- Știu, spuse Maryellen strângând-o ușor de braț. Cum te simți?

- Cam la fel cum te simțeai și tu când ai divorțat.

Maryellen oftă adânc:

- Atât de rău?

Grace se uită într-o parte, hotărâtă să nu lase ca ziua asta în care trebuiau să se simtă recunoscătoare să se transforme într-o zi a mâhnirii și a furiei.

Telefonul sună, și Grace îi făcu semn lui Maryellen să răspundă, fiindu-i teamă că ea n-ar fi putut spune nimic.

- Alo, spuse Maryellen, apoi se încruntă. Alo? Alo?

După un scurt moment, puse receptorul în furcă.

- Ce ciudat! Nu era nimeni pe fir.

- Am primit și mai devreme un apel ca ăsta, spuse Grace. Nici atunci n-a spus nimic.

Maryellen se uită lung la ea, marcată.

- Crezi c-a fost... tata?

Grace deja bănuise exact acest lucru, însă nu avea cum să știe cu siguranță. Fusese extrem de important pentru ea să mai reducă din cheltuieli, iar la scurt timp după dispariția lui Dan anulase funcția de identificare a apelantului și alte opțiuni suplimentare oferite de compania de telefonie.

- De ce-ar face așa ceva? întrebă Maryellen, părând supărată acum. De ce nu poate pur și simplu să nu se mai amestece în viețile noastre în loc să apeleze la stratajemele astea mizerabile?

- Bănuiesc că îi e dor de noi, spuse Grace.

Era singurul motiv la care se putea gândi.

- Dacă îi e atât de dor de noi, de ce nu vine acasă? strigă Maryellen. Am de gând să-i spun asta.

Apoi se întinse după telefon și începu să formeze un număr.

- Pe cine suni? întrebă Grace.

- Steluță 69.

- N-o să meargă, spuse Grace, cu vocea găuită. N-am putut să-mi mai permit toate opțiunile suplimentare... Probabil că Dan știe asta. Probabil că și-a dat seama că n-o să fiu capabilă să-i localizez apelul.

Închise ochii într-un efort inutil de a-și recăpăta stăpânirea de sine.

- Câteodată mă gândesc că-l urăsc pentru că ne face asta.

- Mamă, nu-i nimic. Nu-l putem lăsa să ne distrugă ziua...

- Eu și tatăl tău am fost căsătoriți mai bine de treizeci și cinci de ani.

Își simți picioarele tremurând și se așeză brusc pe un scaun de bucătărie.

Telefonul sună din nou.

- Nu răspunde! spuse Grace. Nu-i da satisfacție. Lasă-l să sune, lasă-l să sune și gata.

La al cincilea apel, robotul telefonic porni automat, și încă o dată singurul sunet pe care îl auziră fu acel pârâit static.

Maryellen își trase un scaun și se așeză la masă față în față cu Grace. Îi luă mâinile mamei sale, strângându-le cu putere.

- Nu știu de ce-a plecat tata, șopti ea, dar oricare ar fi fost motivul, cu siguranță nu a fost din cauză că ai făcut

sau nu ai făcut tu ceva. Ești o mamă minunată și ai fi o soție bună.

Grace își înălță capul și o privi în timp ce lacrimile curgeau pe șervetul de lângă farfuria din fața ei.

- Mulțumesc, scumpo.

Și-ar fi dorit să o creadă pe Maryellen, însă nu crede că bărbații pleacă pur și simplu de acasă dintr-o căsnicie care durase atât dacă sunt fericiți și mulțumiți.

Își trase nasul și făcu un efort să-și scoată din minte telefoanele. Maryellen îi dădu drumul la mâini și-i întinse un șervețel să-și șteargă ochii.

- Mi-aș fi dorit ca Cliff Harding să fie aici, spusese Maryellen cu multă convingere. Asta ar fi fost o mare lovitură pentru tata, nu-i așa? Ar fi meritat să sune și să răspundă un bărbat.

Grace zâmbi palid.

- Chiar că da.

Apa de la cartofi începu să dea în fierț peste marginea cratiței, iar Grace sări să dea focul mai încet. Se folosii de aceste câteva secunde ca să-și revină și când se întoarse la masă zâmbea.

- Mamă, spusese Maryellen ezitând. Cum stă treaba cu tine și domnul Harding? Aveți de gând să începeți să ieșiți împreună acum că divorțul este încheiat?

Grace se tot gândise la asta de săptămâni bune încoace, fără să fie în stare să ajungă la o decizie fermă. De fapt, îl pusese deja pe Cliff să aștepte degeaba o dată.

- Probabil că nu, îi spusese ea fiicei sale.

- Ar trebui s-o faci, o îndemnă Maryellen. Îmi place de el. Știu că lui Kelly s-ar putea să-i vină greu să accepte un alt bărbat în viața ta, dar o să se obișnuiască.

- Nu-i vorba de ceea ce o să spună Kelly - sau tu sau oricine altcineva, în chestiunea asta, i se confesă Grace. Nu mă înțelege greșit, îmi place Cliff, însă nu sunt pregătită să intru în lumea celor care ies sau își dau întâlniri.

- Dar, mamă...

- E prea devreme. Încă mă resimt după despărțire. Am crezut... am sperat c-o să se termine totul la propunțarea divorțului, dar acum îmi e clar că n-o să se întâmple așa. Trebuie să știi, Maryellen. Am nevoie de răspunsuri. Unde-i tatăl tău? De ce n-a putut să-mi spună unde sau de ce a plecat? Ce secret misterios și greu de înțeles are de ascuns față de noi?

Grace știa foarte bine că viața nu-ți dădea întotdeauna răspunsuri. Probabil că într-o bună zi avea să-și găsească și ea liniștea. Însă pentru moment nu avea parte de așa ceva. Dimpotrivă, simțea incertitudinea, furia și durerea moccind în interiorul ei, la fel de puternic ca în ziua în care soțul ei dispăruse. Nu că n-ar fi avut și momente fericite sau destule lucruri pentru care să fie recunoscătoare. Își avea în continuare fiicele, prietenii, slujba, dar...

- Trebuie s-o faci, mamă. Trebuie.

Fiica ei spuse asta cu o asemenea hotărâre, încât Grace nu știu cum să reacționeze.

- Dacă n-o faci, mi-e teamă că o să sfârșești ca mine.

- Și ce anume e-n neregulă cu tine? întrebă Grace dezaprobator.

- Uită-te la mine! țipă Maryellen. Am treizeci și cinci de ani și sunt absolut îngrozită să nu mă îndrăgostesc din nou. N-am încredere în propria judecată. Practic fac un atac de panică dacă un bărbat vrea să mă sărute. Mi-e atât de teamă de ce s-ar putea întâmpla că resping pe oricine ar vrea să se apropie de mine. Mă uit la Kelly și la Paul, iar ei par atât de fericiți și de normali. De ce nu m-a putut să fie la fel și căsnicia mea?

- Oh, Maryellen...

Grace habar nu avea ce să îi spună fiicei sale. Maryellen vorbea atât de rar de căsătoria ei, încât habar nu avea cum ar fi putut să o facă să se simtă mai bine.

- Îl iubesc pe micuțul Tyler atât de mult... Dar n-o să am niciodată propriul meu copil.

- Nu spune asta. Încă ești tânără, insistă Grace. Maryellen clătină din cap.

- Nu lăsa ca divorțul ăsta să-ți facă ce mi-a făcut mamei al meu, repetă ea. Te rog, mamă. Mai ai ani buni înainte. Dacă ți se va mai oferi încă o șansă să iubești și să profiți de ea! Promite-mi că o să profiți de ea - și că o să fii fericită. Altfel nu cred că o să-mi mai găsească vreodată fericirea.

Sărbătoarea de Ziua Recunoștinței cu mama ei fusese una din cele mai solicitante zile din viața ei, se gândea Maryellen în timp ce deschidea galeria vineri dimineața la prima oră. Încă se simțea secătuită din punct de vedere emoțional. Dacă ar fi putut să-și ia liber azi, ar fi făcut-o. Însă se aștepta să fie asaltată de clienți în ziua care prin tradiție era cea mai mare zi dedicată cumpărăturilor din tot anul.

Cu atât de mulți oameni care trecură pe la galerie, se făcu aproape ora două înainte să apuce să-și mănânce sendvișul făcut din carnea de curcan rămasă de la masă. De altfel, singurul motiv pentru care avu totuși parte de un moment în care să-și tragă sufletul era asistenta ei, Lois Habbersmith, care fusese de acord să lucreze în după-amiaza asta cu ea. Proprietarii galeriei, familia Webber, locuiau în California și nu veneau niciodată, având încredere deplină în Maryellen să se ocupe de toate aspectele afacerii.

Stând pe un scaun în camera din spate, Maryellen își încrucișă picioarele și abia ce apucase să muște prima oară din sendviș că în încăperea intră Jon Bowman.

- Jon...

Nu se așteptase să apară. Inima începu să-i bată ca nebuna. Bărbatul o sunase de două ori de la petrecerea de Halloween încoace, iar ea reușise de fiecare dată să evite să vorbească cu el.

- În continuare fugi de mine? întrebă el.

- Nu știu ce vrei să spui, minți ea.

El zâmbi, dându-i de înțeles că nu îl păcălise.

- Ai mai avea ce face cu încă vreo câteva fotografii de-ale mele?

- Da, răspunse ea, cât se putea de încântată să mai primească lucrări de-ale lui, oricât de multe. Ultimul set a fost vândut în totalitate.

- Pot să ți le dau în seara asta?

Ea se întrebă de ce oare nu i le adusese acum.

- Da, ar fi minunat. La ce oră?

- La șapte.

Galeria se închidea la șase.

- Pot să te aștept aici, îi spuse ea.

Avea să așezeze fotografiile acolo pe loc, astfel încât a doua zi să le pună deja în vânzare.

- Vreau să le iei de la mine de-acasă, spuse el fără pic de emoție în voce sau pe față. Îți promit că drumul cu mașina o să facă toți banii.

Maryellen se încruntă. Cât de inteligent fusese el să se asigure că ea nu-și făcuse nici un fel de alt program.

- Eu aș prefera mai degrabă să le aduci tu aici.

Acesta era modul în care funcționase în trecut înțelegerea dintre ei.

- Știu c-ai vrea, însă nu și de data asta. O să pregătesc cina pentru tine. Dacă chiar vrei fotografiile atunci să fii la mine acasă la șapte.

Dădu să-l contrazică, să-i spună că nu se va lăsa șantajată în felul acesta, dar însă el nu-i lăsă prilejul. Pur și simplu plecă. Dacă avea de gând să îl contrazică, trebuia să se ducă după el în galeria plină de lume, iar el știa că nu o va face.

De două ori în aceeași după-amiază, Maryellen avu cereri legate de lucrările lui Jon și se trezi promițând că acestea vor fi disponibile a doua zi. Fotografiile lui se vindeau aproape imediat ce erau expuse pe pereții galeriei. Dacă mai voia și altele, el îi spusese cât se poate de clar că trebuia să vină și să le ia singură.

La șapte, bombănind în sinea ei, Maryellen conducea pe un drum de țară întunecat, folosind o lanternă să verifice adresele de pe cutiile poștale, căutând aleea pe care să intre cu mașina spre casa lui Jon. Când în cele din urmă localizează aleea cu pricina, întoarse pe un drum

de pământ acoperit cu pietriș și merse mai bine de încă un kilometru și jumătate. Chiar când era pe cale să renunțe, îi apărură în fața ochilor o casă cu etaj.

Parcă mașina în spate, se dădu jos și se opri să uite la luminile jucăușe din Seattle ce străluceau pe partea cealaltă a Puget Sound. Cel mai probabil casă lui era aproape de țarm. Un feribot, cu lumini extrem de puternice, alunecă parcă de-a lungul apei undeva la distanță.

- Mă întrebam dacă o să vii, spuse Jon de undeva din întuneric.

Își făcu apariția din umbră ca s-o întâmpine.

- Nu prea mi-ai lăsat de ales.

Nu-i plăcuse asta și voia ca el să știe.

- Nu, nu prea, încuviință el. Vino înăuntru.

- Nu... nu pot să rămân la cină. Sper că nu te-ai deranjat în nici un fel.

- Ba m-am deranjat teribil. Mi-ar plăcea să rămâi. Te rog.

- Dar...

Nu avu cum să i se împotrivescă, așa că îl urmă în casă.

Interiorul era doar parțial terminat, observă ea. Obiectele de mobilier erau dispuse pe podelele goale. Pereții erau în mare parte nezugrăviți. Bucătăria avea electrocasnice noi și blaturi din plăci albe de faianță, însă podeaua era acoperită doar cu panouri de placaj. O masă acoperită cu o față de masă din in și cu lumânări pe ea se afla acolo unde probabil era sufrageria. Lumina era difuză, provenind în întregime de la o pereche de veioze mici și de la sursele de lumină din bucătărie. Prin ferestrele mari, panoramice, se vedea imaginea uimitoare a orizontului de deasupra orașului Seattle.

- Dă-mi voie să îți iau haina, spuse Jon.

Maryellen vru să se împotrivescă, chiar vru să o facă. În loc de asta însă, se trezi lăsându-și haina să-i alunece

pe umeri. Jon o luă și se duse spre un garderob fără
și o puse pe un umerăș.

- Vrei să-mi vezi casa? întrebă el.

Ea încuviință dând din cap.

- Cine a construit-o?

- Eu, spuse el cu un chicotit ușor. Fac totul de unul
singur.

Ea își aminti că Jon îi spusese lui Teri că este genul
de bărbat bun la toate. Acum își dădea seama cât de
adevărat era. O conduse prin casă, deschizându-i calea.
Singura încăpere cu ușă montată era baia. Dormitorul
matrimonial era la etaj și avea un balcon ce dădea în
spre apă.

- Vara stau acolo dimineața și-mi beau cafeaua, îi spu-
se Jon.

Ceea ce lui Maryellen nu i se păru deloc dificil să-și
închipuie - liniștea, pacea, frumusețea clară și nealtera-
tă a Puget Sound dimineața devreme.

- Am cinci acri de pământ aici, continuă el. Înainte
să te întreb cum de mi-am putut permite această pro-
prietate, ar trebui să-ți spun că pământul i-a aparținut
bunicului meu. L-a cumpărat la un moment dat prin anii
'50 aproape pe nimic. Când a murit mi l-a lăsat mie.

În bucătărie se auzi sunetul strident al unui dispozitiv
de temporizare.

- Cina-i gata.

O ajută să coboare scările, luând-o înainte și strân-
gându-i mâna în mâna lui. Odată ajunși în corpul prin-
cipal al casei, o însoți până la masă și îi trase galant
un scaun.

- Pot să te-ajut cu ceva? întrebă ea.

- Nu, o asigură el.

Mai întâi, aprinse lumânările. Apoi turnă vinul în
pahare, un *gewürztraminer* foarte aromat. După aceea,
aduse o salată - din frunze de salată și felii de pară
proaspăt tăiată, cașcaval Roquefort ras și alune prăjite,
caramelizate în miere. Sosul de salată era un amestec

de ulei, oțet de zmeură, sare și piper, cu un miros de pregnant.

- Oh, Doamne, șopti Maryellen după ce gustă o dată. E absolut incredibil.

- Nu-i decât începutul, îi promise Jon.

Băură un pahar de vin la salată și altul înaintea lului principal - somon la cuptor, cu un sos de măr atât de cremos, încât Maryellen închise ochii înainte să savureze prima îmbucătură. Desertul constă într-un tort din mere și smochine.

Între felurile de mâncare, Jon umplu din nou paharele de vin, deschizând o a doua sticlă, iar când termină cina, Maryellen se simți încălzită și ușor amețită. El o duse să se așeze pe o canapea confortabilă. Un CD cu muzică clasică - recunoscu *Anotimpurile* lui Vivaldi - o auzea undeva în fundal.

- O să-mi trebuiască o tonă de cafea, îi spuse ea.

- E deja pusă la făcut.

Se simțea aroma puternică. Îmbujorată și deplin mulțumită, își sprijini capul de speteaza canapelei și se uită afară la priveliștea nemaipomenită de acolo. Luminile străluceau în depărtare asemenea unor licurici, iar apa întunecată reflecta o lună aflată la ultimul pătrar. Jon închisese luminile, așa că propria ei imagine nu se reflecta în fereastră. Nu exista nimic care să interfereze cu priveliștea de afară.

El se așeză lângă ea.

- N-a fost prea rău, nu-i așa?

Apoi ea și cum era posibil ca ea să nu fi înțeles întrebarea, adăugă:

- Să fii aici cu mine, vreau să spun.

- A fost foarte... plăcut.

- Hai, recunoaște. Nu sunt atât de înfricoșător pe cât par, nu-i așa?

Ea se foi și își schimbă poziția ca să se uite la el și zâmbi.

- Dar poți să fii.

- Când?

- Când mă săruți.

Probabil că vorbea vinul în locul ei, deși era adevărat. Jon îi luă ușor mâna și îi examinează degetele lungi și delicate.

- S-ar putea să te surprindă ce am să-ți zic, dar să știi că și eu, la rândul meu, am fost speriat de săruturile tale.

- Eu te-am speriat?

Maryellen nu era atât surprinsă, cât amuzată.

Ca și cum ar fi vrut să dovedească cele afirmate, el se aplecă în față și își lipi apăsător gura de a ei. Era un sărut tandru, deloc solicitant, dar care promitea mult mai mult de-atât.

- Vezi? spuse el cu o voce joasă, ce nu suna deloc precum vocea lui.

Îi lipi mâna de pieptul lui.

- Uite, simte-mi inima.

- Da... Bate foarte tare.

Și inima ei bătea la fel de nebunește. Vrând să îi arate ce efect aveau săruturile lui, se aplecă spre el și-i acoperi gura cu gura ei. Sărutul fu mai profund, mai lung și mai intens. Până în momentul în care se încheie, lui Maryellen i se învârtea capul.

- Simte și tu inima mea, îi șopti ea.

Jon își puse palma lui mare peste pieptul ei, însă după aceea, ca și cum nu s-ar fi putut abține, îi cuprinse sânul. Îi lăsă suficient timp să îl oprească, dar ea pur și simplu nu putu să o facă. Senzațiile pe care atingerea lui le producea înăuntrul ei erau prea excitante. Prea tentante. Degetele lui îi descheiară nasturii bluzei în timp ce continua să o sărute. Chiar înainte ca el să termine, ea își duse mâinile în spate ca să își scoată sutienul, lăsându-și sânii să i se reverse liberi. Jon îi apucă cu ambele mâini și gemu când ea se aplecă mai mult spre el și își plimbă limba de-a lungul marginii interioare a urechii lui.

După aceea, totul se întâmplă atât de repede, încât Maryellen nu-și mai dădu seama cine pe cine dezbrăca.

Tot ceea ce știa era faptul că erau pe canapea, iar Jon gata să facă dragoste cu ea. Bărbatul nu-și luă ochii de la ea și ea nu-și luă ochii de la el când se ridică deasupra ei.

- Vrei să faci asta? întrebă el.

Ea închise ochii și încuviință din cap, atât de dornică să îl simtă în ea, încât își înfășură strâns brațele în jurul lui și-i trase gura înapoi spre gura ei.

- Spune-o, insistă el.

- Da, te rog.

Făcură dragoste încet și îndelung. Și o făcură extraordinar, altfel decât orice experimentase ea vreodată. La un moment dat, în timpul nopții, se duseră sus la camera lui și se culcară în patul lui. Extenuată, Maryellen se cufundă într-un somn adânc cu trupul lui Jon încolăcit în jurul ei, cu brațul lui petrecut pe deasupra taliei ei și cu mâinile lui lipind-o strâns de el.

Puțin înainte de răsărit, dis-de-dimineată, când lumina abia începea să coloreze cerul, ea se foi. Complet surprinsă, fără să cunoască aproape deloc ce era în jurul ei în cameră, Maryellen se trezi și se ridică brusc în fund.

- Unde sunt? întrebă ea.

- Ești cu mine, spuse Jon și o luă înapoi în brațele lui aducând-o la loc.

O sărută din nou, iar ea se întoarse cu fața la el. A doua oară când făcură dragoste, ea stătu deasupra lui, părul ei lung căzându-i peste umeri și sâni.

Dimineța, Maryellen se trezi prima și rămase în cădere în brațele lui câteva momente bune, gândindu-se la ceea ce făcuse. Jon Bowman o sedusese -, iar ea îl lăsase. Îi dăduse să bea și să mănânce, iar apoi o atrăsesese la el în pat -, iar ea îl lăsase. Ba chiar voise să se întâmplesse, și asta fără să se gândească la măsuri contraceptive sau la vreo formă de protecție sexuală. Ceea ce era nebunie curată.

Având grijă să nu îl deranjeze, se dădu jos din pat, extrem de rușinată când descoperi că este complet goală. Coborând scările pe vârfuri, își adună hainele una câte una.

și le lipi la piept, peste sâni. Își puse lenjeria intimă chiar își trăgea pantalonii largi de lână când Jon apărură capătul scârilor, gol de la brâu în sus.

- Pleci pe furis? întrebă el.

Ea nu răspunse. Intențiile îi erau evidente, iar ele includeau micul dejun și nici cafeaua și ziarul de dimineață.

- N-ar fi trebuit să se întâmple ce s-a întâmplat.

- Și totuși s-a întâmplat. Ai de gând să te prefaci că nu?

Ei îi ardea fața.

- Da.

- Maryellen, fii rezonabilă.

- Nu - noi avem o relație profesională. Nu poate fi nimic altceva.

- De ce nu?

Ea nu avea nici un fel de răspunsuri pe care să le poată da fără să se lanseze în explicații în care nu voia să între.

- Pentru că nu se poate. Îmi pare rău, dar așa stau lucrurile și asta e!

- Îmi datorezi o explicație mai ca lumea.

- Nu-ți datorez nimic.

Continuă să se îmbrace cât de rapid putu, încheindu-și fermoarul de la pantaloni.

- Ai planificat dinainte toată mica ta poveste de seducție. Vinul, cina, muzica...

- Ei pe dracu'! Mă doreai la fel de mult pe cât te doream și eu. Dacă ai de gând să fii supărată, bine, dar măcar fii cinstită cu tine însăși.

- Da, te-am dorit, însă nu m-aș fi culcat niciodată cu tine dacă nu m-ai fi șantajat să vin aici. Avusesseși totul planificat - până la ultimul detaliu, până la cele trei pahare de vin, nu-i așa?

Își dădu la o parte părul de pe față și își luă în grabă bluza. Își băgă mâinile pe mâneci și nici nu se mai încheie la nasturi înainte să se ducă spre garderobul

deschis de unde își luă la fel de hotărât și haina. O ținu cu putere de pe umeraș lăsându-l să se legene în gol.

- Maryellen, spuse el cu un ton rugător, emoționat. Nu pleca așa. Nu mă minți pe mine și nu te minți pe tine. N-am plănuit nimic din ce s-a întâmplat aici.

- Ba este cât se poate de evident că ai făcut-o.

Când era tânără, naivă și virgină, Clint o momise pe Maryellen cu vin și promisiuni. Riscaseră nebunește și erau complet iresponsabil în privința șanselor de a rămâne însărcinată, exact așa cum făcuse și acum. Se părea că în toți anii ce trecuseră de la căsătoria și apoi divorțul ei nu învățase nimic.

- Bine, se răsti el. Crezi ce vrei, însă eu, unul, știu care-i adevărul și la fel și tu.

Maryellen ieși cu pași mari și apăsați, și abia în mers, la jumătatea drumului spre casă, își aminti de fotografia.

capitolul 8

Jack nu știa cât de mult mai putea să suporte să-l aibă în casă pe Eric. În casa lui foarte mică. Când se duse să pregătească micul dejun de dimineață, descoperi o pungă de pâine goală. Eric mâncase până și ultima felie de pâine. Era cel mai recent exemplu al nepăsării fiului său. Se întrebă cum se descurcase Shelly cu felul lui Eric de-a fi, cu nepăsarea și delăsarea lui, înjurând în timp ce îngrămădea farfuriile și căniile în mașina de spălat.

Făcând tot ce îi stătea în putință ca să își controleze starea de iritare, Jack decise că putea să se descurce și fără pâinea prăjită de la micul dejun. Îi făcea bine la siluetă. Pe de altă parte, atitudinea lui nu se îmbunătăci când descoperi că Eric folosisese mai toată apa caldă când făcuse duș și că mai apoi boilerul se umpluse complet cu apă rece.

Fară să știe că boilerul nu mai avea apă caldă, Jack intră în cădița de la duș și dădu drumul la robinetul de apă, doar ca să fie stropit din abundență de un de apă rece ca gheața. Țipând, deschise cu putere ușa sticlă, ieși clătinându-se și înșfăcă un prosop. Din păcate, era deja umed după dușul făcut de Eric. Fiu-său nușise să folosească ambele prosoape, așa că nu mai era nici unul uscat pentru Jack.

-Asta a pus capac la tot! strigă el, aruncând prosopul pe jos.

Când Eric venise să stea la el, se presupunea că va fi pentru câteva zile. Situația asta continua de săptămâni bune de-acum, iar Jack era decis să-i pună capăt.

Dispoziția în care se afla trecea rapid de la iritare la furie în timp ce încerca să se îmbrace, încă ud de la duș. De două ori trebuise să se oprească și să inspire adânc pentru a-și mai calma inima ce îi bătea cu putere. Din câte putea el să înțeleagă, Eric și Shelly erau într-un mare impas. Nici unul dintre ei nu avea să facă vreo mișcare în acest sens. Jack sperase că aveau să-și rezolve problemele de Ziua Recunoștinței, acasă la Olivia. Din păcate, Shelly refuzase invitația.

Eric încercase să-și ascundă sentimentele, însă în nici un caz nu ar fi avut cum. Fiul lui își pusese toate speranțele în faptul că avea să o vadă pe Shelly de Ziua Recunoștinței, iar refuzul ei îl făcuse să fie și mai confuz. Era convins că acum ea se vedea cu altcineva. Acesta fusese momentul în care Jack îl convinsese pe Eric să facă o vizită la o clinică de fertilitate. Iar după vizită, Eric intrase într-o depresie ce durase zile întregi.

Neștiind ce altceva să facă, Jack simți că nu avea de ales și că trebuia să preia controlul în privința acestei situații. Până când ajunse la biroul de la redacția ziarului, își făcuse deja un plan de acțiune. Avea să o sune el însuși pe Shelly.

Din fericire avea numărul de telefon de la ea de la serviciu, iar când fu făcută legătura telefonică, îi sugeră să se întâlnească la cină. Shelly fu de acord și stabiliră

o oră, alegând un loc de pe faleza din Seattle. Lucrul trebuiau să se schimbe și încă rapid! De dragul fiului său... și al lui.

La șase și jumătate, în aceeași zi, Shelly se întâlnește cu Jack la restaurantul de fiște cu specialități marine. Ea era deja la masă și îl aștepta. Ea încă nu îl văzuse, așa că el profită de acest moment ca să o studieze. Shelly era o tipă frumoasă, minionă și cu un aspect fragil, în comparație cu osebii acum. Jack fu surprins să vadă că deja purta o bluză pentru gravide. Era foarte ușor de ghicit că era însărcinată.

- Bună, Shelly, spuse el sărutând-o pe obraz înainte să se așeze în fața ei, pe partea opusă a mesei.

- Domnule Griffin.

- Te rog, insistă el, spune-mi Jack.

- Nici o problemă.

Ea își lăsă privirea în jos, aparent ca și cum voia să citească meniul, însă Jack avu senzația că știa deja ce voia să comande. El, unul, știa ce voia. Pateurile geheronate cu umplutură de crab erau excelente. Însă întâlnirea aceasta nu era despre pateuri cu crab sau despre orice altceva din meniu.

- Îmi imaginez că te întrebi de ce te-am sunat, spuse Jack și puse meniul deoparte.

- Bănuiesc că are de-a face cu Eric.

Apoi, ca și cum n-ar fi putut să se abțină, întrebă:

- Ce face?

- Nu prea bine, îi spuse Jack. Îi este dor de tine.

Shelly se uită spre cheiul de acostare și la întinderea de apă întunecată la culoare de dincolo de acesta.

- Și mie mi-e dor de el.

Vocea îi era moale.

- Fiul meu a fost întotdeauna un puturos și un îngălat?

Jack lansă întrebarea, sperând să o înveselească măcar puțin. Era cât se poate de probabil ca Eric să fi moștenit asta de la el. Propria lui lene și lipsă de ordine nu-l deranjase însă niciodată prea tare pe Jack, pe când la Eric

nerva la culme. În plus, Eric îl depășise de departe puturoșenie.

- Întotdeauna, spuse Shelly cu un început de zâmbet la față. Eu sunt cea organizată și ordonată. Măcar măcar încă cum trebuie?

Probabil că nu era o idee prea bună să recunoască faptul că fiu-său îi mânca lui sufletul și aproape îl depășise complet de căminul lui.

- Se pare că la capitolul ăsta se descurcă. Dar tu cum ești?

Shelly mai zâmbi puțin și Jack observă cât de palidă era la față.

- Mie îmi este tot timpul foame. În viața mea nu am avut un astfel de apetit. Îmi iau micul dejun și apoi pe la jumătatea dimineții sunt atât de înfometată, încât mai mănânc încă unul.

Asta explica de ce se îmbrăca deja cu bluze pentru gravide. Biata fată dăduse iama în mâncare ca să o ajute să treacă prin această perioadă dificilă. Lui Jack îi păru rău că nu știa ce să-i spună.

- Ai mai vorbit în ultima vreme cu Eric? întrebă el, aducând cu grijă în discuție acest subiect.

- Nu... noi n-am mai vorbit din săptămâna de dinaintea Zilei Recunoștinței.

- Așadar nu știi.

Lui Jack i se rupse inima. Deci Eric nu-i spusese și ei.

- Ce să știi?

- L-am convins pe Eric să treacă pe la una din clinicele acelea pentru fertilitate și să își testeze sperma. Tu susții că copilul este al lui, iar Eric spune că nu poate fi din cauza a ceea ce i-a spus un doctor cu niște ani în urmă.

Shelly se lumină imediat la față.

- Ce idee minunată! Atunci știe că el este tatăl copilului.

- Din păcate, nu.

Jack își aruncă privirea în jur, surprins că încă nu văzuseră nici un ospătar în zonă. Chiar atunci apăru unul. Jack ceru cafea și pateuri cu crab; Shelly comandă salată tradițională de legume proaspete cu sos Ranch din belșug, pui fettuccini Alfredo, plus pâine cu cașaval și usturoi. Jack se gândi că dacă deserturile ar fi fost listate în meniul principal, ea ar fi comandat și ea pentru desert.

- Explică-mi ce-ai vrut să spui despre Eric. Dacă e dus la clinică, atunci *nu are cum* să nu știe că el este tatăl copilului, insistă Shelly.

Își puse șervetul de în în poală și îl întinse cu multă hotărâre, ca și cum orice cută din material ar fi făcută posibilă de-o pedeapsă. Fața ei crispată arăta cât de mult de îngrijorată.

- Potrivit raportului medical, probabilitatea ca Eric să procreze este extrem de improbabilă.

Jack ura să fie cel care îi aducea aceste vești proaste însă bănuise că Eric îi spusese deja și ei. Se gândise de fapt că discuția pe care cei doi o avuseseră după, mult mai mult decât raportul în sine, reprezenta cauza depresiei fiului său.

- Am văzut cu ochii mei raportul clinicii. Cantitatea și calitatea spermei lui sunt foarte reduse. *Totuși există o* posibilitate infimă ca el să fi procreat acest copil, însă el nu înțelege asta. Tot ceea ce a citit din raportul medical au fost cuvintele *extrem de improbabil*.

Shelly își lăsă privirea în jos, iar Jack se întrebă dacă nu cumva se forța să nu plângă.

- Asta explică foarte multe, spuse ea în șoaptă.

- Oh?

Jack nu voia să fie indiscret, însă dacă ea avea de gând să îi ofere de bună voie această informație...

- Asta explică de ce nu m-a mai sunat. Nu mă crede că acest copil este al lui. În mod evident crede că lam

¹ Cel mai popular sos pentru salate din Statele Unite, printre ingredientele sale numărându-se maioneză, smântână, muștar, ceapă verde, ceapă roșie, usturoi, sare și piper. (n.tr.)

apelat, iar mie nu-mi place deloc chestia asta. Mă doare foarte tare lipsa lui de încredere în mine, Jack.

Ea se uită în jos la masă:

- Însă în ciuda a toate astea, continuă să-mi plătească chiria. Știe că eu nu pot să mă descurc cu plățile din cauza ce câștig.

Lui Jack îi veni să geamă din toți rărunchii. Aprecia generozitatea lui Eric, dar asta putea la fel de bine să însemne că aveau să mai treacă ani buni până când el avea să se mute la casa lui. Jack se pricopsise cu fiu-său pe termen nedeterminat.

- Eu i-am spus lui Eric să n-o facă, că o să mă ocup singură de plăți, dar îmi achită în continuare chiria.

Se opri, clătînând din cap:

- Și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Nu știu ce mi-aș face dacă ar trebui să acopăr chiria plus toate celelalte cheltuieli.

- Iartă-mă că sunt atât de direct și lipsit de menajamente aici, spuse Jack, însă trebuie să știu adevărul. Eric este tatăl copilului tău?

Pentru prima oară Shelly se uită drept în ochii lui.

- Copilul este al fiului tău. Îndată ce se va naște, o să pot dovedi asta fără pic de tăgadă. Până atunci, nu cred c-ar fi deloc bine pentru mine și Eric să ne mai vedem.

Asta răspundea la cealaltă întrebare a lui Jack chiar înainte să fi avut șansa să o pună.

- Înțeleg.

- Îți mulțumesc pentru grijă, Jack, spuse ea pe o tonalitate foarte joasă. Apreciez mult ce faci. Dar nu contează ce i s-a spus lui Eric la clinica aia. Fiindcă eu știu că lucrurile nu stau așa. Și o să nasc dovada spuselor mele în mai puțin de cinci luni.

Cina se termină înainte ca lui Jack să-i mai vină vreo idee de ieșire din situația aceea. Când ajunse acasă, Eric stătea în fața televizorului mâncând dintr-o pungă mare de chipsuri.

- Ai venit târziu, spuse fiu-său, având privirea ațintită asupra ecranului televizorului.

- Am luat cina cu Shelly în Seattle.

Eric se întinse după telecomandă ca să închidă televizorul.

- Ai fost cu Shelly?

El se încruntă la Jack, ca și cum l-ar fi așteptat să spună dea mai multe detalii.

- Te-a sunat ea? întrebă în cele din urmă.

- Eu am sunat-o.

Jack își dădu jos haina de ploaie și se gândi la cea mai bună modalitate de abordare a acestei dileme.

- I-ai spus de testul de spermă? întrebă Eric pe ton ridicat.

Fiu-său se ridicase în picioare și îl privea plin de indignare.

- N-a mai rămas pic de pâine azi-dimineață, spuse Jack, iar în boiler nu mai era apă caldă și amândouă prosoapele de baie erau ude și...

- Mi-ai înșelat încrederea fiindcă am mâncat ultima bucată de pâine veche din casă? Asta vrei să-mi spui?

- Nu... Speram că, dacă vorbesc cu Shelly și o conving, am putea să punem capăt acestei situații o dată pentru totdeauna.

- Dacă vrei să plec de-aici, tot ce trebuie să faci este să-mi spui.

Eric se năpusti înspre ceea ce fusese cândva camera liberă din casă.

- N-am spus că vreau să te muți de-aici, spuse Jack, fără să pară prea convins, însă.

- Nu-i nici o problemă, tată, spuse Eric, ieșind peste o clipă în grabă din cameră cu geanta lui sport în mână.

Hainele i se revărsau în toate părțile din geantă.

- Gata, am șters-o! N-ai fost cine știe ce tată când aveam nevoie de unul pe vremea când eram copil. Nu știi ce m-a făcut să cred că lucrurile ar putea fi altfel acum.

Jack gemu înnebunit de-a dreptul. Făcuse să se aleagă unul de toată povestea asta, când nu încercase decât să facă viețile să revină la normal.

- Eric, ascultă, îmi pare rău.

- *Îți pare rău?* repetă Eric ca și cum ar fi fost cel mai ridicol comentariu pe care îl auzise vreodată. E puțin târziu pentru asta. Nu-ți face griji, n-o să te mai deranjez niciodată.

Și cu astea spuse, plecă, iar Jack se întrebă cât va trece până când va mai auzi de fiu-său.

Cedar Cove era un loc minunat în care să fii în perioada Crăciunului, se gândi Maryellen în timp ce deschidea galeria în prima zi de vineri din luna decembrie. Ramuri de brad ornau ambele părți ale Harbor Street, iar niște decorațiuni uriașe în formă de bastoane-acadea erau atârinate festiv de toți stâlpii de iluminat. Galeria în sine era decorată cu niște luminițe albe și ramuri de molid dispuse cu mult gust, ce emanau un miros plăcut în aer. Pentru Maryellen era mirosul de Crăciun din copilăria ei - și cu tatăl ei. Brusc îi veni în minte o imagine clară a lui, aducând un brad de Crăciun și tropăind ca să-și scuture zăpada de pe picioare. Maryellen clipi rapid să-și reprime lacrimile ce-i veniseră pe neașteptate.

Fără veste se trezi gândindu-se la Jon. Trecuseră două săptămâni de când Maryellen îl văzuse ultima oară, însă bănuia că nu avea să mai treacă mult timp până când el avea să vină la galerie cu alte fotografii de-ale sale. Mai ales pentru că nu le luase cu ea când plecase de la el. Maryellen făcuse tot ce îi stătuse în puteri să se pregătească emoțional pentru următoarea confruntare. Nu putea permite ca tot ceea ce se întâmplase să le afecteze relația de afaceri. De la acea noapte de pomină încoace de o mie de ori îi venise să-și tragă pumni în cap pentru că se lăsase pradă celor mai primare instincte ale sale. Avea la îndemână o grămadă de scuze ca să-și justifice

acțiunile, însă timpul și adevărul le anihilaseră pe tot. Nu fusese vorba de băutură sau de lumina lunii și nu putea să dea vina pe Jon că o sedusese. Fusese cât se putea de implicată.

Aproape ca și cum ar fi știut că ea se gândește la Jon își făcu apariția la scurt timp după ce galeria se deschise în mod oficial pentru ziua în curs. Maryellen ocupată cu o clientă când apărură în studioul larg deschis. Observă că avea două fotografii înrămate și banul mai erau și altele în mașină.

Maryellen se ocupă în continuare de clientă în timp ce Jon făcu un al doilea și apoi un al treilea drum, când fotografiile în camera din spate a galeriei.

- O să mă mai gândesc, spuse doamna Whitfield.

Lui Maryellen îi trebui un moment să-și dea seama că soția doctorului se referea la tabloul în acuarelă pe care ar fi vrut să-l ia drept cadou de Crăciun pentru soțul ei.

- Desigur, foarte bine, spuse Maryellen.

După care, așa, din senin parcă, se trezi singură în camera din spate a galeriei împreună cu Jon.

- Bună, spuse ea neutru, încercând din răspuț să pară cordială și politicoasă.

Înainte să plece de la el de-acasă, îi spusese că relația lor avea să fie de-atunci înainte una strict de afaceri. Și vorbise serios în privința asta.

- Bună.

Ochii lui o sfredeleau cu o asemenea intensitate, încât ea se uită într-o parte.

- Este o dimineată plăcută, nu-i așa? murmură ea.

- Cerul e înnorat bine de tot. Probabil o să înceapă ploaia dintr-o clipă în alta.

Ea zâmbi timid. În mod evident, tentativa de conversație politicoasă despre nimic nu funcționa, dar oare când funcționase vreodată cu acest bărbat?

- Văd că mi-ai adus câteva fotografii.

- Sunt cele pe care le-ai lăsat la mine acasă. Dacă n-ai fi plecat în așa grabă...

- Îți mulțumesc mult că le-ai adus, spuse ea, întreru-
ându-l înainte ca el să mai poată spune ceva care să-i
revie aminte de seara aceea.

- Am venit pentru alt motiv, spuse el.

Își băgă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.
Cămbatul lui de colo-colo o făcea să se simtă agitată.
Apoi începu să se gândăască și el era la fel de agitat. Apoi
cămbatul se opri brusc:

- Ești liberă duminică după-amiaza? Am bilete pen-
tru o călătorie cu trenul de epocă la bordul căruia ai
parte de o masă și de program recreativ. Mereu am vrut
să merg cu el și speram că o să fii de acord să vii și tu ca
invitată a mea.

Exact asta se temuse Maryellen că se va întâmpla. Își
făcu respirația atât de mult, încât începură să o doară
plămânii.

- Mulțumesc, dar răspunsul este nu.

- Nu?

Părea rănit și confuz.

- Am vorbit serios când am spus ce-am spus data tre-
cură. E important ca relația noastră să nu devină una
personală.

El se încruntă:

- E puțin cam târziu pentru asta, murmură el.

Ea îi ignoră remarca.

- Nu am deloc de gând să mă văd cu tine în afara
galeriei.

N-ar fi putut fi mai explicită de-atât.

- Dar tu ești cea care m-a invitat la petrecerea de
Halloween.

- Știu, și a fost o mare greșală. Prima din multe al-
tele. Uite, Jon, știu că situația asta este foarte jenantă
și ciudată, dar aș vrea să te rog mult să uiți tot ce s-a
întâmplat.

Încruntătura de pe fața lui se adânci.

- Asta-i ceea ce vrei tu cu-adevărat?

- Te rog.

I se păru că era pe punctul de-a o contrazice, după aceea el clătină din cap:

- Nu am de ales, nu?

- Știu. Încă o dată, îmi pare rău.

- Bine, cum vrei.

Maryellen îi scrisese o chitanță pentru fotografii și întinse.

Trecu un moment lung și extrem de neplăcut înaintea sa ca el să ia bucata de hârtie, să se întoarcă cu spatele la ea și să iasă din galerie. De îndată ce el fu plecat, Maryellen închise ochii și își eliberă tensiunea acumulată printr-o oftat prelung. Se prăbuși pe un scaun și încercă să se calmeze.

- Îți mai răpesc doar un minut, spuse Jon, năvălind înapoi în interiorul încăperii. Eu nu mă pricep deloc să mă prefac. Poate că tu poți uita ce s-a întâmplat dar eu, nu. La dracu', Maryellen, a fost extraordinar ce-a fost între noi. Nu ai cum să nu-ți dai și tu seama de asta!

- Ba da, am. Te rog, nu înrăutăți și mai tare lucrurile!

Ar fi trebuit să știe că el nu va fi dispus să renunțe atât de ușor.

- Nu eu sunt cel care înrăutățește lucrurile - tu ești. Hai să ne întâlnim, să vorbim despre asta! Tu hotărăști când și unde.

- Nu e nimic de vorbit.

- Eu nu te înțeleg, spuse Jon, plimbându-se iar de colo-colo.

Scândurile vechi ale podelei scârțâiau sub picioarele lui în timp ce se învârtea în jurul unei vase superbe din porțelan de culoare albastră pe care ea o pregătea să o expună.

- Dacă tu vrei să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic, bine, fă ce vrei, dar eu nu pot. Nu pot. Aș fi vrut din toată inima să fi putut, căci așa n-am reușit să-mi iau gândul de la tine tot timpul ăsta. De la noi...

- Să fii sigur că în ceea ce mă privește, povestea asta mi-a ieșit complet din minte.

El pufni auzind-o, conștient fiind că remarca ei era o inciună sfruntată.

- Dacă ne-ai acorda o șansă, o contrazise el, ai putea descoperi că între noi există ceva aparte.

- Mă îndoiesc, spuse ea cât de neinteresată se putea preface, vrând să-i dea de înțeles că discuția o plictisea. Mă teamă c-ai înțeles greșit întreaga situație.

El se holbă la ea:

- Faci genul ăsta de chestii în mod obișnuit?

Ea râse, sperând că în realitate părea amuzată, când în realitate se simțea de fapt umilită și jenată.

- N-am mai făcut-o de ceva timp... Jon, îmi pare rău dacă ai înțeles mai mult din noaptea petrecută împreună decât ar trebui, însă...

- Știu, știu, spuse el ridicându-și mâinile să o opreasca. Am prins ideea.

Ea spera din tot sufletul să fie adevărat.

- Relația noastră este strict una de afaceri.

Ea încuviință din cap, forțându-se să zâmbescă. Ceea ce probabil că semănă mai mult cu o grimasă.

El privi în jur, încet, deconcertat.

- Dată fiind situația, n-o să te mai deranjez niciodată.

- Îți mulțumesc mult, Jon, spuse ea recunoscătoare.

- Îmi trimiți și mie cecul prin poștă când se vând fotografiile? întrebă el.

Maryellen nu înțelese imediat.

- Să-ți trimit cecul prin poștă? Adică nu o să mai vii aici?

- Nu cred că-i o idee prea bună, spuse el fără menajamente.

- Ah...

Acum el o descumpănise pe ea.

- Exact acesta este motivul pentru care voiam să menținem această relație la nivel strict profesional, fără implicații de natură personală! Sper că nu-i nevoie să punem capăt relației noastre profesionale, nu-i așa? Vreau să spun că fotografiile tale sunt minunate,

cu-adevărat minunate și... O să trimiți pe cineva să ia lucrările, nu-i așa?

Întrebarea căzu parcă undeva între ei și rămase în suspensie acolo timp de mai multe secunde tensionate. În timp ce ea aștepta ca el să se gândească la soluția ei, Maryellen își duse mâinile la spate și le strânse cu putere. Nu asta voia ea. Ea era mândră să îi expună fotografiile. Lucrările lui atrăgeau clienți pentru ea, iar lui îi asigurau o plată bună. Era o relație reciproc avantajoasă din punctul de vedere al beneficiilor. O relație de afaceri.

Jon se uită fix în ochii ei, iar ea văzu în privirea lui furie și regret.

- Cred că este timpul să fac un aranjament cu o altă galerie, spuse el ridicând din umeri tensionat, deși voia să pară nepăsător.

Maryellen își mușcă buzele ca să nu-l roage să se mai gândească, să nu-l imploră să rămână. Cu o voce sugrumată, reuși să spună totuși:

- Dacă asta-i ceea ce dorești, atunci nu pot decât să-ți urez numai bine.

- Nu este ce-mi doresc, se răsti el. Este ceea ce vrei tu. La revedere, Maryellen.

Ei i se puse un nod în gât când Jon se întoarse și pentru a doua oară dădu să plece.

- Oh, la naiba, murmură el, întorcându-se la loc.

Apoi veni rapid direct spre ea.

- Nu-ți face griji, spuse el, apucând-o de umeri. După cum am spus, n-am de gând să te mai deranjez vreodată, însă aș vrea o ultimă amintire înainte să plec.

- Poftim? întrebă ea, cu vocea tremurândă, reacționând la șocul provocat de atingerea lui.

- Asta, spuse el răgușit.

Apoi o sărută de parcă acesta ar fi fost singurul lucru pe care îl avusese în minte încă din momentul în care ea fugise din casa lui. Un sărut fierbinte, apăsător și insuportabil de îndelung. În momentul în care el își

aprinse gura de a ei, ea simți sângele bubuindu-i în urechi.

Maryellen încercă să se abțină să-i dea satisfacția vreau răspuns, însă când el îi dădu drumul din brațe, se retrase doi pași împleticindu-se și respirând întretăiat. Mâna i se duse automat la gât, ca reacție instinctivă.

Murmurând ceva ce ea nu prea putu să audă, Jon plecă și de data aceasta ea știu că este pentru totdeauna. Își simți picioarele nesigure și lacrimi înțepătoare în ochi. Se apropie cu greu de cafetieră și își turnă o ceașcă, șocată de cât de rău îi tremura mâna în timp ce-și umplea cana.

O sărutase în felul acela fiindcă voise ca ea să-și amintească de el. Să-și amintească noaptea pe care o petrecuseră împreună. Iar planul lui funcționase mult prea bine. Maryellen închise ochii, iar în minte i se derulă modul lent și seducător în care făcuseră dragoste. Își aminti cum o atinsese el, cum îi simțise mâinile puternice și masculine explorându-i corpul, atingând-o cu tandrețe mai întâi cu degetele și apoi cu limba. Își aminti în detaliu, de parcă le-ar fi trăit acum, senzațiile pe care le experimentase în timp ce el făcea dragoste cu ea. Îl dorise cu o pasiune la care îi era foarte greu să renunțe.

Nu își propusese să îi facă în vreun fel rău lui Jon, însă-și dădea seama că o făcuse. Și în același timp își făcea rău și ei înseși. Jon nu înțelegea de ce-l respinsese. Nu știa și nici nu avea să știe vreodată. Îl îndepărtase pentru un motiv care avea să rămână în continuare îngropat undeva adânc înlăuntrul ei.

O mai apucase o dată pe drumul acesta și nici acum nu i se vindecaseră rănilile din suflet. Câteodată acestea erau mult mai greu de vindecat decât cele fizice. Câteodată acestea nu se vindecau deloc.

Șiraguri de lumini de pom de Crăciun erau răspândite peste tot pe podeaua sufrageriei când Zach se trezi sâmbătă dimineața.

- Bună tati, spuse Eddie când Zach aruncă o priză în cameră, căscând, în drum spre bucătărie.

Fiu-său stătea în mijlocul șiragurilor de lumină, dreptându-le și înșirând cablurile electrice prin spațiul canapelei.

- Ce faci cu alea? întrebă el.

Lui Rosie îi plăcea să aibă exteriorul casei decorat cu lumini de Crăciun, însă lui întotdeauna i se părua treabă enervantă. Își aruncă rapid privirea la ceasul de pe perete în cameră și văzu că era abia șapte. Din câte se părea Rosie era deja trează.

- Mama le-a scos, îi explică Eddie și băgă ștecherul într-o priză.

Luminile se aprinseră instantaneu, aproape orbindu-l pe Zach.

Bănuî că aceasta era aluzia mult prea puțin subtilă a soției sale că voia ca el să monteze luminile de Crăciun în dimineața asta. Minunat, pur și simplu minunat. Era posibil să fi menționat ceva despre asta mai devreme, dar zilele astea nu erau în cele mai bune relații. Judecând după ce se întâmplase de Ziua Recunoștinței, avea să le fie greu să păstreze chiar și aparențele unui comportament civilizată în timpul vacanței de Crăciun. Într-un fel sau altul, reușiseră să treacă peste întreaga familie fără vreo ceartă majoră - probabil fiindcă Rosie își petrecuse majoritatea după-amiezii cu sora ei în bucătărie, fără îndoială plângându-se în privința lui.

- Unde-i mama ta? întrebă el iritat.

- A plecat.

- A plecat?

Zach se mai uită încă o dată la ceas.

- Și unde s-a mai dus de data asta?

- La Târgul de Crăciun de la școală.

- Și ce face acolo?

Eddie strânse din umeri.

- Nu mi-a spus. Putem să mergem la McDonald's să luăm micul dejun? M-am cam săturat de biscuiți Pop-Tarts.

Zach se uită fix la fiul său. Puștiul de numai nouă ani vedea cu adevărat că alternativa la biscuiței Pop-Tarts să se ducă să mănânce undeva în oraș. Rosie devenea atât de delăsătoare în îndeplinirea responsabilităților ei de mamă și soție casnică, încât copiii lor nici măcar nu știau că majoritatea familiilor luau masa împreună, acasă, în jurul aceleiași mese.

- Tată?

Tipătul lui Eddie îi întrerupsese gândurile.

- Uite!

Puștiul îi arată spre televizor.

- Asta-i ce vreau de Crăciun.

Zach se uită la ecran și văzu o mașină telecomandată, un camion uriaș de jucărie, ce reușea să se ridice de unul singur peste o grămadă de pământ scoțând un zgomot asurzitor.

- Mi-a zis mama că pot s-o primesc.

- Așa a spus, nu?

Zach avea să vorbească cu Rosie despre chestia asta. Doar nu era să cheltuiască peste două sute de dolari pe o jucărie stupidă. Intrând în bucătărie, descoperi că nu era cafea făcută, dar în schimb soția lui găsisese un moment ca să-i scrie un bilețel, pe care îl fixase lângă vasul de sticlă al cafetierei.

Lucrez până la patru la Târgul de Crăciun. Montează luminile exterioare, bine? Allison este la o petrecere în pijamale și o să trebuiască s-o aduci acasă. Dacă ai timp, cumperi și tu bradul de Crăciun? Ne vedem mai târziu.

Rosie

Soția sa uitase să îi spună ca o să și lucreze la Târgul de Crăciun. Ceea ce nu era de mirare, se întâmpla frecvent. Însă sperase ca măcar o dată să poată avea o zi fără obligații sau chestii enervante și oboseitoare. Pe vremuri, cumpărarea bradului de Crăciun obișnuia să fie un eveniment de familie; se duceau împreună la locul în care

se vindeau și toată lumea avea ceva de spus. Decorul era amuzantă, cu muzica auzindu-se pe fundal, cu fluturările de porumb pocnind și sărind în oala uriașă în care se făceau și cu cidru fierbinte. Acum însă, cumpărarea și împodobirea bradului se părea că reprezentau două niște sarcini suplimentare pe care Rosie și le-amintea un moment dat, niște chestii enervante care trebuiau înghesuite cumva într-o „fereastră” a programului alături de încărcat al lui Rosie.

- Putem să mergem să luăm micul dejun la McDonald's? întrebă Eddie a doua oară.

Zach nu îi răspunse.

- Tată?

- Sigur, murmură el, observând că nu mai era pic de lapte în frigider.

Nu numai că Rosie îi lăsase o listă cu lucruri de făcut dar casa era complet lipsită de-ale gurii.

Toată dimineața Zach fu furios pe lipsa de atenție și interes manifestată de nevastă-sa când venea vorba de familia ei. Își aminti ce îi spusese Janice Lamond despre ziua specială de sâmbătă pe care o plănuia pentru fiul ei. Ea era în mod clar genul de mamă pentru care copilul era principala prioritate.

După micul dejun la McDonald's, Zach o luă pe Allison de la prietena ei, iar apoi, cu ajutorul lui Eddie, reuși să se ocupe de montarea luminilor exterioare de Crăciun.

- Azi o să ne cumpărăm bradul? întrebă Eddie în timp ce Zach era cocoțat pe scară și fixa luminile de-a lungul marginii acoperișului casei.

El își aruncă privirea în jos la fiul său, care se uita nerăbdător în sus la el.

- Întreab-o pe sora ta dacă vrea să vină și ea, strigă Zach.

- OK.

Eddie se duse fugind în casă. Nu stătu mai mult de cincisprezece secunde.

- Allison a spus că vine doar dacă trebuie. N-avem nevoie de ea, nu-i așa, tată?

- Spune-i că avem nevoie de ea.

Eddie se holbă la el, cu o expresie ultragiată pe față. Zach nu se putu abține să nu pufnească în râs. Cu o strângere de inimă își dădu seama că era prima dată când zâmbise măcar, toată ziua. Nu era vina copiilor săi că Rosie alesese să-și petreacă ziua cu niște străini în loc să stea cu familia ei. De îndată ce se întorcea acasă, Zach intenționa să aibă o discuție foarte lungă cu soția lui.

Cumpărarea bradului de Crăciun se dovedea a fi încă un episod enervant al acelei zile care începuse prost și continuase și mai prost. Când ajunseră în sfârșit înapoi acasă, copiii erau puși pe hartă și infometati. Când Zach intră în garaj, văzu că mașina lui Rosie era acolo.

- Am luat bradul, mamă, o anunță Eddie în timp ce intra în grabă în bucătărie.

- Bună, spuse Zach, hotărât să afișeze o față fericită până rămânea singur cu nevastă-sa. Ai avut o zi bună?

Rosie stătea pe canapea cu picioarele sus.

- Sunt extenuată. La voi cum a mers treaba?

- Minunat, spuse Eddie. Tati și cu mine am montat luminile de Crăciun afară. Ne-am dus să mâncăm de dimineață la McDonald's și apoi ne-am oprit la magazin și am cumpărat lapte.

- Ați făcut cumpărături? întrebă Rosie, cu o expresie ușurată în ochi.

- Doar lapte și pâine.

Din nou Eddie fu cel care răspunse.

- Tati s-a gândit că ar trebui să facem supă de roșii și sendvișuri cu pâine prăjită și cașcaval pentru masa de prânz, și-aveam nevoie de pâine pentru asta.

- Se pare că voi chiar ați avut o zi ca lumea.

- O să împodobim bradul diseară? întrebă Allison, cu o expresie plictisită pe față.

- Bineînțeles, spuse Zach.

- Nu diseară, scumpo, răspunse și Rosie în acel timp cu el.

Allison se uită rapid când la Zach, când la Rosie.

- Azi am stat nouă ore în picioare, spuse Rosie. Urmul lucru pe care vreau să-l fac acum este să împodobesc bradul. Putem să facem asta mâine după ce venim de la biserică.

- Ba eu nu pot, se plânse Allison. Clubul de francmasonerie organizează o strângere de fonduri prin vânzarea de pâine goși, briose și fursecuri la mall, mai știi?

- Oh, corect.

Rosie se frecă cu o mână la ochi:

- Bănuiesc că nu trebuie să ajut și la asta, nu-i așa?

- Ba da, mamă...

Fiica lor părea dezamăgită și jignită totodată.

- Bine, bine.

- Cum rămâne cu cina? întrebă Zach.

Săptămâna asta mâncaseră deja o dată pizza și mâncare de la KFC într-una din seri. Zach își dădea seama că aceasta era o perioadă deosebit de ocupată a anului, însă i se părea important ca ei să ia masa împreună, ca o familie, măcar o dată pe săptămână.

- Cine și ce vrea? întrebă Rosie.

- Pizza, strigă Eddie.

- Mie nu mi-e foame, insistă Allison.

Zach se încruntă.

- Bănuiesc că tu vrei ruladă de carne tocată cu piure, bombăni Rosie suficient de tare cât să audă Zach.

- Ar fi minunat, spuse el, iar apoi adăugă, măcar o dată.

- Împodobim bradul sau nu? întrebă Allison, așezându-se într-o poziție neglijentă pe canapea, lângă mama ei.

- S-ar părea că nu, spuse Zach.

- Dacă asta-i ceea ce vrea tatăl vostru.

Vocile li se amestecară în timp ce, din nou, vorbiră în același timp.

Allison se ridică în picioare și se îndreptă spre hol.

- Ia discutați voi doi și când v-ați hotărât ce vreți să faceți, spuneți-mi și mie. Mă duc în camera mea.

Ca și când și el ar fi simțit că era pe cale să aibă loc o scartă, Eddie dispăru și el imediat în camera lui.

Tăcerea instalată după plecarea lor era sufocantă.

- Ai fi putut să-mi spui că o să fii plecată toată ziua, spuse Zach, incapabil să-și rețină nervii.

- Ți-am spus, îl repezi Rosie.

- Când?

- Luni seară, nu-ți amintești?

- Dacă mi-aș fi amintit, n-aș mai fi adus asta în discuție acum, nu-i așa?

Rosie se împinse în canapea să se ridice și intră iute în bucătărie.

- Nu vreau să mă cert pe tema asta.

- Bun, pentru că nici eu nu vreau să mă cert. Dar m-am săturat, Rosie.

- Care-i problema ta? întrebă ea, răsucindu-se în loc. Nu mai putem sta deloc de vorbă.

- N-am spus decât că nu mi-ai zis că o să fii plecată toată ziua.

- Iar eu am spus că...

- Știu ce-ai spus.

El era pe punctul de a-și pierde cumpătul.

- Ai fi putut să-mi reamintești.

- De ce, ca să te pot asculta cum obiectezi în legătură cu asta?

Ah, deci asta era. În capul ei, el era cel care nu putea avea decât obiecții. Cu alte cuvinte, vina era în întregime a lui, pentru tot.

- Chiar acum fac o listă pentru tine cu lucruri ce trebuie făcute, spuse el răstit, înșfăcând un pix și o foaie de hârtie. Mai întâi, avem nevoie de-ale gurii.

- Tu ești cel care-a fost la magazin. Știi bine c-ai fi putut să cumperi și altceva de mâncare în afară de lapte și pâine.

- Eu muncesc patruzeci de ore pe săptămână.

- Și eu nu? strigă ea.

- Uită-te în jur și răspunde-ți singură la întrebarea asta. Dacă zici că muncești, pentru cine anume, mă rog să faci? Nu pentru familia ta. Nu pentru mine. Nu pentru copiii noștri. Un Târg de Crăciun este mult mai important decât o sâmbătă petrecută cu familia ta. O vânzare de nu știu ce prăjiturile este mult mai importantă decât împodobirea unui brad de Crăciun.

Rosie trânti o jumătate de kilogram de carne de hamburger în cuptorul cu microunde.

- Nu mai poza în martirul din căsnicia asta, Zachary Cox. Dacă tot crezi că tu ești perfect, ce-ar fi să începi să faci și tu ceva în casa asta? Cine spune că este responsabilitatea mea să cumpăr de mâncare? Se pare că tu crezi că, dacă eu n-am o slujbă de la nouă dimineața la cinci după-amiaza, poți să-mi dictezi ce să fac. Am și eu viața mea, să știi!

- Nu țipați! urlă Eddie. Nu mai țipați!

Stătea în pragul ușii de la bucătărie, cu lacrimi în ochi și cu urechile acoperite cu ambele mâini.

- Eddie, îmi pare atât de rău, strigă Rosie, părând că ea gata să izbucnească în plâns.

Se aplecă să-și îmbrățișeze băiatul și-i aruncă o privire acuzatoare lui Zach.

- Acum uite ce-ai făcut!

- Eu?

Ce ciudat cum totul luase o asemenea turnură încât el era cel vinovat pentru tot.

Zach așteptă până după cină - o oală de chili făcut în aproximativ douăzeci de minute, dar totuși o îmbunătățire comparativ cu ultimele feluri de mâncare - înainte să o abordeze din nou pe nevastă-sa.

- Este limpede că avem numeroase chestiuni de rezolvat, începu el în timp ce ea urmărea un episod în reluare al serialului *Buffy, spaima vampirilor*.

- Numeroase chestiuni, repetă ea. Ai vorbit ca un avocat.

- Da, vorbesc ca un avocat, și? Hai să încercăm să
ecem în pace peste perioada asta a sărbătorilor. Co-
mi suferă.

- Și eu la fel, Zach.

- Nici eu, unul, nu mă simt chiar copleșit de fericire.
leși din sufragerie și se duse în dormitor. Acolo se
fla un al doilea televizor. Îl fixă pe History Channel și
ncercă să se uite la un documentar despre Napoleon.

Rosie veni și ea o oră mai târziu.

- Vrei să stăm de vorbă despre toată povestea asta?
El îi aruncă o privire și-și dădu seama că de fapt nu
mai avea rost să stea de vorbă despre nimic.

- Nu neapărat.

Ea nu spuse nimic un moment. Apoi:

- Așa mă gândeam și eu. Doar să ții minte că eu
am încercat, Zach. Eu sincer am încercat. Dar tu ești
imposibil.

Dacă ar fi încercat așa cum se lăuda, atunci ar fi fost
slături de familia ei, acolo unde-i era locul, se gândi
Zach și se încăpățână și mai tare să nu se dea bătut.
Rosie era cea care se comporta aiurea, iar el nu avea
de gând sub nici o formă să renunțe până ce femeia își
recunoștea greșelile.

capitolul 9

Grace nu mai dormea bine de la Ziua Recunoștinței
Incoace. Cu cât se gândea mai mult la apelurile telefo-
nice, cu atât era mai convinsă că Dan fusese cel de la
capătul firului. Dintr-un motiv sau altul, plin de cru-
zime de altfel, fostul ei soț simțea că este necesar să-i
distrugă și bruma de liniște sufletească pe care o găsisese
în lunile ce urmaseră după dispariția lui. Îi trecuse prin
minte și faptul că era posibil ca el să aibă pe cineva care
să îl informeze cu detalii referitoare la viața ei. Asta ar fi
explicat momentul în care începuseră telefoanele.

De-a lungul ultimelor trei săptămâni, se trezise în timpul în jur de patru dimineața, când noaptea era întunecată. Nu mai era în stare să se culce la loc și să se ridice acolo, în pat, copleșită de vinovăție, teamă și durere de furie, căci își imagina unde era el și cu cine - și își imagina cum râdea cu aia pe seama ei. Cam așa stătea treaba la început, însă încetul cu încetul se obișnuise cu gândul și cu șocul pe care i-l provocaseră acțiunile lui Dan. Acum, însă, după povestea cu apelurile telefonice, se simțea din nou rău, la fel de rău cum îi fusese în acele prime săptămâni.

Când Grace sosi la bibliotecă luni dimineață, o uimeau ochii de la lipsa de somn, iar starea ei de spirit nu era prea bună. Singurul sentiment pozitiv pe care îl avea legat de sărbători era dat de nepotul ei. Micuțul Tyler avea acum aproape patru luni și era lumina ochilor ei. Problemele lumii păleau când își ținea nepotul în brațe.

Cliff Harding intră în bibliotecă chiar înainte de prânz. Grace îi simți prezența înainte chiar să îl vadă. Bărbatul returnă o carte, iar apoi se apropie foarte relaxat de biroul ei de lucru. Avea pe față un zâmbet discret care o atinse cu căldura lui.

Lui Grace i se uscă gura și, în ciuda voinței ei, se trezi că se fâstâcește. Știa că fusese să-și vadă fiica pe Coasta de Est, însă nu mai primise nici un fel de vești de la el de-atunci, și de altfel îi era recunoscătoare pentru asta.

- Dacă te-aș ruga să vii să luăm prânzul împreună, alături de noi, poți veni? șopti el, sprijinindu-se de biroul ei.

Înainte ca ea să poată răspunde, el adăugă:

- Charlotte mi-a spus că divorțul tău s-a finalizat în săptămâna cu Ziua Recunoștinței.

- Așa este.

Ea înghiți în sec, nesigură cum să-i spună ce era în inima ei. Nu era pregătită să se implice în altă relație. Și nici nu știa când avea să fie. Poate că divorțul se finalizase, însă întrebările, îndoielile și temerile sale continuau

o băntuie. Din punct de vedere legal era liberă, însă noțional era încă ancorată în trecut.

- Masa de prânz? repetă el.

- Nu prea cred... Îmi pare rău.

- Ce zici de-o plimbare pe faleză? E soare afară și-o plimbare agale, fără țintă, ne-ar prinde foarte bine mândurora.

Grace fu de acord; părea un compromis rezonabil.

- Dă-mi voie să verific dacă Loretta e disponibilă!

Asistenta ei se arată mai mult decât dispusă să-și schimbe ora pentru masa de prânz. Grace își luă haina și mănușile, după care ieși în fața bibliotecii unde o aștepta el. Cliff studia pictura murală când ea se apropie. Pictura era una din favoritele ei; artistul reprezentase o scenă cu faleza de pe la 1800, având pe fundal o familie la picnic.

- Cum a fost vizita ta la Lisa? întrebă ea.

Din conversațiile anterioare, Grace afluase că fiica lui avea douăzeci și opt de ani și că era măritată cu un consilier financiar în Maryland.

- Minunată. M-a întrebat dacă tot n-am început să ies cu cineva.

Se uită cu subînțeles înspre ea.

- Și tu ce i-ai spus? întrebă Grace.

Ea își băgă mâinile adânc în buzunarele hainei lungi de lână și își potrivi pasul cu al lui în timp ce o luau spre foisorul deschis și zona de picnic. Acolo se afla o mare scenă cu tribuna, unde erau organizate concertele în Cove în fiecare joi seară pe timpul verii. Acum, în mijlocul lunii decembrie, întregul parc era gol și mohorât. Singurele creaturi care le țineau companie erau un stol de pescăruși ce se învârteau pe deasupra, uitându-se după ceva de mâncare. Țipetele lor pătrunzătoare și discordante răsunau de-a lungul falezei.

- I-am spus Lisei că nu încă, dar că fata am ales-o.

O studie din nou pe Grace.

- Doar că aștept ca acum să mă remarce și ea.

Să îl remarce? Pe Grace aproape că o pufni râsul. Ea remarcase pe Cliff, desigur. Doar că rămăsese împietrit acolo cu un picior în vechea ei viață și cu celălalt trecut fără prea multă convingere peste pragul unei noi vieți.

- Ai de gând să mă faci să aștept mult timp, Grace Sherman?

Ea și-ar fi dorit să aibă un răspuns pentru el.

- Nu spune nimic, spuse Cliff. Mi-am promis că nu să te prezez în nici un fel.

El expiră cu putere, iar respirația lui formă un fel de ceață în aerul rece și umed.

- Tu m-ai întrebat de vizita pe care i-am făcut-o lui Lisei și pot să-ți spun că în mod clar a fost o experiență de viață.

- Cum așa?

- A doua zi după ce-am ajuns acolo a fost o furtună masivă de zăpadă.

- Am auzit de asta la știri, spuse Grace, amintindu-și reportajul despre furtuna de zăpadă care lovise Coasta de Est în săptămâna cu Ziua Recunoștinței. Ați rămas fără curent electric?

- Chiar în mijlocul preparării mesei de Ziua Recunoștinței. Bineînțeles, curcanul era parțial făcut. Le-am sugerat să mâncăm niște sushi de curcan, însă nimeni n-a părut prea amator.

- Și ce-ați făcut?

- Exact ce-ar face orice suflet întreprinzător. Curcanul a fost făcut la grătar în mijlocul unei furtuni de zăpadă.

Grace râse, închipuindu-și cum Cliff stătea zgribulit deasupra grătarului, cu vântul și zăpada șuierând și învolburându-se peste tot în jur.

- Cum a fost Ziua Recunoștinței la tine? întrebă el.

- A fost liniștită, am fost doar eu și Maryellen.

Își mușcă nervos buza de jos, întrebându-se dacă să aducă sau nu în discuție telefoanele lui Dan. În cele din urmă nu o făcu. Apoi, simțindu-se vinovată și deloc

la largul ei că trebuia să-i spună ceea ce avea să-i spună, să lăsa pe marginea unei bănci de picnic.

- Ascultă, Cliff, poate că asta nu-i o idee chiar atât de bună.

- Ce? Să ne plimbăm pe-aici?

- Nu... Fiica ta este preocupată să reintri în rândul oamenilor care ies și-și dau întâlniri, iar tu pari pregătit să o faci. Din punctul meu de vedere, ar trebui să începi, doar că simt că pentru mine nu e în regulă s-o fac, nu încă.

El se încruntă ca și cum ei îi scăpa esențialul.

- Ceea se pare că nu înțelegi tu, Grace, este că singura femeie cu care mi-aș dori să ies ești tu.

Grace clătină din cap.

- Haide, Cliff - nu pot să cred așa ceva. Roag-o pe Charlotte să-ți recomande pe cineva. Ea cunoaște aproape pe toată lumea din oraș și abia după ce apuci să te întâlnești cu alte femei, vei putea hotărî dacă rămâi la aceeași părere.

El se încruntă din nou.

- Să-nțeleg că nu ești genul de femeie geloasă?

În urmă cu un an răspunsul ei ar fi fost unul automat. Nu avea în corp nici măcar o particulă de gelozie, i-ar fi spus. Acum însă nu mai putea zice asta. Până acum câteva luni, nu se considerase ca fiind o tipă posesivă. Pe urmă aflase că Dan fusese văzut cu o altă femeie. Asta o făcuse în cele din urmă să se umple de atâta ură și furie incontrollabilă, încât făcuse dormitorul praf și aruncase afară jumătate din garderobul comun. Hainele lui Dan fuseseră împrăștiate pe verandă și grădina din fața casei.

- Nu știu ce să-ți răspund în privința asta, îi spuse ea. Cred că majoritatea oamenilor sunt capabili de a manifesta gelozie. Oricum ar fi, vreau să-mi promiți că cel puțin iei în considerare alternativa de a te întâlni cu alte femei. Cred că ți-ar prinde bine, Cliff.

Probabil i-ar prinde bine și ei.

El se duse până în mijlocul foisorului uriaș, stătu acolo un moment, după care reveni la ea cu pași mari.

- OK. Am luat-o în considerare.

Grace râse, clătinându-și capul.

- Tu nu mă iei deloc în serios.

- Oh, ba chiar o fac.

Cliff se așeză lângă ea pe bancă.

- Nu vreau să mă văd cu nici o altă femeie, Grace. O să te aștept pe tine. După cum ți-am mai spus, sunt un om răbdător. Nu-ți face griji, n-am de gând să te supun nici unei presiuni, însă s-ar putea din când în când să-ți amintesc în mod discret că exist.

Grace nu-și dădea seama de ce stăruia el atât. Ea, una, nu îl încurajase în nici un fel. Și până acum era singura care beneficiase de pe urma acestei relații - ea și ușa garajului ei.

- Mi-ar plăcea ca într-o bună zi să-ți arăt ranch-ul meu, spuse Cliff. Tu și Charlotte puteți veni amândouă. De fapt, chiar mi-ar plăcea dacă ați face-o. Ar fi ceva complet nevinovat, spuse el cu un zâmbet larg. Poți chiar să o aduci și pe Buttercup dacă vrei.

Grace se gândi la propunerea lui. Își formase deja în minte o imagine a casei lui și era curioasă să descopere dacă realitatea se potrivea cu ceea ce se aștepta să găsească acolo. Dădu din cap aprobator.

- Mi-ar plăcea să fac un tur al proprietății, spuse ea.

- Când o să fii pregătită să înveți cum se călărește, Brownie, Ciocolățița, va fi cea care te va învăța tot ceea ce trebuie să știi. Este cât se poate de blândă și, în plus, este calul perfect pentru o începătoare.

- Și e și dornică să facă asta, nu?

- Bineînțeles că este.

Ochii lui Cliff sclipeau de bucurie.

- Așadar, ar trebui să programez o scurtă ședință luna asta?

Decembrie era de regulă plină de tot felul de activități și obligații sociale, însă în starea ei actuală de spirit,

Grace nu se simțea în stare să socializeze. Chiar o atrăgea gândul că va vizita ranch-ul lui Cliff.

- Sunt liberă sâmbătă după-amiază, dacă este bine și pentru Charlotte.

Cliff părea mulțumit.

- Aflu și te anunț.

- Ai vorbit serios când ai spus că pot s-o iau și pe Buttercup?

Căinele reprezenta o parte importantă a vieții ei, iar lui Grace îi plăcea ideea ca golden retrieverul să o însoțească.

- Desigur.

Cliff se întinse după mâna ei înmănușată și o strânse în mâinile lui. Privirea lui o întâlni pe a ei, iar el zâmbi.

- Îți tot spun că o să am răbdare, Grace, și această e adevărul. Sunt dispus să aștept ceea ce îmi doresc.

După care îi întoarse mâna cu palma în sus și îi sărută interiorul încheieturii.

Grace închise ochii ca să savureze momentul. Și ea, la rândul ei, dorea asta. La fel de mult ca el - poate mai mult -, însă mai întâi trebuia să și-l scoată din minte pe Dan. Și din inimă. Fiindcă, în ciuda a tot și toate, era încă acolo.

Maryellen nu avea nevoie de testul de sarcină să afle ceea ce deja știa. Stând pe marginea căzii de baie, se uita lung la micul marker de culoare albastră și simțea cum amorteala îi cuprindea mâinile și picioarele. Acum trecuse deja aproape o lună și făcuse tot ce îi stătu în putință să ignore ceea ce devenea din ce în ce mai evident.

Trăgându-și una în frunte cu podul palmei, închise ochii:

- Proasto, proasto, proasto.

Panica se făcu mai mare și mai mare în interiorul ei, până când avu senzația clară că va leșina. Făcu un efort monumental să-și redobândească controlul asupra

propriilor emoții. Când reuși să o facă, se ridică în picioare și își studie reflexia în oglinda de la baie. Când de palidă era la față! Asta explica un comentariu făcut la adresa ei mai devreme. Un client vechi care trecuse pe la galerie, se uitase ciudat la Maryellen și o întrebase dacă nu cumva avea gripă.

O gripă urâtă ar fi fost bine-venită, comparativ cu realitatea situației cu care se confrunța.

Oare ce-ar fi trebuit să facă? Întrebarea i se tot învârttea și rostogolea în minte asemenea unei bile de sticlă colorată în interiorul unei cutii de tablă. Oricât de greu i-ar fi venit, încercă pentru o vreme să pretindă că totul este în regulă. Însă după ce încălzi la microunde o caserolă de mâncare congelată, se așeză la masa de bucătărie și își trecu în revistă trăirile și emoțiile.

Un lucru era clar. Nu avea să îi spună lui Jon Bowman. Din punctul ei de vedere, omul ieșise din viața ei. Nu exista nici un motiv să îi spună. Nici un motiv să îl vadă. Lucrările lui Jon erau acum expuse în altă parte. El nu trebuia să știe de sarcină până după nașterea copilului, iar după aceea, fără nici o îndoială, avea să-și închipuie că era al altui bărbat. Exact ceea ce-și dorea și Maryellen.

Gândul că poate avea și el dreptul să știe nu era ceva ce ar fi putut accepta în momentul acela. Gândul că poate avea și el o responsabilitate față de acest copil - nu. Respinse ideea fără să clipească.

Atunci îi trecu prin minte alt motiv de îngrijorare: necesitatea păstrării secretului acestei vești cât mai mult posibil față de prietenii și familia ei. Cu un an în urmă, când fusese însărcinată Kelly, sarcina surorii ei aproape că nu se văzuse. Chiar și în luna a șaptea, Kelly își purtase hainele ei de zi cu zi. Maryellen spera că poate, la fel de bine, și ea va fi în măsură să-și ascundă burtica. Avea să se-mbrace cu haine comode și încă de-acum să nu mai poarte nici un fel de haine strâmte. Sigur, nu era simplu, dar era hotărâtă să o facă cât putea de mult.

Trebuia să îi facă loc copilului în viața ei. Această sarcină neplanificată era un șoc, însă avea să se replieze și să se adapteze rapid situației. Într-un fel, i se oferise o șansă pe care nu o anticipase vreodată. Acest copil, copilul ei, căpăta formă în pântecul ei... o clipă se simți nebună de bucurie. După care realitatea crudă o lovi în plin.

În mai puțin de opt luni avea să fie mamă. Viața îi dădea o a doua șansă, iar de data aceasta nu mai avea să repete greșelile trecutului. De data aceasta, nu îi va mai permite unui bărbat să dicteze asupra vieții ei - sau asupra vieții copilului ei.

Copleșită de emoție și plină de planuri pe jumătate conturate, lui Maryellen nu i se păru deloc tentant să stea acasă. Sezonul cumpărăturilor de Crăciun era în plină desfășurare, iar din toate serile aceasta era exact cea în care avea nevoie de ceva plăcut și distractiv.

Se îndreptă spre complexul comercial de pe Cedar Cove Drive, aflat lângă complexul cinematografic cu șase săli de vizionare. Mallul cu magazine independente aranjate în șir era compus din niște firme mai mici, un Wal-Mart, un magazin universal imens, cu diferite categorii de articole pentru casă, și unul de feronerie. Parcarea era aproape plină. Maryellen se duse spre cinematografe și își aruncă privirea la filmele din ofertă, însă nu văzu nici unul care să îi suscite interesul.

Hoinăritul prin magazinul universal, fără să caute ceva anume, părea o posibilitate cu mult mai interesantă. Abia în momentul în care traversă parcarea dintr-o parte în alta îl văzu pe Jon venind în direcția ei. Instinctiv, Maryellen îngheță. Jon o văzu și, la rândul lui, se opri și el brusc. Fiecare părea să aștepte să facă celălalt prima mișcare.

Maryellen își reveni din șoc înaintea lui și chiar reuși să zâmbească în timp ce continuă să meargă spre el.

- Crăciun fericit, Jon!

- Bună, Maryellen.

Privirea lui era precaută și deloc deschisă.

- Îți faci cumpărăturile de Crăciun?

- Nu, pur și simplu mă uit.

Cumpărăturile ei se încheiaseră cu câteva luni mai devreme.

El dădu ușor din cap, aprobator.

- Am înțeles că acum îți duci fotografiile în Seattle.

Lumea care bârfea vrute și nevrute se mișcase rapid și o informase că lucrările lui erau acum expuse într-o galerie mare din Seattle. Era o mare realizare pentru el, iar ea se bucură să afle asta, deși Galeriei din Harbor Street avea să îi lipsească banii făcuți de pe urma lucrărilor lui.

El dădu din nou din cap aprobator.

- Felicitări, Jon!

Era sinceră când o spuse.

- Mulțumesc.

Gata, nu mai era nevoie să stea acolo în mijlocul parcii.

- Ei bine, mi-a părut bine să te văd.

Asta era cam la limită când venea vorba de sinceritate, însă ar fi fost nepoliticos să spună altceva. Porni mai departe și dădu să treacă de el, când bărbatul o opri.

- Maryellen...

- Da?

Știa că vocea îi sună exasperată.

- În legătură cu noaptea aceea.

Ea închise ochii, nedorind să mai audă nimic despre asta.

- N-am epuizat deja subiectul?

- Să știi că n-am plănuț ce s-a întâmplat.

- Mi-ai mai zis.

Nu îndrăzni să se uite în ochii lui.

- Ce încerc să-ți spun este că nu te-am protejat, dacă înțelegi la ce mă refer.

Ea nu reuși să-i răspundă, așa că bărbatul ridică din umeri.

- Chiar e nevoie să spun asta în mod explicit?

- Nu.

O explicație era ultimul lucru de care avea ea nevoie acum. În nici un caz, când știa mai bine decât el care anume puteau fi consecințele acelei nopți – care erau, de fapt.

- Crezi că o să fii bine? Vreau să spun, există vreo posibilitate ca... știi tu.

Îngrijorarea lui era evidentă din felul grav în care o privea.

Ea se forță să zâmbească:

- Nu-ți face griji în privința asta.

- Să știi că îmi fac.

Ochii lui se înnegurară:

- Trebuie să știi – să fiu sigur.

Un scurt moment înfricoșător, Maryellen se temu că ghicise.

- Sunt bine, Jon. Îți mulțumesc pentru preocupare, dar situația este sub control.

Ușurarea lui fu evidentă din nodul în care tensiunea din umeri îi dispăru.

- Ești sigură?

- Absolut sigură.

El o privi drept în ochi încă o secundă sau două, după care îi întoarse brusc spatele.

În sfârșit, Maryellen putea să se relaxeze. Răsufală prelung și se grăbi să intre în Tulips and Things Craft Store.

Vineri, cu cinci zile înainte de Crăciun, Maryellen se duse în pauza de prânz la Pot Belly Deli, care serveau niște salate minunate și niște sendvișuri neobișnuite. Restaurantul era unul dintre preferatele ei pe plan local și se ducea acolo ori de câte ori putea. Delectându-se cu o porție de supă din fructe de mare, Maryellen stătea în colțul localului de una singură, citind o revistă de artă, când intră mama ei.

- Mi s-a părut că tu ești, spuse Grace. Ai ceva împotrivă să iau și eu masa cu tine?

- Din contră, chiar mi-ar face plăcere.

Deși locuiau și munceau în același oraș, trecea puțin câte o săptămână fără a avea șansa să stea de vorbă sau să se viziteze una pe cealaltă.

Mama ei comandă o supă cremă de roșii cu homar și o ceașcă de cafea, după care se așează pe scaunul din fața ei.

- Cu puțin timp în urmă am avut un vizitator.

Lui Maryellen nu îi trebui mult ca să ghicească despre cine era vorba:

- Cliff Harding?

Roșind, Grace încuviință dând din cap:

- M-a invitat să vin cu Buttercup să îi văd ranch-ul unde crește cai. Așa că sâmbătă am fost acolo.

Își amestecă supa fără să se uite în sus.

- Inițial era vorba să vină și Charlotte, dar nu s-a simțit bine, așa că am fost doar noi, Cliff, eu, Buttercup și caii. Are niște cai nemaipomeniți.

După o scurtă pauză continuă, povestind amănunțit despre casă, o cabană din bușteni cu etaj, și proprietatea în sine - pășunile, pădurea, ba chiar și un mic râuleț.

Maryellen nu putea să-și amintească de când nu o mai văzuse pe mama ei atât de însuflețită în legătură cu ceva.

- Sună minunat.

Faptul că mama ei fusese de acord să îi facă această vizită lui Cliff era un pas în direcția potrivită.

Grace gustă supa, sfărâmă un pachet de biscuiți și turnă totul în supă. Ridică o clipă privirea și rămase cu ochii fixați asupra lui Maryellen:

- Dumnezeuule, ești groaznic de palidă, spuse ea. Ești cumva bolnavă?

- Sunt palidă?

Încercă să se prefacă că nu știa.

- Pari anemică.

- Sunt bine, mamă.

Mama ei o studie, încruntându-se ușor.

- Aș vrea să-mi promiți că-ți faci o programare la doctor.

- N-am nevoie să mă vadă un doctor, spuse ea, vrând să înceapă cumva cu glume și să-i alunge astfel îngrijorarea. Acum o să-mi spui și să m-apuc să mănânc prune uscate așa cum face doamna Jefferson.

Grace mai luă o gură de supă.

- Dacă nu-ți faci programare, atunci îți fac eu. Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată atât de palidă la față. Dacă n-aș ști bine cum stă treaba, aș crede că ești însărcinată.

Spusele mamei o șocară atât de tare pe Maryellen, încât se înecă cu supa. O apucă un mare acces de tuse și respiră greoi, îi dădură lacrimile, iar maică-sa sări în picioare și o bătu cu putere pe spate.

- Te simți bine?

Maryellen se întinse după paharul de apă și sorbi puțină.

- Sunt bine... cred.

Mai trecu un minut sau chiar mai mult, iar Maryellen putu să simtă privirea maică-sii ațintită asupra ei. Când în cele din urmă Grace vorbi, vocea ei avea o tonalitate joasă:

- Tatăl tău a fost întotdeauna mai apropiat de Kelly, spuse ea. Tu ai fost mai mult a mea. Semănăm puțin. Îți dai seama, nu? Părul meu a avut cândva exact culoarea părului tău. Ochii mei sunt ca ai tăi, aceeași nuanță de căprui-închis.

Maryellen nu știa încotro se îndrepta această conversație, însă putea bănuși.

- Doar ești mama mea, spuse ea fără să pară îngrijorată. Bineînțeles că semăn cu tine.

Vocea mamei sale coborî atât de mult încât se transformă într-o simplă șoaptă:

- Eram în ultimul an de liceu când am descoperit că eram însărcinată cu tine.

Maryellen înghiți în sec. Detaliile nașterii sale nu fuseseră niciodată discutate în mod deschis, deși își dăduse seama în primii ani de adolescență că mama ei rămăsese însărcinată în liceu.

- I-am spus lui Dan și n-aveam nici cea mai vagă idee ce-o să facem. Era important să așteptăm până după absolvire înainte să le spunem părinților noștri, în special mamei a știut. N-a fost nevoie însă să îi spun despre tine și știi de ce?

Ochii lui Maryellen se umplură de lacrimi, iar ea luă șervețelul și îl mototoli în mâini.

- Pentru că erai așa de palidă?

Mama ei încuviință din cap.

- Și mai eram și anemică. Oricât eram de tânără și de sănătoasă, sarcina mă secătuisese de puteri și arătam palidă de moarte. Nu era nimic foarte grav, însă, a fost suficient să merg la medic și să-mi prescrie niște tablete cu fier.

Nu mai adăugă nimic altceva, nu o presă în vreun fel pe Maryellen și nici nu o bombardă cu întrebări. Pur și simplu așteptă.

- Atunci știi, spuse Maryellen după un moment scurt, străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi chiar acolo.

- Și tatăl?

- A dispărut din peisaj, spuse ea, nedorind să îi menționeze numele lui Jon.

- Oh, Maryellen...

- O să fiu bine, spuse ea, încercând să braveze, chiar o să fiu. Mamă, am aproape treizeci și șase de ani. Pot să am grijă de mine.

- Dar...

- O să fie nevoie de niște schimbări, dar acum cam acceptat asta, sunt fericită.

Nu părea deloc fericită acum când i se prelingeau lacrimile pe obraji, lăsându-i dăre umede.

- Noi întotdeauna am avut legătura asta strânsă, Maryellen, spuse mama ei. Am știut. Într-un fel sau altul am știut.

- N-am avut-o întotdeauna, mamă.

Grace se uită în sus la ea.

- Ce vrei să spui?

- Dacă am fi avut legătura asta specială și acum cinci-șprezece ani, ai fi știut și-atunci.

Maică-sa se holbă la ea cu ochii mari, plini de neîncredere.

Și iată cum ieși la iveală o parte din adevărul pe care crezuse ea că-l va putea ține îngropat pe vecie. Păcatul ei, durerea ei, vina pe care o purtase cu ea în toți anii aceștia.

- Ai mai fost însărcinată?

Nodul din gâtul ei era atât de mare, încât nu putu să răspundă decât încuviințând din cap.

- Doar tu ai fi în stare să aștepti până în ultimul minut să faci un biet pom de Crăciun, îl tachină Olivia pe Jack în timp ce el ridică prima cutie cu globuri dintr-o sacoșă.

De fapt, Olivia credea că era mai degrabă un gest frumos din partea lui Jack. Eric plecase și se mutase pentru o perioadă scurtă, însă se întorsese, spre ușurarea lui Jack. Cumpăraseră pomul de Crăciun într-un efort de a-i îmbunătăți starea de spirit fiului său în timpul sărbătorilor de iarnă, iar Olivia fusese de acord să-l ajute să-l împodobească.

Eric devenise din ce în ce mai deprimat odată cu apropierea Crăciunului. Jack făcuse tot ce putuse să îl scoată pe fiu-său din starea de depresie, însă fără nici o șansă. Cu două zile înainte de Crăciun, o invitase pe Olivia să împodobească împreună pomul, în timp ce Eric era în oraș. Sperau că surpriza asta îl va aduce la o stare de spirit mult mai bună.

- Începe să-mi placă amărăciunea asta de brad, spuse Jack, dându-se în spate ca să-l studieze.

Toate ramurile păreau că sunt dispuse într-o parte, iar cealaltă parte era aproape cheală.

- Cu siguranță este un copac al la Charlie Brown¹.

¹ Protagonistul central al seriei de benzi desenate *Peanuts*, înfățișat ca un „ratat simpatic”, Charlie Brown este un personaj popular, recunoscut pe scară largă în lumea desenelor animate. (n.tr.)

În opinia Oliviei, din tot lotul în cauză acesta era cel mai trist brad ca înfățișare, însă fu de acord că exercita o anumită atracție. Ea adusese niște ornamente ce îi mai rămăseseră nefolosite acasă, alături de un CD cu muzică de Crăciun, așa că acum intraseră în atmosferă.

Vocea lui Andy Williams se auzea pe fundal, iar lumina semineu focul ardea cu flacără vie.

- Deci? întrebă Jack, aranjând încă o dată ghirlanda de luminițe albe ce se aprindeau pe rând. Ți-ai propus să faci ceva anume după asta?

- Mă gândeam să te las să mă duci să luăm cina undeva.

- La Taco Shack?

Olivia oftă. De nouă ori din zece, acesta era restaurantul pe care îl alegea Jack.

- Cât îți dau să le faci atâta reclamă?

- Aș putea să mănânc acolo încă douăzeci de ani de azi înainte.

- De asta mă și temeam.

Jack agăță o figurină din plastic, ce imita turta dulce, de o ramură de brad.

- Îți place mâncarea mexicană, nu-i așa?

- Desigur - însă îmi place și mai mult compania ta.

Chicotind, Jack o prinse cu mâna în jurul taliei, pregătindu-se să o sărute. Olivia în mod sigur nu obiectă, însă imediat se deschise ușa, iar Jack se opri brusc. Li dădu drumul, iar Olivia fu cât pe ce să cadă pe podea, redresându-se la țanc.

- Eric, spuse Jack, părând luat prin surprindere. Nu te așteptam să vii în următoarele două ore.

Fiu-său intră în cameră, cât se putea de abătut. Nu păru să fi băgat de seamă că Olivia și Jack tocmai se sărutau.

- Ai luat corespondența?

Eric încuviință din cap.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Olivia.

Băiatul părea să fie în stare de șoc.

Eric continuă să meargă cu umerii căzuți și lăsă corespondența luată din cutia poștală pe masă.

- Am primit vești de la Shelly.

- Ți-a scris?

Jack părea foarte bucuros de această întorsătură a lucrurilor.

- Nu...

Eric își acoperi fața cu mâinile.

- Mi-a trimis o fotografie.

- O fotografie? întrebă Jack încruntându-se. Cu ce?

- Cu copilul, îi răspunse Eric.

După care își îndreptă poziția corpului și îi privi pe amândoi drept în față.

- Greșit. Cu copiii. Shelly are gemeni.

- Gemeni!

Jack căzu la loc pe canapea.

Eric se întinse după plicul de deasupra și scoase o hârtie îndoită în două.

- Uită-te să te convingi!

Jack se chinui să se ridice în picioare. Luă hârtia și o examinează cu atenție, cu Olivia uitându-se peste umărul lui. Era adevărat, imaginea ușor neclară de ecograf arăta doi fetești, distincți unul de celălalt. Și erau poziționați într-un asemenea mod, încât era ușor să le vezi sexul.

- Amândoi sunt băieți după cum arată, anunță Jack.

- Shelly n-a pus în plic și o foaie cu rezultatele de la ecografie?

- Nu, spuse Eric, însă când am primit asta, m-am gândit c-ar trebui să stăm de vorbă, așa că m-am dus cu mașina la apartament...

- Și? insistă Jack.

Eric își trecu mâna peste față și păru că nu știe de unde să înceapă.

- Ideea este că eu o iubesc pe Shelly. Ultimele câteva luni de când suntem despărțiți mi s-au părut iadul pe pământ.

- Și pentru mine au fost iadul pe pământ, murmură Jack, iar Olivia îi trase un cot în coaste.

- Ai reușit să vorbești cu Shelly? întrebă ea.

- Î-am spus adevărul, spuse Eric. Că o iubesc, că am iubit-o mereu. Că nu-mi pasă dacă bebelușul - bebelușii sunt ai mei sau nu, că vreau să fiu cu ea.

Își frecă fața din nou, iar Olivia crezu că era gata să izbucnească în plâns.

- Mai mult de-atât nu pot să fac, nu? Inima mea îți aparține deja. M-am oferit să o și iert. Ce pot face mai mult de-atât?

Olivia gemu.

- Ea n-are nevoie de iertarea ta, Eric.

- Dar copiii nu pot fi ai mei, țipă Eric. Dar vreau să fac ai mei dacă mă lasă ea.

- Te-a refuzat?

Jack era cât se poate de indignat:

- Pe femeia asta trebuie să o vadă un psihiatru! De fapt, pe amândoi trebuie să vă vadă.

- Jack!

Fiul lui nu avea nevoie de critici acum; era deja suficient de deprimat. N-ar fi avut nici un rost să-i sporească sentimentul de vinovăție și autocritică ce îi apăsa deja pe umeri.

- Shelly n-a vrut să vorbească cu mine. M-a dat afară.

- Din propria ta casă?

Jack aproape că urla.

- Femeia asta-i complet nebună!

- Jack!

Olivia îi mai trase un cot. În răutățile lucrurile în loc să le îmbunătățească.

- Lasă băiatul să ne spună ce-are de spus!

- Îmi pare rău, spuse Jack, deși nu prea convins.

- M-am dus să vorbesc cu Shelly. Am vrut ca ea să știe că nu-mi pasă cine este tatăl. Eu, tipul ăsta nou de la ea de la muncă sau cine știe cine de pe stradă.

Fața lui se înăspri și, deși scotea pe gură aceste cuvinte, Oliviei îi veni greu să creadă că vorbea serios.

- Și te-a dat afară?

Se auzi din nou Jack pe un ton de neîncredere vădită.

- Shelly țipa prea tare ca s-aud ce spune exact, însă un lucru mi-a fost cât se poate de clar, murmură Eric. **Că** voia ca eu să plec de-acolo.

- Femeile, bodogăni Jack. Nu poți trăi cu ele, nu poți trăi fără ele.

- Nu vrei să încetezi? se răsti Olivia la el. Mai termină cu clișeele astea și cu comentariile care nu ne sunt de nici un folos, bine?

Jack îi aruncă o privire împăciuitoare.

- Shelly a spus că ar fi cel mai bine să dispar complet din viața ei.

Eric vorbea cu o tonalitate sumbră, iar suferința lui îi sfâșia inima Oliviei.

- Și cum rămâne cu bebelușii? întrebă ea.

- A spus... că este prea târziu.

- Prea târziu? *Cum adică?* întrebă Jack.

- Nu vrea să mai aibă de-a face cu mine.

Acum el părea și mai aproape să izbucnească în plâns.

- Sau, mă rog, cred că asta a fost ce a spus.

- Sar fi putut să fi spus altceva, zise Jack disperat. Poate că n-ai înțeles tu...

- Am înțeles în mod clar ușa pe care mi-a trântit-o în față, îi spuse Eric. Totul s-a terminat între noi, acum o știu.

- Hai să nu ne pripim, spuse Jack. Hai să...

- Eric, ia loc, îl dăscăli Olivia, ignorându-l pe Jack. O să fac niște cafea, iar după aceea toți trei o să discutăm situația pe îndelete.

- Ce mai este de discutat? întrebă Eric, dând din umeri complet dezamăgit.

- De fapt chiar mai sunt destule de discutat, dat fiind că bebelușii aceia o să aibă nevoie de tatăl lor și - se opri și se uită lung și dezaprobator la Jack - de bunicul lor.

- Păi eu ce pot să fac mai mult de-atât? întrebă Eric din nou, ducându-se după Olivia în bucătărie.

- Nu-ți face griji, îi spuse ea încrezătoare, trăgându-l aproape de ea. Viața are un mod de a rezolva totul astfel încât să iasă bine. Dacă mama ta ar fi aici în loc să fie în Kansas City, ți-ar spune același lucru. Este dureros în momentul de față, însă trebuie să ai răbdare. Shelly va apela în cele din urmă la tine. Să știi că are cu-adevărat nevoie de tine, Eric, și te vrea înapoi în viața ei.

- Crezi?

Era atât de dornic să creadă asta, încât îi făcea aproape rău să-i vadă expresia feței - atât de vulnerabilă și de plină de speranță.

- Da.

Olivia confirmă dând și din cap, sinceră în ceea ce îi spunea băiatului. Din proprie experiență, o femeie n-ar fi păstrat legătura cu ei cum o făcuse Shelly și cina cu Jack, faptul că trimisese fotografiile de la ecografie - dacă ar fi vrut să încheie orice fel de relație cu un bărbat. În plus, și lucrurile pe care i le spusese lui Jack, sugerându-i că ea și cu Eric se vor vedea după naștere, i se păruseră la fel de promițătoare Oliviei.

- Pe bune? întrebă Jack. Și cât timp crezi că trebuie să treacă până atunci?

- Îhî, repetă Eric ca un ecou. Cât?

- La întrebarea asta nu pot răspunde, spuse ea, venindu-i să-i tragă una lui Jack că adusese asta în discuție.

- Tu ești o persoană foarte înțeleaptă, nu-i așa? spuse Eric, uitându-se la ea cu admirație.

În sfârșit, păru o idee mai relaxat.

- E super! încuviință Jack.

- Acum, ce-ai zice să ne-ajutri să împodobim amărăciunea asta de brad? întrebă Olivia pe un ton ce nu admitea replică.

Eric ezită, dar după aceea îi zâmbi larg:

- OK!

În străfundul inimii ei, Olivia era *absolut* convinsă că totul avea să se rezolve pentru Shelly, Eric și gemeni - oricine ar fi fost tatăl lor.

capitolul 10

De-a lungul anilor, Olivia susținuse de multe ori discursuri. Era timidă și din cauza aceasta de multe ori ar fi preferat să nu accepte obligațiile astea, dar în poziția ei de oficialitate aleasă, erau imposibil de refuzat. Aceasta fusese prima oară când i se ceruse să vorbească la Centrul pentru Seniori Henry M. Jackson și era cu adevărat foarte emoționată.

Întâlnirile la prânz la care fiecare participant contribuia cu ceva adus de acasă se țineau în prima zi de luni a fiecărei luni. În iunie anul trecut, Mary Berger o rugase pe Olivia să fie ea cea care ținea discursul din ianuarie. Niciodată nu i se păruse că șase luni trecuseră atât de repede. Olivia își notase conștiincioasă data și ora în agendă și apoi își ștersese parcă totul din memorie. Abia când deschise agenda pentru Anul Nou îi sări în ochi însemnarea pe care o făcuse.

Desigur, maică-sa era foarte încântată că „fiică-mea, judecătoarea“, avea să vină să le vorbească prietenilor ei. După cum o cunoștea pe Charlotte, aceasta avea să se împăuneze cu chestia asta timp de o lună întreagă. Olivia aprecia susținerea mamei sale, dar i se părea că toată fudulia aceasta era puțin cam mult și puțin cam jenantă pentru ea. Charlotte profita de fiecare ocazie ca să le povestească prietenilor și străinilor deopotrivă că singura ei fiică era judecător și, ceea ce era și mai rău, ținea și să le vorbească despre diversele verdicte date de Olivia, completate cu comentarii proprii.

În timp ce Olivia se îmbrăca pentru a merge la prânzul respectiv, se opri puțin, în picioare, în dressing și se încruntă amintindu-și de maică-sa. Charlotte exagerase tare de sărbătorile astea, făcând prăjituri pentru prieteni,

vizitând și supraveghind evenimentele de la Centrul pentru Seniori, scriind rubrica pentru seniori din ziare în fiecare săptămână.

În ziua de Crăciun, Charlotte era deja epuizată. Pentru vremuri nu ar fi putut s-o oprească nimic. Pentru prima dată, însă, Olivia își dădu seama că pe maică-sa o ajunseseră anii din urmă. Pur și simplu Charlotte nu mai era ea însăși, deși încerca să ascundă cu mult curaj cât de istovită se simțea.

În după-amiaza de Crăciun, când întreaga familie se adună acasă la maică-sa, Charlotte îi păruse palidă și trasă la față. Imediat după cină, Olivia încercase să o convingă să se odihnească. Bineînțeles că Charlotte se opusese. Olivia se întrebă cum avea să-și convingă mama să-și asume mai puține îndatoriri în noul an.

După ce se hotărî asupra unei rochii de catifea moale, maroniu foarte deschis și asupra unui șal auriu, Olivia sosi la Centrul pentru Seniori câteva minute mai devreme. Charlotte și prietena ei cea mai bună, Laura, se aflau la ușă, așteptând-o. Strălucind de mândrie, maică-sa o îmbrățișă pe Olivia ca și cum trecuseră luni întregi - și nu doar câteva zile - de când se văzuseră ultima dată.

- O mai știi pe Laura, nu-i așa? o întrebă maică-sa fără să fi fost cazul, trăgând-o pe Olivia după ea prin încăperea largă în care erau puse mese de opt persoane, o zonă de bufet și o mică scenă, ușor mai sus față de restul ansamblului, unde se aflau masa de prezidiu și un amvon pentru cei care luau cuvântul.

- Sigur că da, spuse Olivia, zâmbindu-i prietenei mamei ei din clubul de tricotate.

Charlotte și Laura erau cele care fondaseră și rămăseseră de-a lungul timpului sufletul harnicelor senioare din clubul de tricotate. Laura cea plină de entuziasm se pricepea de minune la tricotate, iar Olivia suspectase mereu că ar fi putut convinge o lume întreagă că pacea mondială era posibilă dacă toată lumea făcea rost de niște andreele în loc să-și procure arme.

- Mă bucur foarte mult că ați putut accepta invitația noastră, spuse Mary Berger, una dintre directoarele centrului, apropiindu-se de Olivia. Abia așteptăm să aflăm ce aveți de spus.

Olivia zâmbi absent. Era deja îngrijorată și spera că va putea merge până la capăt fără să se încurce în notițele pe care și le scrisese și fără să se facă de râs - și pe ea, și pe mama ei, de altfel, în același timp.

- Ai vrut ca oaspetele nostru de onoare să stea cu tine? o întrebă Mary pe Charlotte.

Se aplecă foarte aproape de Olivia și spuse cu voce joasă:

- Mama ta vrea de obicei ca vorbitorii pe care îi cunoaște să stea cu ea și prietenele ei în loc să stea la prezidiu.

Olivia își amintea că Jack Griffin le vorbise seniorilor anul trecut și, din câte se părea, maică-sa îl acaparase cu totul. Plătise însă pentru asta, căci Jack o convinsese pe Charlotte să contribuie la Pagina Seniorilor din ziarul *Cedar Cove Chronicle*.

- Mamă? Vrei să stau cu tine, cu Laura și cu ceilalți? o întrebă Olivia.

Charlotte înțepeni și își ridică bărbia automat, ca și cum întrebarea o ofensase.

- Cred că ar trebui să stai la prezidiu.

- Și eu cred la fel, spuse Mary afectată.

Și rostind aceste cuvinte, se întoarse și porni cu pas lute înspre scenă. Olivia era pe punctul de a o urma, când Charlotte o prinse de braț.

- Să-ți iei desertul devreme, spuse ea cu o șoaptă sonoră.

- Desertul?

- Dacă nu ți-l iei imediat, totul o să dispară înainte să ne așezăm la coadă la mâncare. Deci ne servim mai întâi cu desertul. Așa se procedează aici. Eu nu sunt de acord, firește, dar nimănui nu-i pasă ce cred eu despre asta.

- Bine, mamă, îi șopti ea înapoi.

Mary o conduse la scaunul de la prezidiu, iar Olivia se întinse după farfuria pentru desert așa cum o instruisese maică-sa. Bufetul suedez oferea o varietate de feluri cu adevărat impresionante. Își luă o bucată de chec cu lămâie și se întoarse la locul ei chiar când Mary era punctul de a spune câteva cuvinte de bun venit. Directoarea Centrului pentru Seniori scoase niște mici pufnituri în timp ce Charlotte trecu pe lângă ea.

- Poate că mama ta nu aprobă această practică, dar asta nu o împiedică să facă și ea exact același lucru, nu-i așa? spuse Mary, aplecându-se în jos puțin de pe podium.

- Știe că, dacă nu-și ia desertul mai întâi, la sfârșit nu o să mai rămână, spuse Olivia calmă, punându-și felia de chec cu lămâie lângă farfuria goală.

Olivia încercă să nu zâmbească. În multe privințe, maică-sa era o rebelă, dar una pe care o iubea foarte mult. Erau zile în care Charlotte o scotea din mișchi; cu toate astea, Olivia o admira din tot sufletul. Charlotte avea o viață foarte plină; se implica într-o mulțime de activități creative și era foarte preocupată de binele celorlalți. Peste douăzeci și cinci de ani, Olivia spera să fie exact ca ea. Faptul că neobosita Charlotte părea să își piardă din energie în ultima vreme îi descumpănise pe toți membrii familiei, iar Olivia se hotărâse să stea de vorbă cu ea să se ducă la medic.

În timp ce bătrâneii cei mai apropiați de perete se ridicară de la mese ca să formeze o coadă la mesele pline cu mâncare, Olivia le văzu pe Justine și Seth undeva în spate. Fiica și ginerele ei veniseră să îi asculte discursul. Charlotte ajunse prima la tinerii însurăței și îi conduse repede la masa ei. Olivia privi cum maică-sa prezenta tânărul cuplu prietenelor ei care se arătară evident fermecate, mai ales de Seth. Curând se făcu loc lângă Charlotte și se așezară amândouă. Laura îl puse să se ridice pe Seth câteva clipe mai încolo, îl conduse la standurile cu mâncare ca să umple farfuriile pentru el și soția lui.

Justine și Seth nu erau singurii vizitatori-surpriză. Olivia îl zări pe Jack strecurându-se înăuntru și stând în fundul sălii, chiar înainte de a urca pe mica scenă ca să-și prezinte discursul. Se opri puțin când dădu cu ochii de el, dar se simți încurajată de zâmbetul lui larg și de faptul că îi făcu cu ochiul. Zâmbind și ea, se lansă în cuvântarea pe care și-o făcuse - despre creativitatea oamenilor în vârstă și despre cât de semnificativă era contribuția pe care o aduceau ei societății.

Mai târziu, Olivia nu-și mai aminti nici o iotă din ce spusese, dar din câte se părea avusese sens, căci atunci când termină, urmară niște aplauze puternice, din inimă. Mary anunță că Bob Beldon, proprietarul Pensiunii Thyme and Tide, avea să țină cuvântarea în februarie, mai făcu câteva anunțuri „gospodărești“, și întrunirea se termină. Spre uimirea Oliviei, o grămadă de oameni se buluciră spre masa de la prezidiu ca să-i mulțumească pentru prezența ei acolo.

Charlotte dădu grăbită ocol mesei și se așeză lângă Olivia, luând-o de braț și spunându-le tuturor celor din jur că Olivia era fiica ei - ca și cum asta ar fi fost vreo mare noutate! Mary anunțase oricum chestia asta mai devreme, dar din câte se părea, pentru maică-sa nu fusese suficient.

Justine și Seth așteptară până ce admiratorii se îndepărtară din jurul ei.

- Ai fost foarte bună, mamă, spuse Justine. Îmi dau seama de ce este bunica atât de mândră de tine.

Ceea ce era un mare compliment, având în vedere că venea de la fiica ei. Pentru o clipă, Olivia fu prea copleșită de emoții ca să spună ceva. Relația pe care o avea cu Justine nu fusese întotdeauna ușoară, deși Dumnezeu știa că ea, una, încercase. Partea cea mai dificilă atunci când copilul tău devenea adult era să înveți să-ți ții gura, descoperise ea.

- Foarte frumos din partea ta și a lui Seth să veniți.

Seth, ginerele ei, era în picioare alături, cu un cap mai înalt decât tot restul lumii din încăpere.

- Te-ai descurcat de minune, Olivia, spuse el dând din cap respectuos.

- Am trecut să te invităm la cină în seara asta, îi spuse Justine. Și gătesc eu.

Era prima invitație de acest fel pe care o primea de la fiica ei și Olivia nu știa ce să creadă despre asta.

- Mulțumesc. Mi-ar face mare plăcere.

După care, fiindcă se gândea - și spera - că invitația aceasta avea de fapt un scop ascuns, întrebă:

- Aveți vreun motiv special?

Seth izbucni în râs.

- Nu-ți face griji, nu o să-ți cerem vreun împrumut sau ceva de genul ăsta.

- Crede-mă, nu îmi fac griji. Sunt doar... curioasă.

Era încântată să o vadă pe fiica ei atât de fericită. Justine părea mai împăcată cu ea însăși decât fusese de ani buni încoace și era cât se poate de clar pentru Olivia că măritișul îi adusese multă mulțumire fetei. Nu știa ce se petrecuse cu Warren Saget, dar din câte se părea dispăruse din viața ei. Ceea ce nu o deranja absolut deloc pe Olivia, ba chiar, dimpotrivă.

- Deci vii?

- Bineînțeles.

În drum spre ușă, Charlotte îi spuse:

- Laura și cu mine o să facem un drum până la magazinul de lână din Silverdale în după-amiaza aceasta.

Charlotte mai avea nevoie de lână exact cum ar fi avut nevoie un deșert de nisip, dar Olivia nu-i spuse asta. Dacă faptul că mergea să cumpere lână de toate felurile și de toate culorile o făcea să se simtă bine pe mama ei, Olivia nu putea decât să fie de acord.

- Te conduc până la mașină, spuse Jack, apărând dintr-odată în spatele ei. Bună, Charlotte.

O sărută pe obraz pe mama Oliviei, apoi își puse brațul pe umerii Oliviei.

- A fost un discurs excelent. Am luat o mulțime de notițe.

- Jack! țipă ea. Doar nu ai de gând să scrii ceva din el în ziar...

- Ba bineînțeles că da.

- Ba nu, spuse Charlotte tăios șocându-i pe amândoi. Eu o s-o fac. Olivia este fiica mea și eu scriu Pagina pentru Seniori. A vorbit la Centrul pentru Seniori, așa că te rog să nu intri pe teritoriul meu. Nu-mi pasă că tu ești redactorul-șef, povestea asta e a mea.

- Bine, bine.

Jack își ridică mâinile prefăcându-se că se predă, cu sclipiri jucăușe în ochi.

Își păstră brațul pe umerii ei în timp ce ieșeau afară.

- Nu a fost chiar atât de rău, nu-i așa?

- Ba da, a fost, îl contrazise imediat Olivia, dar am supraviețuit.

Jack se uită la ceas și se strâmbă.

- Am întârziat la o ședință a Consiliului Orașenesc. Te sun eu, OK?

- Da, te rog.

O sărută și ea simți că era mai mult decât un simplu sărut scurt de rămas-bun. Îi spuse că îi era dor de ea, că îi era dor de întâlnirile lor la cină de marțea. Iar ea îi răspunse că simțea la fel. Nu-ți venea să crezi câte se puteau transmite printr-un simplu sărut.

Se despărțiră, iar Jack fu nevoit să se răsucească pe călcâie și să traverseze strada în grabă spre mașina lui veche. Olivia se întristă să-l vadă plecând. Oftând, se întoarse la tribunal pentru sesiunea de după-amiază.

Până seara, când porni cu mașina spre apartamentul lui Justine și Seth, Olivia începu din nou să se întrebe care fusese motivul pentru această invitație neașteptată. Oare urma un anunț?

Îi deschise fiica ei, cu o expresie atât de radioasă că Olivia abia dacă se putu abține să nu se holbeze de-a dreptul la ea. Mai fusese aici la ei numai o dată, când peste tot erau o mulțime de cadouri primite la nuntă și o grămadă de cutii împrăștiate pretutindeni. Fiica ei se descurcase de minune să integreze lucrurile lui Seth

în casa ei atât de feminină înainte, transformând-o într-un cămin adevărat și pentru el.

Seth scoase o sticlă de șampanie, în timp ce Justine atârna în cuier haina Oliviei.

- Sărbătorim ceva? întrebă Olivia, așezându-se pe un scaun frumos decorat cu tapițerie brodată.

- Avem niște noutăți, spuse Justine, zâmbindu-i cald soțului ei.

Seth puse sticla de vin pe blat și pe urmă se lăsă să cadă pe canapea lângă Justine.

- Când m-am întors de la pescuit ultima dată, Justine și cu mine ne-am hotărât că nu mai vrem să ne petrecem jumătate de an departe unul de celălalt.

- Este foarte, foarte greu pentru amândoi, adăugă Justine.

Asta era noutatea lor? ¶

- Te-ai hotărât să renunți la pescuit? întrebă Olivia.

Seth avea asta în sânge. Familia Gunderson se ocupa de patru sau cinci generații încoace numai cu pescuitul.

- Seth și cu mine vom cumpăra un restaurant, o anunță Justine. The Captain's Galley a fost scos la vânzare acum câteva luni, am făcut o ofertă, și proprietarul a acceptat-o.

Bine, nu era exact anunțul pe care îl aștepta Olivia, dar nu era rău nici asta.

- Excelent!

- Nu ne-am hotărât încă asupra unui nume, spuse Justine. Dar suntem foarte bucuroși.

Aruncă o privire la soțul ei, și el o luă de mână.

Olivia se relaxă.

- Bă bucur mult pentru voi. O să fie mult de muncă, dar știți deja asta.

- Seth face de ani buni economii pentru ceva de genul asta.

Din nou fiica ei se uită mândră la soțul ei.

- Eu o să-mi păstrez slujba deocamdată, dar în cele din urmă mă voi duce să lucrez și eu la restaurant.

- Și păstrați personalul sau vă luați alți angajați?

Olivia întrebă cu gândul la Cecilia Randall, care lucra cu jumătate de normă pe post de chelneriță la The Captain's Galley.

- Nu știm deocamdată pe nimeni din personal, îi spusese Seth. E totul foarte recent. De fapt tocmai am aflat acum o oră că oferta noastră a fost acceptată. Adevărul este că atunci când te-am invitat la cină nu primisem încă vestea de la agenția imobiliară.

- A, da? Vrei să spui că mai sunt și alte vești?

- Mami, spuse Justine, aplecându-se în față și apucându-i mâinile Oliviei.

Fiica ei îi spunea așa numai când se simțea foarte emoționată în legătură cu ceva; iar Olivia nu mai auzise apelativul acesta de ani întregi. Ochii frumoși ai lui Justine se umplură de lacrimi când îi zâmbi Oliviei.

- Seth și cu mine așteptăm un copil.

Olivia scoase un țipăt de fericire și sări în picioare. Se ridicară și Justine, și Seth, iar Olivia îi îmbrățișă pe amândoi laolaltă în timp ce lacrimi de bucurie i se prelinseră pe obraji. Aceasta era vestea pentru care venise aici.

Cliff Harding se lăsase pe spate, rezemat de spătarul scaunului, cu picioarele întinse, uitându-se în gol la televizor. Serialul de comedie îl plictisea, dar nu dădea vina pentru asta nici pe scenariu, nici pe actori. Parcă stătuse ca pe ace întreaga zi.

Era o activitate a dracului de potrivită pentru o seară de vineri. Ceea ce și-ar fi dorit de fapt era să o vadă pe Grace. Intenționat nu mai vorbise cu ea de dinainte de Crăciun. Se săturase să fie mereu el cel care lua legătura cu ea; de data asta se hotărâse că trebuia ca ea să îl caute pe el. Cele zece zile care trecuseră i se păreau mai degrabă cât zece vieți, iar hotărârea începuse să îi slăbească. Îi spusese că avea răbdare, dar adevărul nu era tocmai asta. Putea avea răbdare. Nu îi plăcea, însă, nu îi plăcea absolut deloc.

Poate că ea avea dreptate și trebuia să se gândească să mai iasă și cu altcineva. Problema era că nici o altă femeie nu îl interesa nici pe jumătate cât îl interesa Grace. Îi plăcea absolut totul la ea. Zâmbetul ei, blândețea cu care se purta cu animalele și copiii. Nu avea o frumusețe clasică, dar de frumoasă era frumoasă și încă în toate felurile. Îi plăcea părul ei înspicat și îi plăcea și tunsoarea scurtă, preferând-o celei cu părul lung pe care o avusese în fotografiile de familie. Deși în mod evident îmbătrânise de atunci, anii nu făcuseră altceva decât să adauge profunzime și maturitate personalității ei.

Cliff credea în ideea de loialitate – credință pe care divorțul i-o confirmase – și nu voia să fie cu o femeie care putea da cu piciorul cu ușurință unei căsnicii de treizeci și cinci de ani. Dar acum trecuseră deja nouă luni de când dispăruse Dan și, din câte se părea, alegerea de a pleca îi aparținuse în întregime.

Tot ce auzise el părea să indice faptul că fostul soț al lui Grace avea o relație cu o altă femeie. În după-amiaza pe care Grace o petrecuse la ferma lui, îi povestise puțin despre acele prime săptămâni de după dispariția lui Dan. Când îi vorbise despre cum aflase despre inelul pe care omul îl cumpăraseră de la un magazin de bijuterii, izbucnise în lacrimi. Din câte se părea, Dan cumpăraseră un inel cu cardul lor VISA. Ultimul lui salariu acoperea valoarea cumpărăturii, și justificarea îi fusese trimisă lui Grace de la angajatorul lui.

Ceea ce o rănise teribil pe Grace fusese faptul că în afară de verigheta simplă pe care i-o pusese pe deget în ziua nunții lor, ei Dan nu îi cumpăraseră niciodată un inel. Se părea însă că îi cumpăraseră unul unei alte femei, ceea ce o lovise drept în inimă pe Grace.

Cliff se duse până la birou să ia un roman, cel mai recent roman polițist al unui autor care îi plăcea în mod deosebit. Dar chiar înainte să se înapoieze în sufragerie și să deschidă cartea, știu că nu avea nici un rost. Gândul lui era la Grace, nu la aiurelile dintr-o

comedie televizată și nici măcar la intriga unui roman cu crime.

O văzuse ultima dată în săptămâna Crăciunului. Și din nou, fusese la inițiativa lui. După vizita la ferma lui, ea-i scrisese un bilețel. Trei rânduri. O simplă notiță de mulțumire, și cu toate astea citise biletul de nenumărate ori, în căutarea unui mesaj secret, în căutarea unei vorbe de încurajare.

Așteptă până chiar înainte de Crăciun, apoi trecu pe la Biblioteca din Cedar Cove cu un dar. Nu era nimic leșit din comun sau prea scump. Era un simplu cadou simbolic prin care să-i amintească faptul că se gândea la ea. Văzuse din scrisorica pe care o primise că femeia folosea stiloul. Și el prefera să scrie tot cu stiloul. Așa că alesese unul, marca lui preferată, pusese pe cineva să îl împacheteze frumos la magazin și apoi îl dusese la bibliotecă. Ea îi păruse surprinsă și recunoscătoare, dar și jenată că nu avea nimic pentru el.

Nu își putea permite, înțelese el. Disparația fostului ei soț îi crease în mod evident dificultăți financiare; multă vreme gestionase un buget ce includea două salarii, iar acum rămăsese numai unul. Vorbiseră puțin în ziua aceea la bibliotecă, dar el putuse foarte ușor să citească printre rânduri. Pentru ea era un Crăciun dificil și nu numai fiindcă era primul de după pronunțarea divorțului.

Cliff nutrise în taină speranța că îl va invita la cină de Crăciun, dar ea se dusese să-și petreacă sărbătorile cu fiica ei cea mică. Sperase că poate îl va suna de Revelion, poate chiar să îi sugereze să se întâlnească să bea ceva. Dar nici asta nu se întâmplase.

Acum Cliff începuse să se îndoiască de ceea ce simțea – și să se îndoiască de Grace. Poate că nu avea să-și revină niciodată după dispariția lui Dan. Chiar dacă intrau într-o relație, se temea că ea avea să se uite mereu peste umăr după Dan. Poate că cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut era să o lase baltă și să uite că o cunoscuse vreodată.

Ceea ce ar fi trebuit să îi vină ușor. Nu se sărutaseră niciodată. Sau, bine, o singură dată pe obraz. Se ținuseră de mână de câteva ori, dar acestea fuseseră singurele lor atingeri. Cliff însuși nefiind un sfânt, de fiecare dată când erau împreună tentația de a o lua în brațe să o sărute *de-adevăratelea* creștea din ce în ce mai mult.

Sună telefonul, făcându-l să tresară brusc din reverie. Niciodată nu fusese mare amator de discuții telefonice. Vocea lui răgușită, de obicei foarte puțin binevoitoare, îi îndepărta pe dată pe cei care sunau ca să-și vândă produsele sau să-și facă reclamă, ceea ce considera a fi un mare avantaj.

- Harding, se răsti el.

Nu se auzi nimic la capătul celălalt al firului, iar Cliff dădu să închidă când auzi vag salutul timid al lui Grace. Duse imediat receptorul la loc la ureche.

- Grace?

- Bună, Cliff. Sper că nu te superi că te sun așa, pe neașteptate.

- Bună, Grace.

În glas i se citea încă o vagă nerăbdare.

- Voiam să îți mulțumesc pentru stilou. Îmi place mult cum scrie.

Problema lui era, se gândi Cliff, că își dorea prea tare anumite chestii și din cauza asta scornise strategia aceea de așteptare și își impusese să nu ia legătura cu ea de la Crăciun. Poate că, dacă devenea un pic mai distant, poate că ea avea să-l aprecieze mai mult, să îi caute compania. Din câte se părea, planul lui funcționase - deși cu doar câteva clipe mai înainte era gata să uite de întreaga relație. Se părea că-și calculase de minune strategia.

- Când ai venit pe la bibliotecă, spuneai cam putea ieși la cină într-o seară.

- Așa am spus? întrebă el pe un ton neutru, deși știa bine că era adevărat.

- Da.

Părea destul de sigură pe ea.

- Mă gândeam că aș putea să-ți răspund la invitație - dacă te mai interesează...

Cu siguranță că îl mai interesa și chiar îi venea din ce în ce mai greu să se prefacă că nu.

- Când?

- Nu... nu știu. Când ți-ar conveni ție?

- Stai să-mi verific programul.

Răsfoi cu zgomot paginile cărții ca și cum ar fi umblat printr-o agendă plină de activități.

- Ce zici de mâine-seară? La șapte?

Ea scoase un oftat în mod evident de ușurare.

- Ar fi perfect.

Sâmbătă toată ziua, Cliff stătu ca pe jar. Sâmbătă seară, se bărbieri, își făcu duș și se îmbracă înainte de șase. Era gata de plecare, dar cu traficul de seară, avea să îi ia numai un sfert de oră să ajungă de la fermă acasă la ea. Preferă însă să riște să ajungă mai devreme decât să mai piardă vremea acasă.

Așa că, chiar dacă nu se grăbi deloc, tot ajunse acolo cu o jumătate de oră înainte de întâlnirea fixată, ceea ce se temea că avea să-i transmită ei un mesaj aiurea. În loc de asta, însă, descoperi cu plăcere că și ea era la fel de nerăbdătoare.

- Credeam că mergem în Tacoma, spuse el.

Voia ca Grace să se simtă în largul ei și nu era sigur că se putea, dacă ea își făcea în permanență griji că îi putea vedea cineva împreună.

- La celălalt capăt al podului e un mic local italianesc care îmi place foarte mult.

The Narrows despărțea Peninsula Kitsap de Tacoma, iar podul lega cele două comunități.

- Iubesc mâncarea italienească.

Cliff sunase înainte și rezervase o masă discretă, într-un colț. Pe drum, discuția se dovedi extrem de relaxată, cu intervale de conversație alternând cu momente de tăcere plăcută. Masa dură aproape două ore, căci se bucurară în tihnă mai întâi de cină și de vin, pentru

ca apoi să zăbovească asupra cafelei și a desertului. Cliff nu era prea nerăbdător să plece, dar restaurantul începuse să se umple și nu i se părea frumos să rețină masă toată noaptea.

Întorcându-se spre Cedar Cove, se apropiară de Podul Narrows. Cum traficul devenise și mai puțin aglomerat, Cliff aruncă o privire către Grace și văzu că se rezemase cu capul de spătarul scaunului și închisese ochii.

- Pari atât de liniștită, spuse el.

- Mă simt minunat.

Se opri puțin.

- A fost o seară încântătoare.

Mâncarea fusese excelentă, merlotul, unul dintre cele mai bune pe care le băuse vreodată, dar spera că Grace se referea la compania lui, nu la masă.

- Mă simt... liberă, spuse ea în continuare cu ochii închiși. Îmi închipuisem că, dacă sunt de acord să iau cina cu tine, îmi voi petrece întreaga seară simțindu-mă vinovată.

- Nu ai de ce să te simți vinovată - încă.

- Încă?

Ridică ușor capul și se uită lung la el.

- O să te sărut, Grace, spuse el ferm, nedezlipindu-și ochii de la drum. Și când o voi face, o să simți sărutul acela până în vârfurile picioarelor.

- Aaa...

- O să fie un sărut care o să te dea peste cap complet... și chiar mai mult de-atât.

- Cliff, eu...

- Ai ceva împotriva? Întrebă el cu vocea aceea răgușită, temându-se să nu fie respins.

- Doar un lucru, șopti Grace punându-și mâna pe genunchiul lui.

- Care anume?

- Că nu oprești naibii mașina asta s-o faci odată!

Lui Cliff nu trebui să i se spună de două ori.

Rosie și Zach fuseseră ca șoarecele și pisica în timpul sărbătorilor de Crăciun, și lucrurile nu păruseră deloc

să se îmbunătățească de Anul Nou. Rosie încercă, chiar încercă de-adevăratalea, dar Zach părea să fie din ce în ce mai nerezonabil și mai pretențios.

Se ciondăneau tot timpul, neputând parcă să cadă de acord în legătură cu nimic. În unele zile i se părea aproape evident că întreaga ei căsnicie fusese o greșeală.

Zach nu voia o nevastă, voia o slujnică. Rosie încercase să se ridice la înălțimea așteptărilor lui, dar când reușea în sfârșit să-și programeze toate treburile ca să-și îndeplinească îndatoririle de soție, mereu se întâmpla ceva și totul îi mergea pe dos.

Micul dejun era un bun exemplu în acest sens. Pe de-o parte el o voia legată de aragaz, pe de altă parte, nu interesa pe nimeni ceea ce gătea ea.

Cu puțin înainte de Crăciun, fiind într-o dispoziție conciliantă, făcuse chifteluțe cu piure de cartofi și chiar și sos. Lui Eddie nu-i plăcu deloc carnea tocată, iar Allison se plânse de cartofi. Rosie ar fi putut să se descurce cu nemulțumirile lor, dacă Zach ar fi arătat măcar un grăunte de recunoștință sau de apreciere pentru eforturile ei. În loc de asta, însă, tot ce găsisese el de spus fusese că niște cartofi adevărați nu proveneau din cutii și că maică-sa nu folosea niciodată sos din conservă, cumpărat.

Ei bine, ea nu era mama lui, ceea ce îi și spusese exact cu vorbele acestea. Spre marea ei jignire și durere, Zach murmurase ceva de genul:

- Nici n-ai avea cum să fii. Nici pe departe.

Astăzi, însă, se părea că în sfârșit totul căpăta o explicație. De dimineață Zach își uitase servieta acasă. În drum spre întrunirea pe care o avea cu comitetul bibliotecii parohiale, Rosie i-o adusese la birou.

Văzându-o pe Janice Lamond cu Zach îi deschisese ochii. Nu era de mirare că era nemulțumit de viața lui conjugală. Zach avea o legătură cu femeia aceasta. Poate că nu era chiar vorba de o relație - sau da? -, dar cu siguranță ceva se petrecea între ei.

Rosie se tot gândi la asta în timpul întregii întruniri. În după-amiaza aceea nu se duse să-și onoreze angajamentul pe care îl avea la școală, unde făcea muncă de voluntariat. Toată ziua stătu ca pe jar. Cuprinsă de un val de energie total neobișnuit, făcu ordine în toată casa, dădu peste tot cu aspiratorul și spălă cinci rânduri de rufe la mașină. Avea deja și o tocăniță la cuptor când Zach ajunsese acasă.

Stând lângă ușa de la bucătărie cu o mână în șold, se uită urât la el când bărbatul intră în casă.

- Ce e? întrebă el după ce urcă cele două trepte de la intrare.

- Trebuie să vorbim.

- Despre ce?

Își slăbi nodul de la cravată, cu o expresie încurcată pe figură.

- Vreau să-mi spui care-i treaba cu Janice Lamond.

- Care să fie treaba cu ea? se stropși Zach.

Ca și când nu știa deja. Răsucindu-se pe călcâie, Rosie aruncă o farfurie în mașina de spălat vase.

- Cred că mai bine vorbim despre asta după ce adorm copiii.

Zach se făcu nevăzut câteva minute, după care se întoarse în bucătărie.

- Dacă ai o problemă, vreau să vorbim despre asta acum!

- Foarte bine.

Rosie deschise cu o smucitură sertarul cu argintăria și scoase cuțitele și furculițele pentru masa din seara aceea.

- Am fost la tine la birou în dimineața aceasta, dacă-ți aduci aminte.

- Da.

El își încrucișă picioarele și se sprijini de blatul de la bucătărie.

- Așa, și?

- Am văzut cum te privea asistenta - și cum te uita și tu la ea.

Zach se încruntă.

- Asta-i doar în închipuirea ta.

- Ei, pe dracu'!

Cu cât Rosie se gândea mai mult la asta, cu atât se aprindea mai tare. Toată ziua se întrebase ce anume se petrecea între soțul ei și această femeie. Era atât de supărată, atât de jignită, că aproape nu mai putea să judece.

- Nu se petrece nimic între mine și Janice, spuse Zach după o tăcere afectată.

- Bine. Atunci vreau să scapi de ea.

- Poftim? aproape că urlă Zach.

- Dacă ceea ce îmi spui este adevărat - ceea ce ea, una, se îndoia sincer - atunci nu o să ai nimic împotriva să îți iei o nouă asistentă.

- Pentru că ești tu paranoică în legătură cu existența unei alte femei în viața mea. În nici un caz.

Avea fălcile încleștate și expresia aceea încăpățânată îi apăruse din nou pe figură.

- Ești geloasă...

- Am și eu ochi, Zach. Am văzut felul în care se uita la tine.

- Hai, mai scutește-mă!

Acum avea și pumnii încleștați.

- Nu e de mirare că nimic din ce pot face eu nu te mai mulțumește. Te tot iei de mine de luni întregi. Nu sunt deloc o gospodină cum ar trebui, iar felurile de mâncare pe care le prepar sunt mult sub standardele tale înalte. Așa a început totul, nu?

- Nu mi-am dat niciodată seama ce imaginație bogată ai, spuse el, și deși vorbele lui nu erau deloc jignitoare, intonația îi era cât se poate de edificatoare în acest sens. Ești atât de ridicolă, că îmi provoci chiar milă.

Dădu roată mesei ca și cum i se părea imposibil să stea la un loc.

- Vreau să dispară din biroul tău.

Zach se apucă de spătarul unui scaun cu ambele mâini, atât de strâns că i se albiră încheieturile degetelor.

- Nici prin cap să nu-ți treacă.

Așezându-se în spatele unui scaun și ea, Rosie îi imită postura. Se uită peste masă fix la Zach, cu ochii mijiiți. Văzându-l acum, așa cum arăta cu trăsăturile distorsionate de furie, se întrebă dacă nu cumva era deja implicat într-o altă relație. Niciodată în viața ei nu îi trecuse prin minte că se putea întâmpla așa ceva cu ea și Zach.

- Adică refuzi să o concediezi?

- La dracu', bineînțeles! Mai întâi de toate, chestiunile legate de serviciu nu sunt deloc treaba ta. În al doilea rând, Janice Lamond este o tipă organizată, eficientă și o prezență agreabilă în biroul meu. Nu am de gând să o concediez pentru că e nevastă-mea geloasă. În cel mai bun caz, ar trebui să te pun să iei câteva lecții de la ea în legătură cu felul în care ai putea păstra ordinea și curățenia în casa asta.

Cuvintele lui o lovira ca o ghioagă. ||

- Dacă asta gândești tu..., spuse ea șocată de cât de rece și de lipsită de emoție îi răsună vocea.

- Exact asta gândesc.

- Atunci poate ar fi o idee bună să ne despărțim.

Zach o privi tăios.

- Asta vrei, Rosie? Ar fi bine să fii al dracului de sigură dacă ai de gând s-o iei pe panta asta.

- Nu am de gând să-ți tolerez o aventură.

Voia să fie cât se putea de clară în privința aceasta.

- Înțelege o dată pentru totdeauna că nu am o aventură cu Janice Lamond, și faptul că sugerezi că aş avea este o insultă și pentru Janice, și pentru mine.

- Poate că nu aveți încă o relație fizică, dar una emoțională, da. Crezi că nu-mi dau seama? Chiar crezi sincer că sunt atât de oarbă încât să nu văd ce se petrece chiar sub ochii mei?

- Nu știu nici măcar dacă ești în stare să recunoști evidența.

Rosie își mușca buza.

- Tu ești cel orb. Vreau să fie dată afară.

Zach râse în bătaie de joc.

- După cum am spus, asta nu se va întâmpla.

- Vrei să zici că mai degrabă ai renunța la căsnicia ta, la soția ta, la copiii tăi și la casă ca să-ți păstrezi asistenta? Chiar atât de importantă este pentru tine? Ghici ce îmi spune asta, Zach!

În momentul acela apăru Allison și rămase timidă în cadrul ușii.

- Iarăși vă certați?

- Nu, spuse Rosie îndulcindu-și tonul.

- Ba da, o contrazise Zach, aproape țipând de nervi.

Avea o privire de gheață pe care nu i-o mai văzuse niciodată.

Lui Rosie nu îi păsa; nu avea de gând să dea înapoi. Dimpotrivă, îi venea să-l contrazică din ce în ce mai evident, încercând să creeze și mai multă agitație și scandal decât o făcuse deja.

- Nu vreau să ne certăm în fața copiilor, spuse Rosie apăsător.

- Tu ai început chestia asta, și o s-o terminăm chiar aici și acum.

Bătu cu palma în masă, făcând să zăngănească argintăria.

- Mami? Tati?

Eddie era acum lângă sora lui.

Rosie se întoarse și îi spuse:

- Cina e gata în zece minute. Mergeți să vă spălați pe mâini.

Ambii copii rămaseră țintuiți în loc.

- Faceți ce v-a spus mama, se răsti Zach la ei.

Fără tragere de inimă, copiii ieșiră din bucătărie. Rosie îi auzi vorbind pe măsură ce se îndepărtau. Și deși nu putu să-și dea seama ce anume spuneau, cuvântul *divorț* răsună cât se poate de clar.

- Chiar vrei asta? întrebă Zach.

- Dar tu chiar vrei asta? Să dai cu piciorul familiei tale pentru o asistentă?

El ignoră comentariul.

- Poate că despărțirea nu ar fi o idee chiar atât de rea. Nu vreau să-mi expun copiii la crizele tale de paranoia.

Rosie încercă să-și înghită nodul pe care îl simțea în gât.

- Și dacă îți dorești chestia asta cu atâta ardoare, îți recomand să consulți un avocat, murmură el.

- Chiar o voi face, se răsti ea la el.

Își simțea inima amorțită, și senzația se răspândea. Uitându-se în gol înainte, strânse spătarul scaunului cu atâta putere, că unghiile îi intrară în lemn.

Zach mai rămase acolo încă o clipă, după care se întoarse, își luă servieta și o apucă spre ușa ce dădea în garaj.

- Unde te duci? îl întrebă ea.

El ezită numai o clipă.

- Dacă ne vom despărți, o să am nevoie de un apartament.

Și spunând aceste vorbe, ieși pe ușă.

Rosie rămase unde era, cu respirația întretăiată, abia putând să răsuflă, abia venindu-i să creadă că ajunseseră în situația aceasta.

capitolul 11

Vântul bătea cu putere, și ploaia răpăia pe casă în timp ce Bob și Peggy Beldon se pregăteau de culcare. Lunile de iarnă treceau agale la pensiune. Erau deja trei zile de când le plecase ultimul oaspete. Afacerea aceasta era proiectul pe care-l porniseră după ieșirea la pensie, dar în momentul acesta Bob nu se plângea deloc de numărul mic de clienți. Astfel, el și cu Peggy puteau în sfârșit să răsuflă puțin, să se bucure de casa lor și fiecare de prezența celuilalt.

Vântul făcea ramurile goale ale copacilor să se izbească de geamuri când Bob închise televizorul după ce se uitaseră la știrile de la ora unsprezece. Luminile pâlpăiră.

- Din câte se pare va fi o noapte de pomină, spuse el. Ar fi bine să căutăm niște lanterne ca să le-avem la îndemână.

Peggy dădu din cap, luă cănile de cafea și se duse în bucătărie.

Bob tocmai voia să o ia în sus pe scările din spate când observă niște faruri. O mașină intrase pe aleea din fața pensiunii.

- Nu așteptăm oaspeți, nu?

Deși știa răspunsul la întrebare, o puse totuși, în caz că Peggy făcuse niște rezervări și pe urmă uitase să îi spună.

- Până în weekend, nu.

Peggy băgă cele două căni în mașina de spălat vase.

- Cred că vine cineva.

Soția lui dădu ușor draperia la o parte și se uită lung pe fereastra de deasupra chiuvetei.

- Nu cred că e cineva cunoscut, ce zici?

- Este greu de spus pe ploaia asta, dar nu recunosc mașina.

Bob era deja la jumătatea drumului spre ușă când se auzi soneria. Aprinse lumina pe verandă și descuie ușa. De partea cealaltă se afla un bărbat îmbrăcat cu o haină de ploaie și o pălărie mare, lăsată pe ochi. Într-o mână ținea o valijoară. Avea capul plecat, ascuns de pălărie, ceea ce făcea imposibil să i se vadă fața prea clar.

- Am văzut semnul de pe șosea. Aveți o cameră liberă pentru o noapte? Întrebă el cu o voce joasă, ușor răgușită.

- Da, îi răspunse Bob și îl fixă cu atenție un moment pe străin.

Bărbatul avea cincizeci și ceva de ani, presupuse el, dar îi era greu să fie sigur. Omul rămase ușor adus de spate și după ce intră în casă. Totuși, lui Bob îi părea vag familiar.

Caldă și binevoitoare ca întotdeauna, Peggy îl condu-se pe oaspetele lor în bucătărie unde țineau registrele și formularele de cazare.

Bărbatul aruncă o privire spre hârtia pe care i-o întinse Peggy.

- O să plătesc acum, spuse el, scoțând bani din buzunar.

- Trebuie să completați acest formular de înregistrare, spuse Bob.

Avea o senzație ciudată în ceea ce-l privea pe tipul acesta, deși nu își dădea seama exact ce anume era.

- Numele meu este Bob Beldon, spuse el. Poate o să vi se pară ciudată întrebarea, dar credeți că ne-am mai întâlnit vreodată?

Străinul nu răspunse.

- Dragă, nu-l mai întârzia pe musafirul nostru cu întrebările tale, șopti Peggy.

Iritat, Bob se încruntă ușor. Nu se putea împiedica să nu se gândească de ce străinul alesese o pensiune relativ îndepărtată în locul unuia dintre motelurile aflate mult mai la îndemână, pe marginea autostrăzii.

- Să vă aduc ceva cald de băut? întrebă Peggy.

- Nu, mulțumesc.

Răspunsul îi sună ursuz, aproape nepoliticos.

- Ce vă aduce atât de departe într-o noapte ca asta? insistă Bob. Nu suntem chiar atât de cunoscuți.

- Nu că ar fi atât de important asta acum, spuse Peggy, uitându-se urât la Bob.

El își dădea seama că se enervase din cauza atitudinii lui, dar nici nu putea trece peste faptul că nu se simțea deloc în largul lui în prezența bărbatului.

Străinul îi ignoră întrebarea.

- Dacă ați vrea să-mi arătați camera, v-aș rămâne recunoscător.

- Desigur.

Peggy o luă înaintea de-a lungul holului ce pornea de la ușa bucătăriei.

- Aveți de unde alege. Avem camera Goldfinch și...

- Prima e foarte bună.

Părea nerăbdător să își vadă de treburi, oricare ar fi fost acelea.

- O să vă completez formularul și vi-l dau dimineață. Deschise ușa și-și puse valiza jos, apoi cu spatele la ei spuse:

- Sper că nu vă deranjează dacă mă duc chiar acum la culcare. Am avut o zi foarte lungă.

Bob dădu să-i spună că documentele trebuiau făcute chiar atunci, dar Peggy îi tăie vorba.

- Micul dejun se servește între opt și zece. Somn ușor.

- Mulțumesc.

Închise ușa și auziră cheia răsucindu-se în broască.

Bob așteptă până ce ajunseră sus înainte să spună ceva.

- Nu îmi place mutra lui.

- Nu te prosti, spuse Peggy ducându-se în baie să se demachieze. E doar un client. Nu e nevoie să îți placă. Bănuiesc că va pleca foarte devreme mâine-dimineață și nu vom mai avea niciodată de-a face cu el.

- Poate, mormăi Bob, dar ceva îi dădea senzația îngrijorătoare că nu va fi cazul.

Furtuna continua dezlănțuită, iar Bob rămase la fereastra dormitorului ce dădea înspre apele negre ale golfului. Farul de pe insuliță se vedea la depărtare, avertizând vapoarele de pericolul ce pândea înainte. Îl cuprinse un sentiment straniu. De mai multe ori îi trecuse prin minte întrebarea cum de se putuseră apuca de o astfel de afacere, în care să primească necunoscuți în casa lor. Nu îi plăcea bărbatul din camera de jos, deși nu-și putea da seama exact de ce. Tot ce știa era că instinctul îi spunea că nu era ceva în regulă cu străinul.

Peggy era atât de bună la suflet că nu putuse să vadă dincolo de imaginea unui om prins în vârtoarea furtunii, în căutarea unui adăpost unde să-și odihnească oasele obosite peste noapte. Bob și-ar fi dorit să simtă și el la fel.

- Vii în pat? întrebă soția lui dând la o parte plapuma și băgându-se ușor în așternuturile curate și apretate.

Poate că Peggy avea dreptate. De obicei avea. Bărbatul de jos era doar cineva care se întâmplase să treacă prin zonă. De dimineață avea să plece și nu îl vor mai vedea niciodată. Străinul plătise deja tot ce le datora și, dacă nu avusese chef să completeze formularul, ei bine, avea acest drept.

A doua zi dimineață, pe Bob îl deșteptă soarele. Se trezi brusc, tresărind, surprins să vadă că afară era lumină. Peggy coborâse deja; o auzea cântând melodia de la radio în timp ce pregătea briose cu afine. Erau specialitatea ei, iar afinele proveneau chiar de pe micuțul lor teren cultivat lângă grădina de zarzavaturi a lui Peggy, de care era atât de mândră. Aroma de cafea proaspătă se răspândea în sus pe scări.

Bob își frecă fața cu mâinile, amintindu-și ceva din coșmarul ce îl chinase peste noapte. Nu atât imagini, cât sentimente și impresii ce nu fuseseră deloc plăcute. După ce se suise în pat, căzuse într-un somn ușor, agitat, urmat de un somn mai adânc. Însă deși se strădui din greu, nu reuși să-și amintească nimic din visele pe care le avusese.

În mod normal el se scula înaintea lui Peggy și făcea cafeaua. Simțindu-se vinovat pentru că dormise atât de târziu, se îmbracă în grabă. Îi trecu prin cap să se ducă repede până la geam. Cât se poate de evident, Fordul alb era în continuare parcat dedesubt. Deci oaspetele lor nu se strecurase afară din casă așa cum se așteptase întru câțiva Bob – și aproape chiar sperase – că o va face. Poate că în dimineața asta străinul avea să fie puțin mai prietenos decât fusese cu o noapte în urmă, și Bob putea să descopere ce anume din înfățișarea lui îl făcuse să i se pară atât de familiar.

Peggy zâmbi când dădu cu ochii de el.

- 'Neața, dragule. De mult timp nu ai mai dormit atât de târziu.

- Știu. Nu înțeleg de ce.

Nevastă-sa ezită.

- Iar ai avut un coșmar de-al tău.

- Nu îmi amintesc prea bine...

- Dar te simți bine în dimineața asta?

Fața i se umplu de riduri de îngrijorare când îl studie cu atenție.

- Sunt bine, murmură el. Nu m-am sculat azi-noapte... nu-i așa?

De două ori în decursul anilor, Bob se trezise undeva afară din dormitorul lor. Singura explicație fusese un acces de somnambulism.

- Erai în pat când te-ai trezit, nu-i așa? îl tachină ea.

El dădu din cap simțindu-se brusc ușurat. O îmbrățișă pe soția lui și apoi își turnă o ceașcă de cafea. Își luă „Cartea de căpătâi“ de la Alcoolicii Anonimi, se duse în seră și se așeză în balansoar să citească. Nu mai pusese gura pe alcool de douăzeci de ani, dar în continuare lua fiecare zi în serios, respectând programul pe care și-l impusese de atâta amar de vreme. La un moment dat fusese un bețiv aflat literalmente pe marginea prăpastiei și nu-și îngăduia să treacă nici măcar o zi fără să-și amintească de acest fapt. Douăzeci de minute mai târziu, Peggy scotea briosele din cuptor.

Intrară în rutina de fiecare dimineață și se făcu pe negândite aproape ora zece când soția lui realizează cu voce tare că nu-l văzuseră pe oaspetele lor, deși mașina lui era în continuare acolo. Curiozitatea îl făcu pe Bob să iasă afară ca să arunce o privire pe geamul șoferului. Pe locul din dreapta se afla o hartă, iar o sticlă cu apă pe jumătate goală se găsea în suportul de pahare, dar nu văzu nimic ieșit din comun.

- I-am spus că micul dejun este între opt și zece, nu-i așa? îl întrebă ea pe Bob când acesta reveni înăuntru.

- Poate că pur și simplu doarme. Zicea că a avut o zi foarte grea.

- Dar este trecut de unsprezece, murmură Peggy puțin mai târziu.

- E un tip foarte bizar.

Bob nu voia să renunțe cu nici un chip la părentele
aceasta.

O jumătate de oră mai târziu, Peggy se arată din nou
îngrijorată.

- Poate ar trebui să verificăm dacă se simte bine.

- Lasă-l să doarmă, insistă Bob. Ce știm noi, poate
că este în camera lui și lucrează. Nu avea un laptop la
el, nu?

- Nu-mi amintesc.

În ceea ce-l privea pe Bob, dacă străinul voia intimitate,
avea de gând să i-o ofere.

Nevastă-sa îi aruncă o privire întrebătoare, apoi ridică
din umeri și se aplecă din nou asupra păturii pe care se
apucase să o tricoteze de curând. Bob se duse în atelierul
pe care îl avea în garaj; de când se pensionase se apucase
de tâmplărie și îi făcea multă plăcere să construiască
piese de mobilier. De-a lungul anilor făcuse chiar niște
mobilă foarte frumoasă, dacă i se îngăduia să-și exprime
opinia. De curând terminase un scrin cu sertare și era
mândru de ce-i ieșise.

După ce mai dădu încă un ultim strat de lac, se întoarse
în casă. O privire pe fereastră îi confirmă faptul
că mașina străinului era în continuare parcată unde fusese
și mai devreme.

Bob își făcu un sendviș cu șuncă și își reluă trebă-
liala în garaj. Câteva minute mai târziu, Peggy veni
după el.

- Cred că va trebui să intrăm, spuse soția lui. Am bă-
tut la ușă, dar nu am primit nici un răspuns.

Bob hotărî că Peggy avea dreptate. O urmă în casă și
bătu cu putere în ușa dormitorului.

- Sunteți treaz? strigă el cu putere.

- Nu e nevoie să țipi, șopti Peggy.

Părea agitată, și adevărul era că și Bob începea să se
simtă exact la fel. Deși aveau afacerea aceasta de mai
bine de zece ani, era prima oară când aveau o experiență
- sau un client - de genul acesta.

- Am luat cheia, zise Peggy când nu primiră nici un răspuns.

- OK.

- Să-l sun pe Troy Davis? întrebă ea.

Șeriful le era bun prieten, dar Bob nu voia să-i irosească timpul lui Troy dacă exista șansa unei explicații logice pentru ceea ce se petrecea.

- Încă nu.

- Dar ceva s-a întâmplat cu siguranță.

- Nu te pripi cu concluziile, Peg!

Acum îi părea rău că nu își urmase instinctul și nu îi spusese străinului să-și caute un alt loc unde să înnopteze.

Peggy îi dădu cheia, iar Bob o băgă în broască fără nici o tragere de inimă. Încet, răsuci mânerul și deschise larg ușa. Oaspetele lor dormea în mijlocul patului. Haina îi stărna în dulap și pălăria era pe raftul de deasupra. Avea valiza desfăcută, dar aceasta arăta ca și cum lucrurile i-ar fi fost împachetate de un chirurg. Totul era împăturit la linie și spațiul fusese exploatat la maximum. Valiza arăta ca și cum nu se umblase în ea.

- Poate că este bolnav, spuse Peggy, agățându-se de brațul lui Bob.

Bob se îndoia. Recunoștea mirosul acela și pielea i se făcu de găină când îi reveniră în nări miasele pe care le simțise în junglă în timpul războiului, cu aproape patruzeci de ani în urmă. Duhoarea morții nu era deloc ușor de uitat.

Oricare ar fi fost motivul pentru care străinul se afla în Cedar Cove, acum avea să rămână învăluit în mister.

Bob se apropie de pat și se uită în jos la el. În noaptea dinainte, fața îi fusese umbrită de pălăria care îi fusese trasă bine pe frunte. Acum că Bob îl vedea bine, i se păru mai tânăr. Mai tânăr și complet liniștit.

- E... mort? întrebă Peggy, cu o groază aproape palpabilă.

Deși știa deja răspunsul, Bob se aplecă să atingă gâtul bărbatului în încercarea de a-i găsi pulsul. Nu simțea nimic.

- Cred că este timpul să îl sunăm pe Troy, spuse el.

Cincisprezece minute mai târziu, curtea era plină de mașini speciale. Paramedicii, câțiva agenți de poliție și medicul legist umblau de colo-colo prin casă. Bob răspunse la o mulțime de întrebări, dar nu reuși să le ofere prea multe informații lui Troy sau Joe Mitchell, medicul legist.

- Va trebui făcută o autopsie, spuse Troy.

- O să-l luați de aici curând? întrebă Peggy.

Bob își dădea seama că era serios afectată de toate astea. Și adevărul adevărat era că și el era la fel.

Medicul legist ieși din cameră și își scoase mănușile de plastic.

- Aveți idee ce l-a omorât? întrebă Bob.

- Încă nu, spuse Joe încruntându-se. Pe permisul de conducere scrie că se numește Whitcomb. James Whitcomb, și este din Florida. Vă spune ceva?

- Nu.

Bob putea spune asta cu siguranță, în ciuda faptului că în seara anterioară i se păruse ceva familiar la el.

- Nu l-am văzut în viața mea pe omul acesta.

Joe rămase încruntat.

- A suferit multiple operații estetice.

Bob nu prea știa ce să înțeleagă din asta.

- Aici se întâmplă ceva ciudat, spuse Joe, urmărind trupul ce era scos din cameră pe o targă și apoi de-a lungul holului.

Popularitatea lui Maryellen la salonul Get Nailed scăzuse în mod considerabil după petrecerea de Halloween. Rachel, tehniciana manichiuristă, ieșise cu pretenul abandonat al lui Teri căruia îi plăcea să lucreze cu mașinile. Iar lucrurile merseseră bine o vreme.

Toată luna noiembrie și apoi și decembrie, Rachel fusese plină de laude la adresa lui Larry și la tot ce făcea acesta pentru mașina ei. Mai întâi îi înlocuise frânela slăbite și încă la o mică parte din prețul pe care i l-ar fi cerut un service. Apoi îi reparase luminile de interior. Reușise chiar și să îi rezolve problema de la casetofon. Rachel îi era recunoscătoare și chiar ajunsese să se autoconvingă că era înnebunită după el. Cum să nu se fi îndrăgostit până peste cap de un bărbat care o ajuta să economisească sute de dolari?

Apoi i se strică transmisia. De data asta era vorba de o reparație majoră, dar eroul lui Rachel era încrezător că o putea rezolva. Tot ce avea de făcut ea era să cumpere un nou sistem de transmisie. Din nefericire, Larry își supraapreciase capacitățile. Nu numai că făcuse o treabă de mântuială, dar apoi Rachel trebui și să-și ducă mașina la un service și să plătească reparația încă o dată. Și ca să mai adauge și o jignire la ceea ce făcuse, Larry se prezentase cu o factură pentru munca pe care o prestase și piesele pe care i le schimbase la mașină. E de la sine înțeles că brusc relația luase o întorsătură cât se putea de rea.

Nici experiența lui Jane nu se dovedi mult mai bună. Căutase un bărbat care să se priceapă la bani. Jeannie leșise odată cu un consilier financiar foarte drăguț dar foarte plictisitor pe care i-l prezentă și lui Jane la petrecerea de Halloween. Jane și Geoff se plăcuseră pe dată. Jane insistă că Geoff nu era nici pe departe atât de plictisitor pe cât susținea Jeannie. Dar apoi îi vânduse un pont financiar pe care i-l prezentase ca informație din interior. Cert e că Jane își investise toate economiile în acțiunile respective pentru ca acestea să scadă aproape imediat cu opt procente.

- Ceea ce am învățat eu din toate astea, spuse Rachel, în timp ce își termina treaba dând cu un ultim strat de lac unghiile lui Maryellen, este că, dacă una dintre noi îl lasă pe unul, înseamnă că știe ea ce știe.

- Da, asta fără doar și poate, îi cântă în strună Jani.

- Dar tipul cu care te-ai întâlnit tu? o întrebă Jeanne pe Maryellen.

Aceasta clipi, prefăcându-se că nu a înțeles întrebarea.

- Nu m-am întâlnit cu nimeni.

- Tipul acela pe care l-ai adus și care se ținea de tine de parcă era lipit cu clei, strigă Teri din partea cealaltă a salonului, unde se ocupa de o doamnă mai în vârstă. Eu puseseam ochii pe el din prima, dar nici nu s-a uitat la mine.

- Sunt sigură că pur și simplu vi s-a părut.

Ultima persoană despre care dorea să discute cu prietenele ei era Jon Bowman.

- Nu prea cred, mormăi Teri, în picioare în fața sertarului cu sticlutele de oje.

Ridică una dintre ele și citi numele de pe eticheta de pe fundul ei.

- Ce spuneiți despre nuanța „Mai mult decât o chelneriță”? o întrebă pe clientă.

Din fericire, atenția tuturor se îndepărtă de la Maryellen.

- Ieși cu el? întrebă Rachel hotărâtă, când se aștepta mai puțin. Poate că nu ai observat că tipul e în limbă după tine, dar noi, restul, sigur am făcut-o.

- Nu l-am mai văzut de dinainte de Crăciun, dar dacă îl văd, vrei să-i dau numărul tău?

Era singurul lucru care îi trecu prin cap să spună pentru a o convinge pe Rachel că nu era deloc interesată să se întâlnească cu Jon.

- În nici un caz. Am mai fost cu tipi cărora li se puse pe pata pe altcineva. Și ajungi să te simți complet aiurea, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Colorând ultima unghie, Rachel setă timerul aparatului și coborî lampa deasupra unghiilor perfecte și roșii ale lui Maryellen.

Odată uscate acestea, Maryellen ieși în grabă din salon. Trebuia să se întâlnească cu maică-sa să ia cina la Pancake Palace. Întregul program îi fusese dat peste

ap din cauza unei întâlniri cu proprietarii galeriei care veniseră pe neașteptate pe capul ei. Din fericire, Rachel o putuse primi, refăcându-i programarea, după-amiază târziu.

Temându-se de întrebări, Maryellen își evitase membrii familiei. Kelly, ocupată cum era cu Tyler, îi acceptase fără prea mare bătaie de cap scuzele, dar Grace nici nu voia să audă. Și cum nu avusese de ales, Maryellen fusese de acord să se întâlnească cu ea la Palace, unde mâncarea era din belșug și la prețuri modice.

Grace deja ocupase un separeu când ajunse Maryellen.

Se strecură pe scaunul de vizavi de ea și se întinse după meniu.

- Cum te simți? o întrebă maică-sa imediat.

- Minunat.

Ceea ce era o minciună, dar Maryellen nu voia ca Grace să înceapă cu exagerările în ceea ce o privea. În momentul acela, doar maică-sa știa despre sarcina ei; nu se simțise în stare să divulge secretul nici lui Kelly și nici altei prietene de-ale ei, mai ales cât timp se simțise rău. În fiecare zi a lunii ce trecuse, Maryellen se trezise cu grețuri puternice. Invariabil, puțin mai târziu se apleca deasupra toaletei să vomite. Nu-și amintea să o fi văzut-o pe Kelly cu simptomele acestea când era gravidă. Și, în orice caz, chiar dacă soră-sa suferise de grețuri matinale, Paul era acolo să o iubească și să o încurajeze și să îi dea un prosop să se șteargă.

Maryellen rareori se mai simțise atât de singură de când era.

Grace puse meniul deoparte.

- Deci te simți perfect? Ha! Nu cred o iotă.

- Mamă, începu Maryellen, încercând din răspuțeri să rămână amabilă și împăciuitoare. Te rog, nu! Nu începe!

- Ce să nu încep? întrebă Grace și pe urmă păru gata să se răzgândească. Ba hai să începem din nou, bine?

- Te rog! Te rog, spune-mi ce faci tu. Te rog, mamă, măcar de data asta nu mă mai chinui cu întrebări la care nu vreau să răspund!

Își mușcă buza și se rugă în gând ca maică-sa să asculte.

Grace se uită lung la ea, în mod evident deranjată de cererea fiicei sale.

- Foarte bine, spuse ea încet. Sunt o mulțime de noutăți despre care avem de discutat.

- Cum ar fi? întrebă Maryellen entuziasmată și recunoscătoare.

- E bine, în primul rând, spuse Grace, luându-și paharul de apă cu ambele mâini. Am ieșit să iau cina cu Cliff Harding sâmbăta trecută.

Ei da, acestea erau niște vești pe care Maryellen așteptase să le audă.

- Cliff te-a sunat?

În opinia ei, bărbatul avusese prea multă răbdare. Maică-sa se înroși și se uită în jos la meniu.

- De fapt, eu l-am sunat.

Și spuse asta ca și cum se rușina pentru încălcarea gravă a unui cod de etichetă.

- Mamă, dar asta e super!

- În viața mea nu am mai sunat un bărbat.

Chiar și acum Grace părea nesigură că făcuse ceea ce trebuia.

- Ce te-a convins să o faci?

- Olivia, spuse maică-sa fără să ezite. Și două pahare de vin. Ea m-a convins că lui Cliff îi va pieri interesul pentru mine - și, of, am fost atât de singură și de nefericită în ultima vreme...

Maryellen ridică dintr-o sprânceană.

- Ei bine, cu siguranță vinul te poate face să te simți mai dezinhibată.

Era exact omul care știa asta.

- Olivia și cu mine ne apucaserăm să sărbătorim ceva, continuă maică-sa să-i explice. Seth și Jistine așteaptă un bebeluș. Și știai că au cumpărat un restaurant? Mă bucur atât de tare pentru ei toți!

- Da, am auzit despre The Captain's Galley. Sunt sigură că le va merge bine și...

O chelneriță foarte tânără și cu o figură fâstăcită veni să le ia comanda.

Maryellen așteptă până ce fata se îndepărtă ca să nu mai audă ce vorbeau.

- Nu i-ai spus nimic despre mine, nu-i așa?

- Nu, murmură Grace. Dar am fost tentată.

- Nu trebuie să știe nimeni, mamă.

- Dar de ce...

- Am motivele mele.

- Vreau să vorbesc cu tine despre asta, Maryellen, dar de fiecare dată când încerc tu te închizi în tine sau te cerți cu mine. Sunt mama ta. Crezi că nu îmi dau seama că mă eviți? Vreau să știu de ce.

Ceea ce trebuia să fie evident.

- Îmi doresc să nu-ți fi spus nici ție... Știam că voi regreta că am făcut-o și chiar regret.

- Nu e numai vorba despre sarcină, șopti Grace. Este vorba de ce mi-ai spus la prânz în ziua aceea.

- Mamă, nu începe!

Nodul din gât se făcea din ce în ce mai mare.

- Te rog, nu începe. Nu pot vorbi despre asta.

- Mi-ai spus că ai mai fost însărcinată o dată. Ai spus că acum cincisprezece ani. Adică înainte să te măriți sau...

Maryellen clătină din cap, refuzând să discute despre cea mai dureroasă perioadă din viața ei.

- Deci cum a mers întâlnirea la cină? întrebă ea în schimb.

Maică-sa se uită lung la ea, cu niște ochi plini de tristețe.

- Dar o să-mi povestești vreodată?

Nu, dacă Maryellen putea găsi o cale să evite asta. Întreaga ei viață se schimbase din cauza acelei sarcini. Femeia care era astăzi și care avea să fie pentru toată viața era rezultatul faptului că purtase în pântec copilul lui Clint Jorstad. Poate că altfel nu s-ar fi măritat

niciodată cu el și nu ar fi apucat-o pe o cale despartă care știa acum că avea să se dovedească atât de greșită. Însă oricât de mult ar fi vrut să dea întreaga vină pe fostul ei soț, Maryellen era conștientă și de propriile ei greșeli.

Era ușor să-și găsească scuze, să găsească motive pentru ceea ce făcuse.

Fusese tânără și vulnerabilă și atât de incredibil de naivă.

- O să-mi spui vreodată? întrebă maică-sa.

- Poate.

Sarcina aceasta era o a doua șansă - o ocazie la care nu se așteptase niciodată. De data asta avea să-și urmeze inima.

- I-ai spus lui Kelly?

Maică-sa insista să pună întrebări la care Maryellen nu era dispusă să răspundă.

- Încă nu, dar o s-o fac.

- Când?

- Mamă... o să-i spun lui Kelly când voi fi pregătită să le spun și altora.

Maryellen își iubea sora, dar Kelly pur și simplu nu putea ține un secret. În momentul în care afla noutățile, totul avea să se răspândească în oraș, ca vântul și ca gândul.

- Povestește-mi despre cina cu Cliff, spuse Maryellen încă o dată, nerăbdătoare să afle detalii despre prima întâlnire oficială a mamei sale după divorț.

- Am mâncat la un minunat restaurant italianesc din Tacoma.

- Departe de priviri indiscrete.

Maryellen dădu din cap.

- V-ați gândit foarte bine. Te-a sărutat?

Culoarea caldă ce-i îmbujoră obrajii mamei era un răspuns suficient la întrebarea asta.

- Da.

Își luă furculița de jos și o examinează cu atenție.

- Mamă, te-ai înroșit.

-Singurul bărbat care m-a sărutat în ultimii trei-
zeci și șapte de ani a fost tatăl tău. Asta până sâmbătă,
desigur.

-Și cum a fost?

Maryellen știa că nu se cuvenea să se bucure că o
vedea pe maică-sa atât de fâstăcită. Se luptă cu pornirea
pe care o avea să izbucnească într-un hohot de râs, dar
era cu adevărat încântată de faptul că el, Cliff, plănu-
ise o seară atât de romantică și de reacția inocentă pe
care o avea maică-sa din pricina asta.

-Mi-a plăcut sărutul. Foarte mult.

-Și te mai vezi cu el? întrebă Maryellen imediat.

-Ești la fel de rea ca Olivia.

-Deci te mai vezi? insistă ea.

-Probabil, deși el nu a spus nimic în sensul acesta.

Chelnerița sosi cu două salate Cobb.

-Mai doriți și altceva? întrebă ea și puse pe masă
nota de plată înainte ca ele să aibă măcar vreme să
răspundă.

Maryellen o privi pe fată îndepărtându-se.

-Bănuiesc că nu.

-Mi-e teamă că tu și cu Olivia vă așteptați la prea
mult de la seara asta cu Cliff. Nu e cazul.

Smulse un șervețel din cutia din fața ei.

-Nu a fost decât o ieșire la cină și nu am discutat
nimic despre o a doua.

-Dar ai mai ieși cu el dacă te-ar invita.

-Da... Adică, nu știu... întâlnirile astea mă cam spe-
rie. Se pare că toată lumea crede că e foarte bine să fac
asta, dar dacă e adevărat, de ce dracului am sentimentul
acesta de vinovăție?

-Nu ar trebui să îl ai. Doar ești divorțată.

Grace oftă.

-Și tu, și Olivia m-ați încurajat să mă întâlnesc cu
Cliff, dar nu sunt sigură că ar trebui...

-Și de ce nu?

-Of, draga mea, nu-ți dai seama?

Pe figura mamei se zugrăvise o expresie îngrijorată.

- Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu tatăl tău. A avut un nod în stomac de care nu am reușit să scap de când a dispărut.

Începu să rupă șervețelul în bucățele mici.

- După ce am ieșit la cină cu Cliff, m-am simțit bine. M-am simțit într-un fel... eliberată. Liberă. Dar senzația asta nu a ținut. În noaptea aceea aproape că nu am mai deschis un ochi.

- Mamă, ai divorțat. Ești o femeie liberă.

- Poate că din punct de vedere legal, dar altfel mă simt în continuare măritată. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, am sentimentul că îi aparțin tatălui tău. Și nu știu dacă asta se va schimba înainte să aflu unde este și ce la face să plece așa.

- Mama...

Mâna lui Maryellen o acoperi pe cea a mamei sale.

- Se prea poate să nu aflăm niciodată.

- Îmi dau seama, dar asta nu schimbă cu nimic modul în care mă simt.

Charlotte stătea în camera de așteptare a cabinetului doctorului Fred Stevens, tricotând nervoasă în timp ce minutele se scurgeau cu greu. Venea la dr. Fred de mai bine de douăzeci de ani și avea încredere deplină în el. Fusesse medicul lui Clyde, și soțul ei avusese la fel de multă încredere în el.

- Domnul doctor te poate primi acum, Charlotte, spuse Pamela Johnson stând în cadrul ușii ce ducea spre camerele de consultație.

Charlotte își îndesă lucrul de mână în geantă și o urmă pe asistentă. Când se opriră lângă cântar, Charlotte se descălță iute și se urcă pe el, cu ochii închiși și ținându-și respirația.

Era mult mai bine ca anumite lucruri să rămână necunoscute.

- Ai slăbit două kilograme și ceva, o anunță Pamela.

- Chiar?

Deși avea sens să fie așa, de vreme ce își pierduse complet pofta de mâncare de săptămâni întregi. La început se gândise că era din cauza stresului pe care îl resimțea întotdeauna în preajma sărbătorilor. Apoi Charlotte observase cât de epuizată se simțea la sfârșitul zilei. În ultima vreme i se părea că urcatul scârilor o făcea să răfâie mai tare decât de obicei și mai era și problema că uneori simțea o nevoie de necontrolat de a se duce la toaletă.

Pamela o luă înainte, intrând în prima cameră de consultație. Îi puse câteva întrebări preliminare și îi luă tensiunea lui Charlotte. După ce făcu câteva însemnări în fișă, o puse într-un compartiment aflat pe partea exterioară a ușii.

- Poți să te dezbraci și să îți pui cămașa aceasta, îi dădu asistenta indicații înainte să iasă.

Charlotte examinează cămașa desfăcută complet, dintr-un fel de hârtie moale, creponată, bleu. Era ridicol să creadă că așa ceva ar fi putut să o cuprindă. Avea atât de rar nevoie de o programare în afara controlului anual că nu-și mai amintea de la o vizită la alta dacă respectiva cămașă se închidea în față sau în spate.

- Bună, Lottie, spuse dr. Fred, intrând în încăperea cinci minute mai târziu.

Atât de puțini oameni îi spuneau pe nume lui Charlotte, încât se simți aproape șocată. Normal că dr. Fred folosea acest apelativ de vreme ce așa îi spusese întotdeauna Clyde.

- Bună, dr. Fred.

Medicul se așază pe scăunel citind fișa, în timp ce ea se ridică și mai sus pe masa de examinare cu picioarele goale bălângănindu-i-se în gol. Privind în jos la degetele dezgolite, constată stânjenită că ar fi fost cazul să-și fi împropătat lacul de pe unghii. Oh, Doamne, asta chiar că era o rușine. Încercă să-și acopere un picior cu celălalt.

- Care e problema? întrebă dr. Fred.

Din câte se părea nu îi observase degetele.

Charlotte îi descrie simptomele de care suferea. Oboseala, explică ea, lipsa poftelor de mâncare și de energie și problema aceea chinătoare cu intestinalele. Și pe măsură ce vorbea, se simți din ce în ce mai cuprinsă de îngrijorare.

- Din câte se pare ar fi trebuit să vin deja de-acum câteva săptămâni.

- Așa este, spuse dr. Fred ferm.

- Am fost atât de ocupată și pe urmă a fost și Crăciunul...

Vocea i se stinse. Scuzele îi sunau aiurea, chiar și în propriile-i urechi.

După o examinare de rutină, dr. Fred o puse pe Pamela să ia mai multe eprubete de sânge. Când aceasta termină, se întoarse în camera de consultație. Din fericire, Charlotte era îmbrăcată și pregătită să audă verdictul.

- Ei bine? murmură ea, fără să fie sigură ce să creadă.

Poate că nu era nevoie de altceva decât să i se prescrie niște tablete cu fier și pe urmă putea reveni la viața ei normală.

- Nu voi ști nimic până ce nu primesc rezultatele analizelor de sânge.

- Aveți ceva suspiciuni? întrebă ea, vrând să primească totuși un răspuns pe loc.

- Am ceva idei, dar voi aștepta confirmarea.

- La fel făceați și cu Clyde, spuse ea nerăbdătoare.

- Aș fi complet iresponsabil dacă m-aș lansa în speculații, nu?

- Ei bine... cred că da, trebui ea să recunoască.

Dr. Fred râse ușor.

- Bănuiesc că nu mi-ai adus niște carne dintr-aia de-a ta tocată cu roșii verzi, nu?

- Nu aveți nici o rușine.

- Nu am!

Dădu să se uite în geanta ei cu andreelele și lâna.

Charlotte îl plesni ușor peste mână și scoase un borcan înalt cu capac, plin cu umplutura lui favorită de plăcintă.

- Ești iubita mea.

- Atâta vreme cât vă aduc carne tocată, spuse Charlotte cu un zâmbet.

- Te sun când primesc rezultatele analizelor, îi spuse în timp ce o conducea spre ușă.

Deși nu avea încă nici un rezultat, Charlotte se simți mai bine în următoarele câteva zile. Prea mult timp își neglijase sănătatea și acum că făcuse un pas foarte important înainte ca să afle ce nu era în regulă, avea moralul mult mai ridicat.

Primi un telefon de la cabinetul doctorului Fred la începutul săptămânii următoare; acesta ceruse un nou șir de teste. Pentru unul dintre ele, o colonoscopie, era nevoie de un drum la Spitalul Harrison din Bremerton. Nevrând să o sperie pe Olivia, Charlotte o rugă pe prietena ei Laura să o ducă cu mașina.

- Am făcut și eu o astfel de investigație, îi spuse Laura când veni după ea.

Le luase și pe Bess, și pe Evelyn cu ea ca să o încurajeze.

- O să avem și mai multă grijă de tine, insistă Bess de pe bancheta din spate.

- Mă faceți să mă simt ca o babă, protestă Charlotte - dar nu prea vehement.

De fapt, se simțea mai degrabă ușurată de prezența prietenelor alături de ea.

Evelyn pufni ușor în râs.

- Charlotte, în caz că nu ai observat, chiar *suntem* niște babe. Acum pune-ți centura și nu te mai plânge!

Deși i se administră anestezic, Charlotte rămase trează o parte din procedură. Auzi personalul medical din jurul ei șoptind, chemând un alt medic, arătând spre o anumită parte din ecran. Nu era sigură ce însemnau toate astea și așteptă înfrigurată rezultatul.

Când dr. Fred li se alătură celorlalți medici, își dădu seama după expresia de pe fețele lor că era vorba

de o problemă serioasă. Iar când acesta vorbi în sfârșit, îi fu de ajuns un singur cuvânt să simtă că lumea i se întorsese cu susul în jos.

Prietenele lui Charlotte sporovăiră în drum spre casă, dar ei îi vâjâia capul și aproape că nu auzi nici o vorbă. Laura intră în casă cu ea.

- Vrei să o chem pe Olivia? întrebă.

Charlotte clătină din cap.

- Nu... Nu vreau să o deranjez. E atât de ocupată...

- Trebuie să afle.

- O să-i spun curând, promise Charlotte.

Laura se mai învârti puțin în jurul ei și apoi, ca o prietenă bună ce era, înțelese că Charlotte voia să fie singură. O îmbrățișă pe Charlotte înainte să iasă pe ușă.

Așezată pe scaun, cu Harry în poală, Charlotte își trece în revistă opțiunile. Nu că s-ar fi așteptat să trăiască de-a pururi, dar simțea că mai are încă o grămadă de ani înainte. Când în sfârșit fu pregătită să spună ceva, nu o sună însă pe Olivia, ci pe fiu-său, Will, care locuia în Atlanta.

- Mamă!

Will era în mod evident foarte surprins să primească un telefon de la ea.

- Ce faci?

- Minunat, minți ea. Îmi închipui că te întreb ce m-a apucat să te sun așa la serviciu în mijlocul zilei, de vreme ce tocmai acesta este momentul când fluctuațiile sunt mai intense.

- Da, mi-a trecut prin minte chestia asta, spuse Will.

Cât de tare semăna la vorbă fiul ei, inginerul în fizică nucleară, cu Clyde. Cât era de mândră de el și la fel și de Olivia! Brusc, Charlotte simți că o apucă tremuratul.

- Mamă ce s-a întâmplat?

Will părea să știe întotdeauna când o supăra ceva.

- Am fost săptămâna trecută la dr. Fred.

Urmă o pauză.

- Când am vorbit cu Olivia, mi-a spus că în ultima vreme te-ai simțit cam obosită.

- Da, e adevărat. M-am simțit.

- Suficient de obosită încât să te hotărăști să îi faci o vizită doctorului Fred.

- Exact. Știi cât îi place amestecul de carne tocată cu roșii verzi pe care îl fac eu. În mod normal i-aș fi făcut o plăcintă, dar de data asta i-am dus numai un borcan. Am făcut o mulțime de roșii verzi anul acesta.

- Mamă, nu m-ai sunat ca să-mi vorbești despre plăcintele tale, nu?

- Nu...

- Deci ce a avut de spus dr. Fred?

- Ei bine, nu prea multe. A vrut să-mi fac niște investigații.

Apăsă telefonul cu putere pe ureche.

- Și le-ai făcut?

- Oh, da, a fost foarte insistent în privința aceasta. Analiza cea mai dificilă a fost în dimineața asta. Am fost la Spitalul Harrison.

- Și Olivia a fost cu tine?

- O, nu, nu puteam să o deranjez într-o joi, mai ales la sfârșitul lunii. Știi cât de tare se aglomerează programul ei de la tribunal.

- Cu alte cuvinte, Olivia nu știe nimic despre toate astea, nu-i așa?

- Nu încă.

- Și ai primit rezultatul?

Charlotte simți cum ochii i se umplu de lacrimi și îi păru bine că Harry era în poala ei. Îi făcea bine să îl mângâie și chiar atunci, când temerile amenințau să o copleșească, avea nevoie și mai tare de el.

- Mamă? spuse Will mai tare de data asta. Mai ești pe fir?

- Sunt aici.

- Ce a spus doctorul?

Ea ezită.

- Will, știu că v-ar veni destul de greu ție și Georgiei, dar mă întrebam dacă ați putea veni până la Cedar Cove în viitorul apropiat.

- Mamă, ce ți-a spus dr. Fred?
Charlotte își mușcă și mai tare buza de jos.
- Mi-e teamă că am cancer.

capitolul 12

Zach nu voia separarea aceasta, dar Rosie luase hotărârea fără să-l bage în seamă. Cea care avea să fie curând fosta sa soție nu era absolut deloc rezonabilă. Fusese șocat și suferise când îi înmânase actele de divorț. Pe scurt, ceea ce i se transmitea prin ele era că avea numai douăzeci și patru de ore să plece din casă. Fusese pe te măsură de uluit că ea recursese la consultarea unui avocat și pusese astfel în mișcare tăvălugul. Da, vorbise ră despre asta, dar fusese în miezul unei certe aprinse. Cu siguranță nu se așteptase să-l dea afară din propria lui casă.

De vreme ce ea era atât de hotărâtă să meargă până la capăt cu divorțul, Zach spera că erau măcar în stare să se ocupe de întregul proces într-o manieră civilizată. Nimic din ce spunea sau făcea el nu ar fi reușit să o convingă pe Rosie că nu avea o legătură cu Janice. Și renunțase să îi mai ofere argumente evidente. Dacă soția lui avea atât de puțină încredere în el, era mult mai câștigat fără ea.

Pe de altă parte, însă, îi venise destul de greu să găsească un apartament la o distanță rezonabilă de casă. Din fericire, Janice putuse să-l ajute să caute; altfel nu era sigur ce ar fi făcut. Rosie îi știa programul de lucru mai bine decât oricine altcineva și sperase că își va da seama că date fiind balanțele trimestriale ce trebuiau completate și calculele de sfârșit de an pe care trebuia să le încheie pentru clienți, timpul lui liber era foarte limitat. Însă se înșelase în privința asta. Lui Rosie nu părea să îi pese.

Zach încerca din greu să păstreze o atitudine pozitivă de dragul copiilor săi. Pentru el nu era nimic mai

important decât relația pe care o avea cu Allison și cu Eddie. Avea de gând să rămână în bună măsură parte din viața lor, indiferent care erau condițiile divorțului.

- Chiar trebuie să pleci? întrebă Eddie cu o figură abătută.

Fiul său stătea pe marginea patului în dormitorul matrimonial în timp ce Zach își împacheta hainele din jumătatea lui de dulap.

- Pentru moment așa este cel mai bine.

Zach refuza să-și târască copiii în problemele pe care le avea cu Rosie. Ei nu aveau nici o vină. Rosie era singura de condamnat în istoria aceasta. Se comportase cu el ca o scorpie geloasă de săptămâni bune încoace, deși își închipuia că acesta era numai un simptom al nesigurăței ei - o nesiguranță pe care el, unul, nu făcuse nimic să i-o alimenteze.

- Vreau să vii împreună cu Allison la apartamentul meu, bine?

- Și să rămânem acolo?

Era o întrebare dificilă.

- Mama ta și cu mine trebuie să lămurim chestiunea asta. Acum vreau numai să vedeți unde locuiesc.

- Bine.

Eddie părea că încerca din răspuțeri să nu izbucnească în plâns.

- Pot să vin oricând vreau?

- Desigur! Apartamentul meu este și casa ta.

Eddie se foi pe saltea și se așeză pe palme.

- Tu o mai iubești pe mama?

- Sigur că da.

Zach puse o cămașă de muncă pe teancul ce era deja în mijlocul patului și se așeză lângă fiul lui. Își petrecu brațul pe după umerii lui Eddie și se strădui să găsească vorbele potrivite.

- Uneori doi oameni care se iubesc nu mai pot fi de acord în anumite privințe. Iar atunci când se întâmplă asta, este mai bine să locuiască separat.

Eddie își plecă privirea.

- Și mama a spus același lucru.

Ciudat lucru că puteau fi de acord cu privire la motivele pentru divorț mai mult decât putuseră fi de acord cu privire la orice ținea de căsnicia lor. Nu vorbisera prea mult în ultimele câteva săptămâni. Toată comunicarea se desfășurase prin intermediul avocaților lor, ceea ce era ridicol după părerea lui Zach, de vreme ce continua să locuiască acasă.

- Allison spune că tot divorțul ăsta este doar o făcătură.

Zach observă că *făcătură* era în momentul de față unul dintre cuvintele preferate ale fiicei lui. Nu se deranjă să răspundă.

- O să vorbești cu mama?

Nu dacă putea să nu o facă, se gândi Zach. Măcar nu se mai certau, și pentru asta îi era recunoscător. Dimpotrivă, Rosie își dădea toată silința să fie politicoasă. Era ca și cum ar fi fost doi străini. Nevastă-sa, însă, avea o mulțime de lucruri să îi spună avocatei ei. Păcatele lui erau enumerate și analizate în hârtii oficiale care aveau mai multe pagini fiecare. Știind că se va înfuria la culme dacă trecea de titlu, Zach lăsă toate documentele în grija avocatului lui. Îl cunoștea de ani buni pe Otto Benson și lucrase deseori cu el, așa că era încredințat că Otto îl va reprezenta în mod just.

- Ești gata să mă ajuți să încarc totul în mașină? îl întrebă pe fiu-său.

- Bine.

Eddie nu părea prea entuziasmat. Se lăsă să alunece de pe marginea patului și o porni în urma lui Zach cu un braț de haine. Zach aranjă cămășile apretate pe bancheta din spate a mașinii și luă și teancul pe care îl adusesese Eddie.

- Vrei să îmi vezi apartamentul? o întrebă pe Allison când se întoarse în bucătărie.

Fiica ei își scoase căștile din urechi și închise CD playerul portabil. Se holbă la el o clipă ca și cum nu ar fi auzit. În cele din urmă, murmură:

- Chiar pleci, tati?

- Mi-e teamă că trebuie, draga mea.

- Dar ai jurat să o iubești pe mami toată viața.

- Știu și îmi este greu să fac asta, dar vezi și tu foarte bine că eu și cu mama ta nu facem altceva decât să ne certăm. Ceea ce nu e bine. O să trecem prin divorțul acesta pentru voi, copii, să vă ferim de...

- O faceți pentru mine și Eddie? Nu cred, tati. Mie mi se pare că tu și cu mama o faceți numai pentru voi înșivă. Din întâmplare eu și cu Eddie suntem prinși la mijloc și nu îmi place deloc chestia asta. Ba chiar o detest, o detest!

Striga deja până să ajungă la capătul frazei. Și înainte ca Zach să poată răspunde ceva, Allison își strecură căștile înapoi pe urechi, blocând orice altceva ar mai fi avut să-i spună.

Zach văzu lacrimile din ochii fiicei lui și i se rupse sufletul. Ar fi vrut să îi spună că problemele dintre el și Rosie nu aveau deloc de-a face nici cu ea, nici cu Eddie. Nu era în nici un caz vina lor.

Poate că el și Rosie pur și simplu se schimbaseră și nu se mai potriveau. Asta citise într-un articol pe care îl dăduse Janice despre motivele obișnuite de destrămare a unei căsnicii. Îl văzuse într-o revistă pentru femei și îi făcuse o copie. Poate că el și cu Rosie nu mai aveau de fapt nimic în comun, în afară de casă și copii, așa cum sugera articolul. Poate că din cauza faptului că el câștiga bani mulți și nu aveau nici o grijă financiară își pierduseră sentimentul că erau *parteneri*, că puteau face față lumii din jur doar împreună, că își puteau împlini visuri împreună. În ultima vreme, căsnicia lor fusese plină de amărăciune și resentimente. Nu făceau altceva decât să se necăjească unul pe celălalt și nu se mai putea trăi așa și cu siguranță cu atât mai puțin când era vorba despre niște copii care aveau nevoie de un mediu sănătos în care să crească.

Dând încă o dată roată casei, pentru ultima oară, Zach își adună lucrurile esențiale ce mai rămăseseră.

Din motive de înțeles, Rosie lipsise de acasă cea mai mare parte a zilei. Ceea ce nu era nici o surpriză, dar fiind că oricum își petrecea cea mai mare parte a fiecărui weekend cu alții, nu cu familia ei. Nu se enervă nici când văzu farfuriile de la micul dejun lăsate în chiuvetă, nespălate. Era o chestie obișnuită. Avea și el o listă cu păcate de care se făcea vinovată soția sa, dar în afară de cazul în care nu i-ar fi permis atitudinea ei, prefera să se ridice deasupra acestor mizerii și să nu târască defectele ei într-o sală de tribunal.

- Tu vii să îmi vezi noul apartament? îl întrebă pe Eddie, dornic să vadă puțin entuziasm.

- Cred că da.

- O să ai camera ta acolo, știi?

Al doilea dormitor era necesar dacă intenționa să li ia pe copii la el, iar Zach așa voia. Nu își putea permite încă să cumpere și paturile, dar avea să facă rost de ele cât de curând.

- Nu vreau să dorm în aceeași cameră cu Allison, se plânse Eddie.

- Poți dormi în camera mea dacă vrei.

- Pot?

- Absolut.

Asta păru să îl liniștească pe Eddie pe moment.

Înainte să plece, Zach o mai întrebă încă o dată pe Allison dacă voia să îi vadă noua locuință, dar ea rămase cu căștile pe urechi și muzica dată la maximum în ele, prefăcându-se că nu îl aude. Era furioasă, iar Zach înțelegea ce simte fata. În cele din urmă avea să se lămurească singură și apoi puteau să discute despre toate astea. Allison fusese întotdeauna mai apropiată de el decât de mama ei.

Apartamentul cu două camere se găsea la mai puțin de cinci kilometri de casa din Pelican Court. Nu era la fel de mare, dar pe de altă parte, nu își prea permitea să întrețină două case. Voise un apartament cu patru camere, dar nu reușise să găsească unul care să se încadreze în bugetul lui limitat. Alesese acest complex pentru

ca fiul și fiica lui să poată merge la aceeași școală. Otto se ocupa de organizarea unui plan de creștere a copiilor împreună cu avocatul lui Rosie.

Odată ajuns la apartament, Zach deschise ușa pofindu-l pe fiul său înăuntru.

Eddie intră în sufragerie și privi în jur, încruntându-se.

- Unde e televizorul?

- O să-l iau pe cel din dormitorul mare.

Rosie și cu el erau încă în plin proces de împărțire a bunurilor, dar cea mai mare parte a mobilei nu fusese mutată încă. Până acum, Rosie nu îi făcuse nici o greutate în ceea ce însemna împărțirea bunurilor comune din gospodărie, iar Zach era incredințat că avea să continue tot așa. Dat fiind că el era cel care plătise pentru tot ce se găsea în casă, era corect și firesc să își ia ce avea nevoie pentru noua lui locuință.

Din câte se părea, lui Rosie nu îi trecuse încă prin minte că trebuia să-și găsească o slujbă. Zach avea venituri respectabile, dar nu își permitea să plătească toate cheltuielile de întreținere pentru două case. Pentru prima oară de la nașterea copiilor, Rosie avea să fie silită să lucreze în afara casei.

- Ia uită-te la dormitor, spuse Zach cărând unorman de haine în camera mai mare dintre cele două.

Încăperea proaspăt mochetată era austeră și părea goală-goluță, fără pat, dar toate acestea aveau să se rezolve curând. Curând, își spuse Zach, avea să se simtă aici ca acasă, la fel cum se simțise în locuința familiei sale.

- Bună.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, urmată de o voce pe care Zach o recunoscuse imediat.

- Janice.

Zach nu se așteptase la o vizită din partea asistentei sale, și cu atât mai puțin în weekend.

- Bună, spuse el.

Timidă, ea intră în apartament cu un băiat de aproximativ aceeași vârstă cu Eddie.

- El este fiul meu, Chris, spuse ea cu brațul petrecut peste umerii lui.

- El este Eddie.

- Salut, spuse Eddie cu o voce nesigură.

- M-am gândit să trec puțin pe aici să te întreb dacă ai nevoie de ceva, spuse Janice. Știu de câtă muncă e nevoie la o mutare și voiam să văd dacă pot să te ajut în vreun fel.

Întotdeauna fusese plină de solitudine, iar Zach îl aprecia eforturile mai mult decât oricând. Adusese o pungă pe care o puse pe blatul din bucătărie.

- Eddie, ce zici, îi arăți lui Chris apartamentul? sugerează Zach.

Aproape instantaneu cei doi băieți se făcură nevăzuți în dormitorul din spate.

- Ți-am adus un cadou de casă nouă, spuse Janice și se apucă să despacheteze un filtru și un pachet de cafea.

- Nu era nevoie.

Zach rămase de cealaltă parte a bucătăriei, puțin cam jenat de generozitatea ei.

- Știu... Poți să-mi spui să mă car dacă vrei, dar știam că te muți astăzi. Și știu din proprie experiență cât de dificil e totul și sper ca perioada aceasta să treacă ușor pentru tine și soția ta.

- Mulțumesc.

Zach prefera să-și țină afacerile legate de serviciu separat de viața personală, dar fără ajutorul lui Janice în situația aceasta de criză recentă, nu știa ce s-ar fi făcut.

O oră mai târziu când îl aduse pe Eddie înapoi acasă, primul lucru pe care îl observă fu mașina lui Rosie parcată pe aleea din față. Eddie se luminează la față când o văzu. Deschise portiera dintr-o mișcare și se grăbi spre intrare. Zach îl urmă cu mult mai puțin entuziasm. Sperase să aibă timp să-și mute toate lucrurile personale înainte de întoarcerea lui Rosie. Mai erau cărți și CD-uri, și...

- Bună, spuse Rosie, cu o figură tensionată, dar nu dușmănoasă. Văd că ți-ai făcut bagajele.

Zach dădu din cap.

- Mi-am făcut un nou prieten, spuse Eddie, îmbrățișând-o pe maică-sa cu brațele în jurul taliei.

- Foarte frumos. Acum o să ai prieteni și aici, și acasă la tatăl tău.

- Dar Chris nu locuiește în blocul ăla. Mama lui este asistenta lui tati și au venit să îi aducă un cadou de casă nouă.

Desigur, ochii soției lui se îngustară ca niște lame tăioase.

- Sigur că da, murmură ea printre dinți și ieși ca o vijelie din bucătărie.

Zach își lăsă umerii în jos dezamăgit. Cu siguranță Rosie avea să încerce să se folosească de acest fapt la tribunal. Gestul inocent de prietenie și sprijin avea să se transforme într-o „dovadă“.

Cliff Harding se simțea foarte entuziasmat în legătură cu această după-amiază de sâmbătă pe care avea s-o petreacă împreună cu Grace. Trecuseră trei săptămâni de la cina pe care o luaseră împreună și vorbiseră de câteva ori la telefon. Își dădea seama că Grace mai avea încă niște rezerve în ceea ce privește relația lor.

Ceva se petrecuse în ultimele trei săptămâni. Nu era sigur ce anume, dar atunci când vorbiseră, femeia i se păruse tulburată și deloc în largul ei. Când o întrebase despre asta, găsisese repede un pretext și încheiase politicos convorbirea.

În condiții normale, ar fi întrebat-o pe Charlotte, care era cea mai bună sursă a lui în ceea ce o privea pe Grace, dar prietena lui se confrunța deja cu destule chestii. Curând avea să sufere o operație, urmată de chimioterapie, o încercare extrem de grea pentru oricine, și fizic, și psihic. Își văzuse propriul tată răvășit, stingându-se încet, din pricina cancerului la plămâni. Desigur,

pe vremea aceea, nu existau tratamente eficiente pentru cancer așa cum existau acum. Și totuși...

Așa că nu, nu putea să o întrebe pe Charlotte ce se petrecea cu Grace. Avea destule griji pe cap.

Dar Cliff era convins că avea de-a face cu Dan. Vola răspunsuri în legătură cu ce se întâmplase cu fostul ei soț și nu pricepuse încă faptul că pacea pe care o căuta trebuia să vină din interior.

Cu toate acestea, se simți încurajat de invitația ei la masă. Poate că acum avea să înțeleagă ce o făcuse să dea înapoi după un început atât de promițător.

Era o zi urâtă, cu vânt puternic, în primul weekend din februarie, când veni în oraș. Cerul era plumburiu și amenințând cu ploaia iminentă.

Buttercup îi anunță sosirea cu un lătrat ascuțit și pe urmă venind în goană spre veranda unde se aștepta Cliff. Retrieverul dădea din coadă și, după ce Cliff sună la soneria din față, se aplecă să mângâie blana mătășoasă a cățelușei. Măcar reușise ca pe ea să o câștige.

- Bună, Cliff, spuse Grace pe un ton destul de rece și rezervat.

Descuie ușa de plasă să îl lase să intre.

- Ce zi tipică de februarie, nu?

El încuviință, gândindu-se că femeia arăta minunat în puloverul acela pe gât roșu și cu blugii strâmți. Aroma îmbietoare de chili care fierbea încet într-o tigaie cu capac pe aragaz pluti înspre el, apoi o trase în piept cu nesăț.

- Miroase bine.

- Am făcut chili.

Ochii ei refuzară să se uite spre el.

- Vrei să iei loc?

Făcu un gest înspre sufragerie.

- Sigur.

Așteptă până ce se așeză el, apoi se așeză și ea de partea cealaltă a mesei.

- M-am purtat cam urât în ultima vreme și m-am gândit să-ți explic ce se petrece.

- Te rog!

Așteptă răbdător, lăsându-se pe spate pe spătarul confortabil al scaunului. Observă că ea nu prea știa ce să facă cu mâinile. Mai întâi le strânse ca și cum s-ar fi rugat, apoi și le strecură între genunchii strânși. Buttercup se tolăni la picioarele lui Grace.

Grace avea o expresie vinovată.

- Am făcut-o de multe ori?

El ridică doar din umeri, zâmbind ușor.

- Să nu crezi că vreau să mă port urât, doar că de fiecare dată când sunt convinsă că e în regulă să mă întâlnesc cu tine, se întâmplă ceva și mă face să am îndoieli.

Rămase cu ochii țintă la mâinile ei.

- De data asta ce s-a întâmplat?

Grace o mângâie cu blândețe pe cap pe Buttercup.

- Îți aduci aminte când ai venit în sâmbăta aceea, toamna trecută și mi-ai reparat ușa de la garaj și ai curățat canalizarea? Ți-am fost recunoscătoare, atât de recunoscătoare că nici nu știam cum să mă exprim. Pentru prima oară de la plecarea lui Dan, simțisem că puteam să merg mai departe - că puteam să renunț la căsnicia mea.

Cliff se simțise și el încurajat în ziua aceea. Sperase că avea să fie prima dintr-un șir lung de astfel de vizite...

- Pe urmă, foarte curând - de Ziua Recunoștinței - am primit vești de la Dan.

Acum Cliff era cât se poate de confuz. Din câte știa el, Dan dispăruse în aprilie trecut. Nimeni, nici Grace, nici vreuna dintre fiicele ei și, din câte se părea, nici un alt prieten ori membru al familiei nu auzise nimic despre el de atunci. Aparent fusese văzut o dată în mai, dar asta era tot.

- Ai vorbit cu Dan? întrebă el.

- Nu, îi explică ea. Dar a sunat aici, acasă. Nu a spus nimic. Pur și simplu... m-a făcut să-mi dau seama că el era.

- Păi de unde poți fi sigură că era el?

- Nu pot s-o dovedesc, spuse ea și-și îndreptă spatele împreunându-și din nou mâinile. Este pur și simplu

intuiția mea. În dimineața Zilei Recunoștinței, foarte devreme, a sunat telefonul și, când am răspuns, persoana de la capătul celălalt nu a spus nimic. Era Dan - știu că era el.

Era destul de aiurea că, din cauza circumstanțelor, Cliff trebuia să facă față unui fost-soț aparent dispărut ca prin farmec; acum se confrunta și cu fantoma lui.

- Pe urmă, după ce am ieșit împreună la cină, atunci în Tacoma, mi-a părut foarte bine că mă întâlnesc cu tine. Credeam sincer că putem avea o relație.

- Și eu la fel, spuse Cliff stăruitor. Ne potrivim.

- Am crezut că... oh, Cliff, seara aceea a fost magică. Mi-a plăcut absolut totul.

- Și sărutările?

Egoul lui avea nevoie să o audă recunoscând că se bucurase de sărutările lui la fel de mult ca și el.

- Sărutările mai mult decât orice, șopti ea.

Reacția lui Cliff fusese la fel. O adusese acasă în culmea extazului și, plin de speranță, așteptase cu ardoare să o vadă din nou. Și apoi urmaseră tăcerea și o mulțime de scuze de doi bani. Nu mai știuse ce să creadă.

- Acum ceva mai bine de două săptămâni, s-a mai întâmplat ceva. Povestea asta cu Dan se pare că tot nu vrea să-mi dea pace.

- Te-a sunat iar?

- Nu - de data aceasta am primit un telefon de la Joe Mitchell. E medic legist. De curând un om a murit în timp ce se afla cazat la pensiunea Thyme and Tide.

Cliff își aminti că citise despre asta în ziarul local *Cedar Cove Chronicle*. Era o istorie ciudată, ce nu prea avea sens. Din câte se părea, bărbatul nu fusese încă identificat.

- Avea acte false, nu-i așa?

- Ba da. Joe spunea că bărbatul făcuse și o mulțime de operații estetice.

- Adică își modificase înfățișarea?

Grace încuviință din cap.

- Joe a observat că era cam de aceeași vârstă cu Dan și avea cam aceeași statură. Așa că și-a urmat intuiția și m-a sunat pe mine.

Imediat în capul lui se făcu lumină.

- Medicul legist s-a gândit că e posibil să fie Dan?

Ea închise ușor ochii, și Cliff înțelese cât de traumatizată și de supărată fusese fără îndoială când primise un astfel de telefon.

- Joe se gândea că poate voi reuși să îl identific.

Se cutremură vizibil.

- Drumul la morgă a fost absolut oribil. Oribil...

Cliff se trase spre marginea șezutului scaunului.

- Dar nu era Dan, nu-i așa?

Grace lăsă ochii în jos și clătină din cap.

- Nu.

Înghiți în sec cu greutate.

- Dumnezeu să mă ierte, mi-aș fi dorit să fie - nu pentru că i-aș vrea moartea, dar am nevoie de răspunsuri. Am nevoie să știu de ce a plecat și dacă intenționează să se mai întoarcă vreodată.

Își strângea degetele cu atâta putere că i se albiseră încheieturile, ceea ce îi îngreuna și mai tare lui Cliff hotărârea de a rămâne pe loc. Dorința de a o lua în brațe se făcea din ce în ce mai puternică cu fiecare minut care trecea.

- Mai întâi telefoanele de Ziua Recunoștinței și pe urmă asta. E aproape ca și când...

- Telefoanele? repetă Cliff. Adică au fost mai multe?

- De fapt, cred că au fost trei, și de fiecare dată când am răspuns, nu am auzit decât zgomotul de fond, de pe fir. Am avut cea mai stranie senzație, și am știut că era Dan. *Nu avea cum să nu fie el.* Cine altcineva ar mai fi sunat nu o dată, ci de trei ori, fără să spună absolut nimic?

- Stai puțin!

Cliff ridică mâna, gândurile învălmășindu-i-se nebuște în cap.

- Cine altcineva? întrebă și el pe același ton ca al ei.
Ce zici de mine?

- Poftim?

Cliff își drese glasul.

- Eu eram.

- Tu ai sunat - fără să vorbești?

Ridicase vocea indignată.

- Mai știi viscolul despre care ți-am povestit? Am încercat să te sun toată ziua și am reușit să prind legătura de trei ori. Dar primele două ori nu se auzea nimic. A treia oară nu a mai răspuns nimeni și nu am lăsat mesaj.

- Tu erai?

Grace își apăsă mâinile pe gură.

- Dar eu am crezut... m-am gândit că era Dan.

Ochii i se umplură de lacrimi, și lui Cliff nu-i mai păsa ce avea să gândească ea, trebuia să o ia în brațe. Se duse pe canapea lângă Grace și o cuprinse cu brațele.

- Iartă-mă! Ți-aș fi spus mai demult, dar chiar nu am știut.

- Am avut senzația că Dan vrea să ia legătura cu mine - ca și cum îmi spunea cât de rău îi părea. Acum un an avusesem sărbători minunate de Ziua Recunoștinței și anul acesta... anul acesta am fost numai eu cu Maryellen și...

Cliff o trase și mai aproape de el și își lăsă ușor bărbia pe creștetul ei. Ea îi simți îmbrățișarea moale și caldă. Și, mai mult decât atât, simți că îmbrățișarea lui i se potrivește de minune. Savură aceste momente, se bucură de ele din tot sufletul. El tânjea să își aplece fața spre ea, să ajungă cu gura la gura ei, dar nu voia ca Grace să se supere sau să se întristeze din cauza lui. Când aveau să se sărute din nou, voia să fie un sărut în care să se descopere. Un sărut provocat de pasiunea unuia față de celălalt. De afecțiunea unuia pentru celălalt.

Ușa de la intrare se deschise brusc, ceea ce îi șocă pe amândoi. Grace se trase la o parte imediat cu respirația întretăiată.

- Kelly...

Fiica ei mai mică era în cameră acum, cu Tyler într-un port-bebe, aruncând fulgere din ochii-i mari și furioși.

- Ce caută *ăsta* aici?

- Kelly, acesta este Cliff Harding, bărbatul cu care ți-am spus că mă întâlnesc, spuse Grace, revenindu-și imediat.

Se ridică de pe canapea și se ghemui să-și privească nepotul. Micuțul Tyler dormea dus.

- Mama ta m-a invitat să iau prânzul cu ea, adăugă Cliff, vrând să se facă cât se poate de bine înțeles că vizita nu fusese inițiativa lui.

Kelly rămase tensionată pe loc, privindu-i crunt pe amândoi.

- Te rog, draga mea, stai jos!

Deși fiica ei era în mod evident furioasă, Grace rămase politicoasă și îndatoritoare.

Kelly îi urmă sugestia, dar fără nici o tragere de inimă.

- De ce nu mi-ai spus despre Maryellen?

Grace oftă și privi într-o parte.

- Nu a fost decizia mea să nu îți spun. Așa mi-a spus Maryellen.

- Propria mea soră este însărcinată și eu nu știu nimic, absolut nimic?

Nici Cliff nu avusese habar despre asta, dar nu i se păru momentul potrivit să o spună.

- Părerea mea este că ar trebui să vorbești cu Maryellen, spuse Grace. Ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac ar fi să mă bag între voi două. Trebuie să recunosc că nu am fost de acord cu Maryellen, dar a fost hotărârea ei.

- Da, dar ție ți-a spus.

Amărăciunea lui Kelly era evidentă.

- Nu a avut încredere în mine? M-a lăsat să îmi dau seama singură, ca și cum... ca și cum eu nu aş conta?

- Îmi pare rău, dar a fost alegerea surorii tale, repetă Grace.

- Câți alți oameni mai știau? Eu sunt singura care nu știe?

- Eu am ghicit că e însărcinată, recunosc Grace. Nu mi-a spus din proprie voință.

Cliff își dădea seama că Grace și fiica ei aveau nevoie să vorbească, iar prezența lui acolo nu le înlesnea deloc discuția.

- Ar trebui să ies puțin, nu? spuse el ridicându-se în picioare.

Grace se întinse să îl ia de mână și se uită în sus spre el cu ochii rugători.

- O să te întorci?

- Dacă vrei.

- Lasă-ne o oră, spuse ea.

Cliff dădu din cap și după ce îi spuse la revedere lui Kelly, porni spre ușa din față. Nici nu ajunsese la jumătatea drumului, când o auzi pe Kelly potopind-o pe maică-sa cu reproșuri.

- Cum ai putut să te întâlnești cu cineva? țipă fiica ei. Nici nu știm ce s-a întâmplat cu tata și deja ți-ai făcut un prieten. Nu-mi vine să cred că ai putut face așa ceva. Mai întâi Maryellen își ascunde sarcina de mine și pe urmă află că mama are și ea câteva secrete. Ce s-a întâmplat cu familia noastră? Nimic nu a mai fost cum trebuie de când a plecat tati. Absolut nimic.

Ultimele cuvinte fură rostite pe un ton ascuțit ca și când Kelly ar fi izbucnit în lacrimi.

Duminică după-amiază, Olivia se afla în terminalul principal din Aeroportul Sea-Tac, așteptând sosirea fratelui ei. Aruncă un ochi la ceas; avionul lui Will trebuia să aterizeze la ora trei și avea destul timp. După mai multe discuții la telefon, se hotărâse să vină și el încoace,

să fie aici la operația mamei care urma să aibă loc a doua zi, dimineață devreme.

Olivia se împăca bine cu fratele ei mai mare. Ținuseră legătura și vorbiseră în multe rânduri de-a lungul anilor și fusese aproape de ea, să o asculte, în acea vară îngrozitoare din 1986. Will fusese la fel de șocat ca și Olivia când Stan se recăsătorise atât de repede după divorț. În ultima vreme, însă, se părea că din pricina carierelor care îi țineau ocupați, fratele și sora vorbeau mai rar. Începuseră să-și scrie e-mailuri, dar de obicei în ele nu făceau altceva decât să-și trimită glume, articole noi și statistici și în general foarte puține lucruri personale.

Cancerul lui Charlotte o zguduise din temelii pe Olivia. Maică-sa fusese întotdeauna sănătoasă, puternică, plină de energie. În ultimele luni observase și ea cum puterile lui Charlotte se împutinau parcă de la o zi la alta, dar fusese atât de prinsă cu problemele ei personale că nu înțelesese gravitatea lucrurilor ce se petreceau. Pusese fragilitatea mamei din perioada aceasta pe seama bătrâneții.

Exact la momentul așteptat, Will trecu de zona de securitate a aeroportului. Se opri puțin să se uite în jur. Când dădu cu privirea de ea, ochii i se luminară și se repezi să o îmbrățișeze din toate puterile.

- Ești frumoasă, la fel ca întotdeauna, spuse el.

- Și tu mereu ai fost un mare mincinos.

Deja se simțea mai bine știind că Will va fi aici luni.

- Ce face Georgia?

Fratele ei era căsătorit de mai bine de treizeci de ani. Georgia era o femeie de carieră - era directoarea unei firme de publicitate - și nu își dorise să aibă copii. Will fusese de acord, chiar dacă cu inima îndoită, dar Olivia se întreba dacă îi părea rău pentru alegerea asta. Oricum, și dacă era așa, ei, una, nu îi spusese nicio dată nimic.

- Ca și mine, soția mea este foarte ocupată.

Cuvintele alese parcă cu multă grijă, ca și tonul detașat pe care fuseseră rostite o descumpăniră pe Olivia. De fapt, bănuia mai de mult că existau niște probleme acolo, dar nu acesta era momentul să întrebe despre asta. Simțea că Will avea o problemă, sau, oricum, că exista o problemă în căsnicia lui.

După ce luară bagajele lui Will și plătiră parcare, ieșiră din aeroport și porniră spre autostrada care ducea la Cedar Cove.

- Ia te uită, comentă Will în timp ce ea întorcea mașina ca să iasă din parcare aeroportului. De unde ai brățara aia?

Olivia ezitase înainte să poarte brățara fină cu diamante mărunte pe care i-o dăduse Jack, temându-se că ar putea da naștere la întrebări.

- Am primit-o de ziua mea de la Jack Griffin.

- Tipul de la ziar? Mi-a spus mama că te întâlnești cu el.

Se uită fix la ea.

- De la tine, însă, nu am auzit aproape nimic despre acest subiect.

Olivia nu-și lămurise pe deplin sentimentele față de Jack și nu era sigură ce să spună despre relația dintre ei.

- Adevărul e că îmi place.

Simți cum ochii fratelui ei o studiau și se uită scurt la el ca să-i întâlnească privirea.

- Dacă ar fi să ne luăm după brățara aceea, și el simte același lucru.

- Sper.

Simțindu-se mai în largul ei să vorbească despre Jack acum, adăugă:

- Fiul lui locuiește acum cu el și am avut niște probleme din pricina asta.

Eric părea să oscileze fără încetare între depresie și entuziasm extrem.

- Mă bucur că Justine e fericită în căsnicia ei, spune Will. Nu e prea mult de când mi-a răs în față când

am pomenit cuvântul căsătorie. Spunea că nu o interesează câtuși de puțin.

- Nu numai că e căsătorită, e și însărcinată.

- Nu pot să cred! Din câte îmi amintesc eu, a râs și mai tare de mine când i-am sugerat că s-ar putea să vrea o familie într-o bună zi.

Olivia îi zâmbi.

- Nu am văzut-o nicicând mai fericită. Și îl iubesc și mai tare pe Seth pentru asta. Oh, Will, vreau să îl cunoști și tu.

- Și căsnicia lui James merge bine?

Ea dădu din cap.

- Stan și cu mine am fost șocați de cât de repede s-au derulat atunci lucrurile, dar am cunoscut-o pe Selina și i se potrivește de minune. Când apuc, o să te plictisesc cu ultimele poze cu Isabella Dolores.

- De-abia aștept.

Intrară pe autostradă, iar Will își scoase mobilul. Tastă numărul, puse telefonul la ureche o clipă și apoi închise.

- M-am gândit că ar trebui să o anunț pe Georgia că am ajuns. Probabil e plecată.

Spuse asta ca și cum nu era deloc surprins, dar Olivia se întrebă de ce nu lăsase un mesaj. Mai târziu, când se termina cu operația lui Charlotte, avea să vorbească cu el despre asta.

- Mama e pregătită psihic pentru operația asta? întrebă Will.

Olivia nu știa ce să spună. Judecând după aparențele exterioare, Charlotte era calmă și încrezătoare. Cu câteva zile în urmă, însă, Olivia prinsese o clipă în care surprinsese ceea ce se afla în spatele măștii și pentru câteva fracțiuni de secundă o cutremurase groază pe care o citise în ochii ei.

- Tu știai că bunica Munson a murit din cauza aceleiași forme de cancer? îl întrebă Olivia pe fratele ei.

Charlotte menționase acest lucru în ziua aceea, când fusese foarte îngrijorată, și Olivia știa că era absolut terfiată că istoria era pe cale să se repete.

- Eu aproape că nu mi-o amintesc pe bunica Munson, spuse Will.

- Mama se ține bine, așa, în aparență, dar știu că este speriată.

- Se teme că va muri și ea de cancer de colon?

- Așa cred, îi spuse Olivia. Vrea să fie puternică. Este ciudat, dar când mi-a spus prima oară despre cancer, eu am intrat în panică. Nebunia e că mama a fost cea care m-a liniștit pe mine. Mi-a dat toate informațiile pe care și le scosese de pe internet.

- Mama intră pe internet?

- Din când în când. Una dintre doamnele cu care își petrece timpul tricotând la Clubul Seniorilor a făcut un curs de introducere în utilizarea computerului. Și imediat ce a aflat că mama are cancer a chemat-o la ea. Amândouă au căutat apoi tot ce s-a putut găsi despre cancerul de colon.

- Chiar că mama e o persoană cu totul specială, spuse Will. Mai știi cum a fost atunci cu Cowboy-ul Cântător - cum i-a scos toate chestiile cu care se împopoțonase și le-a ascuns în sertarul ei de lenjerie?

Olivia izbucni în râs, simțindu-se minunat în prezența fratelui ei.

- Ce mai face Grace? întrebă el dintr-odată. Sa mai auzit ceva despre dispariția lui Dan? Nu s-a întors de-atunci?

- De câteva ori Grace a fost convinsă că el se întorse acasă, dar asta a fost devreme, la început.

- Păi de unde să-și dea seama?

- Fiindcă muncise în pădure atâta amar de ani, Dan mirosea a brad. De două ori când s-a întors de la serviciu, în casă mirosea ca atunci când se împodobește pomul de Crăciun. Și singura explicație viabilă pentru asta era ca Dan să fi trecut pe acolo.

- Și de-atunci încoace?

- Nimic, nimic. A crezut că poate o sunase de Ziua Recunoștinței, dar a aflat apoi că fusese Cliff. E prietenul acela al mamei cu care a ieșit Grace de câteva ori.

- Un prieten al mamei, repetă Will. M-aș fi gândit că ar trebui să fie prea bătrân pentru Grace.

- O, nu - Cliff este nepotul lui Tom Harding, actorul cowboy.

- Corect. Îi uitasem numele.

Urmă un interval de liniște și apoi Olivia spuse:

- Știi, când eram adolescenți, mie mi se păruse că ești îndrăgostit de Grace.

- Păi chiar eram.

- Dar nu ai invitat-o niciodată să iasă cu tine.

- Nu, spuse el, pentru că eram foarte timid.

- Tu!

Oliviei nu-i venea să creadă.

- Știu că ei i-ar fi făcut mare plăcere să iasă cu tine.

Și poate lucrurile ar fi stat cu totul și cu totul altfel pentru amândoi.

- Glumești.

Will părea surprins.

- Cred că Grace este una dintre cele mai extraordinare femei pe care le-am întâlnit vreodată.

Admirația lui era sinceră și se potrivea perfect cu simțămintele Oliviei.

- Și eu cred exact același lucru.

Chiar și cu toată nebunia aceea cu Dan, femeia fusese de neclintit ca o stâncă.

- Știe cineva ce s-a întâmplat cu Dan? Există vreo dovadă?

Olivia clătină din cap.

- Mi-aș fi dorit să existe, dar, nu.

- Atunci există vreo teorie în sensul acesta?

- Sincer?

Aruncă o privire rapidă înspre el, suficient cât să-i măsoare reacția.

- Toată lumea presupune că este vorba de o altă femeie. Bărbatul a cumpărat o verighetă chiar înainte

de a dispărea și apoi a fost văzut în oraș cu o femeie. **C** și cum ar fi vrut să le arate tuturor că are o aventură.

- Dar tu nu crezi asta?

- Nu, răspuse ea. Pur și simplu ceva nu se leagă.

- Cum așa?

- Ei bine, Dan nu era chiar cel mai amuzant tip din lume. Nu și-a revenit niciodată după Vietnam. Uneori, aparent fără nici un motiv, intra într-o stare din acelea de depresie de-ale lui și se închidea complet față de lumea din jur. Nu se implica deloc, în nimic, era indiferent - uneori chiar crud. Ceea ce o amăra foarte tare pe Grace.

- Și atunci de ce a stat cu el atâția ani?

Olivia nu era chiar sigură, dar avea teoria ei, bazată pe prietenia îndelungată pe care o împărtășea cu Grace.

- E o femeie cinstită. Când și-a rostit jurămintele de căsătorie le-a luat în serios. *La bine și la greu*. Dar pentru Grace a fost mult mai mult *greu* decât a fost *bine* - și chiar într-o măsură mai mare decât vom ști noi vreodată. Cu toate astea, l-a iubit pe Dan și, în felul lui, Dan a iubit-o pe ea.

Olivia ieși de pe autostradă pe a doua șosea marcată Cedar Cove și o luă spre casa mamei ei.

- Când ajungem la mama, să ai grijă cu Harry! E foarte posesiv și protector în ceea ce o privește.

Will chicoti.

- Să nu-mi zici că mama are pe cineva care locuiește cu ea.

Acum fu rândul Oliviei să zâmbească.

- Așteaptă și-ai să vezi.

capitolul 13

În timp ce citea numărul din 7 februarie al ziarului din Bremerton, Jack arunca din când în când, pe furiș, o privire către fiul lui. Tocmai își terminaseră cina, adică niște lasagna făcută la microunde și înghețată.

Imediat după aceea, Eric începuse să se miște înapoi și încolo prin sufrageria mică și compactă a apartamentului închiriat al lui Jack cu vedere spre cheiul apei ca și cum i se părea imposibil să stea într-un loc. Băiatul îl înnebunea pur și simplu pe Jack de săptămâni bune. Se certaseră de mai multe ori în cele câteva luni de când Eric se mutase cu el. Ca o ironie a sorții, în loc să îi îndepărteze, toată ciorovăiala aceea constantă a lor părea să le fi cimentat relația tată-fiu.

Când sosise Eric, amândoi fuseseră mai întâi foarte precauți, fiecare dintre ei având multă grijă să nu spună sau să facă ceva ce putea să-l supere pe celălalt. Senzația aceea de stânjeneală se risipise curând în momentul în care ceea ce se presupunea a fi numai pentru câteva zile se întinsese aproape pe cinci luni. Desigur, exista un anumit grad de iritare, dar măcar era o chestie onestă și în cele din urmă reușiseră să treacă dincolo de nivelul superficial al traiului în doi.

- Vrei să nu te mai plimbi pe aici? strigă Jack când nu mai putu suporta.

Închise ziarul și îl aruncă pe scăunelul de picioare în timp ce Eric se uită crunt la el din partea cealaltă a camerei.

- Nu am ce face, murmură Eric. Judec mai bine când mă plimb.

Jack expiră brusc tot aerul din piept căci stătea cam prost cu răbdarea în zilele acelea. Îi trecu prin cap întrebarea cum de colegii de muncă ai lui Eric îi suportau accesele de energie și nervi. Își dori să o fi avut pe Olivia ca să-i abată gândurile spre altceva, dar aceasta era foarte prinsă cu problema mamei ei. Dacă nu era la spital, atunci se ocupa de fratele ei mai mare. Jack nu o văzuse de aproape o săptămână și, la naiba, îi era dor de ea.

- Acum ce mai ai? se răsti Jack.

Eric se uită spre el cu o privire de catâr încăpățânat și nu spuse nimic.

Nici nu era nevoie să spună că totul avea de-a face cu Shelly și gemenii. Jack nu văzuse niciodată pe cineva care să se chinuie din pricina unei femei mai rău decât fiu-său.

- Îi iei ceva de Valentine's Day, săptămâna viitoare? riscă el o întrebare.

Eric se răsuci pe călcâie.

- Crezi că ar trebui?

- Când a fost ultima oară când ai vorbit cu ea?

Eric se uită într-o parte.

- Acum o săptămână. Am sunat să văd ce face.

- Credeam că te hotărâseși să te îndepărtezi de ea.

Jack nu fusese de acord cu decizia asta, dar era viața fiului lui, nu a lui. Voia să îl susțină pe Eric indiferent ce hotăra acesta să facă în privința lui Shelly și a celor doi bebeluși. Dar în ceea ce îl privea pe Jack, nu conta dacă Eric era sau nu tatăl biologic; gemenii aceștia aveau nevoie de un tată. După ce o întâlnise pe Shelly și ajunsese să o cunoască, era convins că erau copiii lui Eric, în ciuda probelor medicale ce indicau contrariul. Shelly pur și simplu nu era genul de femeie care ar fi umblat cu unul și cu altul și era clar că îl iubea încă pe Eric, în ciuda tuturor lucrurilor care se petrecuseră între ei.

- Am încercat să o uit, izbucni Eric. Dar nu-mi pot lua gândul de la ea.

Jack simți că trebuia să-și ajute fiul.

- Știi, Eric, spuse el calm, bebelușii aceia ar putea să fie sânge din sângele tău.

Îi mai spusese asta și altă dată; la urma urmei, doctorul de la clinica de fertilitate recunoscuse că exista o mică șansă - sau, mă rog, minusculă. Dar exista.

Eric se prăbuși pe canapea și își îngropă fața în mâini.

- Crezi că eu nu m-am rugat pentru asta? Îmi pare rău de mor că m-am dus să fac analiza aia de spermă.

Ezită, cu umerii aduși înainte, iar când vorbi din nou vocea i se auzi atât de slabă, încât Jack trebui să facă eforturi să-l înțeleagă.

- Săptămâna trecută când am vorbit cu Shelly, i-am sugerat să ne căsătorim și să creștem copiii împreună.

- Dar asta e minunat, spuse Jack înainte să înțeleagă că în mod evident Shelly îl refuzase.

Altfel fiul lui nu ar fi fost așa dărmădat, cum nu-l mai văzuse vreodată.

- Ar fi minunat dacă ea ar fi de acord.

În vocea lui Eric pulsa durerea.

Lui Jack îi venea să-și dea una în cap că putuse fi atât de insensibil.

- Iartă-mă!

Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

- Uneori femeile nu sunt deloc rezonabile.

- Mie-mi spui? întrebă Eric.

Jack chicoti.

- Cel puțin tu și Olivia mi se pare că vă înțelegeți. Îmi place de ea, tată. Ți se potrivește.

- Și mie îmi place.

Se înțelegeau, într-adevăr, foarte bine sau așa fusese până de curând. În ultimele câteva luni se părea că evenimentele din jurul lor se încăpățâneau să îi împiedice să-și dezvolte relația.

- Ascultă, tată, spuse Eric, îndreptându-și spatele. E timpul să merg mai departe, să-mi văd de viață. Shelly a fost cât se poate de clară că totul s-a terminat între noi. Am crezut că-și va veni în fire și că vom putea rezolva chestiunea aceasta, dar nu mi se pare că așa ceva va fi posibil.

- Dar nu din vina ta.

Deși lui Jack îi plăcea mult Shelly, considera că era mult prea încăpățânată. Înțelegea sentimentele de trădare care o încercaseră și cât de prost se simțise când Eric o acuzase că se culcase cu un alt bărbat, dar apoi fiul lui se dăduse peste cap să o liniștească. Aparent nimic din ce făcea sau spunea el nu o putea mulțumi pe Shelly.

- Nimic din toate astea nu mai contează.

Jack își studie băiatul. În vocea lui răsunau o hotărâre și o tărie pe care Jack nu le mai auzise de multă vreme.

- Ce vrei să spui?

- Am solicitat un transfer în cadrul companiei.

- Un transfer unde?

- Reno, Nevada.

Brusc tensionat, Jack își strânse pumnii.

- Și l-ai obținut?

- Nu încă, dar sunt primul pe listă. Ar trebui să aflu în următoarele două luni. Odată ce se întâmplă asta, o să-ți recapeți casa numai pentru tine.

Spuse asta cu un aer dezinvolt.

- Sunt sigur că va fi o mare ușurare.

- Este adevărat... și nu prea.

Jack nu voia nici o umbră de neînțelegere; tânjea după intimitatea lui, dar se bucurase de această oportunitate de a-și cunoaște fiul mai bine.

- Mi-a făcut plăcere să te am aici cu mine, chiar dacă mă scoți din sărite.

- Și tu mă scoți pe mine, dar a fost bine. Îți rămân dator, tată.

Se îmbrățișară rapid, și Eric se duse înspre camera lui.

- Știu că nu va conta, dar cred că o să-i trimit flori lui Shelly de Valentine's Day.

- Flori, repetă Jack.

Trebuia să aibă grijă ca și Olivia să primească un buchet ca lumea. Era cadoul tradițional cu ocazia asta.

- Nu o să scriu nimic pe cartonașul din buchet, adăugă Eric. Va ști că sunt de la mine.

Și spunând aceste vorbe dispăru în dormitor.

Deci Eric avea să se mute și, din câte se părea, chiar curând. Jack se cufundă în canapea, închizând ochii. În mod clar avea sentimente amestecate în privința asta, dar exista un beneficiu major. Putea să-și pună din nou pe făgaș propria viață amoroasă.

La Olivia îi plăcea totul - cum arăta, cât de deșteaptă era, cât de stilată. Iubea felul în care râdea la glumele lui proaste și cum îl făcea să se simtă atunci când era

cu ea. Bine, bine, trebuia să recunoască, îi trecea adeseori prin minte cum ar fi fost să facă dragoste cu ea. Nu se întâmplase încă, dar...

Emoția îl copleși la gândul că vor putea relua relația lor din punctul în care o lăsaseră. Aflase cu mult timp în urmă că pentru Olivia nu era nimic mai important ca onestitatea. Știind asta, plănuia să fie cât se poate de direct; avea să-și mărturisească sentimentele și să o întrebe încotro credea ea că se îndrepta relația dintre ei - și încotro își dorea ea să se îndrepte

Ridicându-se în picioare, se întinse după haină.

- O să ies puțin, îi strigă lui Eric.

Gândul la Olivia făcuse să îi fie și mai dor de ea.

Vorbiseră o singură dată, foarte puțin. Când se dusesese să o viziteze pe Charlotte la spital, Olivia nu fusese acolo. Jack nu putuse să o bată la cap pe Charlotte în legătură cu unde era și ce făcea fiica ei, dar era curios. Apoi, tocmai când pleca, dăduse din întâmplare nas în nas cu ea pe holul spitalului; era cu fratele ei și făcuse niște prezentări stângace și formale, evident cu mintea în altă parte.

Probabil nu se cuvenea să-și facă apariția acolo neanunțat, mai ales într-o perioadă atât de stresantă ca aceasta, dar avea într-adevăr o scuză bună. Charlotte scria Pagina Seniorilor în fiecare săptămână și chiar se pricepea de minune la asta. Prietena ei Laura se oferise să o suplinească, dar Jack avea nevoie să știe care era prognosticul în ceea ce o privea pe Charlotte și când trebuia să o aștepte înapoi. Nu se simțea în largul lui să o întrebe asta pe femeia mai în vârstă, așa că avea să folosească pretextul acesta ca să meargă la Olivia.

În drum spre Lighthouse Road, Jack începu să fluiera, bine dispus. Situația cu Eric și Shelly nu era ideală, dar fiul său făcuse tot ce-i stătuse în putere să salveze relația. Nu îl învinovățea pe băiat că voia să meargă mai departe cu viața lui.

Lui Jack îi plăcea foarte tare casa mare, de modă veche a Oliviei cu lucarne, ferestrele cu obloane pătrate și veranda care o înconjura. Lumina se reflecta în geamurile din față, împrăștiind căldură pe verandă. Inima i se umflă în piept când își imaginează cum ea va deschide ușa, cum îi va zâmbi, cum îl va săruta....

Jack parcă și urcă în grabă treptele până la ușa. Se rezemă de tocul acesteia într-o postură studiată pe care și-o dorea sexy și sună.

Peste doar câteva secunde ușa se deschise – și Jack se trezi față în față cu Stan Lockhart, fostul soț al Oliviei. Jack își îndreptă imediat postura. Îl întâlnise pe Stan anul trecut în mai și îl detestase instantaneu. Judecând după modul în care îl privi celălalt bărbat, sentimentul era reciproc.

- Cine este? strigă Olivia de undeva de la distanță.

Era probabil în bucătărie. În fundal se auzea muzica celor de la Credence Clearwater Revival.

- A venit prietenul tău, strigă Stan peste umăr.

Jack observă că îl lăsă să aștepte pe verandă până ce sosi Olivia. În momentul în care sosi, însă, deschise ușa în grabă și îl salută plină de efuziune. Îi apucă mâinile și îl trase în casă.

- Nu am vrut să vă întrerup petrecerea, spuse el, simțindu-se ca un intrus.

Observă că purta brățara dăruită de el și asta îl făcu să se simtă ceva mai ușurat.

- Nu întrerupi nimic, insistă ea, trecându-și brațul pe sub brațul lui.

- L-ai cunoscut pe fratele meu, Will.

Jack dădu din cap stânjenit înspre Will.

- Și, desigur, îl cunoști pe Stan.

Din nou dădu scurt din cap.

- Sărbătorim ieșirea mamei din spital. Se simte mult mai bine, mai bine decât ar fi fost de așteptat. Vine acasă mâine-dimineață! Doctorii ne-au asigurat că au scos toată porțiunea canceroasă, ceea ce e o mare ușurare.

Va trebui totuși să facă niște chimioterapie așa, ca măsură de precauție, dar totul pare în regulă.

- Ce vești bune, spuse Jack.

Ochii i se îngustară puțin când își îndreptă atenția asupra lui Stan.

- Stan și cu mine suntem vechi prieteni, îi explică Will. Acesta a fost singurul moment când ne-am putut întâlni cu toții înainte să mă întorc înapoi la Atlanta.

Jack îi fu recunoscător pentru explicație.

- Nu te țin prea mult, spuse el. Mi-a trecut prin minte să vin să văd ce face Charlotte.

- Te rog să rămâi, stăruie Olivia.

El clătină din cap, inventă o scuză și plecă cât de repede putu. Olivia îl conduse la mașină, însă nu înainte de a observa că Stan se uita după ea. Jack simți un fior pe șira spinării care-l lăsă rece ca gheața. În acea fracțiune de secundă, Jack îi citise expresia din ochi.

Stan Lockhart o iubea pe Olivia și o voia înapoi.

Grace își luă hainele de sport și o porni spre sala YWCA pentru antrenamentul obișnuit de miercuri seara. Din cauza operației lui Charlotte, Olivia sărise peste ultimele două săptămâni, dar promisese să vină în seara aceea. Charlotte ieșise din spital de câteva zile, dar stătea la Olivia; avea să se mute la ea acasă abia vineri. Grace era nerăbdătoare să-și vadă prietena. Vorbiseră mai devreme în ziua aceea, și Olivia îi păruse țâfnoasă, ceea ce nu îi stătea deloc în fire. În mod evident se întâmplase ceva care o dăduse peste cap, dar Olivia nu avusese timp să-i explice. Grace spera doar că nu era ceva legat de Charlotte.

Așteptă în marcă, sprijinită de mașină, până ce Olivia parcă și ea în spațiul de alături. Prietena ei coborî și își înșfăcă geanta cu echipamentul cu un gest scurt.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Grace.

- Jack și cu mine ne-am certat azi, mai devreme, murmură ea.

- Tu și cu Jack? Dar credeam că...

- Credeai prost, spuse ea. Am încercat să îl fac să raționeze, dar a fost imposibil.

Se făcu roșie la față.

- Deci ce s-a întâmplat? De ce v-ați certat?

- M-a sunat dis-de-dimineată și nu o să-ți vină să crezi ce mi-a spus.

Grace aproape că o luă la fugă ca să țină pasul cu ea când o luară spre sală.

- Ce ți-a spus?

- E gelos pe Stan. Doamne, Dumnezeuule, Stan și cu mine suntem divorțați de șaisprezece ani! E căsătorit cu Marge aproape de tot atâția. Dar stai să vezi, că asta nu e tot.

Ca să-și verse nervii cumva, smuci pur și simplu ușa de la sală și o deschise larg. Apoi se opri brusc și își încrucișă brațele.

- Destul! Nu mai pot vorbi despre asta. De fiecare dată când încep, mă enervez și mai tare.

Ca întotdeauna, sala era plină de oameni și activități în derulare. Croindu-și drum prin zona aglomerată de la intrare, Grace o urmă pe Olivia în vestiar, unde începură să se schimbe în echipament sportiv. Grace se așeză pe bancă și-și puse tenișii.

Olivia își scoase în grabă puloverul și salopeta; pe dedesubt avea un tricou și niște colanți. Își potrive colanții pe ea trăgând cu furie în sus de betelie. Grace se făcu mică. Apoi Olivia își scoase banda elastică pe care o avea pe frunte pentru a absorbi transpirația, ciufulindu-și părul.

- Ce fac Justine și Seth? întrebă Grace, abordând un subiect nou.

Nu știa ce altceva mai spusese Jack, dar cu siguranță fusese o ceartă teribil de serioasă.

Olivia se lăsă să cadă pe bancă.

- Biata Justine își face mii de griji pentru restaurantul ăsta. Muncește prea mult și singura persoană pe care e dispusă să o asculte este Seth. Sunt absolut încântată

că e însărcinată, dar cred pe de altă parte că ar fi putut să mai aștepte câteva luni.

Grace îi înțelegea preocuparea. Nu erau căsătoriți de prea multă vreme și deja aveau un copil pe drum și își deschiseseră o afacere. Ceea ce făcea lucrurile și mai complicate, Justine continua să lucreze la bancă și, din câte știa Grace, Seth era în continuare angajat în port. În plus, se apucaseră la restaurant de renovări și reamenajări. Între semnatura de contracte și discuțiile cu meșterii, tânăra pereche practic nu mai avea deloc timp pentru ea.

- Mama ta e bine? întrebă Grace apoi.

Olivia dădu din cap.

- Mama e slăbită și doarme foarte mult, dar se simte surprinzător de bine.

Grace se simți ușurată să afle asta.

Olivia îi aruncă o privire și continuă:

- Cliff a trimis cel mai frumos aranjament floral. Este, într-adevăr, un domn.

Grace nu voia să vorbească despre Cliff Harding. Nu îl mai văzuse din sâmbăta în care fuseseră întrerupți de Kelly. Fiica ei fusese neprietenoasă și chiar nepoliticoasă de-a dreptul, iar Grace era jenată de modul în care îl tratase Kelly. Cliff se întorsese mai târziu în după-amiaza aceea, dar li se stricase cheful. Ea ar fi vrut să se scuze, să-i spună cât de rău îi părea de modul în care se comportase Kelly. Dar o lăsase moartă, așa cum lăsase nespuse atât de multe lucruri în timpul căsniciei ei. Nici Cliff nu mai adusese în discuție subiectul și acum rămăsese suspendat între ei ca și cum ar fi fost o dispută pe care nu apucaseră să o rezolve.

- Când pleacă Will?

- A plecat în după-masa asta. O să-mi fie dor de el.

Olivia scoase un oftat adânc.

- În ciuda circumstanțelor în care ne-am reunit, călătoria asta a fost o chestie bună. Trecuse mult timp de când nu mai avusesem ocazia să ne vedem.

- Poate că o să se gândească să vină pe-aici în vacanțe scurte mai des, spuse Grace.

- Sper. Will e un om minunat.

- Și eu cred la fel.

Olivia rămase nemișcată o clipă, încruntându-se.

- La ce te gândești?

- La nimic.

Clătină din cap ca și când ar fi vrut să-și facă gândurile să dispară.

- Să-i dăm drumul, spuse ea, făcându-i semn lui Grace să o ia spre încăperea unde se ținea ora de aerobic.

În cele mai multe miercuri, lui Grace îi plăcea activitatea aceasta. Fusese de acord cam cu jumătate de inimă cu un an în urmă, când o întrebuse Olivia; nu era genul athletic și nu îi făcuse niciodată prea mare plăcere să facă exerciții fizice.

Ceea ce făcea totul mai tolerabil era gândul că știa că astfel avea să-și vadă negreșit cea mai bună prietenă cel puțin o dată pe săptămână. Însă cum ora era foarte solicitantă, singura posibilitate de a sta de vorbă cu ea era înainte și după antrenament. Uneori se trezeau stând de vorbă în parcare o oră sau chiar mai bine.

În seara aceea, când se termină ora, Grace era transpirată learcă. Slavă Domnului că existau exercițiile finale de relaxare, se gândi ea; inima îi bătea să-i spargă pieptul. Olivia era roșie ca racul și avea părul ud. Se sfortăse mai tare decât ca oricând, probabil ca să se elibereze de nervii pe care și-i făcuse cu Jack, bănuia Grace.

- Aveam nevoie de asta, spuse Olivia când se întorceau la vestiarul pentru femei. Sunt în continuare atât de furioasă pe Jack că-mi vine să-l scuipe.

- Nu e numai vorba de Jack, îi spuse Grace. E vorba de tot. Ți faci griji pentru Justine și bebeluș. Mama ta tocmai a trecut printr-o operație serioasă și normal că emoțiile au fost foarte mari din cauza asta. Acum Jack

se poartă ca un puști rănit fiindcă te-a găsit luând cina cu Will și cu Stan fără ca el să fi fost invitat.

Olivia își șterse fața cu un prosop și se întinse după șampon.

- Toată lumea trage de tine, continuă Grace. Mama ta, fiica ta și Jack.

- Ai dreptate, așa se întâmplă, recunosc Olivia.

Își puse prosopul după gât.

- Exact așa simt și eu.

Se așeză pe bancă și oftă.

- Sunt foarte îngrijorată din pricina lui Justine, dar ea refuză să mă asculte. Crede că sunt o babă învechită și prăpăstioasă fiindcă îmi fac griji că muncește prea mult când e în primul trimestru de sarcină.

- Și pe urmă mai e și Jack.

- A, da, Jack.

Vocea Oliviei se îndulci cumva.

- Mă simt prost pentru cearta aceea. Mi-am ieșit din fire.

- Sună-l, spuse Grace. Bănuiala mea este că va fi foarte bucuros să te audă.

Olivia se gândi o clipă la sugestia ei, apoi clătină din cap.

- Nu încă. Mai lasă-mă să mă calmez și s-ar putea să mă răzgândesc.

- Vrei să ieșim la cină?

Nu s-ar fi oferit, de vreme ce avea un buget cam strâmtorat în zilele acelea, dar știa că Olivia avea în continuare nevoie să vorbească.

- Vino la mine! Am o grămadă de mâncare în frigider. Prietenele mamei i-au adus suficiente alimente cât să-i ajungă o lună. Și e o tavă imensă cu lasagna cu broccoli.

- Absolut.

Grace făcea atât de rar mâncare gătită acum, că orice făcut în casă i se părea divin.

Două ore mai târziu, înmuiate de o masă gustoasă, un pahar de vin roșu și vocea dulce de alto a lui Anne

Murray, stăteau în sufrageria Oliviei. Charlotte dormea dusă în dormitorul din spate.

Relaxată, Grace acceptă un al doilea pahar de vin și închise ochii.

- Ce-ai zice dacă l-aș suna eu pe Jack? întrebă ea. Mai știi, așa făceam în liceu? Dacă mă certam cu prietenul meu, sunai tu și îl îmbunai.

Olivia chicoti ușor, așezată pe canapea lângă Grace.

- Sigur că mai știi, dar pare puțin cam infantil acum, nu crezi?

- Așa, și? răspunse Grace.

Olivia râse.

- Dă-i drumul atunci! Vezi ce are de spus.

Lui Grace nu trebuia să i se zică ceva de două ori. Era o prostie, dar era și amuzant în același timp. Olivia îi dădu telefonul portabil, și Grace găsi numărul lui Jack pe tastele de formare rapidă, după care așteptă să sune telefonul.

Chiar înainte ca Jack să răspundă, se răzgândi însă și îi puse telefonul în brațe Oliviei.

- Nu știi ce să spun.

Se temu că Olivia va întrerupe legătura. Însă prietena ei duse receptorul la ureche.

- Eu sunt, spuse ea. Voiam să-mi cer scuze că am izbucnit în halul ăla după-amiază.

Olivia nu mai spuse nimic câteva momente, apoi zâmbi ușor.

- Și eu te-am iertat pe tine.

Râse la replica lui.

- Poți să îi mulțumești lui Grace. Ea a fost cea care a insistat că trebuie să fac ceva să repar ce-am stricat. Și ca de obicei, prietena mea a avut dreptate.

Curând după aceea, Olivia termină convorbirea și se uită la Grace.

- Mulțumesc, șopti ea.

Grace se simțea bine.

- Cu plăcere.

- Acum vrei să îl sun eu pe Cliff pentru tine?

Ea clătină din cap, dar Olivia nu o băgă în seamă.

- Zi-mi numărul, care e?

- Olivia!

- Nu mă face să îl caut în cartea de telefoane, spuse

ea. Și să nu cumva să-mi spui că nu îl știi pe dinafară.

- Of, bine.

Spre surprinderea ei, Olivia nu îi dădu imediat receptorul. Așteptă până răspunse Cliff, apoi vorbi.

- Bună, Cliff, Olivia Lockhart la telefon. Voiam să îți mulțumesc pentru florile pe care i le-ai trimis mamei. Sunt absolut minunate.

După câteva cuvinte despre prognosticul medicilor în ceea ce o privea pe Charlotte, spuse:

- E cineva aici care vrea să te salute.

Îi dădu receptorul lui Grace.

Grace trase adânc aer în piept și încercă să se liniștească în timp ce-și ducea telefonul la ureche.

- Bună, Cliff.

- Grace.

Părea plăcut surprins.

- Credeam că Olivia locuiește cu mama ei.

- Nu chiar - Charlotte e cea care stă la ea acum. Dar după ce se întoarce acasă, prietenele ei vor să facă cu rândul să stea noaptea cu ea. Eu sunt aici fiindcă am fost cu Olivia la ora de aerobic și pe urmă am luat cina și am băut niște pahare de vin.

- Aha, asta explică totul. Te simți suficient de curajoasă să vorbești cu mine.

- Ceva de genul acesta.

- Nu am mai apucat să ne încheiem conversația sâmbăta aceea, nu-i așa?

- Nu, recunosc Grace.

- Și ești dispusă să mai încercăm o dată?

Era ca și cum revenise într-adevăr la vremea adolescenței.

- Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea timid.

- Și mie, zise Cliff și apoi repetă. Și mie.

Sharon Castor, avocata lui Rosie Cox în problema divorțului de Zach, îi explicase că pasul următor va fi o audiere de înțelegere. Ambele părți aveau să se întâlnească cu avocații lor într-un loc decis de comun acord ca să revadă ultimele detalii ale cazului, inclusiv custodia copiilor.

Trebuiau să se întâlnească la bibliotecă în clădirea tribunalului. Problema principală avea de-a face cu copiii. Dacă nu cădeau de acord cu custodia și împărțirea proprietății, trebuiau să apară în fața unui judecător într-o audiere preliminară. Sharon spusese că decizia judecătorului nu era obligatoriu de pus în aplicare, dar era clar ce avea să se hotărască dacă procesul ajungea la tribunal. Dacă se întâlneau înainte cu judecătorul, toată lumea avea să economisească timp și bani, ceea ce îi convenea lui Rosie. Voia să se termine totul cât mai repede posibil. Acum că procesul fusese demarat, abia aștepta să iasă din mariajul acesta dezastruos.

Pentru întâia dată de când Zach devenise partener la firma de contabilitate, lipsa de bani era o problemă. Când erau căsătoriți, aveau un buget fix, iar Rosie se pricepuse foarte bine să-și păstreze cheltuielile în limitele acelei sume lunare - la urma urmei destul de mare. Brusc însă avea mai puțin de jumătate din banii de care dispunea înainte și era dificil să facă față cheltuielilor. Greutățile financiare cu care se confruntase de când Zach se mutase de acasă erau destul de mari. Dar el luase jumătate din mobilă și jumătate din lenjerie și cam jumătate din tot. De nenumărate ori în fiecare zi se trezea că se întinde să ia ceva ce nu era acolo. Era o modalitate foarte dureroasă să-și amintească de absența soțului ei din familie.

Sharon Castor și Rosie erau așezate în bibliotecă, atunci când sosiră Zach și avocatul lui. Rosie găsisese numele lui Sharon în cartea de telefoane. O alesese fără referințe și fără recomandarea cuiva fiindcă era prea jenată să recunoască în fața prietenelor ei că avea nevoie de un avocat. Voia o femeie avocat și îi plăcuse numele

Castor. Rosie nu era o femeie răzbunătoare, dar voia ca Zach să se simtă până la sfârșitul poveștii de parcă ar fi înghițit o porție serioasă de untură de pește. Nici nu merita altceva după tot ce făcuse familiei lor.

Rosie și cu Sharon așteptară în liniște în timp ce Zach și Otto se așezară de partea cealaltă a mesei.

Rosie își puse mâinile împreunate pe masă și la fel și Zach. Evită să îi privească în ochi pe Zach sau pe avocatul lui. Simți senzația de greață ce o cuprinsese urcând direct din stomac. O apucase mai devreme în dimineața aceea și se făcuse din ce în ce mai puternică pe tot parcursul zilei.

- Ați completat partea ce vă revenea din planul de creștere a copiilor? o întrebă Otto Benson pe Sharon.

- Da.

Sharon împinse documentele peste masă spre Zach și spre avocatul acestuia ca să le vadă.

Ceea ce o uimea pe Rosie era cât de civilizați erau cu toții. Viața ei se dusese de râpă și numai și numai din mândrie trebuia să stea acolo imobilă ca un sac de făină și să se prefacă că totul era în regulă.

Zach și Otto își apropiară capetele și începură să șoptească între ei.

- Nu o să meargă, spuse Otto fără nici o emoție. Clientul meu își iubește copiii și consideră că nu vor avea parte de atenția și îngrijirea cuvenite dacă rămân în custodia exclusivă a mamei.

- Nu ai cum să crezi așa ceva! explodează Rosie.

De fapt, prin asta Zach sugera nimic mai mult sau mai puțin decât că nu era o mamă bună.

Sharon Castor își puse mâna pe brațul lui Rosie.

- Vreți să spuneți că, de fapt, clientul dumneavoastră consideră că le-ar fi mai bine copiilor dacă ar locui cu el?

- Da, răspunse Otto în locul lui Zach.

- Într-un apartament cu trei camere? izbucni Rosie.

Era o glumă; nu avea cum să nu fie o glumă. Se mira până și de faptul că lui Zach i-ar fi trecut prin cap să sugereze așa ceva. Pe urmă avu o revelație. Zach voia casa.

Voia să o dea afară din propriul ei cămin. Să o scoată de acolo și în scurt timp probabil să o instaleze pe Janice Lamond în locul ei. Gândul o înfurie la culme.

- Mi-aș permite un apartament mai mare dacă nu aș fi obligat să-ți plătesc ție toate cheltuielile. Ar fi mult mai bine dacă ți-ai lua și tu o slujbă.

Vocea lui Zach semăna mai mult cu un mârâit de animal.

Rosie se uită crunt la el, aproape nevenindu-i să creadă că fusese o vreme când îl iubise pe bărbatul acesta. Îl iubise îndeajuns de mult încât să renunțe la cariera ei ca să îi facă doi copii. Acum i se făcea rău fie și numai dacă îl privea.

- Ceea ce ne aduce în punctul la care voiam să mă refer eu, spuse Sharon Castor la fel de calmă și de rece cum fusese și Benson.

Rosie se minună de calmul celeilalte femei, dar se gândi că era, cel mai probabil, obișnuită cu genul acesta de situații.

- Rosie o să aibă nevoie să ia niște ore pentru a se putea recalifica în meseria ei și pentru a-și îmbospăta abilitățile de profesoară.

- Are nevoie pe dracu', spuse Zach și lovi masa cu atâta putere că hârtiile aproape alunecară pe podea.

- Rosie a făcut o facultate. Ce mai vrea?

Rosie tresări din cauza violenței pe care o văzu la reacția lui. O șocă, dar se gândi că nu era cazul. La urma urmei nu i-ar fi venit să creadă nici că bărbatul pe care îl avea de șaisprezece ani o va înșela. Căci, deși nu avea dovezi că Janice Lamond se culca cu Zach, cu siguranță avea bănuieli și-nă nu puține.

- Este adevărat, clienta mea are diplomă de profesoară, dar sunt ceva ani de când nu mai e la catedră. I-ar fi imposibil să obțină o slujbă la școala din împrejurimi fără a face niște cursuri de îmbospătare.

- Pentru care vrei să plătesc eu, se răsti Zach.

Avocatul lui îi șopti ceva. Zach păru că vrea să îl contrazică, dar după o clipă, dădu din cap resemnat.

Rosie își dădea seama că nu era mulțumit. Și oricât de meschin ar fi fost, se bucură. Nu se crezuse niciodată capabilă de o asemenea emoție, dar suferea atât de tare, că ar fi vrut să simtă și el fie și numai în mică măsură agonia prin care trecuse ea în ultimele șase săptămâni.

Otto își îndreptă spatele.

- Domnul Cox va fi de acord să plătească pentru cursurile de îmborsă cunoștințelor, cu condiția să se desfășoare într-un interval prestabilit.

- Principala mea grijă este să-mi întretin copiii și să-mi fac o viață nouă, spuse Rosie.

- Ai întâlniri și diverse activități de voluntariat în fiecare seară a săptămânii, o înțepă Zach. Dacă copiii locuiesc cu mine nu vor fi nevoiți să mănânce semipreparate la cină.

- Și ai de gând să te ocupi de gătit și de casă tu singur sau o s-o angajezi pe asistenta ta?

Rosie se ridicase pe jumătate de pe scaun, atât de indignată că îi venea să urle.

- Te rog, spuse Sharon Castor, punându-și din nou mâna pe brațul lui Rosie. Țipetele nu vor rezolva absolut nimic.

- Vreau să am copiii lângă mine, insistă Zach.

- Locul lui Allison și al lui Edward este lângă mine, îl contrazise Rosie.

Sharon Castor și Otto Benson schimbă priviri.

- În cazuri din acestea, când amândoi părinții doresc cu la fel de multă ardoare custodia copiilor, cel mai bine este să se întocmească un plan de custodie comună.

Otto vorbi cel dintâi, punând oferta lor pe masă ca să o studieze Rosie și Zach.

- Și cum ar funcționa asta? întrebă Zach.

Și indignarea lui Rosie păru să se diminueze întru câtva, deși îi displăcea profund ideea de a-și expune copiii la contactul cu prietena lui Zach. Custodia comună nu era un concept nou, în nici un caz, dar nu era ceva la care să fi fost dispusă să se gândească până

atunci. Adevărul era că pornise de la premisa că Zach va prefera să nu aibă copii cu el ca să stea în calea noului relații. De asemenea, presupusese că argumentele lui ce demontau această teorie nu erau decât o armă menită să îi confere un avantaj asupra ei.

- Recomandarea mea este ca minorii să stea patru zile cu Rosie, spuse Sharon Castor, și apoi trei cu Zach.

- Iar săptămâna următoare, adăugă Otto Benson, patru zile cu Zach și trei cu Rosie.

Sharon dădu din cap.

- Și întreținerea copiilor? întrebă Zach.

Normal că era interesat de bani.

Otto explică cum că în situații de genul celor descrise mai sus nu avea să se plătească nici un fel de pensie alimentară. Pe de altă parte, toate cheltuielile pentru copii, cum ar fi aparatele dentare, taberele de vară și hainele, urmau să fie împărțite în mod egal.

La început Rosie simțise că i se ridică sângele la cap că Zach avusese tupeul să pună în discuție subiectul pensiei alimentare, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai bine. Era ocazia perfectă să îi dovedească lui Zach că nu avea nevoie de el. El, pe de altă parte, avea să-și dea seama foarte curând că avea nevoie de ea; nu apreciase niciodată tot ce făcea ea pentru el. Era liberă să-și facă o viață nouă fără să trebuiască să depindă de el pentru nimic și exact asta își dorea. Poate că merita să ia în considerare ideea custodiei comune.

capitolul 14

Grace nu-și putea permite nici măcar o singură noapte într-un hotel de lux în Seattle, și cu atât mai puțin două, dar făcu totuși rezervări pentru weekend, folosind un cupon de reducere. Apoi se duse să o viziteze pe Maryellen la galerie. Fiica ei cea mare o evita

de la Crăciun încoace. Iar Grace nu mai era dispusă să tolereze așa ceva.

- Bună, draga mea, spuse ea, bucuroasă că Maryellen era singură la galerie.

Maryellen avea o figură ușor temătoare, iar Grace își dădu seama că acum căuta o scuză ca să îi scurteze vizita la maximum.

- Bună, mamă.

Înclină ușor din cap.

- Cărui fapt îi datorez această plăcere neașteptată?

- Am venit să facem pace.

Fiica ei o privi încurcată.

- De ce? Ne-am certat cumva?

- Nu chiar, dar în ultima vreme, ori de câte ori ne-am întâlnit, am încercat să te descos ca să aflu ceva măcar legat de tatăl bebelușului și de planurile pe care le ai. Ceea ce a fost o greșală.

Maryellen refuzase să-i răspundă la toate întrebările, iar Grace bănuia că, indiferent cine era tatăl copilului fiicei ei, acesta nu știa încă nimic. Cea mai mare temere a ei era că ar fi fost vorba despre un bărbat însurat. Reacția lui Maryellen la încercările ei de-a o sugera o condusesese la ideea că exact despre asta era vorba.

Maryellen zâmbi. Nu mai era atât de palidă cum fusese acum o lună și nimeni care s-ar fi uitat la ea nu ar fi ghicit că era însărcinată. Însă lui Grace îi era clar ca lumina zilei, și încă după o sută de semne, și se minuna cum de nu-și dăduse seama și atunci când fiica ei fusese la prima sarcină. În afară de acele vorbe rostite în treacăt o singură dată, Maryellen nu mai spusese nimic despre asta. Uneori Grace se întreba dacă nu cumva își închipuse doar toată povestea.

- Am rezervat o cameră pentru noi în Seattle, spuse Grace, explicându-i motivul pentru care se afla aici.

- O cameră la hotel? Pentru ce?

- Pentru primul - și să sperăm nu ultimul - weekend anual exclusiv mamă-fiică.

Maryellen ridică din sprâncene, întrebătoare.

- Și vine și Kelly?

- Sper că da.

Grace știa că fiicele ei nu se înțelegeau chiar foarte bine. Kelly se simțea supărată și jignită că Maryellen nu îi spusese despre bebeluș. Grace își făcuse un obicei din a nu se lăsa prinsă în mijlocul dezacordurilor lor, dar în momentul acesta era foarte dificil, căci și Kelly era supărată pe ea.

Kelly fusese mereu un mare suporter al lui Dan. Se simțea trădată de tatăl ei - și acum Grace ieșea cu Cliff Harding, lucru pe care îl percepea ca pe încă o trădare. Decizia lui Maryellen de a-și ține sarcina secretă fusese jignirea finală în ochii lui Kelly.

- Dacă Kelly este de acord cu asta, atunci voi fi și eu, îi spuse Maryellen.

- Speram că vei spune asta.

În seara aceea Grace o sună pe fiica ei mai mică. Nu era o sarcină prea ușoară să o convingă pe Kelly să evadeze în Seattle pentru un weekend, dar Paul o încurajă. Soțul ei, știind cât de tristă era Kelly, insistă că era exact ceea ce îi trebuia, inclusiv lui, ca să petreacă ceva timp singur cu fiul lor, să-și cimenteze relația, spuse el.

În cele din urmă, spre marea încântare a lui Grace, Kelly fu de acord.

Vineri seară, toate trei luară feribotul de Bremerton până la Seattle și apoi un taxi de pe chei. Tânărul șofer, în mod evident un imigrant proaspăt sosit, sări din taxi și le deschise portiera, după care se urcă la loc grăbit și porni.

Pentru Grace aceasta era o aventură și era hotărâtă să petreacă un weekend memorabil cu fetele ei cele frumoase.

- Ce încântare, să avem așa un șofer politicoș, îi spuse Grace, binedispusă.

- Mulțumesc, doamnă, spuse el și o coti de pe doc.

Avea o engleză rudimentară, dar toate făcură un efort să îi înțeleagă comentariile și întrebările despre oraș.

O luă spre hotelul de pe Fourth Avenue și trase mașina chiar în curbă, unde portarul de la intrare le ieși în întâmpinare ca să le deschidă portiera.

Grace îi plăti șoferului și adăugă și un bacșiș zdravăn.

- Bine ați venit în America, spuse ea.

- Mulțumesc, spuse el înclinându-și capul. Dumnezeu să binecuvânteze America.

- Dumnezeu să binecuvânteze America, repetă ea.

Holul hotelului era elegant și impresionant, cu un uriaș pedestal de marmură în centru pe care se afla cel mai mare aranjament floral pe care îl văzuse vreodată Grace. Merseră agale până la recepție unde se înregistrară; Grace reuși să nu se crispeze când întinse cardul VISA recepționerei. Câteva minute mai târziu, valetul le conduse la camera lor.

După ce Kelly telefonă să vadă ce făcea Tyler, se relaxă. Era prima oară când se afla departe de fiul ei mai mult de câteva ore și deja îi era dor de puiul ei.

Fiica cea mică se așază pe unul dintre paturile generoase din cameră și își înconjură picioarele cu brațele.

- Și ai ales deja numele? o întrebă pe soră-sa.

Se scurse un moment de tensiune înainte ca Maryellen să răspundă.

- Nu chiar... De fapt, sper să fie fetiță și, dacă bebelușul va fi într-adevăr fetiță, mă gândeam să o numesc Catherine Grace.

- E un nume foarte frumos.

Grace simți cum lacrimile amenințau să-i invadeze ochii, dar clipi de câteva ori ca să le îndepărteze, nedorind să strice atmosfera serii dacă devenea sentimentală și plângăcioasă. Tânjise atâta după weekendul acesta pe care și-l dorea perfect. Voia să rădă cu fiicele ei, să vorbească cu ele și să reînvie sentimentul acela de apropiere pe care îl împărtășiseră odinioară.

Când Dan dispăruse, cele trei femei pierduseră mai mult decât un soț și un tată; sentimentul lor de siguranță și de căldură familială fusese serios afectat. În ceea

ce o privea pe ea, Grace avea nevoie de răspunsuri, dar la momentul acela nu conta care erau acele răspunsuri.

Între timp, era ca și cum fiecare dintre ele își ținea respirația în așteptarea a ceva ce va să vină. Rămăseseră cumva în suspensie între ce știau și ce nu. Nu existau răspunsuri care să justifice dispariția lui Dan - doar îndoieli și întrebări. Și din cauza aceasta, între ele se săpase încet un mare gol. Și tocmai acest mare gol încerca acum Grace să îl umple.

Se treziră devreme a doua zi dimineată, dornice să exploreze împrejurimile ca niște turiste adevărate. Porniră de la Pike Place Market, unde mâncară chifle fierbinți și băură sortimente exotice de cafea pe stradă. Se plimbară printre tarabele lungi, pline ochi cu tot felul de fructe și legume. Lui Grace cel mai mult îi plăcură tarabele unde se vindeau fructe de mare. Pește, crabi, creveți, calamari și scoici erau expuse pe straturi groase de gheață spartă. Izbucniră în urale laolaltă cu ceilalți oameni din mulțime când pescarii aruncară niște somoni mari de la unul la altul.

Mâncară de prânz la debarcader, sub cerul cenușiu, plin de nori.

Pe urmă făcură un tur la Seattle Aquarium și văzură filmul Imax cu erupția de pe Mt. Saint Helens, un preferat al turiștilor. Până la capătul zilei erau năucite de oboseală. Nici una nu era prea dornică să mai iasă o dată, așa că în final, comandară niște pizza care li se aduse chiar în camera de hotel. Se așezară pe paturi, mâncară cu mâna și râseră de faptul că aveau să plătească scanda-loasa sumă de trei dolari pentru o singură cutie de suc din minibarul din cameră.

Și deși erau obosite, rămaseră treze toată noaptea îmbrăcate în pijamale și halate ca să stea la povești. Toate evitară subiectul Dan și conjunctura în care se petrecuse dispariția sa. Nu discutară nici despre sarcina lui Maryellen, în afară de faptul că își dădură cu părerea să găsească posibile nume de băieți. Ambele subiecte le erau însă pregnante în minte. La fel ca și Grace, nici

una dintre fiicele ei nu era dispusă să amenințe pacea fragilă pe care se părea că reușiseră să o descopere.

Duminică, atunci când pleară de la hotel, Grace era obosită și plină de păreri de rău că timpul lor împreună se sfârșise. Era însă încântată că apucase să petreacă acest weekend special cu fiicele ei. Totul fusese exact așa cum visase că va fi.

- Haideți să mai facem asta și altă dată, spuse ea în timp ce așteptau feribotul pe chei.

- La anul nu va fi atât de ușor, spuse Maryellen. Sau cel puțin, nu pentru mine. O să am copilul.

- Adu-o și pe ea, spuse Kelly stăruitor.

- Ea? răspunse Maryellen glumeț. Pari foarte sigură că o să am o fetiță.

- Chiar este o fetiță, spuse Kelly sigură pe ea.

- De unde ai putea ști așa ceva?

- Pur și simplu știu.

Își încrucișă brațele și-și întinse picioarele, sprijinindu-se de spătarul tare al băncii de lemn.

- În sufletul meu, știam că Tyler e băiat cu mult înainte să se nască și sunt absolut convinsă că tu o s-o ai pe micuța Catherine Grace.

Grace habar nu avea dacă fiica ei vorbea la întâmplare sau dacă într-adevăr „simțea”. În orice caz, se gândi ea, Kelly avea cincizeci la sute șanse să aibă dreptate. Și ce era cel mai important, își vedea fiicele râzând și glumind împreună când cu numai câteva zile în urmă crezuse că era posibil să nu se mai întâmple niciodată asta.

Când rezervase camera de la hotel, partea rațională din Grace îi spusese că nu își permitea asta; acum știa că meritase fiecare bănuț.

Roy McAfee își luă ochii de la ecranul computerului și aruncă o privire la dosarul Sherman de pe birou, un dosar care devenea din ce în ce mai gros cu fiecare săptămână ce trecea. Câteva luni mai devreme, Grace Sherman îl angajase să descopere ce se putea despre

soțul ei dispărut. Iar până atunci nu avusese noroc. Dăduse peste câteva potențiale indicii, dar nici unul dintre ele nu dusese nicăieri. Roy deja luase cazul ca pe ceva personal și se simțea foarte frustrat de faptul că nu reușise să facă nimic.

După douăzeci de ani petrecuți în rândul ofițerilor de poliție din Seattle, Roy ajunsese la gradul de detectiv. Din cauza unei răni la spate pe care o căpătase în urma unei altercații cu un suspect, acceptase pensionarea înainte de termen. Momentul fusese unul bun; cei doi copii ai lor erau mai mult sau mai puțin independenți și pe picioarele lor.

El și Corrie se mutaseră în Cedar Cove, unde traiul zilnic nu costa atât de mult și valoarea proprietăților rămânea rezonabilă. Roy se așteptase să se liniștească și să se obișnuiască rapid cu viața de proaspăt pensionar.

Roy nu se așteptase încă și să se plictisească atât de repede să stea degeaba acasă. Cam după un an și jumătate de la mutarea în Cedar Cove, își deschisese o afacere nouă - ca detectiv particular. Corrie fusese toată viața în preajma polițiștilor și își luase sarcina de a-i fi asistentă și secretară.

Când își atârnă firma deasupra intrării, Roy se gândise că avea să primească în principal cazuri în care să verifice anumite persoane sau probleme legate de asigurări, dar nesfârșita varietate de cazuri în care i se ceru să se bage îi făcea viața extrem de interesantă. Cel mai dificil și derutant caz pe care îl primise vreodată se dovedi a fi dispariția lui Dan Sherman. Omul se evaporase parcă în așa măsură, încât, dacă Roy nu ar fi știut că nu este cazul, ar fi putut bănuși că Dan intrase în Programul de Protecție a Martorilor.

Corrie intră în birou cu o cană de cafea proaspătă. Dădu din cap spre ecranul computerului.

- Dan Sherman?

Roy ridică din umeri. Corrie nu spuse nimic, dar amândoi știau că nu putea renunța pur și simplu la cazul

acela lăsându-se păgubași. Doar fuseseră atâtea ore pe care amândoi le investiseră în acest caz fără nici un fel de compensație. Grace le alocase un anumit buget, dar banii se epuizaseră înainte să găsească răspunsuri.

- A telefonat Troy Davis, îi spuse Corrie. A stabilit o întâlnire pentru după-amiaza aceasta.

Ei, asta chiar era o veste interesantă. Cu șeriful local se cunoștea doar din vedere. Roy vorbise cu el de câteva ori, și drumurile li se încrucișaseră ocazional. Roy avea o părere destul de bună despre Davis, dar șeriful nu părea să fie prea sigur în privința lui. Era rezervat, deocamdată, presupunea Roy, în așteptarea unor dovezi mai concrete.

- Și a spus ce vrea? întrebă el.

Corrie clătină din cap.

- Nu chiar, a zis doar că s-ar putea să aibă ceva de lucru pentru tine.

Fix la ora trei, sosi Troy, și Corrie îl pofti în biroul lui Roy. Roy se ridică în picioare să-l salute pe șeriful care era cu vreo cinci centimetri mai înalt chiar și decât el, la un metru optzeci și cinci ai lui, și stătea ușor adus de spate. Prea multe ore petrecute în spatele unui birou, fără îndoială. Își strânsesă mâinile și se așezară amândoi.

Troy își încrucișă picioarele, scoase o scobitoare din buzunarul de la cămașă și și-o vârî în colțul gurii.

Așteptă un moment, apoi întrebă:

- Mai știi că acum ceva timp a murit cineva la Thyme and Tide? La pensiunea familiei Beldon.

Roy își amintea într-adevăr că citise despre asta. Povestea era aproape una clasică. Un străin care apăruse în miez de noapte, pe o furtună de nedescris, fusese găsit mort a doua zi dimineată. Aparent fără cauză. După articolul inițial de pe prima pagină din *Cedar Cove Chronicle*, Roy nu mai auzise nimic despre străinul cel misterios, deși își mai amintea un detaliu suplimentar. Articolul susținea că bărbatul avea la el acte de identitate false - un permis de șofer conform

căruia era un anume James Whitcomb de undeva din Florida.

- Tot nu avem numele real al acestui necunoscut, se încruntă Troy. Pentru un timp, Joe Mitchell a crezut că era posibil să fi dat peste Dan Sherman.

- Dan? Dar cu siguranță l-ar fi recunoscut cineva.

- Necunoscutul nostru își făcuse multiple operații estetice. Cum avea aproximativ aceeași statură și constituție ca Dan, am adus-o pe Grace să îl vadă. Mi-a părut rău că am rugat-o s-o facă. A fost destul de traumatizant pentru ea, dar e o femeie puternică. O admir pentru asta.

- Deci nu a fost Dan.

Roy se gândi că era de la sine înțeles, dat fiind cursul discuției.

- Nu.

Răspunsul scurt și posac al lui dovedea o stare de spirit. Își mută scobitoarea în celălalt colț al gurii.

- Ar fi fost prea ușor.

- Și ce-ai descoperit după amprente necunoscutului? Troy își lăsă piciorul jos și se aplecă în față.

- Din nefericire, absolut nimic. Nu avea amprente. Din câte se pare și le-a pierdut în același accident care l-a adus în situația să facă operațiile estetice.

- Un simplu ghinion? Sau crezi că e posibil să și le fi îndepărtat intenționat?

Cu siguranță și asta era o ipoteză, deși în epoca ADN-ului, nu era la fel de probabilă ca pe vremuri. Pe de altă parte, tehnologia de prelucrare și analizare a ADN-ului era de dată relativ recentă.

Troy își ridică umerii cu o mișcare resemnată.

- Întreabă-mă să te-ntreb. Nu știi mai mult decât că avea acte false. A venit în oraș, a tras la o pensiune și a doua zi a fost găsit mort. La autopsie nu s-a constatat nimic concludent. Nu seamănă deloc cu scenariul obișnuit în astfel de cazuri.

Acum se încruntă Roy.

- Și crezi că ar putea face parte din Programul de Protecție a Martorilor?

În mod bizar, îi trecuse prin cap exact aceeași teorie cu privire la Dan Sherman cu câteva ore în urmă.

- M-am gândit la asta. Și nu exista decât o singură modalitate de a mă lămuri, așa că am mers la sediul FBI de la noi.

- Și au fost dispuși să te ajute?

El dădu din cap.

- Le-am dat tot ce aveam noi și pe urmă m-au contactat acum o săptămână și au spus că nu.

Deci eliminaseră o variantă.

- Și mașina?

- Era închiriată.

- Dar Mitchell are măcar habar care a fost cauza morții?

Troy molfăi puțin scobitoarea.

- După cum am spus, nimic în cazul acesta nu este facil. Sincer îți spun, nu știm. Din câte ziceau Bob și Peggy, părea perfect sănătos când s-a dus să se culce. Bob spunea că părea nerăbdător să ajungă în camera lui, dar Peggy a pus chestia asta pe seama oboselii. Era târziu.

- Și atunci ce crede Mitchell?

- Nu poate spune că e ceva anume, ceva neobișnuit. A eliminat cam toate cauzele posibile. Nu a fost o problemă cu inima. Nu am primit toate rapoartele toxicologice, dar nu a fost vorba despre nici una dintre otrăvurile comune. Cu alte cuvinte, pur și simplu nu știm ce anume l-a ucis. Este ca și cum a murit așa, din senin.

- Și ora morții?

- Din câte spune Joe, se pare că a murit în somn, la puțin timp după ce a sosit la pensiunea familiei Beldon.

Roy trebui să recunoască în sinea lui că acum era chiar și mai curios; cazul acesta era de-a dreptul fascinant.

- Nu cred că ai vrut să ne întâlnim numai ca să discuți lucrurile acestea cu mine. Cu ce te pot ajuta?

Troy Davis își scoase scobitoarea din gură și o aruncă în coșul de gunoi de lângă biroul lui Roy.

- Nu pot clasifica acest caz ca fiind unul de omucidere, dar absolut nimic nu pare să se lege. Avea acte false, dar același lucru e valabil și pentru mulți alții.

Oftă din rărunchi.

- Nu am suficienți oameni care să se ocupe de acest caz. Speram să te pot angaja pe tine ca detectiv particular plătit ca să ne ajuți să aflăm identitatea necunoscutului. Și dacă se întâmplă și să dai peste vreo altă informație, cu atât mai bine. Îți vom fi recunoscători pentru orice am afla în plus.

- Ce altceva îmi mai poți spune? întrebă Roy.

Deja se hotărâse - era exact genul de treabă care îi plăcea la culme - dar se gândi că trebuia să știe exact cu ce avea de-a face înainte de a spune da.

- Numai că necunoscutul nostru era un tip extrem de meticulos în tot ce făcea. Avea hainele împachetate foarte ordonat în geantă. Așa cum ar fi făcut, de exemplu, un absolvent de școală militară. Hainele sunt de foarte bună calitate, chiar printre cele mai moderne. Foarte scumpe. Haina de ploaie e o marcă italiană de top al cărei nume nici măcar nu-l pot pronunța. Costă mai mult decât câștig eu într-o lună.

- Ce fel de mașină a închiriat?

- Chestia ciudată este că - te-ai aștepta la un Lexus sau ceva de genul acesta, având în vedere cât de scumpe erau hainele, dar era doar un Ford Taurus. Interesant, nu? Ai fi zis că-și poate permite să închirieze orice voia, dar a ales cel mai banal vehicul dintre toate.

Ceea ce dădu naștere unei noi întrebări.

- Câți bani avea la el? întrebă Roy.

- Doar câteva sute de dolari. Nimic ieșit din comun.

- OK, spuse Roy ferm. Contează pe mine.

- Super.

Troy se ridică și îi întinse mâna lui Roy.

- Dacă vrei să vii pe la birou, îți dau niște copii după dosare ca să ai un punct de pornire.

Roy abia aștepta. Când Troy plecă, Corrie intră în grabă în cameră cu ochii plini de întrebări.

- Are un caz pentru tine?

- Nu e orice caz, spuse Roy.

Rămase în picioare lângă geam, urmărindu-l pe șerif ieșind din clădire și îndreptându-se spre mașina de poliție parcată în față. Necunoscutul acesta avea să fie cu siguranță cel mai neobișnuit și interesant caz de care se ocupase vreodată.

Olivia băgase niște briose la cuptor - rețeta mamei ei - și cânta alături de caseta pe care o pusese cu muzicalul de pe Broadway *The King and I* în timp ce spăla vasele. Se auzi soneria și-și scutură clăbucii de pe mâini și se duse să deschidă. Nici nu se deranjă să dea muzica mai încet.

Îngânând în continuare melodia, deschise ușa și dădu cu ochii de Jack Griffin de partea cealaltă. Venise cu ore bune mai devreme față de când fusese chemat.

- Bună ziua, tineri iubiți, oriunde ați fi, intonă ea, deschizând ușa și mai larg și făcându-i semn să intre.

- Iubiți? Am auzit cumva cuvântul iubiți?

Mișcă sugestiv din sprâncene și intră în casă. Muzica îi învâlui pe amândoi și luând-o pe Olivia de mijloc, o lăsă pe spate cu un gest teatral pe brațul lui, apoi o ridică la loc.

- Oh, Doamne, spuse ea păstrând ritmul. Chiar că-mi faci inima să bată mai tare.

Luând-o pe după umeri, Jack se uită în ochii ei și zâmbetul îi pieri încet.

- Vreau să te întorci la cuvântul iubiți.

- E vorba de tineri iubiți.

- Nu, spuse el luând-o în brațe de-a binelea acum. Lasă tineri. Este vorba doar de iubiți, așa cum suntem eu și cu tine.

Privirea i se întunecă și deveni mai intensă. Olivia înțelese că nu mai era vorba de o glumă, ci de o întrebare pe care Jack - tovarășul ei vesel și mereu amator de distracții - i-o puna într-un mod foarte serios.

- Eu...

Brusc, viața îi devenise foarte complicată. Jack îi telefonase mai devreme în ziua aceea și îi sugerase să se întâlnească fiindcă avea să-i zică ceva. Îi păruse bine dispus pentru prima oară de luni întregi. Olivia bănuia că era ceva ce avea de-a face cu Eric. Cu câteva săptămâni în urmă, Jack îi spusese în treacăt că fiul lui ceruse să fie transferat cu serviciul și avea să se mute de-acasă curând. Îi spusese că avea să-i simtă lipsa băiatului, dar părea mulțumit de hotărârea lui Eric și energia lui reînviată - și nu în mică măsură bucuros că avea din nou casa numai pentru el.

Înainte să fie obligată să răspundă, timerul de la cuptor sună, oferindu-i Oliviei scuza perfectă să scape de Jack și de întrebarea lui.

- Brioșele, spuse ea și se grăbi spre bucătărie.

Înșfăcă două mânuși de bucătărie croșetate și scoase tava. Puse brioșele să se răcească pe blat.

Când se întoarse, Jack era în cadrul ușii. Îi întâlni privirea.

- Eric se mută în weekendul acesta.

- Da? Mă gândeam eu că s-ar putea să fie vorba despre asta.

- Nu voiam să încep așa, intempestiv, cu întrebarea aceea referitoare la noi doi, dar mi-ai oferit ocazia perfectă când ai venit în pași de vals la ușă, cântând ceva despre niște iubiți.

Ea fusese prinsă de vraja cântecului și nici nu îi trecuse prin cap să-i sugereze să se arunce în pat cu el.

- Olivia, ascultă-mă, spuse Jack apropiindu-se încet de ea. Eu te ador.

Și ea simțea același lucru pentru el, dar îi era și frică. Nu mai fusese cu un bărbat de când divorțase, cu șaisprezece ani în urmă și se cutremură la gândul

intimității sexuale. Și o speria și ezitarea aceasta pe care o simțea; căci dacă nu era pregătită după toți anii aștia, atunci era posibil să nu mai fie pregătită niciodată. Și cu toate acestea, își dorea pasiune și genul acela de apropiere.

Având sentimentul că era acum ori niciodată, își desfăcu brațele.

- Sărută-mă, prostuțule, intonă ea teatral.

Brusc viața ei se transformase în ceea ce descriau versurile unui musical de pe Broadway - și îi plăcea la nebunie.

Jack se întinse spre ea, și buzele li se întâlniră într-un sărut sălbatic, plin de pasiune. Îi tremurau picioarele și capul i se învârtea. Trecuse mult timp de când fiecare dintre ei se sărutase și simțise o asemenea senzație de abandon complet, ca și cum amândoi își dădeau seama că o astfel de intimitate era reală și cât se poate de irevocabilă. Faptul că aveau să facă dragoste însemna în același timp că totul se va schimba între ei...

Jack se cutremură strângând-o cu putere în îmbrățișarea lui. Muzica se terminase, așa că atunci când sună telefonul, îi făcu să tresară pe amândoi. El nu îl băgă în seamă. Continuă să o sărute cu acea nevoie nebunească de mai devreme.

- Vino la mine acasă, șopti el cu o voce răgușită. Am schimbat așternuturile în dimineața asta.

- Jack! Ție ți se pare că replica asta sună seducător?

- Am visat cum vom sta acolo, în spatele ferestrelor ce dau spre golf și vom face dragoste.

Telefonul mai sună de cinci ori înainte să se oprească în sfârșit. Iar tăcerea păru și mai răsunătoare decât soneria de mai devreme. Olivia îi prinse fața în mâini și îl privi adânc în ochi.

- Asta are vreo legătură cu Stan? întrebă ea fiindcă trebuia să știe.

Se certaseră din pricina lui Stan și, în opinia ei, Jack era pur și simplu nerezonabil. Părea să creadă că Stan o voia înapoi - ceea ce ar fi fost o mare noutate pentru

Marge, care era căsătorită cu el de mai bine de cinci-sprezece ani.

- Nu, spuse el, sărutând-o. Are legătură cu tine și cu mine. Nu-l băga pe Stan în chestia asta.

- De ce acum?

- De ce *nu*? îi răspunse el.

Ea nu era sigură ce-ar fi putut răspunde. Încercă să gândească, să-și limpezească mintea de ceața provocată de muzică și de sărutări... când sună la ușă.

Salvată de clopoțel - din nou.

Când se duse în grabă la ușă, îl găsi acolo pe fiul lui Jack, cu o față fâstâcită, apăsând în continuare soneria.

- Tată? strigă el iute.

- Eric, ce s-a întâmplat? întrebă Jack venind din spațele Oliviei.

- E Shelly. A intrat în travaliu. Nu are pe nimeni.

- Te-a sunat ea?

- Nu, o prietenă. I s-a rupt apa azi-noapte și mai are puțin și naște. De-acum ar putea fi din moment în moment. Prietena ei nu a mai putut rămâne.

Făcu o mică pauză.

- Ar trebui să fiu acolo cu ea, nu crezi? Poate că are nevoie de mine.

- E adevărat.

- Dar nu mă vrea nicăieri în preajma ei, sau cel puțin asta mi-a spus ultima oară când am vorbit.

Își trecu de câteva ori degetele prin păr.

- Ar trebui să fiu acolo. Așa simt.

- Atunci, du-te!

- Am împachetat, sunt gata să plec spre Reno.

- Da, știi.

Eric părea să vrea să pună o întrebare, iar Olivia știu despre ce era vorba chiar înaintea lui Jack.

- Vrei să mergă și tatăl tău cu tine?

- Tată, ai face asta pentru mine?

Olivia îl iubi pe Jack chiar și mai mult pentru felul în care răspunse. Își îmbrățișă fiul, îi aruncă o privire Oliviei prin care se scuza și spuse:

- Să mergem.

Se întoarse înspre ea și-i întinse mâna.

- Vrei să vii și tu?

Ea se gândi o clipă, apoi decise să nu o facă.

- Mergeți voi doi. Te rog, să mă suni când se naște bebelușul!

Mulțumită că Jack pusese nevoile fiului lui deasupra nevoilor lui însuși, îi luă mâna în mâna ei și i-o strânse încurajator.

Trei ore mai târziu sună telefonul: era Jack, suna de la spital.

- Doi băieței, gemeni identici, spuse el triumfător. Eric a stat cu Shelly, iar ea s-a bucurat că a venit aici să fie alături de ea. Amândoi băieții sunt sănătoși și viguroși.

- Felicitări, bunicule!

- Sunt bunicul lor, spuse el. Bebelușii ăia sunt leiți Eric. Nimeni nu se va mai îndoi vreodată cine este tatăl lor. Mai ales fiul meu.

- Și ce o să facă cu slujba?

Eric acceptase transferul și se presupunea că-și va începe noua slujbă în Reno peste o săptămână sau așa ceva.

- Nu știi, asta e treaba lui. Din fericire mai are câteva zile până când va trebui să se hotărască.

Seth și Justine decisese să-și numească restaurantul The Lighthouse¹. Lui Justine îi plăcea numele, fiindcă îi amintea de casa unde crescuse, pe strada Lighthouse Road. Farul de la capătul îndepărtat al golfului era unul dintre cele mai cunoscute puncte de interes ale comunității. Seth fusese și el de acord cu numele, fiindcă sugera de la început că era vorba despre un restaurant cu fructe de mare.

Avea de ani buni în cap ideea de a deschide un restaurant, dar îi plăcea mult să pescuiască, iar banii pe care

¹ Farul

ii făcea erau prea mulți ca să îi refuze. Așa cum trăia la bordul vasului său de pescuit, cheltuielile îi fuseseră reduse la minimum și investise banii cu înțelepciune. După ce se însurase cu Justine, pricepuse că nu îl mai atrăgeau deloc perioadele lungi de pescuit în care trebuia să stea departe de țarm. Iar acum, având în vedere că aveau să devină părinți, era cel mai potrivit moment să-și înceapă noua afacere.

Tatăl lui fusese de acord și se oferise să investească în restaurant ca partener tăcut. Fusese o mișcare foarte îndrăzneată pentru amândoi. Seth făcuse niște cercetări și era cât se poate de conștient că aproape jumătate din noile restaurante dădeau faliment în primul an. Era hotărât să reducă riscurile la minimum, să facă totul ca la carte. Meniul, angajații, prețurile, decorul, modul de promovare – el și Justine se gândiseră bine la toate acestea. Seth era un bucătar destul de bun, dar nu avea nici cunoștințele, nici experiența de care ar fi fost nevoie pentru a se ocupa de o bucătărie întreagă. Dădu anunț că angajează personal pentru bucătărie și ceru sfatul proprietarilor celorlalte restaurante. Cărând află că Jon Bowman avea o reputație excelentă. Când Jon își trimise CV-ul pentru poziția de bucătar șef, Seth îl studie și apoi sună pentru a-l chema la un interviu.

În a doua vineri din martie, sosi Jon Bowman și își făcu apariția în șantierul în plină desfășurare.

Lucrările de renovare fuseseră terminate numai parțial. O echipă de tâmplari construiau separeuri noi în timp ce electricienii se ocupau de lămpile atârinate din tavan. Dușumelele fuseseră rașchetate și lustruite, pereților li se dăduse primul strat de vopsea, iar ferestrele fuseseră înlocuite. Seth și Justine decisese să păstreze barul original de mahon, care era unul clasic.

Seth îl conduse pe Jon în încăperea ce avea să-i servească drept birou și îi făcu semn înspre scaun.

- Îmi place ce-ați făcut aici, spuse Jon așezându-se. Când intenționați să deschideți?

- Sperăm să o facem în prima săptămână din mai.

Jon aruncă o privire peste umăr ca și cum ar fi vrut să estimeze câte mai erau încă de făcut.

- Până atunci e foarte probabil ca totul să fie gata, spuse el încrezător.

- După cum știi, suntem în căutarea unui bucătar-șef. Cineva care să supravegheze meniul și să lucreze îndeaproape cu noi, pe măsură ce ne dezvoltăm.

- De asta mă aflu aici. În ultimii trei ani am lucrat la André's. Eu le-am gândit meniul, care pune un accent deosebit pe fructele de mare.

- Și înainte de asta?

Seth îi citise deja CV-ul, dar voia să afle detalii de la Jon. El și Justine se duseseră intenționat să mănânce la André's ca să guste din specialitățile făcute de Jon.

- Am lucrat la VFW în Olympia. Am referințe dacă vrei.

Îi întinse lui Seth o singură foaie de hârtie cu o listă de nume și numere de telefon.

- Unde ai făcut școala?

În CV erau în mod evident foarte puține informații legate de perioada de formare.

El deveni puțin tensionat, dar poate că era vorba numai de imaginația lui Seth.

- Am furat meserie, cum se spune, de aici, de colo. Nu am prea multă școală în sensul acesta. Am început ca bucătar la minut la un bistro unde se servea micul dejun în Tacoma și pe urmă am avansat. Să nu crezi că aș fi în măsură să-mi inaugurez în curând propriul show de televiziune, dacă acesta este genul de bucătar pe care îl căutați.

- Nu este, îl asigură Seth.

Și așa nu și-ar fi putut permite un bucătar care să fi fost o celebritate. Rămăsese la fel de curios în legătură cu pregătirea lui Jon, dar nu insistă.

- Am înțeles că ești și fotograf.

Jon dădu din cap.

- Sunt un bucătar al dracului de bun, dar pasiunea mea este de fapt fotografia.

Nu-și ascundea dragostea față de munca sa, iar asta îl plăcea lui Seth.

- Dacă ești dispus să îmi dai o șansă, nu o să-ți pară rău, spuse Jon plin de entuziasm.

Intuiția îi dicta parcă lui Seth să îl angajeze.

- O să încep să utilizez și să aprovizionez bucătăria și camera într-o lună. Ai fi pregătit să începi atunci?

Jon dădu din cap. Discutară despre salariu, beneficii, rețete și alte detalii. Când terminară, Seth îl duse să-i arate restaurantul și se bucură când Jon îi oferii sugestii utile de design și decorațiuni. Îi plăceau ideile lui și i le împărtăși și lui Justine chiar în seara aceea.

- Mă gândeam eu că Jon Bowman va fi alesul, îi răspunse ea, în timp ce Seth lucra în bucătărie, pregătind cina.

- Și eu la fel.

Justine stătea în sufragerie, cu picioarele ridicate pe un scaun ca să nu i se umfle gleznele. La șase luni, umflăturile erau doar minore, dar tot își făcea griji din pricina lor. Seth preluase gătitul și fusese foarte inventiv în ceea ce privea modalitatea de a elimina sarea.

- Mă simt ca o focă, se plânse ea, punându-și mâinile pe mica umflătură rotundă de pe abdomen.

Seth se aplecă peste spătarul canapelei și o sărută pe gât.

- Ești atât de frumoasă, murmură el. Nu semeni deloc cu o focă - deși e perfect adevărat că și focile au farmecul lor.

- Fii serios, Seth!

- Dar sunt serios.

Ea se întoarse cu fața la el și se sărutară, și el își dădu seama - așa cum făcea în fiecare zi - cât de mult își iubea soția.

- Spune-mi ce știi despre Jon Bowman, spuse el, câteva minute mai târziu în timp ce punea în farfurii fettuccini cu fructe de mare.

- Cum ar fi?

- Despre pregătirea lui. Știi ceva în acest sens?

Justine trebui să se gândească puțin.

- Nu prea multe. Obişnuia să-și vândă fotografiile prin galeria de pe Harbor Street. De ce?

- Mi s-a părut puțin... deranjat când l-am întrebat despre asta.

- La ce școală a mers?

- Nu mi-a zis, dar am vorbit cu două dintre persoanele pe care le-a trecut acolo ca fiind dispuse să dea referințe despre el. Amândoi erau manageri la restaurantele unde fusese angajat și i-au ridicat osanale de-a dreptul.

- L-ai văzut vreodată fotografiile?

Justine se apropie de masa unde Seth îi ținu scaunul.

- Mi-a arătat Maryellen câteva înainte de Crăciun. Sunt absolut fabuloase. Parcă respiră emoție și frumusețe.

- Hmm. Poate ar trebui să cumpărăm și noi câteva. Să le atârnam la intrare. Ce zici?

- Zic că soțul meu genial tocmai a avut o nouă idee genială.

Își zâmbiră fericiți și complet mulțumiți de turnura pe care o luase viața lor.

capitolul 15

Rosie avea casa în întregime doar pentru ea. De sute de ori de-a lungul timpului tânjise să rămână câteva ore singură, mai ales înainte de o sărbătoare importantă. Zach nu înțelesese niciodată de câtă muncă era nevoie pentru toate sărbătorile în familie. De Paște trebuia pregătită cina, la care invitau de obicei prietenii și alți membri ai familiei - deși totul avea să fie

diferit anul acesta. Pe urmă erau vopsitul ouălor și coșulețele de Paști ale copiilor. Căci deși Allison și Eddie erau destul de mari, Rosie se simțea obligată să păstreze tradiția.

Acum că avea timp să facă toate acestea fără întreruperi, se trezi cuprinsă de un sentiment de melancolie. Copiii își petreceau ziua cu tatăl lor și era de la sine înțeles că Janice Lamond avea să găsească un motiv să li se alăture.

Curios însă era faptul că lui Rosie nu îi venea să-și monteze copiii împotriva celeilalte femei. Normal că murea să afle dacă Janice și fiul ei se găseau în apartament în același timp cu copiii ei. Dar refuza să îi târască în divorțul acesta, indiferent cât de tare i-ar fi plăcut să afle tot ce se putea despre ce făcea cealaltă femeie.

Robotind în continuare în bucătărie, Rosie amesteca budinca cu jeleu preferată a lui Eddie și o puse în frigider să se închege. De Paști întotdeauna servea șuncă, dar asta numai pentru că așa voia Zach. Cum nu mai avea nevoie însă să țină seama de ceea ce-i plăcea și de ceea ce nu-i plăcea soțului ei, cumpără niște coaste bune. Era un mic gest de sfidare, unul care o făcea să se simtă - chiar și așa, puțin - ca o femeie independentă care își făcea propriile alegeri.

Începu să pregătească tortul pe care îl făcea de obicei de Paști.

Nu prea avea chef, dar se strădui de dragul copiilor. Dat fiind divorțul ce se afla în desfășurare, considera că viața le fusese dată peste cap suficient fără să-i mai supună și ea altor schimbări. Coastele fripte erau o abateră suficientă de la tradiție anul acesta, dar de Paștele viitor puteau face ceva complet diferit, cum ar fi fost să meargă într-o excursie.

Tortul în formă de iepuraș alb era preferatul lui Allison. Folosind două torturi rotunde cu diametrul de douăzeci de centimetri, tăia cu măiestrie un strat ca să formeze urechile cu partea centrală pe post de papion. După ce îi turna glazura, folosea fâșii subțiri

de lemn dulce pentru mustăți și bombonele maronii M&M's pentru ochi. În anii din urmă, copiii o ajutau la decorat.

Îi era dor de ei, în ciuda faptului că avea în sfârșit niște timp doar pentru ea, așa cum își dorise întotdeauna, ceea ce o deruta la culme. În plus, își făcea griji și pentru faptul că Allison și Eddie puteau fi influențați de prietena tatălui lor. Ceea ce nu era gelozie, își spusese ea; era doar o reacție perfect normală.

Până când Zach aduse copiii înapoi acasă, Rosie se montase deja cu gândul la soțul ei și asistenta lui perfectă-din-toate-punctele-de-vedere. Probabil că se grăbise să scape de copii, fiindcă nu rămase pe aleea din față nici măcar o clipă mai mult decât era nevoie, observă ea cu ciudă, uitându-se pe furiș pe fereastra sufrageriei. În momentul în care ambii copii se dădură jos, el plecă.

- Am ajuns, strigă Eddie venind pe ușa din față.

Își dădu rucsacul jos din spate și îl aruncă chiar acolo, la intrare.

Allison îl urmă, cu căștile pe urechi, ascultând la CD player. Părea că face asta întruna, deși Rosie nu era deloc de acord. Ar fi vrut să știe exact ce fel de muzică asculta Allison, dar nu se simțea în stare să o ia la întrebări în sensul acesta. În cele din urmă decisese că, dacă Allison avea nevoie de CD-urile ei, era liberă să le asculte, cel puțin pentru moment.

- V-ați distrat bine? întrebă Rosie, încercând să-și infuzeze niște entuziasm în glas.

Eddie ridică din umeri.

- Am stat acasă la tati cea mai mare parte din zi.

- Și vânătoria de ouă de la Rotary Club?

- Asta e pentru copii mici, o informă Allison, scoțându-și căștile suficient încât să se răstească la ea.

Se lăsă să cadă pe canapeaua din sufragerie, iar Eddie se îndreptă spre consolă după care se lăți pe covorașul din fața televizorului.

Bine, își spuse Rosie. Se părea că nu aveau chef să vorbească cu ea. Ceea ce era în regulă de vreme ce nici ea nu era într-o dispoziție prea vorbăreată.

Allison închisese ochii, iar capul i se mișca în ritmul muzicii pe care o asculta, oricare ar fi fost aceea. După un minut sau așa ceva, ridică din nou capul și o privi pe maică-sa.

- Ce avem la cină?

- Tatăl vostru nu v-a hrănit?

Fiica ei se uită la ea ca și cum aceea era cea mai tâmpită întrebare pe care o auzise vreodată.

- Tata nu gătește.

- V-ați petrecut noaptea la el. Vrei să spui că nu v-a dat nimic de mâncare?

Și acesta era bărbatul care o critica pe ea că nu era în stare să facă o cină întreagă din nimic!

- Am mâncat micul dejun la McDonald's.

- V-a dus în oraș la *fiecare* masă? mormăi Rosie.

- Nu chiar, îi răspunse Eddie.

Allison nu se deranjă să răspundă.

- Tata a zis să mâncăm multă șuncă în locul lui mâine, spuse Eddie, cu ochii în continuare ațintiți asupra ecranului televizorului.

- Nu o să avem șuncă.

Allison făcu ochii mari și își smulse căștile de pe cap.

- Ai zis că nu o să avem șuncă?

- Nu, am cumpărat ceva pentru o friptură la cuptor.

- Dar eu *urăsc* friptura, strigă ea.

- Allison...

- Mereu mâncăm șuncă de Paști.

Rosie își simți inima grea.

- M-am gândit ca anul acesta să facem friptură.

Allison sări în picioare și o privi mânioasă pe Rosie.

- Ai făcut-o intenționat!

- Ce am făcut? întrebă Rosie, ținându-și cu greu cumpătul.

- Știi foarte bine ce ai făcut, spuse Allison și fugi în camera ei.

Toată casa reverberă din cauza ușii ei trântite.

Rosie își privi fiul, așteptând o explicație. Eddie se rostogoli pe o parte și se uită în sus drept la ea.

- Lui tati îi place șunca.

- Dar tatăl vostru nu o să ia cina cu noi. Mă gândeam să pregătim cina puțin altfel anul acesta. Nici nu mi-a trecut prin cap că lui Allison i-ar păsa cât de puțin de asta.

- Nici nu-i pasă, spuse Eddie, rostogolindu-se la loc pe burtă.

Fără nici o pauză, se întoarse la jocul lui cu invadatori.

- Este doar supărată pe tine și pe tata din cauza divorțului.

Rosie se prăbuși pe canapea.

- Am mâncat mult la prânz, continuă Eddie. Așa că nu ne e prea foame acum la cină.

Instantaneu, bănuielile lui Rosie prinseră viață.

- Prânz? întrebă ea, aproape mușcându-și limba în efortul de a se împiedica să întrebe despre Janice Lamond.

- Tata ne-a dus pe Allison, Chris și pe mine la un local cu pizza all-you-can-eat.

Rosie zâmbi neutru, în ciuda indignării pe care o simți copleșind-o. Chris era fiul lui Janice Lamond și, dacă el era acolo, în apartament, era de la sine înțeles că același lucru era valabil și pentru mama lui.

- Trebuie să ies puțin, spuse Rosie, străduindu-se să-și păstreze vocea egală.

Eddie își luă privirea de la ecranul televizorului și o întrebă:

- Te duci să iei șuncă pentru Allie?

- Da, spuse ea, deși ideea asta nu-i trecuse prin cap înainte să-i spună Eddie.

Destinația sa era apartamentul lui Zach - căci voia să îi zică tot ce avea pe inimă. În drum spre casă, avea

să se oprească la magazinul lui Albertson să ia o șuncă mică la conservă ca să o liniștească pe Allison.

Înainte de a ajunge acasă la Zach, Rosie simțea deja că este gata să explodeze. În mod obișnuit lăsa genul acesta de chestii neplăcute în mâinile capabile ale avocatei ei, dar chestiunea aceasta nu putea sta după Sharon Castor.

Nici măcar un soldat nu ar fi mărșăluit cu pași mai hotărâți decât cei ai lui Rosie când se îndreptă din parcare spre apartamentul lui Zach. Își făcu curaj, gândindu-se că era posibil ca Janice Lamond să fie cu el chiar în acel moment. Cu siguranță nu ar fi fost ceva ieșit din comun pentru el. Era posibil chiar ca ei doi să fie împreună în pat. I se făcu rău la gândul acesta, dar nu se opri să analizeze de ce și cum.

Când Zach deschise ușa la bătăile ei puternice, păru cât se poate de uluit să o vadă.

- Rosie! Ce cauți aici?

- Trebuie să vorbim, se răsti ea.

- Acum?

- De ce, Zach, nu ești singur?

El se dădu la o parte, lăsând-o să intre în apartament. Rosie păși înăuntru, și stomacul i se făcu ghem de durere, o senzație de altfel așteptată. Locuința lui cea nouă era sumar mobilată, dar acele câteva obiecte proveneau din casa lor. Soțul ei o adusese pe femeia aceasta în apartamentul lui să stea pe mobila pe care o alesese Rosie, să folosească farfuriile pe care le cumpărase ea și la care ținea și de care fusese obligată să se despartă.

- Ce vrei? Întrebă Zach, cu o voce stăpânită.

- Ca o favoare personală față de mine, spuse ea cu grijă, aș aprecia dacă nu ți-ai invita prietena aici în timp ce copiii sunt la tine - cel puțin până la încheierea divorțului.

- Despre ce mama dracului vorbești?

Zach o privi cu o expresie atât de feroce, că ea aproape că nu-i mai recunoscă trăsăturile.

- Janice a fost cu tine în după-masa asta.

- Ce ai făcut, i-ai interogat pe copii în legătură cu ce fac eu? întrebă el.

- Nu, eu nu am făcut nimic. Eddie a zis că nu vrea să mănânce din cauză că s-a îmbuibat cu pizza la prânz cu Chris.

- Și?

- Consider că am fost cât se poate de clară. Dacă este nevoie să vorbesc cu Sharon despre asta, atunci o voi face.

- Dă-i drumul, spuse Zach rânjind. Fă-te de răs și mai tare decât te-ai făcut deja. Personal, mie nici c-ar putea să-mi pese mai puțin de-atât.

Rosie refuza să stea așa și să schimbe insulte cu el, dar nu ar fi fost ea, dacă înainte de a ieși, în timp ce se întorcea și o lua spre ușă, nu i-ar mai fi aruncat o ultimă replică.

- Am cale lungă dacă vreau să te depășesc.

Zach trânti ușa în urma ei, iar ea se înapoie la locul de parcare. Când urcă în mașină, Rosie descoperi că mâinile îi tremurau atât de tare, că trebuia să stea să se calmeze înainte de a putea conduce.

Strângând cu putere volanul, închise ochii strâns, într-un efort disperat să nu izbucnească în lacrimi.

Maryellen păși în fusta dreaptă și și-o ridică peste solduri numai pentru a descoperi că nu își mai putea încheia nasturele de la betelie. Sarcina nu avea nici măcar șase luni, și hainele ei obișnuite deja începuseră să nu-i mai vină. Îi era cât se poate de clar că avea nevoie să cumpere câteva ținute de gravidă.

- Vrei să afle tot orașul, nu-i așa? îi spuse bebelușului, punându-și mâna pe mica ridicătură de pe abdomen.

Medicul ei era deosebit de atent cu sarcina aceasta din cauza vârstei lui Maryellen. La treizeci și cinci de ani, era mai bătrână decât majoritatea pacientelor doctorului Abner aflate la primul copil.

Nu numai garderoba avea să i se schimbe, ci întreaga viață. Se uită în jur prin casă și își imaginează cum avea

să arate totul într-un an. Acolo unde se afla acum biblioteca urma să fie un leagăn sau un țarc pentru bebeluș; nu știa exact ce. Trebuia să găsească spațiu în bucătăria ei compactă pentru un scaun înalt. Al doilea dormitor pe care acum îl folosea pe post de birou sau de atelier de creație avea să devină camera lui.

O cuprinse o senzație extraordinară de entuziasm și de bucurie, diferită de tot ce mai trăise vreodată. Acesta era bebelușul ei, copilul ei. De data asta avea să facă totul cum trebuia. De data asta nu mai exista un bărbat care să îi stea în cale.

Plină de elan, se întinse după telefon și formă numărul surorii ei. Se simțea mai apropiată de Kelly decât fusese de ani buni încoace. Ieșirea aceea în weekend le legase pe toate trei. Cât de înțeleaptă fusese maică-sa că o pusese la cale...

- Nu te-am sculat din somn, nu-i așa? întrebă ea când răspunse soră-sa.

Tyler se auzea urlând pe fundal.

- Asta e o glumă, nu?

Maryellen zâmbi.

- Ai ceva planuri pentru prânz?

- Nu, nimic deosebit. Te-ai gândit tu la ceva?

- Putem să ne întâlnim la Pot Belly Deli?

- Desigur.

Kelly își permitea luxul de a fi genul de mamă care să stea acasă. Paul și Kelly așteptaseră acest copilăș timp de ani întregi și erau hotărâți să facă orice sacrificiu era necesar. Opțiunea aceea - să stea acasă cu bebelușul ei - nu era disponibilă și pentru Maryellen. Trebuia să găsească un loc unde să-l ducă, o creșă corespunzătoare, și nici nu era sigură de unde își putea începe căutările.

Chiar înainte de prânz, Kelly sosi la galerie, cu Tyler în cărucior. La cele nouă luni ale lui, băiețelul stătea în funduleț, dând din mânuțele-i grăsuțe, gângurind și dirijând mersul lucrurilor de pe locul lui.

- Hai să luăm niște supă de la local și să mâncăm la debarcader, îi sugeră Kelly.

Era o după-amiază minunată de primăvară, după o săptămână de ploaie, și aerul curat avea să le prindă bine tuturor.

- Mi se pare o idee excelentă, îi spuse Maryellen.

Și era și practică fiindcă era mai ușor să găsească ceva care să-i distragă atenția lui Tyler în mijlocul naturii decât într-un restaurant aglomerat.

Maryellen telefonă și făcu comanda, în timp ce soră-sa se grăbi să găsească o masă de picnic. Mai mulți oameni avuseseră aceeași idee, dar găsi o masă liberă și o ocupă înainte să ajungă Maryellen acolo.

Așezându-se vizavi de soră-sa, Maryellen își deschise caserola cu supă de pui cu orez și o amestecă cu o lingură de plastic. Pescăruși furioși le dădeau roată pe deasupra, cerșind o bucată de mâncare, dar Maryellen și Kelly îi ignoră.

- Voiam să te întreb câteva lucruri despre perioada asta de sarcină, îi spuse sora ei. Dacă nu ai nimic împotriva.

- Dă-i drumul!

Kelly linse lingura pe dos, cât se poate de copilăroasă și de matură în același timp. Își scoase biscuiții cu stridii din învelitoarea de celofan și îi dădu unul câte unul fiului ei nerăbdător care instantaneu și-i îndesă în gură.

Maryellen nu știa ce să întrebe mai întâi. Timp de ani buni își urmărise prietenele căsătorindu-se și făcând copii. Toate păreau atât de relaxate în legătură cu asta. Totul părea atât de natural în ceea ce le privea. Ea însă simțea cu totul și cu totul altceva. Deși era foarte entuziasmată și plină de elan la ideea de a deveni mamă, nu le împărtășea câtuși de puțin încrederea. Kelly așteptase ani întregi ca să aibă un copil; cu siguranță ea înțelegea.

- Ție ți-a fost... frică? întrebă Maryellen.

- Mi-a fost groază, recunosc Kelly. Am citit toate cărțile care mi-au picat în mână.

- Și eu la fel.

Mama ei făcuse o razie printre rafturile bibliotecii și îi adusese lui Maryellen o mulțime de cărți dintre cele mai recent apărute despre sarcină și naștere.

- Ce s-a întâmplat când l-ai adus pe Tyler acasă de la maternitate?

Kelly râse și clătină din cap.

- Treci la următoarea întrebare.

- De ce?

- Pentru că Paul și cu mine nu am putut să cădem de acord în nici o privință.

Maryellen se întinse după un biscuit mic și începu să îl ronțăie.

- Eu nu o să am problema asta.

- Exact. Dar hainele, cum te descurci cu ele? Eu mai am niște bluze de gravidă absolut încântătoare. Vrei să ți le împrumut?

Maryellen dădu din cap.

- Ți le aduc în weekend.

- Ar fi excelent.

Inima lui Maryellen se umplu de recunoștință la adresa surorii ei.

- Dar ce o să faci cu creșa? Trebuie să începi să te gândești la asta, mai ales că nu ai soț sau ceva de genul acesta.

Și aceasta era o altă grijă presantă, desigur. Trebuia să se gândească serios la perspectiva de a iniția niște interviuri cu posibile bone și de a vizita creșele.

- Ascultă, spuse Kelly, sprijinindu-și cotul de masa de picnic și înclinându-se înspre ea. Aș putea să o fac eu în primii anișori.

Maryellen rămase mută. Când își recăpătă graiul, șopti:

- Ai fi dispusă să faci asta?

- Trebuie să vorbesc mai întâi cu Paul, desigur, dar nu văd de ce nu aș face-o. Oricum încă un bebeluș nu ar avea cum să îmi dea prea multă treabă în plus, și oricum

stau acasă. Mi-ar plăcea să te ajut, Maryellen. Pentru ce sunt surorile?

Lui Maryellen i se umplură ochii de lacrimi. Oferta aceasta era complet neașteptată. Se uită în altă parte, nedorind ca soră-sa să știe că se chinuia să își înăbușe emoțiile.

- Știi ce mi-am dat seama acum câtva timp? întrebă Maryellen când fu sigură că nu i se mai auzeau lacrimile din voce. Stăteam în bucătărie și citeam o revistă pe care mi-a recomandat-o mama și mi-am dat seama așa, deodată, că... sunt fericită.

Kelly se întinse după mâna ei.

- Văd și eu asta. Se simte.

- Îmi doresc cu atâta ardoare copilul acesta!

Își apăsă ușor palma pe protuberanța de pe abdomen și închise ochii. Coborând ușor capul, șopti:

- Și pe primul bebeluș mi-l dorisem la fel.

Cuvintele ei provocară o tăcere uluită.

- Primul bebeluș? întrebă Kelly tot în șoaptă.

- Eu... eu eram însărcinată când m-am căsătorit cu Clint. Oh, Kelly, eram tânără și incredibil de proastă. A fost un accident, dar ar fi trebuit să știm că se va întâmpla fiindcă nu aveam grijă deloc. Și cu toate astea... a fost un șoc.

- Și ce s-a întâmplat cu sarcina?

Maryellen privi peste valurile albastre și agitate ce se vedeau la suprafața golfului.

- Clint a vrut să fac avort. Mi-a jurat că mă iubește, dar nu era pregătit să fie tată.

- Cum de-a putut să-i treacă prin minte așa ceva?

Lui Maryellen i se puse un nod în gât, împiedicând-o aproape complet să vorbească.

- Nici mie nu-mi venea să cred că voia să scăpăm de copilul nostru, dar la momentul acela din viețile noastre, simțea că un bebeluș ar fi... o bătaie prea mare de cap.

- Și totuși te-ai căsătorit cu el.

Maryellen dădu din cap, simțindu-se copleșită aproape fizic de sentimentele de regret și vinovăție pentru ceea ce făcuse.

- Îl... îl iubeam pe Clint, sau cel puțin așa credeam atunci. I-am spus că nu pot face avort și că nu conta dacă ne căsătoream sau nu. Eu eram hotărâtă să păstrez copilul. Acum dacă mă gândesc retrospectiv, cred că era îngrozit că trebuia să plătească pensie alimentară și de asta... de asta a sugerat să ne căsătorim.

- Nu înțeleg.

- A zis că se căsătorește cu mine dacă sunt de acord să renunț la copil. Acesta era modul lui de a-și dovedi iubirea, de a-mi demonstra că era serios în ceea ce privește relația noastră. A insistat că vor mai fi și alte sarcini, și alți copii.

Nu mai adăugă că de fapt Clint o obligase să aleagă între el și copil. Fie se mărita cu el pe loc, la momentul acela, și făcea avort, fie avea să rupă relația de tot. Chiar și acum, după ce trecuseră atâția ani, Maryellen nu se simțea în stare să povestească nimănui cum de permise-se să fie manipulată în halul acela.

- Așa că ai fost de acord?

Maryellen dădu din cap, și părul ei lung îi flutura ușor pe un umăr.

- Nu voiam să o fac, dar îl iubeam pe Clint și credeam că și el mă iubește pe mine. Așa că am fugit cu el și imediat după ce un judecător de pace a ținut ceremonia de căsătorie am mers la o clinică specializată în avorturi. Clint îmi repeta încontinuu că asta era cel mai bun lucru de făcut și că luasem decizia potrivită.

- Oh, Maryellen, cred că a fost atât de greu pentru tine!

- Pentru mine nu a fost decizia potrivită și mi-am dat seama de acest lucru chiar atunci, când mă aflam la clinică, dar am mers totuși până la capăt. Mi-am repetat de milioane de ori că nu voi avea bebelușul, dar îl voi avea pe Clint.

Nu mult după aceea pricepu ce alegere proastă făcuse. Clint era dominator și obsedat de control și înainte să fi împlinit un an de căsnicie, Maryellen știuse că trebuia să scape.

- Mie nu mi-a plăcut niciodată Clint și acum știu și de ce, spuse Kelly, ținând în continuare strâns mâna lui Maryellen.

- Acesta este motivul pentru care evitam să mă aflu în preajma copiilor. De asta eram prima la fiecare ocazie care făceam remarci negative la adresa copiilor. Mă prefăceam că sunt prea sofisticată și matură ca să vreau ca să am de-a face cu ei în timp ce mi se rupea inima pentru ce făcusem. Pentru ce ratasem prin renunțarea mea...

- Îmi pare atât de rău.

- Am dus toți anii aceștia povara vinovăției și a rușinii. Nu știuse nimeni altcineva, absolut nimeni. Maryellen reușise de minune să-și ascundă secretul teribil.

Copilul pe care îl purta în pânțece acum fusese la fel de neplanificat ca și primul, dar de data aceasta nu mai avea să-și repete greșelile. Nu mai avea să-l implice pe tatăl bebelușului. Jon nu voia copilul. Îi spusese asta cât se putea de clar înainte de Crăciun când o întrebuse despre posibilitatea să fi rămas însărcinată. Îi citise ușurarea din ochi când ea îl asigurase că totul era în regulă. De data aceasta avea să-și protejeze copilul nenăscut.

Jack stătea la biroul lui, joi după-amiaza târziu, recitind un articol pe care îl trimisese Charlotte Jefferson pentru Pagina Seniorilor. Avea impresia că opiniile ei aveau din ce în ce mai mari conotații politice. De la operația pe care o suferise, Charlotte își fixase în minte țelul de a obține o clinică gratuită pentru locuitorii din Cedar Cove. Și ce era al ei era al ei - trebuia să recunoască că găsea o modalitate de a strecura într-un fel sau altul necesitatea unei astfel de clinici în fiecare număr.

Cu creionul în mână începu să facă modificări, să taie cuvinte, să rearanjeze frazele pentru a face mesajul mai clar și să le stilizeze pe alocuri. Charlotte nu fusese niciodată foarte talentată la scris, dar își îmbunătățise în mod evident stilul în anul care trecuse.

Îi vibră telefonul, și Jack se întinse absent după el.

- Tată, vreau să-mi cânti la telefon.

- Vrei să fac ce?

Fiu-său îi ceruse niște chestii cam neobișnuite în ultimele luni, dar aceasta era una dintre cele mai ciudate.

- Să-mi cânti... Mai știi cum îmi cântai când eram mic?

Ca și cum Jack ar fi putut uita vreodată. Îi cântase lui Eric când băiatul fusese ținut pe un pat de spital, incredibil de slăbit din cauza bolii devastatoare de care suferea. Medicamentele fuseseră experimentale la momentul acela, dar erau singura șansă a lui Eric să învingă leucemia.

- Cântă, pur și simplu! Suntem disperați.

Jack îi auzea pe fundal pe cei doi băieței urlând și zâmbi. Aruncând o privire în jur să se asigure că nu asculta nimeni, începu să îngâne un cântecel pe care îl învățase când era băiețel.

- Doi irlandezi, doi irlandezi...

Țipetele se întetiră, și Eric interveni din nou:

- Nu ne ajuți deloc.

- Ce cauți în oraș? Întrebă Jack.

- Shelly a avut nevoie de mine.

Și din câte se părea la fel și Tedd și Todd.

- Habar nu ai ce efort implică să ai doi copii.

- Nu ar trebui să fii în Reno?

Fiul său se frământase mult în legătură cu decizia de a merge mai departe cu transferul în Nevada. Imediat după ce se născuseră gemenii, Eric voise să fie cu ei și cu Shelly. Își luase niște zile de concediu și pentru două săptămâni stătuse în apartament cu Shelly și bebelușii, dar nu mai putea amâna să înceapă lucrul. Acum venea cu avionul în fiecare weekend ca să stea două zile.

La insistențele lui Shelly, gemenilor le fuseseră făcute teste ADN și ceea ce îi fusese clar lui Jack din minutul în care se născuseră era acum oficial. Eric era tatăl lor.

- Tată!

Strigă ca să se audă peste țipetele copiilor.

- Mai ești acolo?

- Sunt aici, îl asigură Jack.

- Crezi că ai putea să o faci pe Olivia să se căsătorească cu mine?

- Stai o clipă, fiule! Dacă e să se însoare cineva cu Olivia, acela voi fi eu.

Zâmbi când îl auzi pe Eric râzând.

- Deci tu și cu Shelly ați hotărât să vă luați? spuse el.

- Mda, răspunse Eric. Era și timpul, nu crezi?

- Timpul a fost cam acum zece luni, dar atunci nu mi-ai cerut părerea.

- Shelly se pregătește să se mute la Reno cu mine.

Jack ura gândul de a se despărți iarăși de fiul lui cum ura și gândul că nu-și va mai vedea atât de des nepoții, dar era total de acord cu Shelly.

- Deci vrei să-mi iei nepoții.

- Poți să ne vizitezi oricând ai chef.

- De asta să fii sigur, răspunse Jack.

Terminară conversația câteva minute mai târziu, după ce Jack fu de acord să o roage pe Olivia să țină cununia civilă pentru Eric și Shelly. Adevărul era că se simțea foarte recunoscător pentru că avea un motiv atât de bun să-și vadă judecătoarea favorită. Își petreceau o grămadă de timp împreună în ultima vreme, și acesta era un obicei pe care voia să-l consolideze.

Imediat ce putu pleca de la birou, se îndreptă spre casa Oliviei. O găsi muncind în grădina de trandafiri din spatele casei. Plantase de curând un rând de tufișuri de trandafiri pe care le pigulea - excesiv, în opinia lui, cel puțin. Dar era la fel de adevărat că lui îi plăceau plantele care aveau grijă singure de ele.

- Cum ar fi buruienile? întrebuse ea disprețuitor când îi împărtășise filozofia lui despre grădinărit.

Astăzi purta o pălărie mare de pai care îi ascundea ochii, o pereche de blugi prespălați și o cămașă bărbătească veche. Jack se opri să-i admire silueta aplecată deasupra tufișurilor de trandafiri.

- Mi-ar plăcea să mă răsfeți și pe mine la fel ca pe trandafirii ăia.

- Ei, mai taci, îl certă ea în glumă. Abia i-am plantat pe ăștia și au nevoie de atenția mea.

- Și eu la fel, se plânse Jack.

- Mai stai puțin pe-aici și te invit la cină.

El zâmbi, mulțumit de oferta ei. Relația pe care o avea cu Olivia era complicată. Dacă gemenii nu s-ar fi hotărât să vină pe lume când veniseră, poate ar fi convins-o să se culce cu el. Dar când el se întorsese de la spital, ea deja avusese timp să se gândească, timp să cumpănească dacă acesta era pasul pe care trebuia să-l facă. Și hotărâse că da, la un moment dat era normal și chiar avea să se întâmple - dar spre deosebire de Jack, ea nu se grăbea.

În săptămânile care trecuseră de atunci, el își dăduse toată silința să o copleșească cu dragostea și atenția lui, cam tot la fel cum proceda ea cu trandafirii aceia deosebiți pe care îi plantase.

- Am primit un telefon de la Eric în după-masa asta, îi spuse el. M-a întrebat dacă vrei să îi căsătorești pe el și pe Shelly.

- Desigur.

Olivia se întinse să ia o stropitoare mare și turnă apă pe pământul proaspăt fertilizat.

- Ți-a spus și când ar vrea să o facă?

- Nu, dar acesta e un detaliu minor, nu crezi?

- Dacă e să judec după cât le-a trebuit să ajungă în punctul acesta, nu pot decât să fiu de acord.

Ridică mâna ca să dea la o parte un fir de păr ce-i atârna aiurea pe față și își mânji obrazul cu pământ. Jack privi în jos ca să-și ascundă un zâmbet.

- Probabil e ceva în aer, fiindcă am primit și eu un telefon de la fiul meu azi, spuse ea pe un ton egal. James și Selina vin în vizită luna viitoare.

- Minunat. De-abia aștept să îi cunosc.

- Eu de-abia aștept să o țin în brațe pe Isabella. Îți dai tu seama că luna asta împlinește un an? Îți jur că habar nu am unde s-a dus anul acesta care a trecut. Abia dacă ne cunoaște pe mine și pe Stan.

Menționarea numelui fostului ei soț îl făcu pe Jack să se crispeze.

- Bănuiesc că Stan va vrea să îl vadă pe James.

- Sigur!

Își îndreptă spatele, cu mâinile în șolduri, și se uită urât la el cu o privire atât de cruntă că îi veni să intre în pământ.

- Să nu-mi zici că iarăși ai un acces de gelozie, nu?

- Cine, eu? întrebă el, dar adevărul era că nu îi plăcea deloc ideea ca Stan să se găsească undeva, oriunde, în apropierea Oliviei.

Îl putea citi pe fostul ei soț mai ușor decât un boboc de clasa I care tocmai învățase alfabetul și nu îi plăcea deloc ce vedea. Poate că Stan Lockhart era înșurat cu o altă femeie, dar în mod clar avea interese și în afara casei. Nici lui Stan nu îi plăcea că Jack îi dădea târcoale Oliviei. Bineînțeles, ea nu vedea asta. Și deși nu întrebese niciodată, Jack avea sentimentul că Stan făcuse tot ce-i stătuse în putință să descurajeze relația lor.

- Ce avem la cină? întrebă el, hotărându-se să evite singurul subiect delicat în ceea ce-i privea.

- Mă gândeam să fac o salată orientală cu pui.

- E cea cu struguri și cu tăieței chinezești care mi-a plăcut atât de mult data trecută?

- Ei, ești tu ușor de mulțumit, îi spuse ea zâmbind.

Cât era de adevărat! După ani întregi de când încerca să se gospodărească de unul singur, timp în care mâncase mult prea multe produse fast-food, ceea ce gătea Olivia era mană cerească. Și cu toate acestea, oricât de mult i-ar

fi plăcut mâncarea ei, de fapt pe Olivia venea să o vadă, cu Olivia tânjea să fie și pe Olivia o iubea. Adevărul era că nu îi spusese ce simțea pentru ea. Pentru un om care lucra cu cuvintele, Jack știa că era ciudat de stângaci când trebuia să-și exprime emoțiile. Când era o problemă legată de un argument politic sau de-o convingere morală își putea exprima sentimentele în mod clar și direct. Dar sentimentele...

- Îmi pari preocupat, murmură Olivia, scoțându-și mânușile de grădinărit.

El ridică din umeri urmând-o până în veranda din spate unde își ținea uneltele și apoi în bucătărie.

- Te gândești la ceva anume?

- Nu, la nimic, spuse el și abia apoi înțelese că răspunsul îi ieșise prea rapid și forțat.

Olivia îl studie un moment în timp ce își spăla mâinile. După ce se șterse, deschise frigiderul și scoase o salată mare.

- Te pot ajuta cu ceva? întrebă Jack, simțindu-se ca un fel de accesoriu inutil.

Voia să îi spună ce simțea, dar se temea că, orice ar fi spus, ar fi sunat jenant sau, oricum, nepotrivit, așa că o lăsă baltă.

- N-ai ce să faci acum, mulțumesc, răspunse ea.

El se duse în sufragerie, dar simți că în ruptul capului nu ar fi fost în stare să stea la un loc. Începu să umble de colo-colo, cu mintea plină de gânduri și mâinile arzându-i să facă ceva, să țină ceva. Îl copleși nevoia de a bea ceva. Uneori i se întâmpla asta, deși asemenea ocazii erau rare după aproape unsprezece ani de când nu mai pusese gura pe alcool. Avea nevoie de o întâlnire, de a vorbi cu îndrumătorul lui.

- Olivia, spuse el, pe un ton mai agitat decât intenționase. De fapt, nu pot să rămân.

- Nu poți?

Se opri în cadrul ușii ce făcea legătura dintre bucătărie și sufrageria propriu-zisă, cu o figură perplexă.

- Trebuie să ajung în altă parte - îmi pare rău, am uitat. Sau, mă rog, nu am uitat, doar că am nevoie de o întâlnire. Nu te superi, nu-i așa?

- O întâlnire? Oh, adică o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi.

Intră și ea în sufragerie.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu știu. Cred că nu. Îmi cer scuze, dar întâlnirile acestea mă ajută să îmi limpezesc capul și să scap de gândurile aiurea...

- De ce, ai gânduri negre în momentul ăsta?

- Nu, mă gândesc ce gust bun ar avea o bere rece chiar acum. Asta înseamnă pentru mine „gând aiurea” și cel mai bun lucru în momentele astea este să mă duc la o întâlnire. Se țin astfel de întâlniri, la care mă duc și eu din când în când, undeva în centru. Începe una peste cincisprezece minute.

- Atunci, du-te, îl îndemnă ea.

El era deja la jumătatea drumului spre ușă.

- Îți mulțumesc că mă înțelegi.

- Jack?

O auzi strigând după el și se întoarce spre ea cu mâna pe clanță.

- Mă suni mai încolo?

- Desigur.

capitolul 16

În ciuda hotărârii lui Maryellen să îl scoată pe Jon complet din viața ei, era curioasă în ceea ce-l privea. Era o curiozitate nesănătoasă, însă nu se putea dez-băra de ea. Bănuia că asta avea de-a face în principal cu talentul lui. Din fericire, nu se mai întâlnise cu el din întâmplare de la acel incident nefericit chiar de dinainte de Crăciun. Și nici nu mai auzise nimic despre el de atunci încoace și era recunoscătoare pentru

asta, dar pe altă parte se simțea și dezamăgită, ceea ce o deruta complet.

Galeria Bernard, localizată în Pioneer Square, chiar în centrul orașului Seattle, îi pusese în vânzare lucrările. Era sigură că întreprinderea aceasta avea să se bucure de succes, și chiar merita un public mai larg, dar adevărul era că îi lipseau vizitele lui inopinate. Îi lipseau discuțiile cu el despre atelier, dar mai mult decât orice îi lipseau fotografiile lui. Talentul lui nu era de ici, de colo. Când sosi un anunț despre o expoziție cu lucrările lui în Seattle, Maryellen decise să se ducă și ea la lansare. Nu se temea deloc că Jon va fi acolo. Experiența o învățase că el evita asemenea evenimente; susținea că erau mult prea sclifosite și formale și că nu numai că nu le suporta, dar îl făceau să se comporte absolut aiurea. Îi spusese lui Maryellen că niște comentarii de genul „deconstructivismul fenomenelor naturale“ din fotografiile lui sau modul în care reușea să perceapă „ne-ființa“ îl făceau literalmente să-i vină să se suie pe pereți sau să urle de nebun.

Duminica în care fusese programat vernisajul expoziției într-o după-amiază era Ziua Mamei, și lui Maryellen i se păru firesc să-și permită această primă sărbătorire. Își petrecu ziua cu mama ei și o scoase pe Grace la un mic dejun întârziat la D.D.'s pe țărmul golfului. Într-un moment de sentimentalism atât de rar pentru ea, Maryellen îi spusese că spera să fie o mamă la fel de bună pentru copilașul ei cum fusese Grace pentru ea. Apoi, înainte de a se îndrepta către debarcader să ia feribotul, Maryellen trecu pe la Kelly să-i lase un cadou.

Când ajunse la Galeria Bernard, vernisajul era în plină desfășurare. Îmbrăcată cu o rochie neagră lărguță, cu ciorapi negri fini și un șirag de perle la gât, arăta, după cum își spusese când se văzuse în oglindă, destul de elegantă. Și nu trecu prea mult până când, cu un pahar de vin plin cu suc de mere în mână, se îndreptă spre fotografiile expuse ale lui Jon.

Îl găsi pe domnul Bernard însuși în fața fotografiilor lui Jon. Vorbea cu o pereche de oameni mai în vârstă aparent vrăjiți de una dintre fotografiile lui Jon.

- Domnul Bowman este un tip cam izolat, un fel de pustnic, spunea proprietarul galeriei. Am încercat într-adevăr să îl conving să participe la evenimentul de azi, dar din nefericire a refuzat.

Maryellen zâmbi în sinea ei; presupunerea ei fusese corectă. Dacă ar fi existat vreo șansă ca Jon să participe, nu ar fi riscat să-l întâlnească. Nu avea de gând să-l lase să afle despre sarcina ei.

Galeria Bernard îi expusese fotografiile suspendându-le de tavan. Lucrările erau frumos înrămate și potrivite între ele, fiecare dintre ele semnată și numerotată.

Trecând de la o fotografie la alta, ea se opri să admire pozele lui cu peisaje. O pajiște întregă plină cu flori de câmp albastre la poalele Muntelui Rainier era atât de vie, cu niște culori atât de intense, că aproape i se tăie respirația. Mai multe scene cu vârfurile acoperite de zăpadă ale Olympic Mountains în spatele apelor limpezi precum cristalul ale Puget Sound sugerau parcă puterea pătrunzătoare a munților.

Următoarea serie de fotografii dezvăluiau o altă față a lui Jon. Imaginile acestea, alb-negre, fuseseră făcute toate în port și în jurul lui. Într-una dintre ele, o ceață matinală învăluia aproape complet Șantierul naval Puget Sound de pe partea cealaltă a golfului. Iahturi cu pânzele subțiri înfășurate în jurul catargelor se ridicau către un cer nevăzut. Totul era atât de frumos, de senin și de misterios...

A doua fotografie la care se uită era complet diferită de orice altă lucrare a lui Jon pe care o mai văzuse vreodată. O etichetă atașată într-o parte spunea că fotografia nu era de vânzare. Maryellen se opri și se uită lung la imaginea unei femei aflată la capătul pontonului ce privea în larg, peste golf. Culmile înzăpezite ale Olympic Mountains se puteau discerne în planul cel

mai îndepărtat. Ziua era însorită, iar femeia era cu spatele la obiectiv. Stătea pe vârfuri, rezemată de balustradă, aruncând floricele de porumb în aer ca să le prindă pescărușii. Aceștia veneau bătând din aripi spre ea, învâlmășindu-se în toate părțile.

Deci acum Jon făcea poze cu oameni. Pentru o fracțiune de secundă se trezi întrebându-se cine era femeia care-i captase atenția în așa măsură și simți un junghi neașteptat și complet neavenit de gelozie în inimă.

Rapid însă, sentimentele ei amestecate se estompară văzând fotografia aceea minunată. Nici nu era nevoie să vezi fața femeii ca să simți bucuria simplă și perfectă pe care o trăia hrănind păsările. Maryellen aruncase și ea floricele de porumb pescărușilor și știa ce extraordinar putea fi. Stătuse la capătul aceluiași ponton și...

Stai puțin!

Acea nu era orice femeie - era chiar ea. Jon îi făcuse ei o fotografie pe ponton. Grăbindu-se să vadă următoarea imagine, înțelese spre marea ei ușurare că aceea fusese singura fotografie în care subiectul era ea.

În loc să se simtă însuflețită de descoperire, Maryellen se imbarcă cu inima grea pe feribotul ce avea să o ducă în cincizeci de minute până în Bremerton. Acea unică fotografie îi spusese mai mult decât voia să știe. Bărbatul o văzuse pe ponton fără ca ea să-și dea seama de prezența lui. Când? În mod evident fusese după întâlnirea lor de Crăciun - probabil în timpul lunii martie, judecând după haina cu care era îmbrăcată. Se dusese de câteva ori în timpul pauzei de masă să hrănească pescărușii, iar el în mod evident dăduse cu ochii de ea. Faptul că îi făcuse această fotografie - singura lui fotografie reprezentând un om - sugera că avusese sentimente reale pentru ea. Și poate că mai avea încă. Dar cu toate astea nu-și putea permite să răspundă acelor sentimente și nici nu putea să acționeze sub imboldul propriei atracții profunde pe care o simțea față de el. Nu putea și gata.

În loc să meargă direct acasă, Maryellen se trezi conducând spre casa mamei ei. Grace era în bucătărie, își gătea pentru săptămâna ce urma. De curând căpătase obișnuința de a găti și congela tot ce avea nevoie pentru următoarele șase zile - până duminica următoare când începea din nou întregul ciclu.

- Încerc câteva rețete noi, îi spuse lui Maryellen, în timp ce aranja iute niște legume, borcane și alte ingrediente pe blat. Ai luat cina?

- Încă nu. Am mâncat mult la micul dejun întârziat, cel care a fost aproape un prânz.

Pofta de mâncare i se dusese, dar asta mai mult din cauza gândurilor ce o frământau decât din cauza stomacului plin.

- Ce s-a întâmplat? întrebă maică-sa.

- Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva? Este Ziua Mamei și mi-ar plăcea să mai petrec ceva timp cu mama mea. Asta nu înseamnă că s-a întâmplat ceva, nu-i așa?

Grace rupse o bucată de folie de aluminiu din cutie și acoperi o caserolă mică pe care tocmai o scosese din cuptor.

- Dacă nu te deranjează că-ți spun asta, să știi că cine se scuză se acuză.

- Poate că ar trebui să mă duc acasă, totuși.

Poate că la urma urmei nu fusese o idee atât de bună. Maică-sa putea să o citească mult prea bine.

- Te-ai întâlnit cu el? o întrebă Grace din senin.

Maryellen nici nu se mai obosi să întrebe la cine se referea. Era cât se poate de evident.

- Nu, spuse ea. Nu.

Și ca să-și întărească spusele clătină din cap.

Punând ceainicul pe aragaz, Grace încălzi apă. Se părea că de fiecare dată când aveau ceva important de vorbit, maică-sa făcea ceai. Ceea ce arăta că, indiferent ce avea să urmeze, era ceva semnificativ în opinia mamei, ceva ce necesita o atenție deosebită din partea fiicei.

- Mamă...

- Stai jos și nu mă mai contrazice, îi spuse maică-sa ferm.

Scoase scaunul de bucătărie și o împinse ușurel pe Maryellen în direcția aceea.

În doi timpi și trei mișcări, ceaiul fu pus la infuzat în ceainicul așezat acum în mijlocul mesei.

- Știi deja că eu eram gravidă cu tine când tatăl tău și cu mine ne-am căsătorit.

Maryellen știa asta și nu o interesa deloc să afle dacă părinții ei s-ar fi căsătorit dacă mama nu ar fi fost însărcinată.

- În timpurile acelea, oamenii se căsătoreau în astfel de circumstanțe.

- Timpurile s-au schimbat, se simți Maryellen obligată să îi amintească.

Statisticile arătau că o treime din toți copiii se nășteau acum în afara unei căsătorii. Alte femei își creșteau copiii singure, și la fel avea să facă și ea.

- E artist, nu-i așa?

- Mamă.

Întrebările o exasperau.

- Ți-am spus deja că nu răspund la nici o întrebare legată de tatăl copilului, așa că te rog nu-mi mai pune nici una.

- Ai dreptate, ai absolută dreptate.

Grace bătu în masă ca și cum s-ar fi supărat pe ea însăși pentru că se amestecase.

- Nu am vrut să... De fapt, plănuisem să-ți povestesc despre tatăl tău și despre mine. Am petrecut mai bine de treizeci și cinci de ani împreună și... ei bine, nu știu dacă am fost cea mai bună soție pentru el. Mă gândesc că poate ar fi fost mai fericit cu o altă femeie. De altfel, este perfect posibil ca exact acesta să fi fost motivul pentru care a plecat.

- Mă îndoiesc, spuse Maryellen, fericită că avea ocazia să vorbească cinstit despre taică-său.

Nu putea face asta cu Kelly, care îl privea ca pe un adevărat sfânt, fără prihană. Kelly refuza să accepte

adevărul despre tatăl lor; habar nu avea de ce, dar era incapabilă să îl vadă în alt fel.

- Știi, aproape că nu-mi aduc aminte vreun moment în care tata să fi fost fericit. Intra mereu în pazele acelea ale lui posomorâte, iar eu și cu Kelly știam că trebuie să-l evităm.

Grace dădu din cap.

- Părea atât de preocupat de propria persoană și atât de nemulțumit tot timpul.

Amintirile lui Maryellen despre tatăl ei nu erau toate urâte, dar în lunile care trecuseră de la dispariția sa nu mai acestea ieșiseră la iveală.

- Nu te poți învinovăți pe tine pentru asta, mamă.

- Nici nu o fac, spuse Grace ușor fâstăcită. Ceea ce încerc să spun de fapt și nu prea reușesc este asta:

Răsufală adânc.

- În ceea ce-l privește pe tatăl bebelușului tău, sfatul meu este să îți urmezi intuiția. Nu face ceea ce consideră ceilalți că este mai bine, fă exact ce îți spune inima ta să faci.

- Dar asta fac, mamă, asta fac.

- Nu pot să-ți cer mai mult de atât.

Maryellen zâmbi și se întinse să o apuce pe maică-sa de mână.

- Îți mulțumesc, mamă - simțeam nevoia să aud asta. Acum, ce zici să îmi dai caserola aceea cu paste de acolo? Brusc mi s-a făcut foame.

Aproape o săptămână mai târziu, vineri după-amiază, Grace se gândea încă la conversația ei cu Maryellen. Se ruga să fi spus ceea ce trebuia. Dacă Maryellen se hotărâse să îl țină pe tată departe de ea, trebuia să existe un motiv. Uneori simțea o anumită nesiguranță la fiica ei - ca și cum se îndoia de propria ei decizie -, dar dacă lucrurile stăteau într-adevăr așa, Maryellen nu discuta cu ea. După ce se năștea bebelușul, era posibil ca Maryellen să se răzgândească.

Asistenta ei, Loretta Bailey, ajunse la bibliotecă devreme pentru ca Grace să poată pleca spre ceea ce denumise în termeni foarte vagi o „întâlnire”. Imediat ce Loretta își făcu apariția, Grace își luă puloverul, grăbită să plece înainte de a fi copleșită de întrebări inutile.

- Mulțumesc, Loretta, strigă ea în urmă în timp ce ieșea pe ușă.

- O, pentru puțin. Te întâlnești cu prietenul acela drăguț al tău?

Probabil că i se citea ceva pe față, se gândi Grace oftând, fiindcă și Maryellen îi pusese aceeași întrebare mai devreme când se întâlniseră să ia prânzul împreună.

- Cliff m-a rugat să îl duc la aeroport.

După tot ce făcuse el pentru ea în ultimele luni, era o rugăminte absolut neînsemnată.

- Vrea să ducă niște amintiri pe care le-a găsit pe domeniul bunicului lui la un muzeu în Arizona.

- O, așa este, bunicul lui a fost un faimos cowboy de la Hollywood, nu-i așa?

- Cowboy-ul Cântător, Tom Houston însuși.

- Sunt prea tânără să-mi amintesc show-ul lui de televiziune, dar sigur îmi amintesc că am auzit despre Cowboy-ul Cântător, spuse Loretta. Frații mei se apucaseră și ei să chiuie ca el fără să reușească să facă altceva decât să sperie pisicile din cartier.

Grace izbucni în râs și se îndreptă spre locurile de parcare rezervate pentru angajații bibliotecii.

Când ajunse acasă la Cliff, acesta își făcuse deja bagajele și era gata. Lăsase în grija vecinilor caii, așa cum se ocupa și Cliff de ai lor când erau plecați.

Ea ajunse câteva minute mai devreme, așa că Grace ieși în padocul unde pășteau mai mulți dintre caii lui de rasă. Și cum stătea așa, lângă gard, o frumușică iapă maronie tropăi ușor apropiindu-se de ea.

- Bună, Ciocolățico, spuse ea mângâind gâtul lung și zvelt al iepei.

- Ai putea să o faci să-ți mănânce din palmă, dacă ai vrea, spuse Cliff din spatele lui Grace. Ca și pe mine de altfel.

Spunea lucruri de genul acela numai ca să o facă să roșească; Grace era absolut convinsă.

- Ești gata de plecare? întrebă ea îndepărtându-se de Ciocolățică.

Era mai ușor să nu bage în seamă comentariul decât să reacționeze la el.

- Când vrei tu.

Cliff își puse bagajul în spate, în mașina ei, și pe urmă se sui pe locul din dreapta. Grace ieși în trombă din curte, lăsând un fuior de praf în urma ei. Doi mânji alergară de-a lungul gardului în paralel cu mașina și ea le admiră viteza și frumusețea. Grace înțelese de ce Cliff alesese să locuiască atât de departe de oraș. Simțea cum o cuprinde o stare de calm și seninătate ori de câte ori îi vizita mica fermă. Înțelese brusc că, după atâția ani petrecuți în oraș, nu ar fi deranjat-o absolut deloc viața la țară. Și nici nu se așteptase vreodată să-i treacă prin minte așa ceva.

- Îți mulțumesc că faci asta pentru mine, spuse Cliff când ea întoarse și intră pe șosea.

- Măcar atât pot face și eu. Tu ai făcut atâtea pentru mine.

Fără a clipi măcar, Cliff zise:

- Dacă te simți obligată în vreun fel, atunci îți sugerez să te gândești serios la relația noastră - la ce putem face de aici încolo.

Spuse cuvintele acestea cumva aparent în glumă, iar ea îi răspunse la fel.

- Ceea ce facem de aici încolo e să ne îndreptăm spre aeroport. Acum, vrei să termini cu chestiile astea?

- Probabil că nu. Ți-ar plăcea dacă aș face-o?

Ea zâmbi și își păstră privirea ațintită asupra șoselei din fața ei.

- Probabil că nu.

Cliff chicoti.

- Ce face Maryellen?

- A început să poarte haine de gravidă. Nu este tocmai ce mi-aș fi dorit eu pentru ea, dar mă minunez cât este de fericită. Este foarte încântată în legătură cu copilul.

Făcu o pauză, apoi gândind cu voce tare spuse:

- Sunt aproape convinsă că tatăl este unul dintre artiștii pe care îi cunoaște.

Inițial nu intenționase să o facă, dar Grace îi povesti despre conversația pe care o avusese cu Maryellen duminică.

Cliff ascultă cu atenție.

- Îmi place mult felul în care poți fi atât de deschisă și de onestă cu fiicele tale.

- Tu nu ești cu Lisa?

Cliff nu răspunse imediat.

- Nu chiar. Evităm orice subiect referitor la maică-sa. Este ca și cum Susan este o fantomă. Cred că Lisa se teme să spună ceva ce m-ar răni, chiar dacă mă îndoiesc că fosta mea soție mai are puterea asta.

- Ce vrei să spui?

Deși Grace nu voia să se amestece în ceea ce nu o privea, era curioasă în legătură cu mariajul lui. El făcuse câteva remarci ocazionale, dar nimic concludent, care să îi ofere o imagine reală a vieții lui de dinainte de divorț. Într-un fel, informațiile despre căsniciile - și divorțurile - altora o ajutau să-și înțeleagă mai bine problemele propriei căsnicii.

- Cred că unul dintre motivele pentru care m-am simțit atras de tine a fost datorită lui Susan.

Ceea ce o alarmă instantaneu pe Grace.

- Vrei să spui că semăn cu ea?

- Absolut deloc. Nici că ați putea fi mai diferite. Din punct de vedere fizic, de exemplu. Ea e înaltă și subțire, în timp ce tu ești mai micuță și... rotunjoară.

- Mulțumesc foarte mult, murmură Grace printre dinți.

Bărbatul nu intenționase să facă o remarcă negativă, dar, desigur, un bărbat nu avea cum să înțeleagă de cât efort era nevoie ca să-și păstreze greutatea în limita ce putea fi descrisă drept „rotunjoară“. Aruncând o privire peste umăr, îl văzu studiind-o cu o expresie amuzată pe figură.

- Nu e vorba de coapsele mele, nu-i așa?

El izbucni în râs.

- Mare păcat că ești la volan, altfel aș găsi un pretext să te sărut chiar acum.

- Ba nu o vei face!

- Nu pentru că nu aș vrea.

Clătină din cap.

- Tu chiar nu-ți dai seama cât de tare îmi plăci?

Măinile ei se crispară pe volan, strângându-l și mai tare.

- Atunci explică-mi comentariul pe care l-ai făcut despre Susan.

- N-am vrut să zic decât că tu și cu mine avem foarte multe în comun.

- Ce anume, mai exact?

- Ei bine, pentru început, și eu știu cum este atunci când persoana pe care o iubești intră într-o relație cu altcineva. E o experiență care te istovește emoțional - ai senzația că orice nesigurantă, orice îndoială pe care ai simțit-o vreodată în legătură cu propria persoană a fost perfect întemeiată. Aveam senzația că, dacă Susan avea o aventură, s-a întâmplat pentru că era ceva în regulă cu mine.

Intră în traficul mai consistent format din mulțimea de mașini ce se îndreptau spre Narrows Bridge. Ea reduse viteza în timp ce urca pe podul de un kilometru și jumătate.

- Vrei să spui că și un bărbat judecă la fel? întrebă ea surprinsă de revelație.

- Desigur - dar pe urmă facem tot ce putem ca să compensăm în alte privințe.

- Cum ar fi?

El ridică din umeri.

- Eu, unul, m-am îndrăgostit de cai. Am ignorat ceea ce se petrecea în spatele meu fiindcă numai așa puteam să rezist. Știi, se presupune că un bărbat nu suferă, nu? adăugă el stânjenit.

- Complet ridicol!

- Da, mă rog, eu, unul, am învățat că într-un fel sau altul nu se poate să nu ai parte de durere. Cred că, dacă eu și Susan am fi continuat genul de relație pe care o aveam la momentul acela, mai devreme sau mai târziu, suferința ar fi ajuns să măucidă. Ea a fost mai curajoasă decât mine și a hotărât să pună punct căsniciei noastre. Și ce-i cel mai ciudat, sentimentul pe care l-am avut eu a fost acela de recunoștință.

- Și ce au toate acestea de-a face cu mine? întrebă Grace.

- O, da - de fapt de aici începuserăm discuția noastră, nu?

Zâmbi.

- Când ne-am întâlnit noi prima oară...

- Vrei să spui când ai plecat cu cardul meu?

- Știi, m-am gândit de-o sută de ori de-atunci la semnificația acelui moment.

- Termină ce voiai să spui, zise ea pe un ton prefăcut sever.

- În ziua aceea când am venit la bibliotecă să schimb cardul de credit, am fost de-a dreptul fascinat de tine. Trebuie să recunosc că asta m-a descumpănit fiindcă eram divorțat de cinci ani și nu eram cătuși de puțin interesat de o altă relație. Și apoi, dintr-odată, a fost ca și cum a explodat o bombă și am văzut viitorul într-o cu totul și cu totul altă lumină.

Pentru încrederea în sine a lui Grace, vorbele lui erau absolut minunate, deși interesul lui o descumpănise la început. Cu toate astea, ajunsese să se simtă din ce în ce mai bine datorită lui. Foarte mult timp avusese nevoie de răspunsuri în ceea ce-l privea pe Dan, dar odată cu trecerea lunilor, luarea unei hotărâri clare părea a fi din

ce în ce mai incertă, iar ea apucase să se obișnuiască cu această stare de fapt.

- Acum îmi dau seama ce m-a atras pe mine la tine. Sau, cel puțin, în parte.

Ea îl privi scurt și întrebător.

- Crezi că Dan este cu o altă femeie.

Ea dădu din cap, încercând să-și înghită amărăciunea pe care o evocau încă acele cuvinte.

- Ai fost nevoită să te descurci cu emoțiile pe care le simte cineva care a fost trădat în dragoste, în căsnicia sa - exact ce am simțit eu în legătură cu relația lui Susan.

Poate că avea dreptate. În adâncul sufletului ei, Grace era într-adevăr incredințată că Dan era cu altcineva. O femeie pe care o iubise atât de mult, încât fusese dispus să renunțe la întreaga lui viață de până atunci. Atâtea amănunte legate de dispariția lui nu aveau sens, încât nu putea concepe o altă ipoteză.

Grace ieși de pe autostradă în Tacoma și o luă pe șoseaua din spate spre aeroport. Drumul pe care îl arătase Dan.

- Pot să-ți spun teoria mea în legătură cu încurcătura cu cardurile? întrebă el.

Ea izbucni în hohote de râs.

- De-abia aștept să o aud.

- Ei bine, în opinia mea, a fost soarta. Destinul. Sau, mă rog, cum vrei s-o numești.

- Nu a fost de vină chelnerița de la Pancake Palace?

- Ea a fost doar un instrument al sorții.

Grace era și amuzată, și intrigată de teoria lui.

- Deci eram sortiți să ne întâlnim.

- Fără îndoială.

Părea convins de ce spune.

- Am ajuns să cred că întâlnirea noastră a fost un dar. Un fel de compensație pentru toată durerea prin care a trebuit să trec din cauza divorțului.

Grace se simți sufocată de emoție.

- E foarte frumos din partea ta să spui asta, Cliff.

- Pe bune. Într-o zi, când vei fi tu pregătită, sper că vom putea fi mai mult decât iubiți platonici.

Ce denumire demodată și atât de frumoasă, se gândi Grace.

- Mie mi-ar plăcea.

El nu mai spuse nimic și rămase cu privirea ațintită pe fereastră în timp ce se apropiau de terminal.

- Știu că este important să-l găsești pe Dan. Sau măcar să afli ce s-a întâmplat cu el.

- Mi-ar plăcea să pot pune punct așa cum se cuvine acestei povești, dar s-ar putea să nu am niciodată parte de acest final. Ceea ce în momentul acesta trebuie să accept. Trebuie să îmi văd de viața mea.

- Chiar așa?

Expresia din ochii lui îi dezvăluia o vulnerabilitate ce o cutremură până în străfundul sufletului.

- Pentru că, dacă tu chiar vorbești serios, aș vrea să te gândești cum ar fi dacă am fi împreună, Grace.

- Te referi la...

Ea înghiți în sec și trase pe dreapta ca să-l lase pe Cliff să coboare.

- Te referi la posibilitatea de a avea o relație... serioasă?

Mâna lui era pe încuietoarea portierei.

- Da, răspunse el simplu.

Fără nici un alt cuvânt, deschise portiera; ea îl opri punându-și mâna pe brațul lui.

- Drum bun!

- Mulțumesc.

Cu toate astea, mâna ei rămase unde era. Se aplecă înspre el, iar el se dădu mai aproape de ea pentru un sărut care dură suficient încât șoferul mașinii din spate să înceapă să claxoneze impacientat. Cliff aruncă o privire rapidă peste umăr, apoi se întoarse spre ea.

- Acesta este răspunsul tău?

- Nu știu, spuse ea, dar zâmbi cald. O să mă gândesc la asta cât ești plecat.

- Așa să faci, spuse el zâmbind cu ochii în ochii ei.

*

Olivia era prea agitată să stea la un loc. Stan trebuia să sosească din minut în minut și odată cu el și James, Selina și nepoțica lor, Isabella Dolores Lockhart.

- Cât e ceasul? întrebă Charlotte.

Maică-sa era la fel de entuziasmată de vizita aceasta ca și ea.

- Nu știu de ce ai fost de acord să îl lași pe Stan să îi aștepte la aeroport.

- Mamă, era normal. Doar Stan locuiește în Seattle.

- Da, știu, dar din câte se vede durează o veșnicie, murmură ea agitată.

- Au ajuns! strigă Justine de pe scaunul unde era cocoțată aproape de fereastra din față.

Stan deschise ușa de plasă, și amândouă, Olivia și Charlotte, ieșiră în grabă pe verandă. Olivia alergă pe trepte în jos, cu brațele deschise, gata să-și îmbrățișeze fiul în momentul în care cobora din mașină. În doar câteva minute, Olivia o luase deja pe Isabella adormită în brațe. Copilașul își rezemă capul pe umărul Oliviei, iar ei i se topi inima de dragoste pentru acest prim nepot al ei.

- Bunico, spuse James, îmbrățișând-o pe Charlotte. Arăți fantastic.

- Ei bine, măcar nu am murit încă, îl asigură Charlotte și făcu un pas în față, așteptând să îi fie prezentată Selinei. Bănuiesc că nu mi-a sosit încă ceasul.

James își petrecu brațul pe după mijlocul soției sale și o prezentă. Ochii negri ai Selinei sclipiră de bucurie când îi îmbrățișă pe Charlotte și apoi pe fiecare membru al familiei, rând pe rând.

Seth și Justine apărură tocmai când se terminau salutarile pline de voieșie.

- Ia te uită la tine, surioară, spuse James, punând mâna pe abdomenul lui Justine. Mai ai puțin, mămico.

- Mai am luni bune înainte, se plânse ea.

- O, în cazul acesta să știi că te-ai îngrășat.

- Ai grijă ce spui, îi șopti Seth un sfat printre dinți.

Cei doi bărbați se îmbrățișară scurt.

- Bine ai venit în familie, îi spuse James lui Seth.

- Mulțumesc.

Când în sfârșit Olivia îi mână pe toți în casă, se simți cuprinsă de o istoveală plăcută. Erau atât de rare momentele cu întreaga familie la un loc.

- Unde este Marge? îl întreabă pe fostul ei soț.

Când își făcuseră planuri privind această întâlnire, Olivia o pusese pe lista de invitați și pe a doua lui soție.

- Marge nu a putut veni, spuse Stan, părând însuflețit de un real regret. Te roagă să o scuzi.

- Te rog să îi spui că este oricând bine-venită aici.

- Așa o să fac, îi promise Stan.

Olivia observă, însă, că el nu întrebase de Jack. Lăsă această remarcă pe mai târziu, să o analizeze pe îndelete.

Când Olivia și Charlotte se apucară să pună masa pentru cină, Stan o luă pe Isabella. Bebelușul se ghemui în brațele lui și adormi din nou aproape instantaneu. Olivia zâmbi văzându-și fostul soț în balansoarul ei cu nepoata lor în brațe. Arăta atât de relaxat și se potriveau atât de bine cu peisajul... Ultima oară când îl văzuse așa era pe vremea când James era micuț, iar gemenele aveau cinci ani... Olivia clipi să-și alunge lacrimile de nostalgie ce i se iviră în ochi din cauza acestor amintiri. Se grăbi înapoi în bucătărie.

- Povestește-mi tot, îi spuse fiului ei, imediat ce Selina și Justine se apucară să ducă mâncarea pe masa din sufragerie.

- Ce face Marina militară? Au de gând să vă aducă și pe voi acasă? Mi-ar plăcea mult să fiți staționați aici, în garnizoana din Bremerton.

- Îmi pare rău, mamă, dar din câte se pare trebuie să mă mulțumesc cu încă doi ani în San Diego.

Îi venea greu să-și mascheze dezamăgirea, dar Olivia încercă.

- Atunci mă bucur mult că măcar familia Selinei este acolo.

- Părinții mei îl iubesc pe James, îi spuse noră-sa.

- Dar nu a fost așa de la început, spuse James, mângâind-o pe soția lui pe fund în timp ce trecea pe lângă el cu un bol mare cu salată verde.

- Și nu fără motiv, îl tachină Olivia. Ai lăsat-o însărcinată pe fiica lor.

Olivia aflase că James și Selina se căsătoriseră abia înainte cu o lună înainte de nașterea Isabellei. Fusese dezamăgită că ambii ei copii se hotărâseră să se căsătorească fără a avea de față măcar un părinte. Mai întâi James și apoi, câteva luni mai târziu, și Justine fugise la Reno să se mărite cu Seth. Cu toate acestea, considera că fiul și fiica ei își aleseseră perechea așa cum trebuia, ceea ce era o sursă de mare bucurie pentru ea și Stan. Bucurie și ușurare.

Curând familia se adună în jurul mesei. Olivia și Charlotte gătiseră și făcuseră prăjituri zile întregi, ca să fie sigure că James avea ocazia de a se bucura de toate mâncărurile lui favorite. Erau ardei umpluți și salată Caesar cu crutoane făcute în casă, plus spaghete cu fructe de mare. James luă câte două porții din fiecare fel.

- Păstrează-ți ceva loc și pentru desert, îl avertiză Charlotte.

- Bunico, mi-ai făcut prăjitură cu nucă de cocos?

James semăna din nou cu un băiețel peste poate de încântat de desertul lui favorit.

- Bineînțeles, îi răspunse Charlotte. Numai pentru tine.

- Asta este prăjitura despre care vorbea James? întrebă Selina. Cea care zice el că îți ia trei zile să o faci? Ați vrea să îmi dați și mie rețeta?

Întrebarea timidă îi era adresată direct lui Charlotte.

- Mai întâi iei o nucă de cocos proaspătă.

Văzând ochii măriți de uimire ai Selinei, Olivia se aplecă foarte aproape de nora ei și îi șopti:

- Există și o variantă prescurtată, să știi.

- Dar eu nu o folosesc niciodată, îi spuse Charlotte. Sau, în orice caz, nu atunci când este vorba despre James.

- E foarte răsfățat, spuse soția lui veselă, cu ochii râzându-i. Și nici eu nu mă pot abține să nu-l răsfăț. Este atât de drăgălaș.

Remarca aceea stârni un val de înțepături prietenoase din partea tuturor referitoare la cât de drăgălaș era James.

După cină, se așezară la masă, bând cafea, depănând amintiri, râzând, împărtășindu-și istorii de familie de mult uitate. Puțin mai târziu, Selina plecă să culce copilul.

Olivia o conduse sus la vechea cameră a lui James, și Stan le urmă cu bagajul.

Pe drumul înapoi, când să coboare scările, Stan își puse mâna pe umărul Oliviei să o oprească. Când se întoarse spre el, văzu că bărbatul studia pozele înrămate aliniate pe casa scărilor. Deși erau divorțați de foarte mulți ani, ea păstrase acolo fotografia de la nunta lor. Nu din motive sentimentale, ci mai degrabă pentru că i se părea important pentru copiii lor.

Privirea lui Stan stăruia asupra pozei de la școală a lui Jordan, făcută în anul în care se încesase.

- Uneori mă întreb...

Nu termină fraza, dar nici nu era nevoie; și Olivia avusese adesea exact aceleași gânduri. Se întreba cum ar fi fost viețile lor dacă ar fi plouat în ziua aceea sau dacă Jordan ar fi decis să se plimbe cu bicicleta în loc să se ducă să se scalde în lac cu prietenii lui.

- Mamă, strigă James din sufragerie. Bunica spală vasele.

- Să îndrăznească numai, mormăi Stan, sărind treptele care mai rămăseseră. Charlotte, stai jos chiar în clipa asta! Eu spal vasele.

- Tu?

Din câte se părea, Marge îl dresase mai bine decât reușise să o facă Olivia.

Stan se opri când văzu masa din sufragerie plină ochi cu grămezi de farfurii, cești, pahare și boluri.

- Sau, mă rog, s-ar putea să am nevoie de ceva ajutor.

- Te ajut eu, se oferi Seth.

- Nu, insistă Olivia. Justine e moartă de oboseală. Du-o acasă ca să nu fie extenuată mâine.

Marea deschidere a localului The Lighthouse era programată pentru săptămâna aceea, iar a doua zi era Ziua Porților Deschise, în care fuseseră invitați cei de la Camera de Comerț. După ce petrecuseră zece ore în acea zi pregătind totul pentru Ziua Porților Deschise, cei doi aveau nevoie de puțină odihnă. Din fericire, Justine își abandonase slujba de la bancă, iar Seth nu mai lucra în port.

Olivia își îmbrățișă fiica și ginerele și aproape că îi goni pe amândoi spre ușă. James se alătură și el micului grup ca să-și ia rămas-bun.

- Hei, mi se pare grozav că vă deschideți un restaurant, spuse el, ieșind cu ei.

Olivia se grăbi spre bucătărie, suflecându-și mâne-cile lungi de mătase. Văzu că Stan curățase masa, în timp ce Charlotte își luase lucrul de mână și tricotând deschisese televizorul să se uite la *Jeopardy*, programul ei preferat.

În bucătărie, Olivia descoperi chiuveta plină cu apă și clăbuci de detergent pentru oale și cratițe.

- Nu e nevoie să faci tu asta, îi spuse lui Stan.

- Dar vreau să o fac.

Puse farfuriile și tacâmurile la grămadă în mașina de spălat vase, în timp ce ea turna ce mai rămăsese în diverse caserole pe care le puse în frigider.

- Uitasem ce ardei umpluți delicioși faci.

- Mă bucur că ți-au plăcut.

Apoi el nu mai spuse nimic. Ei i se păru puțin ciudată sobrietatea lui neașteptată, după toată sporovăiala veselă din timpul cinei și de după.

- Bănuiesc că la urma urmei ție aș putea să-ți spun, zise el brusc, cu spatele la ea și clătind niște vase.

- Ce să-mi spui? râse ea. Că te părăsește Marge?

Zâmbi la propria ei glumă.

- Da - sau cam așa ceva.

Voioșia din ochii lui pierise.

- Marge și cu mine ne separăm.

Olivia nu-și putu ascunde șocul. Remarca ei prostească, făcută complet în glumă, fusese corectă.

- O, Stan, îmi pare atât de rău.

- Mda, și mie.

- Dar de ce vă...

Ridică o mână.

- Nu, nu este nevoie să-mi spui mie. Pur și simplu nu mă așteptam la asta.

- Nici eu.

Își îndreptă din nou atenția asupra vaselor.

- A fost un an destul de greu pentru noi, așa că am hotărât săptămâna trecută că ar fi mai bine pentru toți să luăm o pauză departe unul de celălalt.

Olivia nu știa ce să spună.

Întinzându-se după un prosop, Stan se șterse pe mâini, ținându-și în continuare ochii ațintiți în jos.

- În seara aceasta, aici, cu James și Justine, văzându-i pe amândoi copiii noștri atât de fericiți și de îndrăgosiți - nu știu, cred că s-a întâmplat ceva.

- S-a întâmplat?

- Nu sunt sigur cum să-ți explic asta. Suntem buni, Olivia, și în curând o să avem doi nepoți.

- Da...

- Stând la masă cu copiii noștri am înțeles cât de tare mi-aș dori să schimb trecutul. Mi-aș dori ca tu și cu mine să fim din nou un cuplu.

- Of, Stan...

-Știu, știu, nu ar fi trebuit să spun asta, dar este adevărat. Adevărul acesta m-a izbit parcă în moalele capului în timpul cinei. Tu și cu mine am fost predestinați să fim împreună. Am făcut o greșală îngrozitoare când te-am părăsit și nu am cum să nu regret teribil chestia asta.

De-a lungul anilor, și Olivia regretase de sute de ori divorțul lor. Dacă ar fi fost mai puternică, mai capabilă să-și revină după moartea lui Jordan, s-ar fi luptat pentru căsnicia ei, s-ar fi luptat să nu i se destrame familia. Dar era prea târziu să recupereze acum ceva ce era de domeniul trecutului. Olivia recunoștea chestia asta și, în adâncul inimii lui, la fel și Stan. Era sigură de asta.

capitolul 17

Maryellen rămase impresionată de The Lighthouse. Justine și Seth făcuseră o treabă excelentă cu renovările la Captain's Galley. Mama ei venise și ea, iar acum sorbea dintr-un pahar de vin, discutând cu Olivia într-un colț al restaurantului. Aparent aveau o mulțime de lucruri să-și spună, căci își apropiaseră capetele și rămăseseră așa din momentul în care sosise Grace.

Aperitivele de pe platourile lor de argint erau puse pe mesele lungi acoperite cu fețe de masă din in alb. Anticipând un festin, Maryellen mâncase pe sponci toată ziua, iar acum era moartă de foame. Luând o farfurie de porțelan în mână de mărimea unui bol de salată, se așezase la coadă la bufet și sporovăia cu ceilalți membri ai Camerei de Comerț.

Poate că expresia era un clișeu, dar Justine arăta cu adevărat înfloritoare, se gândi Maryellen, urmărind cum cei doi își salutau oaspeții. Ea și Justine discutaseră despre bebeluși și ajunseseră la concluzia că sorocul le era la câteva săptămâni una de cealaltă. Se știau practic

de când se născuseră, dar în afară de faptul că mamele le erau cele mai bune prietene, nu avuseseră prea multe în comun. În primul rând, Maryellen avea cu șapte ani mai mult, iar în copilărie diferența asta de vârstă era una considerabilă. Justine era abia în clasa a cincea când Maryellen absolvise liceul.

În anii ce trecuseră de atunci încoace, viața le purtase în direcții opuse. Abia acum, că erau amândouă gravide și că aveau să nască la puțin timp una de cealaltă, începuseră să-și petreacă timpul împreună. Își comparau în mod regulat notițele referitoare la sarcină și de curând petrecuseră o zi întreagă în căutare de mobilier pentru bebeluși.

Maryellen stătea într-unul dintre separeurile tapitate de curând și făcea conversație de salon cu Virginia Logan, proprietara librăriei aflate două uși mai încolo de Harbor Street Gallery. În timp ce discutau despre hotărârea consiliului local de a aranja uriașe ghivece de piatră de-a lungul străzilor principale, se apropie Justine.

- Maryellen, spuse ea, întinzând mâna. Și Virginia... Mă bucur mult că ați venit.

- E minunat aici.

- Da, este, confirmă și Virginia.

- Deci ce părere aveți? le întrebă Justine pe amândouă. Aveți să-mi faceți vreo sugestie? Ar trebui să schimb ceva?

Maryellen înțelegea cât de importantă era această afacere pentru tânăra pereche. Și cu toate acestea, Justine voia opiniile lor sincere, nu doar complimente și laude.

Acesta era, de altfel, chiar motivul pentru care se hotărâseră să aibă această Zi a Porților Deschise.

- Absolut totul este fabulos, spuse Virginia, întinzându-se după încă o chifteluță cu crab.

O băgă în gură și pe urmă închise ochii să o savureze.

- Mâncarea asta este incredibilă.

Maryellen încuviință din cap.

- Este în întregime meritul bucătarului nostru. E absolut fantastic.

- Unde l-ai găsit? întrebă Virginia.

- Am auzit despre el. Omul a venit la noi în căutare de slujbă, și Seth a vorbit cu el și l-a angajat. Nu cred că am înțeles până acum cât e de bun. Vrea vreuna dintre voi să facă turul bucătăriei?

Virginia clătină din cap.

- Eu, una, nu, dar oricum, mulțumesc.

- Eu aș merge, spuse Maryellen, mai mult din politețe decât din dorința de a studia modul în care funcționa restaurantul în interior.

Cu Maryellen după ea, Justine își croi drum printre oamenii ce sorbeau din pahare cu vin și gustau gama largă de mâncăruri oferite. Trecând pe lângă masa unde era aranjat bufetul, Maryellen luă un șervețel și un vârf de sparanghel murat. Înainte de a rămâne însărcinată nu îi plăcuse deloc sparanghelul. Iar acum parcă nu se mai putea sătura. Dar, la urma urmei, existau și poște mai afurisite.

Justine îi deschise ușa și amândouă se dădură la o parte ca să facă loc unei chelnerițe care trecu cu un platou plin cu cheesecake cu anghinare într-o crustă crocantă de foaie de plăcintă fină. Maryellen o încercase mai devreme și se minunase de cât de bune erau aromele și texturile neașteptat amestecate.

Bucătăria scliffea de la aparatura de oțel inoxidabil și de la șirul de tigăi și cratițe atârinate deasupra spațiului de lucru. Doi bărbați cu coifuri de bucătar înalte lucrau de zor, mișcându-se prin încăpere aproape sincronizați.

- Să te prezint bucătarului nostru șef, spuse Justine. Jon, ea este o bună prietenă de-a mea, Maryellen Sherman. Maryellen, acesta este bucătarul despre care ți-am vorbit, Jon Bowman.

Făcu o pauză, încruntându-se ușor.

- Dar stați! Voi doi vă cunoașteți de la galerie.

Dacă ar fi fost timp, Maryellen s-ar fi răsucit pe călcâie și ar fi rupt-o la sănătoasa. În schimb, se trezi obligată să zâmbescă larg și să întindă mâna, rugându-se ca Jon să nu spună și să nu facă nimic ca să o pună în dificultate.

- Mă bucur să te revăd, spuse Jon, dar privirea lui se aținti drept asupra abdomenului ei.

- Maryellen și cu mine trebuie să naștem în aceeași lună, spuse Justine ca și când ar fi încercat să explice interesul mult prea evident al lui Jon pentru sarcina ei.

- Înțeleg.

Acum se uită în ochii lui Maryellen, cu o privire piezișă.

Ei îi veni să se apuce de blatul mesei, căci avu senzația că o lasă picioarele.

- Ești un bucătar foarte bun, murmură ea. Hmm, aperitivele sunt excelente.

- Mulțumesc, spuse el posomorât.

În mod evident nu se pricepea mult mai bine la discuții banale de când îl cunoscuse ea.

- Acesta este Ross Porter, patiserul nostru, spuse Justine, luând-o de lângă Jon. L-am capturat și pe el tot de la André's, spuse ea cu un zâmbet larg. Vino să vezi camera de refrigerare. Cine ar fi putut spune acum un an că voi deveni atât de pasionată de astfel de lucruri? râse Justine.

Maryellen nu mai înțelese nimic din restul turului deși o urmă ascultătoare pe Justine prin bucătărie; vedea totul ca în ceață.

- În legătură cu angajații...

Maryellen înțelese prea târziu că îi era imposibil să se concentreze, astfel încât să pună o întrebare coerentă.

- A, te referi la angajații de la vechiul local Captain's Galley? întrebă Justine. Am păstrat câteva chelnerițe și una dintre fetele de la recepție. S-ar putea să o cunoști, Cecilia Randall. Tatăl ei era barman. S-a mutat în California puțin înainte să cumpărăm restaurantul.

Maryellen știa doar vag angajații de la Captain's Galley, dar se bucură să afle că unii dintre ei fuseseră păstrați. Îi vâjâia capul. S-ar fi mirat dacă ar fi reușit să pună o întrebare cât de cât inteligibilă.

- Ați făcut o treabă excelentă, spuse ea când reveniră în salonul principal al restaurantului.

Ceea ce era cât se poate de adevărat.

- Mulțumesc, spuse Justine tocmai când i se alătura și Seth.

Bărbatul o cuprinse de talie și îi zâmbi.

Maryellen era impresionată de cât de repede se transformaseră într-o pereche în toată puterea cuvântului, în doi parteneri cu toate conotațiile acestui termen. Impresionată și puțin invidioasă. Investiția într-un restaurant fusese o mișcare foarte îndrăzneată, dar amândoi păreau hotărâți să o facă să meargă.

Imediat ce îi veni bine, Maryellen reuși să găsească o scuză și plecă. Îi bătea inima atât de puternic, că aproape îi era imposibil să gândească în timp ce conducea spre casă. Știa fără ca Jon să fi spus ceva că bărbatul va dori să vorbească cu ea, și încă foarte curând. Voia să îl liniștească, să îi spună că nu avea de gând să-i ceară nici un fel de sprijin financiar. În mod evident nu îl interesa deloc bebelușul și, în ceea ce o privea, Jon Bowman era liber de orice obligație. Odată ce înțelegea și el asta, era sigură că omul avea să poată pune capul pe pernă fără griji.

Maryellen nu ajunsese acasă decât poate de-o oră, când se auzi soneria de la ușă. Deja? Din câte se părea, confruntarea dintre ei urma să aibă loc chiar în acea seară. Cu siguranță, nu avea cine altcineva să fie.

Deschise ușa și dădu de silueta lui impresionantă de înger răzbunător, de privirea lui cruntă cu care se uită drept spre ea.

- Aaa, mă gândeam că s-ar putea să vrei să vorbim, spuse ea lăsându-l să intre.

El făcu niște pași mari până în mijlocul holului.

- Ai spus că noaptea noastră împreună nu a avut urmări.

- Am mințit.

Sinceritatea ei păru să-l deconcerteze și mai tare.

- De ce?

- Fiindcă era evident că tu îți făceai griji că s-ar putea să fiu însărcinată. Voi ai să ieși ușor din povestea asta, și eu ți-am oferit prilejul, așa că nu ai nici un motiv să te înfurii acum.

- Pe dracu' nu am! urlă el.

- Te rog.

Îi făcu semn să ia loc.

- Urletele nu rezolvă nimic. Îmi pare rău că a trebuit să afli astfel și că ai fost șocat, chiar îmi pare rău pentru asta, dar nu ai de ce să fii supărat.

El nu îi băgă în seamă sugestia de a sta jos.

- Nu am de ce să fiu supărat? strigă el. Cum dracului să nu am? Ești însărcinată - cu copilul meu.

Tonul lui răstit îi cerea parcă să îl contrazică.

- Da, dar...

Vocea i se stinse. Nu avea nici o intenție să pretindă că nu era el tatăl copilului ei.

- Nu ai nimic de spus?

Începu să meargă încolo și înapoi, tulburat.

- Te rog frumos, vrei să stai jos?

Chiar dacă el nu era dispus să stea jos, ea, una, simțea o nevoie imperioasă să se așeze. Se lăsă să cadă pe canapea și își puse mâna pe abdomen.

- Te rog...

- Te rog ce? Te rog să pleci?

- Nu... Probabil e mai bine să afli adevărul.

- Probabil!

Cuvântul îi ieși ca o explozie de pe buze.

Maryellen ridică o mână.

- Ascultă - ești supărat și...

- Supărat? repetă el. Vorba asta nu exprimă nici a mia parte din ce simt eu. Habar nu ai de nimic în ceea ce mă privește.

- Habar nu am...?

Clătină din cap.

- Nu-ți face griji. Nu contează.

- Ceea ce contează este copilul meu, insistă Jon.

- Vrei să încetezi să te fâțâi pe aici? Mă ametești îngrozitor.

- Foarte rău, fiindcă, dacă mă opresc, s-ar putea să fac ceva ce voi regreta.

- Asta e o amenințare, Jon?

Nu se gândise niciodată la el ca la un bărbat violent, dar nici nu-l văzuse vreodată în halul acesta de ieșit din minți.

- O amenințare?

Se uită la el ca și cum întrebarea ei fusese ultimul șoc pe care îl mai putea suporta în ziua aceea.

- Nu, Maryellen, nu este o amenințare.

Pe urmă, ca și cum fusese sleit și de ultimul dram de energie pe care îl mai avea, se prăbuși pe un scaun.

- Îmi cer scuze pentru ce-am făcut. Bănuiesc că aveai dreptul să știi.

- Să fie al dracului, firește că aveam.

Era pregătită să facă față furiei lui. Era exact ceea ce anticipase și, onest vorbind, ceea ce merita. Dacă i-ar fi dat însă o clipă, ar fi putut să-l liniștească, să-i spună că nu avea nevoie de sprijinul lui și că-și puteau vedea fiecare de viața lui.

- Nu vreau să-ți faci griji pentru nimic, îi spuse Maryellen. Este copilul meu.

El se încruntă.

- Copilul tău? Mda - și al meu.

- Jon, eu nu îți cer absolut nimic. În ceea ce mă privește, tu nu faci parte din viața acestui copil. Intenționez să îl cresc singură.

- O, în nici un caz!

- În nici un caz ce? strigă ea.

Crezuse că asta era ce voia el să audă. Că îl elibera de orice obligație.

- Vreau să fac parte din viața copilului meu.

- Asta este imposibil!

- Ei e imposibil, pe dracu'!

Sărise din nou în picioare, cu pumnii strânși.

Maryellen se ridică și ea.

- Cred că ar trebui să pleci.

- O să mai vedem noi, spuse el și ieși valvârtej pe ușă, lăsând-o pe Maryellen tremurând și confuză.

De ce, Doamne, de ce trebuia să fie totul atât de complicat? Nu se așteptase la asta. Da, sigur că pe Jon îl luase complet pe nepregătite faptul că avea să devină tată și că probabil îl dăduse peste cap, dar odată ce aflase totul, ea presupusese că îi va fi absolut recunoscător dacă îl scutea de orice responsabilitate.

În loc de asta, însă, el voia lucruri - lucruri la care ea nu era pregătită nici măcar să se gândească.

Acesta era foarte posibil unul dintre momentele cele mai pline de mândrie din viața lui Jack Griffin. Stătea cu fiul lui și cu Shelly în Colchester Park, care dădea înspre Puget Sound. Priveliștea panoramică a orașului Seattle în depărtare îi tăia respirația. În aer plutea miros de vară; rondurile de flori erau pline de lalele, brazii înalți de cincisprezece metri străjuiau intrarea ca niște santinele atente la cei care veneau în parc.

Stând aproape de apă, cu spatele spre Puget Sound, Olivia se uita la tânăra pereche, în timp ce Jack îi ținea pe Tedd și pe Todd în brațe la fel de mândru cum ar fi fost orice bunic în situația lui. Din fericire, bebelușii dormeau duși. La trei luni, amândoi se dezvoltaseră foarte frumos și, deși erau identici, Jack putea găsi diferențe între ei. Tedd era mai activ decât fratele lui și întotdeauna adormea ultimul. Todd părea mulțumit să-și sugă degetul, în timp ce Tedd prefera suzeta. Amândoi băieții îi aminteau foarte tare de Eric când era bebeluș și Jack descoperea tot timpul câte ceva din fiul lui la cei doi nepoți.

Fosta soție a lui Jack nu reușise să ajungă la nuntă. El presupuse că Vicky stătuse deoparte ca să evite să dea ochii cu el. Bob Beldon, partenerul lui de la Alcoolicii Anonimi, îi sugerase că Jack avea o părere prea bună privind importanța pe care i-o acorda Vicky, dar Jack era aproape convins că își înțelesese foarte bine fosta soție. Nu se despărțiseră în cei mai buni termeni și ce mai rămăsese din relația lor la momentul divorțului se dezintegrase rapid când el continuase să bea. Alcoolul îi consumase viața de-a dreptul în următorii câțiva ani.

Închizând ochii, se forță să se concentreze asupra jurămintelor de căsătorie pe care le repeta Eric. *Să o iubească și să o respecte.* Inima lui Jack se umplu de dragoste, gata să dea pe dinafară, pentru fiul, nepoții, nora lui – și pentru judecătoarea Olivia Lockhart. Faptul că o cunoscuse, că petrecuse timp în compania ei, îi schimbăse viața și numai în bine.

Shelly repetă și ea jurămintele, iar apoi cavalerul de onoare al lui Eric, un prieten de la muncă pe nume Bill Jamison, îi întinse inelul cu diamant pe care Eric îl strecură pe degetul lui Shelly.

- Vă declar soț și soție, spuse Olivia, iar glasul ei răsună în tot parcul.

Și apoi Eric și Shelly se sărutară, în timp ce Olivia și toți prietenii adunați acolo se ridicară și îi priviră aplaudând. Mai multe persoane, printre care domnișoara de onoare a lui Shelly, Karen Morrison, făcură fotografii.

Cu brațul pe umerii lui Shelly, Eric se întoarse către Jack.

- Pun pariu că te-ai întrebat dacă vei ajunge să apuci ziua asta.

- Adică ziua în care să te însori tu cu Shelly, sau ziua în care să-mi țin nepoții în brațe?

Jack se simțea cu adevărat binecuvântat, în ciuda greșelilor lui din trecut.

- Amândouă, răspunse fiul lui.

Eric îl luă pe Tedd din brațele lui Jack, iar Shelly se întinse după Todd. Curând amândoi copiii erau puși în cărucioare și toată lumea era gata de plecare.

- Mulțumesc, Olivia, spuse Eric.

- Da, și eu îți mulțumesc din inimă.

Shelly o îmbrățișă năvalnic și apoi adăugă:

- Pentru tot. Și ție, Jack.

- Ar trebui să ne îndreptăm spre aeroport dacă vrei să prindeți avionul, spuse Bill.

Era cel mai responsabil membru al grupului, notă Jack, cel care îi făcea pe toți să se țină de program.

- Nu-mi place că m-am însurat și trebuie acum să mă grăbesc să plec așa, spuse Eric.

Jack și Olivia îi conduseră până în parcare.

- Mergeți, își îndemnă Jack fiul și se îmbrățișară pentru o ultimă oară. Dar să mă suni mâine, ai înțeles?

- Așa voi face, promit.

Eric fixă cei doi băieței pe scaunele de copii de pe bancheta din spate a mașinii prietenului lui.

Înainte ca Jack să se mai poată gândi la vreun motiv pentru care să-i mai întârzie, cei doi tineri se depărtară în trombă, lăsându-l singur cu Olivia. Aceasta urmări cu privirea mașina lui Bill care ieșea din parcare de la Colchester Park.

- Sper că o să le meargă bine, murmură el mai mult pentru sine decât pentru Olivia.

- O să le meargă, îl asigură ea.

Jack o trase mai aproape, punându-și brațul pe umerii ei. Aceste două săptămâni ce trecuseră nu fuseseră prea bune pentru ei. James venise acasă în vizită și tot timpul Oliviei - pe bună dreptate - fusese dedicat fiului ei și familiei acestuia. Toate bune și frumoase, dar Jack se gândea că fostul ei soț era mult prea adesea acasă la ea. Fapt pentru care nu prea îl putea învinovăți pe Stan, chiar dacă nu îi convenea deloc. James era și fiul lui.

- Când i-am văzut pe Eric și pe Shelly cu gemenii mi-am adus aminte de o mulțime de lucruri, îi spuse ea cu o privire visătoare.

Lui Jack nici măcar nu îi trecuse prin cap că era posibil ca Oliviei să îi vină greu.

- Îmi cer iertare, șopti el cu o voce șocată. Nu m-am gândit.

- O, Jack, nu ai pentru ce să-ți ceri iertare. Văd gemeni tot timpul - doar că acum îmi este, of, nu știu, cumva... mai greu. Dat fiind că îl am pe James acasă și că l-am văzut atât de des pe Stan în astea două săptămâni. Și faptul că te-am văzut pe tine cu bebelușii în brațe m-a făcut să-mi amintesc.

Își trecu brațul în jurul mijlocului lui, și Jack se simți mai bine datorită apropierii de ea.

În continuare îmbrățișați se înapoiară la apă. Jack nu voia să plece. Ziua era absolut minunată și îi simțea inima plină. Acum viața fiului lui intrase pe un făgaș normal. Și prețuia lunile pe care le petrecuseră împreună, în ciuda problemelor care, privind retrospectiv, păreau de-a dreptul minore.

- Am senzația că nu am mai vorbit cu tine de ani întregi, se plânse Olivia.

- Și asta din vina cui?

Lui Jack îi plăcea să o tachineze. Se simțeau atât de bine unul în compania altuia, încât îi trecu prin cap că ar fi fost un moment bun să-și dezvăluie sentimentele, dar ezită din nou. Amânase atâta vreme, încât de fiecare dată când se gândea la asta, îl cuprindea o senzație de panică.

- Oricât mi-ar fi fost de drag să îi am pe James și pe toți ceilalți acasă, spuse ea, mă bucur că mi-am recăpătat existența liniștită de dinainte.

- Eu mă bucur că te-am recăpătat pe tine, spuse el. Nu vreau să par egoist, dar mi-a fost dor de tine.

- Și mie.

Întoarse capul și îl sărută scurt pe obraz.

Lui Jack începu să îi bată inima și mai tare.

- Chiar așa?

Olivia râse ușor și dulce.

- Desigur.

Merseră mai departe agale, braț la braț, fără să-i bage în seamă pe cei din jur. Era încântat că o avea pe Olivia doar pentru el, și în ciuda celor spuse, nu simțea deloc că ar fi fost egoist.

- Stan mi-a mărturisit ceva, îi spuse ea dintr-odată.

Jack se încruntă; ultima persoană din lume despre care voia să vorbească era fostul ei soț.

- A, da? spuse el, încercând din răspuțeri să pară interesat.

- Din câte se pare, el și Marge au probleme.

Jack putea înțelege asta. Bărbatul era foarte atent la mișcările pe care le făcea. Sau, bine, Jack avea idei preconcepute în privința asta, dar nu îl putea suferi pe Stan Lockhart și nu fără motiv.

- Nu are de gând să divorțeze, nu-i așa?

- Sper că nu.

- Și eu la fel.

Clopote de alertă începuseră să bată în capul lui Jack. Bob sugerase că Jack făcea prea mare caz de situația aceasta cu fostul soț decât ar fi fost necesar. Instinctul lui însă îi spunea altceva.

- Îmi fac griji în privința lui, continuă Olivia.

- Îți faci griji pentru Stan?

Jack o spuse pe un ton ce sugera că era o mare pierdere de vreme.

- E băiat mare - poate avea grijă de el și singur.

- Da, știu că poate, dar asta chiar l-a dat peste cap.

- Problemele conjugale nu sunt niciodată ușor de rezolvat.

Jack se străduia să pară înțelept și matur și generos chiar când vorbea despre situația neplăcută a celui alt bărbat. Nu îi dorea răul lui Stan, dar voia ca un lucru să fie cât se poate de clar: Olivia era un teritoriu interzis pentru el.

- Bietul Stan, murmură ea clătinând din cap.

Jack o trase în brațele lui cu totul.

- Dacă vrei să îți fie milă de cineva, să-ți fie milă de mine.

- Tu ai nevoie de mila mea?

- Da.

Zâmbi.

- Mi-am scrântit glezna în dimineața asta, și durerea este groaznică!

Începu să meargă șchiopătând exagerat.

- Jack!

Se trase din îmbrățișarea lui și îl plesni peste umăr.

- Ești cel mai mare mincinos.

- Au!

Își frecă brațul.

- M-a durut.

- Foarte bine. Așa meriți.

- Dacă Stan are parte de mila ta, atunci ar trebui să am și eu.

Olivia râse.

- Nu e o competiție.

- Ascultă, vorbesc serios. Nu m-ar mira, să știi, dacă Stan ar vrea să îl ajuți să treacă peste perioada asta.

- Jack, acum ești ridicol.

- Nu prea cred.

Veselia îl părăsise și își îndesă mâinile adânc în buzunare.

- Ce ai zice dacă ți-aș mărturisi că m-am îndrăgostit de tine? întrebă el.

Mult timp Olivia nu răspunse nimic. Jack se opri din mers și se întoarse să o privească. Ea îi întoarse o privire fermă.

- Aș spune că vorbești ca un puști nesigur pe el și că încerci să înscrii puncte într-o întrecere imaginară cu fostul meu soț.

Jack strânse din dinți.

- Așa mă gândeam și eu.

Apoi, fiindcă simțea că nu avea nici un rost să continue această conversație, întrebă:

- Acum ești gata să mergem?

- Dacă ești tu.

- Sunt.

Adevărul era că de-abia aștepta.

Grace înfipse săpăliga în pământul moale și îl întoarse. Nu mai plantase ceva în grădină de ani buni. Terenul odinioară plin de dovlecei și roșii fusese de mult transformat în gazon. Cliff se oferise să are cu tractorașul bucata de pământ, și acum ea scotea buruienile ca să poată el pregăti solul.

Buttercup, care era ocupat să alerge după fluturi în spatele ei, lătră când mașina de patrule a lui Troy Davis întoarse și intră pe alee.

Grace se ridică în picioare, scoțându-și mănușile de grădinărit înainte să meargă la poartă să îl întâmpine.

- Bună, Troy, spuse ea.

- Grace.

Își duse degetele la pălăria de uniformă.

- Ai puțin timp?

- Sigur. Vino înăuntru!

Simți cum i se strânge stomacul. Ar fi vrut să întrebe dacă vizita lui avea vreo legătură cu Dan, dar mai trecuse o dată prin toate astea mai devreme în același an.

- Ai mai găsit un cadavru la care vrei să mă uit? întrebă ea, încercând să facă totul să pară o glumă.

- De data asta, nu.

- Vrei o cafea? întrebă ea.

Troy clătină din cap și se așeză pe un scaun în sufragerie.

- Stai jos, Gracie!

Seriozitatea tonului lui îi spuse că se întâmplase ceva foarte rău. Se așeză nedumerită și foarte îngrijorată pe pernele canapelei.

- E vorba de Dan?

Troy dădu din cap.

- Am primit un raport privind o rulotă de la doi turiști care au făcut niște trasee în adâncul pădurii.

- Rulota lui Dan? E și el acolo?

- E trupul lui. S-a sinucis.

Grace icni simțind cum îi îngheață aerul în piept. Mult timp nu putu să respire. Ar fi trebuit să fie pregătită pentru astfel de vești, dar nimic nu ar fi putut diminua șocul pe care-l simți când află că soțul ei era mort.

- A lăsat o scrisoare ce îți este adresată.

Troy băgă mâna în buzunarul cămășii și scoase un plic pe care îl întinse.

- S-a sinucis - dar când?

- Din estimările noastre actuale, se pare că acum mai bine de un an. S-a împușcat în aprilie anul trecut.

- Dar asta nu e posibil! strigă ea. L-a văzut John Malcolm în mai, nu mai știi? Așa că nu se poate să fie cadavrul lui Dan. Sunt absolut sigură.

Era disperată să dovedească că trupul era al altcuiva. Era o înscenare totul. Trebuia să fie doar o înscenare bine ticluită. Era pur și simplu imposibil ca bărbatul mort să fie soțul ei.

- Grace, scrisoarea are o dată...

- E imposibil să fi fost aprilie, continuă ea să argumenteze. El a trecut pe acasă primăvara trecută - mi-am dat seama când m-am întors de la serviciu în ziua aceea. Am simțit. Nu-ți amintești când ți-am povestit cum că toată casa mirosea a brad? Când Dan muncea în pădure, întotdeauna mirosea ca un pom de Crăciun... Am recunoscut parfumul. Fusesse în casă.

- Probabil că se întorsese. Înainte de treizeci aprilie... Îmi pare rău. Dar mă tem că nu există nici o îndoială. El este.

Acum ea începuse să tremure atât de tare, că se gândi că nu se va mai putea ține pe picioare.

- Vrei să sun pe cineva?

Grace se uită fix la el, în gol, incapabilă să răspundă.

- Pe Olivia?

Grace dădu din cap, pe urmă își acoperi fața cu palmele, luptându-se să-și înăbușe lacrimile. Atâtea luni presupusese că Dan fugise cu o altă femeie. Cum de se înșelase John Malcom atât de tare? Lucra cu Dan; nu avea cum să nu-l recunoască.

Troy intră în bucătărie și folosi telefonul de acolo. Stătu câteva minute și când se întoarse, împinse un scaunel spre ea și se așeză chiar în fața ei.

- Îmi pare rău, Grace. Îmi pare foarte rău.

Ea se închisese în ea și aproape că nu-l auzi. Îi văzu buzele mișcându-i-se, dar nu recunoscuse cuvintele care ieșiră de pe ele.

- Olivia vine încoace.

Ea dădu din cap, deși nu înțelegea ce i se spunea.

- Vrei să chem fetele?

Ea se uită la el în gol.

Troy o bătu ușor pe mână.

- Nu-ți face griji pentru nimic deocamdată. O să vorbesc eu cu Olivia și o să văd ce consideră că trebuie făcut, bine?

Ea dădu din nou din cap, fără să știe cu ce fusese de acord.

Buttercup se auzi afară că voia înăuntru, așa că Troy se ridică și deschise ușa să intre retrieverul auriu. Câinele alergă imediat la Grace și i se vârî sub palme, împungând cu botul. Grace își petrecu ambele brațe în jurul gâtului lui.

În timp ce Troy ieșea afară să o aștepte pe Olivia, Grace luă scrisoarea. Nu-și dădu seama cum și de unde își făcu curaj să o deschidă.

30 aprilie

Draga mea Grace,

Îmi pare rău. Mai rău decât vei putea ști vreodată. Dacă ar exista o cale prin care să te scutesc de toată grozăvia asta, îți jur că aș fi urmat-o. Îți jur

că aș fi făcut orice. Am încercat, să știi, dar nu am cum să scap din iadul în care s-a transformat viața mea. Nu mai pot duce povara vinovăției mele nici măcar încă o zi. Am încercat să uit, am încercat să las războiul în urma mea, dar amintirile s-au adunat și mă apasă din toate părțile nelăsându-mi nici măcar o speranță de scăpare.

Cu ani în urmă în Vietnam, în timpul unei patrulă, am fost atacați de inamic. Din cauza aceasta unii dintre noi am fost separați de restul unității. Disperați să ne găsim calea de întoarcere la bază, am dat din întâmplare peste un sătuc. Ce s-a întâmplat apoi m-a bântuit fără încetare toți anii aceștia. O tânără femeie cu un bebeluș au ieșit din umbre. Femeia avea în brațe fetița nou-născută, dar eu am crezut că ascunde o grenadă. Numai că nu avea nici o armă. Era doar copilul ei. Din instinct am tras. Am omorât o mamă și copilașul ei în disperarea mea să supraviețuiesc războiului – disperarea mea să mă întorc acasă în viață. Am văzut-o căzând, am văzut groaza care i se întipărise pe față, am auzit țipetele familiei ei. Pe urmă au urmate alte împușcături și alte mame și alți copii au căzut, parcă fără de număr. Au trecut aproape patruzeci de ani de atunci, și amintirile nu au pălit deloc. Le aud în continuare țipetele noptea. Aud țipetele alea, le aud blestemele, le aud ura izvorâtă din inimi. Și cea mai mare ironie este că nu m-ar putea urî niciodată mai tare decât mă urăsc eu.

Nu există iertare pentru mine. Nimic nu mă poate absolve de păcate. Nici tu, nici fiicele noastre și cu siguranță nici Dumnezeu însuși.

Îmi pare rău, dar este mai bine pentru toți cei implicați dacă se termină totul acum și aici. Nu le-am scris lui Maryellen și lui Kelly. Nu am putut. Nu am fost niciodată soțul pe care îl meritai tu și nu am fost nici un tată bun. Te iubesc. Mereu te-am iubit.

Dan

Grace mai citi încă o dată scrisoarea, lăsându-și privirea să zăbovească pe fiecare cuvânt, unul câte unul, încercând să asimileze ce se spunea. Când termină, nodul din gâtul ei se făcuse atât de mare că aproape o sufoca, împiedicând-o să vorbească, și lacrimi începuseră să-i curgă năvalnic pe față.

- Este Dan, îi spuse Oliviei care îngenunche în fața ei.

Pe urmă hohotele ce i se ridicau parcă din rărunchi o copleșiră și începu să bocească. O răvășiră suspine adânci și hohote, zguduind-o în toată ființa ei.

Căutase răspunsuri, avusese nevoie de o explicație concretă, dar nu voise asta. Niciodată nu îi trecuse prin minte așa ceva. Moartea lui Dan în urma unui foc de armă pe care și-l trăsesese în cap nu era nici pe departe finalul la care se așteptase. Bărbatul fusese atât de singur, captiv în propriul lui iad. Fusese prins într-o buclă temporală, ținut acolo de sentimentele de vinovăție și de rușine create de un război pe care nu voise niciodată să-l poarte.

Lacrimile o inundară și curseră până îi secară ochii.

- Fetele...

- S-a dus Troy după ele, îi spuse Olivia. Ar trebui să ajungă din moment în moment.

- Și eu care credeam că e cu o altă femeie.

- Știu.

Olivia îi mângâia părul în timp ce Grace se abandona complet în brațele primitive ale prietenei ei.

- Și tot timpul acesta el era mort.

- Da.

- Aproape de la început.

- Așa se pare.

- A plecat în noaptea aceea și pe urmă s-a întors, mai știi?

- Probabil că s-a răzgândit.

Grace suspină.

- S-a întors fiindcă nu a fost în stare să meargă până la capăt atunci.

Își amintea cât de furios fusese el, ce scandal îi făcuse Dan spunându-i că trăise un iad de treizeci și cinci de ani încoace. Ea presupusese că se referea la căsnicia lor, când de fapt tot timpul nu fusese vorba decât despre război.

Atâtea piese din puzzle păreau să-și găsească acum locul.

- Troy i-a găsit portofelul și verigheta în rulotă.

Grace ridică capul.

- Dar și-a lăsat verigheta acasă.

O găsisse în noaptea când îi aruncase toate hainele afară din casă. Și faptul că găsisse verigheta îi provocase criza aceea uriașă de nervi. Crezuse tot timpul că el voise ca ea să o găsească. Se gândise că era modalitatea lui Dan de a-i da peste nas că acum era îndrăgostit de altcineva. Cât de tare se înșelase...

- Aceea era verigheta pe care o cumpărase cu cardul VISA, șopti Grace.

Când Dan dispăruse a doua oară, Grace se întorsese acasă și găsisse dormitorul întors cu fundul în sus. El dispăruse și nu luase nimic cu el, dar golise toate sertarele și răvășise totul prin cameră. Ceea ce nu înțelesese ea atunci era că el căutase ceva. Ce căutase, pricepu acum, era verigheta. Cum nu reușise să o găsească, se dusesse la Berghoff și cumpărase alta. Dintr-un motiv sau altul - loialitate? vinovăție? ambele? - voise să aibă verigheta pe deget când își zbura creierii.

- Mamă!

Kelly se repezi înăuntru cu Paul și copilașul ei. Suspi-nele fiicei ei îi sfâșiară inima, și Grace își deschise larg brațele să o primească. Maryellen ajunse imediat după sora ei.

Toate trei se strânsură în brațe, formând un cerc strâns, plângând, suspinând, îmbrățișându-se și mai tare. Apoi Grace le sărută pe fiecare și șopti.

- Trebuie să facem aranjamente pentru înmormântare. E timpul ca tatăl vostru să-și găsească liniștea și odihna.

capitolul 18

Daniel Sherman fu îngropat trei zile mai târziu în cadrul unei ceremonii private la care participară doar familia și câțiva prieteni. Bob Beldon, prieten din copilărie al lui Dan, ținu cuvântarea de aducere aminte. Cei doi fuseseră în echipa de fotbal american a liceului și pe urmă, după ce absolviseră, se înrolaseră în armată în programul destinat prietenilor ce doreau să rămână împreună după terminarea școlii¹. Maryellen nu înțelesese cât de apropiați fuseseră odinioară Dan și Bob. După Vietnam lăsase ca prietenia aceea ca și pe celelalte să se stingă, scufundându-se din ce în ce mai adânc în propriul lui iad.

Maryellen se întoarse de la înmormântare epuizată și fizic, și psihic. Simțind nevoia să se gândească în liniște la evenimentele prin care trecuse în ultimul an, parca aproape de galerie și o luă pe jos spre apă.

Zona de lângă foișor, acolo unde se țineau conderțele din Golf în fiecare seară de joi în timpul verii, era pustie. Maryellen se așeză pe la jumătatea rândurilor de scaune și se uită drept înainte, gândindu-se la relația complexă pe care o avusese cu tatăl ei. El o iubise, așa după cum știa acum, în măsura în care fusese el în stare să iubească pe cineva. Și o iubise și pe Kelly - poate chiar mai mult. Și o iubise pe mama lor.

Grace fusese foarte afectată de moartea lui. Maryellen pusese suferința intensă a mamei ei pe seama faptului că nu fusese pregătită pentru un astfel de șoc. Pentru ea ar fi fost mai ușor să creadă că Dan era cu o altă femeie - mai ușor să accepte asta, într-un fel, decât ideea că și luase singur viața.

Cât despre propriile ei sentimente, Maryellen era confuză. Era vorba despre tatăl ei și îl iubise, însă învățase

¹ În engleză, *buddy plan*, este un program special menit ca stimulent pentru tinerii ce doresc să se înroleze în forțele armate americane. (n.tr.)

de la o vârstă foarte fragedă că trebuia să îl evite pe Dan când acesta era stăpânit de întuneric. Scornise expresia asta când avea numai cinci ani. „Stăpânit de întuneric.“ Acum însă totul avea sens. Tatăl ei fusese bântuit de sentimentul de vinovăție din vremea războiului, o vinovăție de care nu se putuse scutura și pe care nici nu o putuse împărtăși.

Maryellen înțelegea asta, de vreme ce și ea trăia măcinată de durere și de păreri de rău. Și ea se lupta cu trecutul. Tot timpul acesta crezuse că nu avea nimic în comun cu tatăl ei și, fără să știe, de fapt se dovedea că erau chiar mai asemănători decât s-ar fi putut gândi vreodată.

O lacrimă i se prelinse pe obraz și apoi alta, luând-o complet pe nepregătite. Maryellen nu era deloc genul impresionabil; refuza să fie. Nu își permitea să fie. Își zăvorâse toate emoțiile într-un ungher al sufletului când renunțase la căsnicia ei. Emoțiile erau prea costisitoare.

Zgomotul cuiva care se apropia o făcu să se îndrepte și să-și șteargă lacrimile de pe față. Și nu știa de ce, dar nu se miră deloc când văzu că intrusul era Jon.

- Am citit despre tatăl tău. Îmi pare rău.

Rămase la ceva distanță de ea, jos, lângă foișor, și se uită spre apă.

Cerul azuriu era senin, fără urmă de nor și nu se simțea nici o adiere de vânt.

- Mulțumesc.

Feribotul care făcea legătura între Bremerton și Cedar Cove se apropia de ponton. Maryellen se concentra asupra lui ca să nu se mai uite la Jon. Nu pleca, iar ea voia să fie singură. Dacă ea nu spunea nimic, poate el pricepea aluzia și pleca.

- Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta acum...

- Atunci nu-mi spune, spuse ea rugătoare.

- Mi-ai luat dreptul de a alege.

Spre cinstea lui, din tonul vocii se vedea că îi pare rău.

- Dacă mi-ai fi spus despre copil am fi putut...

- Am fi putut ce? țipă ea. Scăpa de el?

Furia ei păru să-l șocheze. Înțepeni o clipă, apoi se repezi spre ea printre rânduri, până îi ajunsese chiar în față.

- Nu, Maryellen, am fi putut vorbi despre asta ca niște oameni civilizați. În schimb, tu m-ai înșelat. M-ai făcut să cred că totul era în ordine și de fapt nu era.

Ea își lăsă capul în jos și își plecă privirea.

- Te înșeli. Totul este cât se poate de bine. Eu o să am un copil.

- Aici te înșeli. Nu tu o să ai un copil, noi o să avem un copil.

- Ba nu.

Simți un fior rece pe șira spinării, o senzație înțepătoare de panică subită.

- Și tatăl are drepturile lui.

Maryellen simți că-i îngheață sângele în vene.

- Cât mă costă?

- Poftim?

El se încruntă, evident contrariat.

- De câți bani este nevoie să mă lași - să ne lași pe mine și pe copil - în pace? se răsti ea.

El o privi lung, pentru un moment ce i se păru cât o eternitate.

- Vrei să mă plătești ca să stau departe de copilul meu? Asta este ceea ce sugerezi?

Ea dădu din cap.

- În nici un caz!

Părea supărat și scârbit. Apoi o buimăci complet când întrebă:

- Cine ți-a spus?

- Să-mi spună ce?

Se părea că exista ceva de care se putea folosi împotriva lui.

- Dacă nu știi, atunci al dracului să fiu dacă o să-ți mai dau o armă pe care s-o folosești împotriva mea.

Ea derula prin minte cu viteza luminii toate lucrurile pe care le știa despre el, destul de puține de altfel. Lucra ca bucătar-șef, era un fotograf talentat și moștenise o bucată de pământ absolut incredibilă de la bunicul lui. Cam asta era tot ce aflase despre el - pe lângă un alt mic detaliu. Era un amant fabulos. Acest ultim gând îi făcu stomacul să se strângă.

- Când mi-ai făcut fotografia aceea?

El nu răspunse, dar rămase pe loc, în aceeași poziție.

- Am văzut-o în Seattle. Eu eram, Jon. Ce, credeai că nu o să mă recunosc?

Nu fusese singura care umblase cu înșelătorii.

Când ridică ochii îi văzu privirea mahnită, ca și cum ea ar fi văzut ceva ce el nu intenționase niciodată să-i arate. Ei bine, ea știa ce făcuse el și nu îi plăcea defel.

- Nu m-am gândit că o vei vedea vreodată, recunosc el îndesându-și mâinile în buzunare.

- Sigur că nu. Ce-ai făcut, Jon, m-ai urmărit? Când ai făcut fotografia aceea?

El se așeză pe bancă, la câțiva metri de ea. Își păstră privirea ațintită asupra apei și culmilor zimțate ale munților Olympic Mountains de pe fundal.

- Amândoi suntem adulți. Ar trebui să putem să ajungem la un acord cu privire la copil.

- Dacă nu vrei bani, atunci ce vrei?

- Pe fiul meu, răspunse el. Sau fiică-mea.

- De ce? De ce contează copilul meu pentru tine? E vorba de vreun fel de vanitate masculină? Sau de răzbunare? Sau de ce?

El clătină din cap.

- Un copil e un copil și asta e al dracului de mult, mult mai mult decât m-am așteptat să primesc eu vreodată de la viața asta.

Vocea îi era încărcată de mânie.

- Am renunțat la multe de-a lungul anilor, dar nu am de gând să renunț la ceva ce e sânge din sângele meu.

Acum Maryellen începuse să se teamă de-a binelea. Interesul lui pentru copil era complet neașteptat pentru ea. Îi interpretase complet greșit atitudinea atunci, înainte de Crăciun. Date fiind reacția lui și propria ei experiență din trecut, crezuse că nu va vrea să aibă nimic de-a face cu copilul lor.

- Foarte bine, spuse ea fără tragere de inimă, hai să discutăm. Cât de tare vrei să te implic?

- Vreau custodie comună.

- În nici un caz!

Reacția ei fu puternică și spontană.

- Așa ceva nu se poate.

- De ce nu?

- Ce știi tu despre cum să îngrijești un bebeluș?

El ridică din umeri.

- Cam la fel de multe ca tine.

- Tu muncești noaptea, spuse ea ca un argument.

- Iar tu muncești ziua. Este aranjamentul perfect.

Copilul nostru va sta cu unul dintre părinții lui în permanență.

Deja stomacul lui Maryellen era făcut nod.

- Ar fi prea greu - n-am face decât să ducem și să aducem copilul înainte și înapoi.

- M-ai întrebat ce vreau, așa că ți-am spus, continuă Jon. Custodia comună este primul punct de pe listă, dar mai vreau și să fiu la maternitate când se naște.

- Vrei să fii acolo? De ce ai vrea asta?

El îi ignoră întrebarea.

- Ai ales pe cineva care să te însoțească în sala de nașteri?

- Pe mama.

- Bine, poate să meargă mama ta cu tine. Dar după ce se naște copilul, vreau să fiu eu cel dintâi care îl ține sau o ține în brațe.

- Nu.

Totul devenea mult prea complicat, totul era acum cât se poate de nerezonabil.

Voia din suflet să o lase pur și simplu în pace. Trecuse deja printr-o experiență traumatizantă în ziua aceea și nu era pregătită să aibă de-a face cu alta.

- Și altceva mai vrei? întrebă ea cumva sarcastic.

- O, da, mai sunt niște chestii pe lista mea.

- De asta mi-era frică.

- Și răspunsul tău va fi același, nu?

Gândind retrospectiv, acum i se părea că fusese naivă să creadă că bărbatul acesta va fi precum Clint și că îi va cere să scape de copil. Fusese chiar și mai naivă să nu se gândească la faptul că Jon era foarte posibil să vrea să se implice în viața lui.

- De ce nu poți fi și tu precum alți bărbați? mormăi ea nervoasă.

„Precum Clint, de exemplu.“

- Eu? întrebă el la fel de pornit. De ce nu poți fi tu precum alte femei care se folosesc de un copil ca să stoarcă bani sau ca să manipuleze bărbatul.

- Ai o părere foarte distorsionată despre femei.

- Nu mai distorsionată decât a ta despre bărbați.

Ceea ce era adevărat.

- *Touché.*

El lăsă conversația să treneze un moment, apoi spuse întorcându-se spre ea:

- Putem ajunge la un compromis, Maryellen? Vrei să mă lași de bunăvoie să fac parte din viața copilului meu? Să fiu tată pentru copilul meu?

Faptul că o întreba asta chiar în ziua în care ea își îngropase propriul tată era o ironie pe care nu avea s-o uite niciodată.

- Trebuie să iau decizia asta chiar acum?

- Da, mi-e teamă că trebuie.

- De ce?

- Pentru că am fost să vorbesc cu un avocat. Dacă nu reușim să rezolvăm chestiunea asta între noi, atunci te voi da în judecată.

În ziua în care Grace își condusesese soțul pe ultimul drum, stătuse cu fiicele ei lângă mormânt și le ținuse aproape ca toate trei să-și poată lua rămas-bun de la Dan cum se cuvenea. Coșmarul se sfârșise. Avea răspunsurile de care avusese nevoie. Nu se așteptase însă la profundele păreri de rău care veniseră odată cu ele. Timp de trei zile avu coșmaruri groaznice. Întrebările și îndoielile care o torturaseră tot timpul de la dispariția lui fuseseră risipite de scrisoarea pe care o lăsase; acum știa că nu era ea de vină pentru nefericirea ce-l făcuse să-și aleagă un astfel de sfârșit. Dar descoperise că răspunsurile erau la fel de chinuitoare ca și întrebările.

Dan alesese să-și ia viața. Alesese mai degrabă să moară decât să-și accepte trecutul, decât să facă față viitorului, decât să caute ajutor sau tratament de specialitate. Ceea ce îi scrisese Dan în scrisoarea aceea îi explica stările proaste și dispoziția sumbră, dar nu îi oferise alinarea de care avea nevoie ea. Nu explica de ce soțul ei nu fusese în stare să-i mărturisească totul ei și să-i ceară ajutorul. Fusese o soție rea, greșise față de căsnicia lor. Dan nu mai fusese niciodată la fel după Vietnam; ea știuse asta și ar fi trebuit să găsească un remediu pentru problema lui.

Cu prietenii și familia aproape în ultimele zile, îi venise ușor să-și alunge din minte întrebările ce nu-i dădeau pace, dar acum era singură. Fetele erau amândouă la casele lor. Făcuseră pace cu tatăl lor și își reluaseră existența normală. Dar Grace nu era sigură că mai putea face asta vreodată. Ultimul lucru pe care îl făcuse Dan îi schimbase perspectiva asupra căsniciei ei - asupra întregii vieți.

Fierse apă și pe urmă puse ceaiul la infuzat în timp ce ea se schimba de costum, își punea o salopetă și un tricou fără mâneci. O usturau ochii de la lacrimile pe care le vărsase, dar măcar acum erau uscați. Abia își turnase ceaiul când se auzi soneria de la ușă. Grace se cam aștepta să vină Olivia și ar fi fost foarte bucuroasă

să o primească pe cea mai bună prietenă a ei. Avea sentimente contradictorii, însă; nu voia să fie singură, dar nici nu prea avea chef de musafiri. Olivia ar fi înțeles asta.

Însă la ușă era Cliff Harding cu un buchet de boboci galbeni de trandafiri în mână.

Clipi, uimită să îl vadă și pe neașteptate, spre marea ei rușine, se trezi că izbucnește în plâns. Își acoperi fața cu palmele și hohoti și mai tare. Cliff deschise ușa de plasă și păși înăuntru, luând-o imediat în brațe.

Grace se agăță de el. Simți trandafirii apăsându-i pe spate și spinii micuți străpungând materialul bluzei și chiar și așa se agăță de el plângând și suspinând, făcând să răsunе întreaga casă.

Cliff o conduse la canapea. O ținu în brațe în timp ce ea se cutremura de suspine.

Ea nu-și dădea seama cât timp trecuse, dar când nu mai avu lacrimi, ridică capul și trăgând adânc aer în piept dădu să se justifice:

- Nu am... nu am vrut... să fac asta.

- Mă bucur că ai făcut-o, spuse el încet.

Neînțelegând la ce se referea el, ea își ridică ochii întrebători spre el.

- Te face să te simți foarte bine să aibă cineva nevoie de tine. De mine nu a mai avut nevoie nimeni de foarte mult timp.

Grace își apăsă capul pe umărul lui Cliff respirând întretăiat. Se bucură de căldura lui, de sentimentul de ocrotire și putere pe care i-l dădea.

- Nu m-am așteptat niciodată să se termine așa, șopti ea.

- Știu.

Își petrecu brațul pe după umerii ei și o sărută pe creștet.

- Îmi pare rău, Grace. Nici nu pot să-ți spun ce rău îmi pare.

- Mi-a scris o scrisoare... A fost bine, măcar așa am primit o explicație. În toți anii ăștia am crezut... m-am

gândit că era altcineva, o altă femeie care îl putea face fericit.

Mâna lui îi mângâie părul.

- Dar prietenul care l-a văzut în oraș?

- Din câte spune șeriful, e imposibil să fi fost Dan.

- Deci a fost o simplă confuzie?

Grace dădu din cap.

- Cam așa ceva.

Își suflă nasul într-un șervețel, gândindu-se că precis arăta ca naiba.

- Asta explică și cadourile de Crăciun făcute bucăți pe care le-am găsit.

De fapt, dovedea gradul extrem la care ajunsese depresia lui. Simțea că nu mai este demn de nimic bun, în așa măsură încât distrusese tot ce iubea, inclusiv cadourile pe care le primise de la familia lui. Lumea lui era pusă, mohorâtă și sumbră. Se simțea captiv în întuneric și nu-și putea găsi calea de ieșire.

- Ai aflat de unde a avut banii să-și cumpere rulota?

- Asta nu știu. Noi nu am avut treisprezece mii de dolari în toți anii cât am fost căsătoriți. Cum Dan lucra numai o parte din an, deseori trăiam luni întregi cu un singur salariu, economisind, încercând să supraviețuim de la o lună la alta. A fost nevoie să facem împrumuturi ca să plătim studiile fetelor. Nu înțeleg cum de a reușit să pună deoparte atâția bani.

- Probabil că plănuia asta de ani întregi.

Și Grace se gândise la asta.

- Nu-mi dau seama dacă a intenționat să se sinucidă imediat... Cred doar că a vrut să evadeze cumva. Dan iubea pădurea. Se simțea mai liniștit acolo decât oriunde în altă parte. Starea lui de spirit s-a înrăutățit și mai tare după ce și-a pierdut slujba de tăietor de lemne. Iar eu m-am gândit...

- Te-ai gândit că depresia îi fusese cauzată de pierderea slujbei, după cum era și normal.

- Așa e, spuse ea. Acum îmi dau seama că și-a pierdut orice sentiment de liniște când a părăsit pădurea.

De asta și-a cumpărat rulota. Voia să locuiască acolo o vreme, cred, ca să mediteze la viața lui...

Oftă.

- *Mi-ar plăcea să cred asta, dar adevărul este că nu am de unde să știu nimic. S-a întors acasă o dată, de asta sunt sigură.*

Pe de altă parte, Grace nu înțelegea de ce venise acasă pentru atât de puțin timp. Se simțea cuprinsă de milă pentru el și își dori din nou să fi fost mai atentă și mai receptivă.

- Pot face ceva pentru tine? întrebă Cliff.

Grace clătină din cap.

- Sunt atât de obosită... Nu am dormit mai mult de două sau trei ore la un loc de când a fost găsit Dan.

El îi atinse tâmpla cu buzele.

- Dormi acum, o îndemnă el.

Ea îl luă de mână.

- Nu vreau să plec.

- Nu plec. O să fiu aici când te trezești.

- Promiți?

Era important pentru ea din motive pe care nu voia să le analizeze.

- Promit.

O conduse în dormitor, unde ea se întinse pe pat, iar el o acoperi cu o pătură, se aplecă și o sărută pe obraz. Apoi ieși încet din dormitor și stinse lumina.

Grace închise ochii și auzi cum ușa camerei se închide și ea cu un zgomot ușor. Și, deși ar fi tentat-o să adoarmă, de fapt avea nevoie să-și odihnească ochii pentru o clipă. Însă somnul o cuprinsese fără veste. Trei ore mai târziu, când se trezi, se făcuse noapte, și camera era cufundată în întuneric.

Îi trebui un moment să se orienteze și auzi pe cineva în bucătărie. Dând la o parte pledul cu care o învelise Cliff, se dădu jos din pat și ieși pe hol.

- Cliff?

- Aici sunt.

Apăru purtând șorțul ei și cu un zâmbet ghidus pe buze.

- Am pregătit cina.

- Tu știi să gătești?

El ridică din umeri.

- Nu te aștepta la ceva ieșit din comun.

Masa era pusă, și totul era la locul lui. O aromă îmbietoare venea dinspre cuptor. El pusese trandafirii într-o vază pe masă și întinsese fața de masă cea mai fină și cele mai bune farfurii de porțelan. Se simți învăluită de căldura gestului lui plin de grijă.

- A sunat Olivia, spuse Cliff. Am vorbit puțin. Și a trecut și Maryellen pe aici. Poate îi dai un telefon mai încolo.

- Dar Olivia? A zis să o sun?

- Doar dacă vrei. Era mai degrabă îngrijorată că rămăseseși singură, dar am asigurat-o că stau eu aici cu tine. Nu plec nicăieri, Grace.

Cuvintele lui o liniștiră. Se simțise atât de singură și de disperată după ce fusese descoperit cadavrul lui Dan. Nici după ce dispăruse, nu se confruntase cu sentimentul acesta de singurătate înghețată.

Cliff luă mânușile de bucătărie și scoase o tavă din cuptor.

- Sper că îți place musacaua, ce zici?

Ea nu prea avea poftă de mâncare, dar dădu din cap. Dacă el tot se străduise, măcar atât putea și ea, să facă un efort ca să-și arate recunoștința. Însă când se așeză la masă, își dădu seama că de fapt îi era o foame de lup.

- Ești un bucătar excelent.

- Mulțumesc.

Zâmbi, din câte se vedea mulțumit de lauda ei.

- Nu știu însă să fac nici prea multe feluri și nici prea complicate.

Când terminară masa, își băură pe îndelete cafeaua și apoi, fiindcă ea simțea nevoia să facă ceva cu mâinile,

începu să se ocupe de vase. Cliff insistă să o ajute și nu acceptă în ruptul capului refuzul ei.

- Am vorbit serios cu ce i-am spus Oliviei, să știi, zise Cliff punând o farfurie întinsă în mașina de spălat vase.

- Cum adică?

- Adică nu te las. Stai liniștită, să nu crezi că m-apuc să-mi fac tabără în mijlocul sufrageriei tale, dar vreau să știi că sunt aici pe termen lung.

Se rezemă de blat și oftă.

- Astăzi, în ziua în care ți-ai îngropat soțul, probabil că nu este cel mai potrivit moment să-ți spun asta, dar să știi că țin mult la tine, Grace.

Vorbele lui rămaseră parcă suspendate în aer între ei.

- Și eu țin la tine, spuse ea încet.

Știa că era predestinat să îl aibă pe Cliff în viața ei, așa cum era sigură că ziua venea negreșit după noapte.

- Și tu ții la mine?

- Ei, hai, nu te prefac atât de uimit.

- E doar că... la naiba, nu poți spune asta unui bărbat exact când este cu prosopul de șters vase în mână.

- Ba sigur că pot, îl tachină ea, și știi de ce? Fiindcă nici eu nu am de gând să te las prea curând.

Și pe urmă se îmbrățișară din nou. Nu se sărutară; ziua înmormântării lui Dan nu era chiar cea mai firească zi în care să o facă. Dar cu siguranță avea să vină din nou timpul pentru asta, și amândoi aveau să-și dea seama.

- Ești sigur că prietenul tău nu o să se supere că i te răpesc într-o seară de vineri? o întrebă Stan pe Olivia în timp ce stăteau la rând la cinematograful.

- Jack e ocupat.

O sunase și o invitase să meargă cu el la ședința consiliului școlii, dar îl refuzase. Cum Jack era atât de paranoic în legătură cu Stan, nu îi spuse că se ducea la un film cu fostul ei soț. Avea să-i zică mai târziu, însă;

doar că nu voia să stârnească o discuție prea mare în legătură cu asta.

- E aproape ca pe vremuri, spuse Stan.

- Nu chiar. Cu mperi tu pop-corn sau eu?

- Tu, spuse el.

- Ei, atunci cred că putem spune că e ca pe vremuri.

Cu trei copii mici, o seară în doi în oraș era un eveniment foarte rar. Era o mare chestie dacă mergeau la un film la șase luni. Și ca să nu piardă timpul, în general Stan cumpăra biletele, iar ea stătea la coadă la snackuri.

- Și oricum, unde e Clark Kent? întrebă Stan intrând în sală.

Desigur, era curios.

- A trebuit să meargă la o ședință.

- Și o să-i spui despre asta? Nu mi-ar plăcea să fiu eu o sursă de probleme între voi doi.

- Bineînțeles că o să-i spun.

Nu era genul care să păstreze secrete, iar Stan trebuia să fi știut asta. Întrebările lui o enervau.

Se așezară pe rândurile din spate, și imediat Olivia luă o mână de popcorn.

- Ție chiar îți place tipul acesta, nu-i așa?

Cu gura plină, ea dădu doar din cap. Adevărul adevărat era că îi plăcea. Jack era inteligent, vorbăreț și avea simțul umorului; o contrazicea tot timpul și o făcea să râdă. Era și puțin nesigur pe el, dar era dispusă să îi treacă cu vederea acest inconvenient.

Stan părea pe punctul să îi mai pună încă o întrebare când începură avanpremierele, ceea ce o bucură pe Olivia. Nu voia să-și petreacă seara discutând despre relațiile ei personale.

După film, se opriră să bea o cafea și să mănânce un desert la Pancake Palace. Și asta făcuse parte din vechiul lor traseu de ieșit în oraș. Dar când se așezară unul în fața celuilalt, Olivia își spuse hotărâtă să nu-l lase pe Stan să divagheze spre subiecte delicate prin remarci nostalgice, de exemplu, sau prin întrebări despre Jack.

Luase legătura cu ea fiindcă avea nevoie de sfaturi în legătură cu căsnicia lui. Deci acesta avea să fie subiectul conversației lor.

- Tu și cu Jack...

- Stai puțin!

Olivia ridică o mână.

- Seara asta subiectul ești tu sau sunt eu?

Stan își plecă ochii.

- Nu mi-a fost niciodată ușor să accept o înfrângere.

Olivia trebui să-și muște limba ca să nu-i amintească că el fusese cel care-și făcuse bagajele și plecase din casa lor. El fusese cel care dăduse divorț și care insistase că mariajul lor se terminase.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Bărbatul clătină din cap.

- Marge vrea să ne despărțim.

- De ce?

- Spune că nu mă mai iubește - că a fost ceva special între noi la un moment dat, dar că acum nu a mai rămas nimic. Deja a depus actele pentru divorț.

- Și tu ce părere ai despre asta?

Stan nu se uită în ochii ei.

- Mă doare al naibii de tare.

Apoi, fiindcă propria ei experiență o făcuse să o cunoască întru câtva pe Marge, Olivia întrebă:

- Crezi că a cunoscut pe altcineva?

Stan îi aruncă o privire scurtă, dând încet din cap.

- Și eu mă gândesc la asta de ceva timp.

Olivia nu se simți deloc mai bine sau răzburată fiindcă avusese dreptate. Simți doar multă tristețe și pentru fostul ei soț, și pentru a doua lui soție. Și Stan, și Marge avuseseră odinioară o căsnicie solidă, dar din câte se părea, vechile istorii aveau obiceiul să se repete. Își aminti că Marge fusese și ea tot căsătorită când îl cunoscuse pe Stan.

- Îmi pare rău.

El încerca să nu pară prea afectat, dar Olivia îl cunoștea suficient de bine ca să-i recunoască durerea din

ochi. Pentru prima oară se uita la el și nu mai vedea bărbatul extraordinar de chipeș ce fusese odată. Stan părea îmbătrânit și cumva uzat, cu pielea aceea palidă și plină de riduri.

Vorbiră timp de aproape o oră, și ea fu surprinsă să constate că era aproape nouă când plătiră pentru cafeaua și plăcinta consumate.

- Nu am dormit prea bine în ultima vreme, îi mărturisii el în timp ce se înapoiau spre casa de pe Lighthouse Road. Trebuie să-ți spun, Olivia, că toată treaba asta cu divorțul m-a dat peste cap complet.

Ea îl bătu ușor pe mână.

- Știi, întotdeauna în viață lucrurile se rezolvă. Într-un fel sau altul. Nu renunța încă la Marge.

Stan trase mașina pe marginea drumului. Soarele era tocmai la spus și ultimele raze aruncau o lumină aurie peste apele tremurătoare ale golfului.

- Mereu mi-a plăcut felul în care se vede casa de aici, spuse el, lăsând motorul să toarcă.

Și Olivia simțea la fel. Își amintea când văzuse prima dată casa aceea veche cu panoul pe care scria „De vânzare” la vedere în curtea din față. Simțise fiori pe șira spinării. Nici nu avusese nevoie să facă turul casei, să o vadă în interior, ca să știe că acesta era căminul pe care și-l dorea pentru familia ei. Deși prețul fusese puțin cam mare pentru ei, împreună reușiseră să încropească banii de avans și să obțină un împrumut. Gemenii fuseseră patru pe atunci și era prima oară când avusese fiecare camera lui. Din nefericire casa nu fusese suficientă ca să-i țină familia unită după pierderea lui Jordan. Și cu toate acestea, în mai multe privințe, Olivia o vedea ca simbol al tuturor lucrurilor bune din căsnicia lor.

- Marge a plecat de acasă weekendul trecut, recunoscu Stan.

Olivia nu știuse asta.

- Îmi pare foarte rău, Stan.

El oftă și se uită într-o parte.

- Îți mulțumesc că nu te bucuri că ai avut dreptate.

De fapt, asta meritam, nu-i așa?

- Noi doi am divorțat acum foarte mulți ani.

- Da, știi, dar tu te-ai purtat foarte civilizată în toată istoria asta, Liv, chiar foarte.

Ea nu era sigură că lucrurile stăteau întocmai așa.

- Nu cred că rezist să mă duc acum acasă. Nu în seara asta, spuse el, părând obosit și dezolat.

- Și ce-o să faci?

- O să mă duc pur și simplu la hotel.

Olivia știa că era posibil ca asta să fie numai o șmecherie, un pretext, dar îi părea într-adevăr rău pentru el și îl înțelegea că nu vrea să se înapoieze într-o casă goală.

- Nu e nevoie să faci asta. Poți dormi în vechea cameră a lui James și să pleci dimineată spre Seattle.

Lui îi dispăru ceva din încordarea de pe față.

- Nu ai avea nimic împotriva?

- Nu, dar să știi că am o întâlnire mâine. Ar trebui să plec înainte de ora nouă.

Ea și Jack aveau să meargă la Sol Duc Hot Springs ca să facă el niște cercetări pentru un articol despre călătorii. Cum mașina ei era mai bună, se ducea ea după el.

- Nici o problemă, plec până în opt. Și mai devreme dacă vrei.

- Oricând înainte de nouă e în regulă.

Stan își parcă BMW-ul în spate, lângă garaj, și înainte să urce, Olivia îi dădu un set de prosoape curate.

Era prima oară când dormeau în aceeași casă de la divorț încoace. În timp ce se pregătea de culcare, femeia se întrebă dacă făcuse ce trebuia când îl poftise să rămână.

De dimineată îndoielile îi dispăruseră. Se trezi la șapte și, în timp ce făcea cafeaua, auzi dușul la etaj.

Îngânând o melodie, se miră să aude pe cineva sunând la ușă.

Alergă să răspundă.

- J-Jack? se bălbâi ea instantaneu făcându-și griji că bărbatul îl va auzi pe Stan și își va imagina chestii complete neadevărate.

- Am venit cu daruri.

Ținea două pahare de cafea și o pungă albă de hârtie de la patiserie.

- Prăjituri cu sirop de arțar, spuse el îmbietor. Prefe-ratele tale. Mă gândeam să luăm micul dejun aici înainte să plecăm încolo.

- Eu...

- Olivia, strigă Stan țopăind în jos pe scări.

Se opri brusc atunci când îl văzu pe Jack. Era îmbrăcat cu un capot vechi al lui Justine și o pereche de papuci pufoși de-ai ei.

- Îl mai știi pe Stan, nu? murmură ea ce-i veni în minte, probabil cel mai inept lucru pe care l-ar fi putut spune.

- O, da, îl mai știi pe Stan.

Privirea lui Jack era piezișă și înghețată.

Stan, străduindu-se din răspuțeri să pară demn, își înfășură capotul de mătase mai strâns pe el.

- În mod evident, nici că aș fi putut pica într-un moment mai nepotrivit.

- Dimpotrivă, spuse Jack. Nici că ai fi putut pica într-un moment mai bun.

- Îmi pare rău.

Stan aruncă o privire rugătoare spre Olivia și se grăbi în sus pe scări.

Jack și Olivia se uitau unul la celălalt.

- Doar nu crezi că Stan și cu mine... ne-am culcat împreună.

Sigur Jack avea mai multă încredere în ea decât atât!

- Cum spui tu, Olivia.

Era un răspuns atât de copilăresc că ea nici nu știu cum să reacționeze.

- Te vrea înapoi.

Ea mai auzise chestia asta. Dar Jack nu știa cât de tare suferea Stan. Iar lucrurile nu stăteau *deloc* așa cum păreau!

- Poți să mă crezi sau nu, continuă Jack. Este fix treaba ta. Dar eu vreau să-ți spun ceva. Trebuie să alegi. Ori el, ori eu. Tu decizi.

- Adică să-i spun fostului meu soț că nu mai vreau să-l văd?

Cu siguranță până și Jack nu avea cum să nu-și dea seama că nu avea nici un drept să îi ceară așa ceva.

- Exact asta vreau, sau totul s-a terminat între noi.

- Nu reacționez niciodată prea bine la ultimatumuri, îi spuse Olivia.

Jack așeză cafeaua și prăjiturile cu sirop de arțar pe masa de sufragerie.

- Ceea ce îmi spune tot ce vreau să știu.

Se întoarce și o luă spre ușă.

Olivia era atât de șocată, încât nu știu ce să facă. Șocată și apoi furioasă. Îi luă mai bine de zece secunde să se hotărască să fugă după el. Până atunci Jack ajunsese deja la vechia lui rablă de mașină.

- Vrei să spui că Stan mă vrea înapoi?

- Mi-a arătat cât se poate de limpede asta de luni întregi.

Mâna lui Jack era pe mânerul portierei.

Cum îndrăznește să plece și să o lase așa! Dacă ceea ce spunea el *era* adevărat, atunci ar fi putut măcar să încerce să nu renunțe la ea.

- Jack Griffin, tu ții vreun pic la mine? strigă ea.

El se întoarce și o privi crunt.

- Eu sau el. Trebuie să te hotărăști.

Deci marele bărbat o ținea una și bună cu asta.

- Te înșeli. Nu eu sunt cea care hotărăște, tu ești. Tu ești cel care a luat-o la sănătoasa cu coada între

picioare. Tu ești cel care dă ultimatumuri în stânga și-n dreapta.

- Ce vrei să fac?

În sfârșit o întrebare la care putea să răspundă.

- Ce vreau eu, Jack Griffin, este să *lupți* pentru mine. Să-mi demonstrezi că ești demn de toată încrederea pe care o am în tine.

capitolul 19

Maryellen se simțea cam cât de gravidă era omește posibil. Era greu de crezut că mai avea încă șase săptămâni până la naștere. Nu mai auzise nimic de Jon de la jumătatea lui iunie, din după-amiaza când își îngropase tatăl. Nu era atât de inconștientă să-și închipuie că el avea să dea înapoi, să nu meargă mai departe în justiție cu acțiunea pe care o inițiasse. În cele trei săptămâni care trecuseră de atunci fusese tot timpul în alertă, așteptându-l să-și pună în practică amenințările.

Cum vara era în plină desfășurare, Maryellen era prinsă cu fluxul constant de turiști. Galeria mergea bine, dar mai mulți clienți de-ai ei se arătaseră dezamăgiți că nu mai expunea lucrări ale lui Jon. Auzise pe la colțuri că acestea făcuseră furori la Galeria Bernard din Seattle. Se spunea că se vindeau aproape concomitent cu momentul în care erau primite. Problema era, la fel cum fusese și în vremea când i le expunea ea, că el aducea lucrări foarte sporadic și că era nevoie de un stoc mult mai mare. Acum judeca motivele pentru care o făcea într-un mod cum nu o mai făcuse înainte. Bărbatul obișnuia să gătească la André's, iar acum lucra cinci zile pline la The Lighthouse, care își câștigase deja reputația de unul dintre cele mai bune restaurante din zonă. Noua afacere a lui Seth și a lui Justine părea cât se putea de înfloritoare cu Jon la cârmă.

Maryellen se bucura de succesul celor doi. Ceea ce o deranja, adică ceea ce o supăra de-a dreptul, era tușa măiastră a lui Jon. Era bun, era perfect, era parcă prea de tot. Se revărsa talentul din el ca apa dintr-un pahar plin ochi. Își proiecta și-și construia singur casa, făcea fotografii geniale și era un bucătar-șef extrem de talentat. În afara ușoarei lipse de abilități sociale – ce putea fi de fapt interpretată că o dovadă de autenticitate, și prin urmare un plus, omul nu avea nici un defect. Dacă o dădea într-adevăr în judecată pentru a împărți custodia copilului lor, era cât se poate de probabil că avea să câștige. În afară de cazul în care reușea ea să scormonească și să găsească niște mizerie undeva în trecutul lui... Își dăduse seama că omul avea secrete și recunoscuse chiar și el că existau chestii pe care ar fi putut să le folosească împotriva lui.

Gândul acesta o îngrijora. Nu ar fi vrut deloc să se ajungă până în situația în care să se lupte pentru custodie într-o sală de judecată. Planul ei era să-și crească singură copilul. Presupusese că, atunci când Jon avea să afle despre copil, dacă avea să o facă vreodată, se va simți ușurat că nu-l implicase în nimic. Dar – exact așa cum se întâmpla cu multe alte chestii din viața ei – se înșelase amarnic.

Pe la ora închiderii, Maryellen era obosită și prost dispusă. O dureau picioarele, se simțea grasă și complet neatrăgătoare și ultimul lucru pe care și-l ar fi dorit era să pregătească cina. Îi era poftă de pește cu cartofi prăjiți, așa că se opri la o cafenea mică, aproape de Colchester Park, unde se serveau din cele mai bune.

Se așază la o masă afară, peste stradă de apă, cu imaginea orașului Seattle profilându-se pe fundal, în depărtare. Își ridică picioarele pe banca de vizavi, puse recipientul de carton pe masă și își linse degetele, savurând gustul sărat al cartofilor prăjiți. În parcare apăru o camionetă pe care o recunoscuse imediat, ceea ce o făcu să înghețe. „Nu, te rog, nu.” Jon trebuia să fie la The Lighthouse,

trebuia să facă fotografii sau să lucreze la casă. Trebuia să fie oriunde în altă parte decât aici.

Și Jon păru la fel de surprins să o vadă. Coborî și rămase o clipă lângă camionetă, părând nesigur dacă să vorbească cu ea sau nu.

- Nu te-am urmărit până aici, dacă la asta te gândești, spuse el cu o voce egală.

- Știu.

Refuza să-i permită să-i strice masa, așa că se întinse după sare.

- Justine are tot felul de probleme din cauza retenției de apă, spuse el încruntându-se. E normal ca tu să mănânci atâta sare?

- Eu sunt perfect sănătoasă.

Cât de tipic bărbătesc din partea lui să încerce să îi spună ce să facă. O senzație de enervare extremă o cuprinse dintr-odată, năvalnic, și se stinse la fel de repede.

- Și copilul?

Își îndreptă atenția spre burta ei.

- Fetița se dezvoltă foarte bine.

- Fetița?

Maryellen dădu din cap.

- Am făcut periodic ecografii, dată fiind vârsta mea.

- Deci știi de mult timp?

- Nu - abia de curând i-am rugat să-mi spună.

- O fetiță.

Rosti cuvântul cu o reverență aproape religioasă.

- Te-ai gândit la nume pentru ea?

- Mă gândeam să-i zic Catherine Grace.

Trăsăturile feței lui se înmuiară.

- Numele mamei mele era Katie. I-ar plăcea mult să știe asta.

- Poți să îi spui.

Nu intenționa să țină bebelușul secret. Poate că această mică concesie din partea ei avea să îl convingă de buna ei credință.

- Mama e moartă de cincisprezece ani.

- Îmi pare rău.

Maryellen regretă imediat că spusese ceva.

- Vreau ca fiica mea să facă parte din viața mea, spuse Jon cu o voce fermă.

- Poate putem ajunge la un compromis.

Asta nu făcuse parte din planul ei, dar nu voia nici să ajungă prin tribunale.

- Cum ar fi?

- Ce zici de weekenduri? sugeră ea.

Lui i se goli fața de orice emoție în timp ce îi cântărea oferta.

- Nu vreau să tot mișc copilul înainte și înapoi - să stea ziua cu tine și noaptea cu mine, îi explică ea cu glas întretăiat. Vreau să aibă o existență stabilă și să fie înconjurată de dragoste. Te rog să încerci să înțelegi.

El dădu din cap, parcă în pofida voinței lui.

- Bine, dar weekendurile mele libere uneori nu sunt aceleași ca ale tale.

- Putem rezolva de la caz la caz.

- Atunci suntem de acord în legătură cu bebelușul și cu mine? întrebă el ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu exista nici o neînțelegere. Va rămâne cu mine două nopți pe săptămână.

- Da.

- Mulțumesc.

El păru ușurat și poate chiar mișcat de compromisul pe care îl făcuse ea.

- Intenționez să fiu un tată cât se poate de bun.

Se întoarse spre camioneta lui, din câte se părea uitând complet motivul pentru care se oprise la cafenea.

- Ascultă-mă, mai ușor cu sarea!

- Da, domnule.

Maryellen mimă un salut milităresc, zâmbi și, spre marea ei mirare, îi zâmbi și Jon. Se urcă în camionetă și plecă, dar în timp ce vehiculul se făcea nevăzut, pricipu că fusese foarte nedreaptă cu Jon Bowman. Ținea

cu adevărat la copilul lor nenăscut - și la ea. Și în tot calvarul acesta, bărbatul se purtase frumos, ca un om de onoare. Ea era cea care se purtase urât cu el.

Lui Maryellen îi pieri pofta de mâncare și împinse caserola la o parte. Copilul se mișca înăuntrul ei, întinzându-se și dând din picioare ca și cum ar fi vrut să-i transmită că orice copil merita și o mamă, și un tată.

- Toate lucrurile la timpul lor, Catherine Grace, murmură ea, mângâindu-se ușor pe abdomen, toate la timpul lor.

Timp de cinci luni Roy McAfee căutase informații despre necunoscutul care murise la pensiunea familiei Beldon. Până în acel moment aflate că biletul de avion fusese cumpărat dintr-un orașel din sudul Floridei. Același orașel în care și locuise „James Whitcomb“, după cum spuneau actele lui false. Roy călătorise până acolo, arătase poza bărbatului autorităților din zonă și se întorsese cu mâna goală.

Următoarea pistă pe care o avusese în vedere fusese să ia legătura cu medicii esteticieni din Florida, dar nici unul nu recunoscuse „lucrarea“ sau cazul personajului. Un doctor sugerase că, din câte se părea, operațiile fuseseră făcute cu douăzeci sau treizeci de ani în urmă, căci tehnicile se schimbaseră între timp. Și deși era o observație interesantă, nu îi era neapărat de mare ajutor.

La șase luni după moartea lui, necunoscutul nu fusese încă identificat. Și în ciuda zilelor și nopților pe care le petrecuse trudind la acest caz, Roy nu înaintase câtuși de puțin. Raportul toxicologic nu dezvăluise nimic care să lămurească misterul. Din cauza constrângerilor legate de buget, Troy Davis nu comandase alte teste, mai detaliate.

Roy știa că ținutul nu dispunea de prea multe fonduri - și curiozitățile nu erau în mod evident ceva care să acopere prin buget. Și neavând dovezi clare cum

că se întâmplase ceva rău care să conducă la moartea omului, nu era nimic de investigat.

Corrie intra în birou cu o cafea mare, aburindă.

- Iar te gândești la mortul ăla.

Fiindcă tot nu aveau un nume pentru el, când vorbea despre el, soția lui îi zicea „mortul ăla“.

Roy mormăi ceva neinteligibil printre dinți.

- Nu am de gând să renunț.

- Troy nu are bani să continue finanțarea anchetei.

- Nu e nevoie să-mi amintești chestia asta.

După ultimul raport, la care avusese foarte puține informații noi de adăugat, Davis îi spusese să renunțe. Lui Roy nu-i plăcuse deloc chestia asta, dar mai erau o mulțime de alte cazuri care aveau nevoie de atenția lui. Și chiar și așa, cazul acesta îl scotea din sărite, cam la fel cum se întâmplase cu dispariția lui Dan Sherman.

- Deja am cheltuit mai mulți bani decât am primit pentru asta.

Nici acest argument nu era unul nou. De la început, Corrie nu fusese deloc încântată să-l vadă atât de implicat în ancheta aceea. Și nu credea că ea-și putea explica această atitudine mai mult decât ar fi putut el justifica timpul și banii pe care îi băgase în acest caz.

- Nu pot să nu mă gândesc că mortul a venit în Cedar Cove pentru un anumit motiv, murmură Roy, sucind și răsucind argumentele în mintea lui iar și iar.

Nu crezuse nici un moment că aceea fusese o vizită întâmplătoare. Un alt aspect care îl săcăia era cum de bărbatul știa despre Thyme and Tide. Pensiunea nu era pe șoseaua principală. Trebuise să iasă de pe autostradă și să parcurgă mai multe drumuri secundare până să ajungă la ea.

Fie necunoscutul se rătăcise complet din cauza furtunii, fie alesese intenționat pensiunea familiei Beldon. Dar dacă așa stăteau lucrurile, care era motivul?

- Poate era un ucigaş plătit, sugeră Corrie, pe urmă clătinând din cap. Sau am citit eu prea multe romane poliţiste.

Roy se gândise şi el la posibilitatea aceasta.

- Caz în care ar fi avut o armă la el, dar omul acesta nu avea nimic.

- În afară de situaţia în care urma să i-o lase cineva undeva.

Corrie ridică din umeri.

- Aşa se întâmplă prin filme.

- Ucigaşii plătiţi au armele la ei.

Corrie se sprijini de marginea biroului lui.

- Când ai vorbit ultima oară cu Bob Beldon?

Roy trebui să se gândească înainte de a răspunde.

- Acum câteva luni, cred.

Nevasta lui avea darul de a pune întotdeauna exact întrebările potrivite.

- Mi-a jurat că nu l-a mai văzut pe bărbat înainte de noaptea aceea, spuse el încet.

- Da, dar îmi aduc aminte că mi-ai spus că ceva din reacţia lui a fost uşor dubios.

Senzaţia aceea pe care nu o putea defini îl mai cuprindea şi acum când şi când. Roy nu îl bănuia pe Bob de nimic necurat şi nici nu credea că acesta îi ascundea informaţii, dar se întâmpla deseori ca oamenii să ştie lucruri fără să aibă habar că le ştiu. Era foarte probabil ca Bob să fi avut vag senzaţia că îl ştie pe om de undeva - însă într-atât de vag, încât nu i se păruse că merită menţionat. Poate că îl întâlnise pe tip la slujba pe care o avusese înainte sau într-o vacanţă.

- Cred că o să le fac o vizită lui Bob şi lui Peggy, spuse Roy.

Corrie zâmbi atotştiutoare.

- Mă gândeam eu că o să ți se pară o idee bună.

Peggy lucra în grădina de zarzavaturi când el trase maşina pe alee. Se vedea de la depărtare cu pălăria mare de paie şi un coş mare, cu o foarfecă în mână,

culegând și punând ceva în coș. Se dădu jos din mașină și îi făcu semn cu mâna; îi făcu și ea semn la fel de vesel. Deși cei doi aveau cam aceeași vârstă ca el și Corrie, nu se prea întâlneau să socializeze. Nu era sigur de ce.

Roy mai văzu încă o mașină parcată în fața casei, una pe care nu o recunoscuse. Probabil era a unui oaspete. Ușa de la intrare se deschise înainte să apese pe sonerie și pastorul Dave Flemming ieși pe verandă. Dave era pastor metodist și era un tip foarte amabil; Roy îl întâlnise în mai multe rânduri. Știa că pastorul Dave oficiase slujba de înmormântare a lui Dan Sherman, care fusese mică și discretă, și se întâlnise cu Grace de câteva ori de atunci încolo ca să o ajute să treacă peste tragedie.

- Bună, Roy, ce faci? întrebă pastorul Flemming, întinzându-i mâna. Mă bucur să te văd.

- Și eu.

- Ești un tip foarte căutat azi, Bob, spuse Dave ieșind pe ușă.

- Cu mine ai treabă? întrebă Bob.

- Dacă ai o clipă.

- Cu siguranță.

Deschise ușa de plasă și îl invită pe Roy înăuntru.

- Pastorul Flemming m-a rugat să antrenez echipa de baschet a parohiei.

- Nu știam că te interesează sportul.

- Nu am mai jucat de ani întregi, îi spuse Bob în timp ce îl conducea pe Roy în bucătărie.

Îi oferă un pahar de ceai cu gheață, pe care Roy îl refuză clătănând din cap.

Se așezară vizavi unul de celălalt la masă.

- Din câte se pare, i-a povestit Grace cum că eu și Dan eram cei mai mari sportivi din ținut acum o sută de ani, murmură Bob.

- Tu și cu Dan ați fost colegi de școală?

Bob dădu din cap.

- La un moment dat am fost și foarte buni prieteni. De fapt, ne-am înrolat în armată voluntari, la un loc, și am făcut instrucție împreună.

De cât timp locuia în Cedar Cove, Roy nu-și amintea să-i fi văzut pe cei doi bărbați schimbând mai mult decât un simplu salut din cap.

- Nu cred că ai venit să mă întrebi despre Dan, nu-i așa? întrebă Bob.

- Nu. Încerc în continuare să mă lămuresc cine a fost vizitatorul vostru.

- Și ai aflat ceva? se aplecă Bob ușor către el.

Roy scutură din cap.

- Știu că ai trecut în revistă detaliile istoriei din noaptea aceea de câteva ori deja.

- Cu tine și cu Troy.

Bob părea plictisit.

- Îți mulțumesc pentru cooperare.

Bob dădu din cap.

- Nu e problemă.

- Mai spune-mi încă o dată ce îți amintești.

- Stai să mă gândesc.

Bob se lăsă pe spate și închise ochii.

- Era târziu. Se terminaseră știrile și era pe punctul de a începe show-ul lui Jay Leno. Am văzut lumina farurilor pe fereastră și am întrebat-o pe Peggy dacă aveam oaspeți trecuți în registrul de rezervări. Mi-a spus că nu.

- Care a fost prima ta reacție când l-ai văzut? întrebă Roy.

El rămase cu ochii închiși.

- Adevărul este că știi ceva? Mi s-a părut cumva cunoscut, ceea ce este foarte ciudat fiindcă nu am apucat să îi văd prea bine trăsăturile feței. Și am cam uitat de chestia asta a doua zi dimineață, cu toată vânzoleala de aici.

- Cunoscut? insistă Roy. În ce fel?

Bob se încruntă încurcat.

- Nu știu. N-aș putea spune că a fost ceva clar.

- Mersul? Poziția corpului, atitudinea?

- Poate.

- Și altceva?

Bob deschise ochii și clătină din cap.

- Am avut... un sentiment straniu de strângere de inimă.

- Cum adică strângere de inimă? îl descusu Roy.

Bob se gândi un moment, după care ridică din umeri.

- A fost o chestie de intuiție - am avut senzația că omul acesta ne va face neazuri.

- Neazuri, repetă și Roy.

- Bănuiesc că parțial am avut dreptate, dat fiind faptul că a doua zi dimineață l-am găsit mort.

Bob oftă cu putere și clătină din cap.

- Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult de-atât.

- M-ai ajutat deja, spuse Roy, ceea ce păru să-l mire pe Bob.

- Cum?

- Încep să am impresia că îl cunoșteai într-adevăr pe bărbatul acesta. Vreau să te mai gândești. Lasă-ți mintea să lucreze în privința asta și te rog să mă anunți dacă îți mai trece prin minte ceva nou.

- Crezi că motivul pentru care a venit aici am fost eu? spuse Bob părând șocat.

- Da, Bob, exact asta cred.

În sfârșit, Rosie urma să aibă înfățișarea de la tribunal. Aștepta de-aproape șase luni ziua aceasta. Sharon Castor, avocata ei, i se alătură în drum spre scaunele din față ale sălii de judecată și se așezară.

- O avem pe doamna judecător Lockhart, șopti Sharon.

Faptul că avea o femeie judecător o mai liniști pe Rosie, de vreme ce o femeie avea să-i înțeleagă situația mult mai bine ca un bărbat. Deși el continua să nege, era clar

că Zach avea o relație cu Janice Lamond. Dacă ar fi fost cinstit în legătură cu aventura asta, divorțul s-ar fi sfârșit de luni bune. Îl socotea vinovat pentru întârzieri, îl socotea vinovat pentru tot. El, desigur, o blama pe ea. O acuza pe Rosie că târăgănașe totul și că fusese complet nerezonabilă. Ea îl acuza că mințise. Și așa mai departe, la nesfârșit.

- Asta e de bine, nu-i așa? șopti Rosie, aplecându-se ușor către Sharon.

- Lockhart e corectă, chiar dacă dă uneori niște verdicte mai puțin obișnuite.

Nu asta voia să audă Rosie. Voia ca toată procedura să se desfășoare simplu și rapid. După șase luni de hărțuială pentru fiecare detaliu, era gata ca divorțul să se pronunțe o dată pentru totdeauna. Era gata să înceapă o viață nouă și să lase amărăciunea și necazurile în urmă.

Zach se apropie de masa lui cu avocatul lângă el.

Rosie nu se uită spre Zach, dar îi simți privirea arzătoare care parcă trecea prin ea. Își îndreptă spatele și refuză să-l ia în seamă. O înțepau ochii din cauza lipsei de somn. Capul îi zvâcnea din cauza celei mai nenorocite migrene pe care o avusese în ultimii zece ani și avea senzația că i se va face fizic rău. Însă Zach nu va ști niciodată nimic din toate astea. Ar fi murit mai degrabă decât să îl lase să vadă efectele pe care le avea aventura lui asupra încrederii ei în sine, demnității ei și chiar asupra inimii ei, la propriu. Divorțul acesta aproape că o distrusese emoțional.

Se anunță intrarea judecătoarei, și toți cei din sala de judecată se ridicară scurt, după care se așezară imediat la loc.

- Bună dimineața, onorată instanță, spuse Sharon Castor, ridicându-se încă o dată în picioare.

- Bună dimineața.

Judecătoarea Lockhart răsfoi paginile dosarului, trecând în revistă anumite amănunte.

- Văd că ați ajuns la o înțelegere cu privire la pensia alimentară.

- Da, onorată instanță.

- Am citit planul pentru creșterea copiilor.

Rosie își ținu respirația. Rezistase cât de mult putuse în privința custodiei comune. Nu era ceea ce își dorea ea. Se gândise, dat fiind timpul pe care Janice și Chris îl petrecuseră cu Zach, că el intenționa să îi implice în viața lui și astfel să facă parte din viața copiilor ei. Și știind asta, se luptase cu el cu toate argumentele posibile. Războiul dintre ei devenise urât și plin de înverșunare. Rosie regreta lucrurile pe care le spusese și le făcuseră, dar în vâltoarea argumentației, nu se putuse abține și lăsase să iasă la iveală tot veninul din ea. Nu se știuse capabilă de un astfel de comportament. Nu știuse că Zach era capabil să o trateze cu un dispreț atât de mare.

- Se pare că ați fost de acord cu custodia comună.

- Da, onorată instanță.

Judecătoarea Lockhart făcu un gest spre document.

- Scrie aici că minorii, de cincisprezece și nouă ani, vor locui cu tatăl lor trei zile pe săptămână în prima și a treia săptămână a fiecărei luni și patru zile pe săptămână în a doua și a patra săptămână. Corect?

- Da, onorată instanță.

- Trebuie să-și facă bagajele și să se mute de acasă la apartamentul lui - și înapoi - la trei sau patru zile. Nu este cam multă trambalare pentru copiii ăștia? Întrebă judecătoarea încruntându-se.

- Onorată instanță, spuse avocatul lui Zach ridicându-se. Pentru clientul meu este important să aibă custodia comună a copiilor lui.

- Eu nu am nimic împotriva motivației pe care o aduce el și nici cu noțiunea de custodie comună, spuse judecătoarea Lockhart, dar în concepția mea, nu părinții, ci copiii sunt cei care au nevoie de o casă stabilă.

- Și clientul meu este exact de aceeași părere, spuse Otto Benson, iar Zach dădu din cap.

- Doamnă Castor, și clienta dumneavoastră este de acord?

Sharon se uită la Rosie, care se ridică în picioare. Vorbi direct cu judecătoarea.

- Eu vreau ce este mai bine pentru copiii mei.

Judecătoarea îi privi cu atenție și pe Zach, și pe Rosie.

- Domiciliul familiei se află la 311 Pelican Court. De cât timp locuiți la adresa aceasta?

- De trei ani, onorată instanță.

- Și intenționați să păstrați casa?

- Da, onorată instanță, răspuse Sharon în numele lui Rosie.

Judecătoarea puse jos hârtiile și oftă din rărunchi.

- În cazul acesta, vă voi pune cuvintele la încercare. Amândoi mi-ați spus că principala dumneavoastră preocupare în acest divorț sunt cei doi copii. Exact asta am și vrut să aud. Amândoi păreți hotărâți să faceți în continuare parte din viața lor și vă felicit pentru asta. Sper că vorbiți serios. Sunt de acord să accept termenii și condițiile pe care le-ați supus judecății acestei curți cu o singură excepție: custodia comună.

- Onorată instanță! strigă Zach sărind în picioare.

- Ascultați-mă până la capăt, domnule Cox, spuse ferm judecătoarea, iar Zach se așeză la loc.

Rosie își încrucișă încrezută brațele, plină de satisfacție că judecătoarea fusese atât de introspectivă încât îl citise din prima pe soțul ei.

- După cum am mai spus, este important pentru copii să aibă un cămin stabil. Voi doi - nu copiii - sunteți cei care ați decis să puneți capăt acestei căsnicii. Prin urmare, copiii vor rămâne în casă și părinții sunt cei care se vor muta din casă și apoi vor reveni la câteva zile.

- Dar onorată instanță...

- Acestea sunt condițiile mele. Fie acceptați în clipa asta, fie amânăm pronunțarea divorțului.

Îngrozită, Rosie se uită la Zach. Cum ar fi putut accepta așa ceva după ce se luptaseră pentru fiecare detaliu?

- V-ați hotărât? întrebă judecătoarea.

Zach și avocatul lui vorbeau în șoaptă. Imediat apoi, Otto se ridică în picioare.

- Onorată instanță, clientul meu este de acord.

Sharon aruncă o privire la Rosie și dădu și ea din cap.

- Și clienta mea este de acord.

- Foarte bine, spuse judecătoarea Lockhart, căsătoria dumneavoastră este desfăcută. Sper că puteți face lucrurile să meargă pentru binele copiilor voștri.

Și Rosie spera același lucru.

- Sună-l, o îndemnă Charlotte pe Olivia. Se simte foarte prost și la fel și tu.

- Nu, mamă.

Olivia puse ceașca de ceai jos.

- De data asta, nu.

Era în continuare furioasă pe Jack și refuza să ia legătura cu el. Dacă putea atât de ușor să renunțe la ea, atunci ea, una, se considera mai câștigată fără el. Dar întrebă:

- De unde știi că se simte prost?

Mama ei puse lucrul de mână la o parte și se întinse să ia ceainicul din mijlocul mesei de bucatărie. Își umplu din nou ceașca și apoi și pe cea a Oliviei.

- Întrebă de tine în fiecare săptămână când mă duc să-i duc articolul meu.

Ceea ce suna bine. Și cu toate astea, Olivia nu văzuse nici o dovadă clară a preocupării lui. Dacă Jack ținea la ea așa de mult pe cât spunea, atunci trebuia să-i urmeze sfatul și să lupte pentru ea.

Sună telefonul și Olivia ridică absentă receptorul.

- Alo.

- Seth sunt.

Ginerele ei avea vocea schimbată.

- Lui Justine tocmai i s-a rupt apa și a intrat în travaliu. Plecăm spre spital chiar acum.

- Dar e prea devreme, ți-pă Olivia.

Cu trei săptămâni și jumătate prea devreme, iar asta nu avea cum să fie bine nici pentru Justine, nici pentru bebeluș.

- Nu s-a deranjat nimeni să îi spună și bebelușului asta.

Ceea ce se ghicea în vocea lui Seth era un început de panică.

- Plec și eu chiar acum, îl asigură ea. Totul va fi bine. În fiecare zi se nasc copii mai devreme de nouă luni încheiate.

- Da, știu. Doar că m-a luat pe nepregătite. Poți să-l suni pe Stan pentru mine?

- Sigur că da. Respiră adânc și ne întâlnim la spital.

Imediat Seth închise, Olivia formă numărul de la birou al lui Stan și primi îndată legătură.

- Stan Lockhart.

- Bună, bunicule, spuse ea dând pe dinafară de grijă și bucurie amestecate. Justine a intrat în travaliu și e în drum spre spital. Vrei să ne întâlnim acolo?

Stan râse, fericit și la fel de emoționat.

- Naș rata asta pentru nimic în lume. Spune-i că ne vedem curând, bunico.

- Nu e nevoie să te grăbești, spuse mama ei în timp ce Olivia punea telefonul la loc în suport. Lucrurile astea durează.

Asta spunea vocea experienței, dar Olivia știa că nu ar fi rezistat să se afle oriunde altundeva în afară de spital. Urma să se nască un copil în familia lor, iar ea simțea mult prea multă bucurie ca să nu dea pe dinafară. Nu putea sta la un loc, așa că începu să se fâșâie de colo-colo prin casă.

- Du-te, o îndemnă Charlotte câteva minute mai târziu. Am eu grijă de tot aici. Sună-mă mai încolo!

- Mulțumesc, mamă.

Olivia își sărută mama pe obraz, își luă în grabă poșeta și cheile de la mașină și ieși pe ușă.

Approape o oră stătu de una singură în salonul de așteptare. Seth ieșea din când în când și îi dădea diferite frânturi de informații; până acum totul mergea bine. Sosi și Stan, cu o înfățișare buimacă, două ore mai târziu. Se așezară să bea cafea și să stea de vorbă.

- Mai ții minte noaptea în care s-a născut James?

- Nu cred că aş putea uita.

Se cutremură intenționat exagerat.

- Abia am reușit să ajungem la spital.

Curând râdeau, prinși în vârtejul amintirilor primilor lor ani de căsnicie.

- Mai știi Ajunul Crăciunului când te-ai apucat să asamblezi bicicleta lui Jordan? întrebă ea.

- Nu-mi mai zice, gemu Stan. Din câte îmi amintesc, instrucțiunile erau în japoneză și tu ai fost aceea care a spus că nu are cum să fie prea greu să se asambleze o bicicletă.

- M-am înșelat.

- Dar atunci când te-ai apucat tu să o înveți pe Justine să facă pâine?

Olivia își dădu ochii peste cap, amintindu-și. Străduindu-se să ajute, Justine ridicase - și scăpase - o pungă de făină de cinci kilograme care explodase la impact. Ani întregi după aceea, Olivia găsisse urme de făină unde cu gândul nu gândeai prin bucătărie - sub chiuvetă, în spatele frigiderului, în fundul sertarelor.

Orele trecură pe nesimțite în timp ce ei se adânceau mai mult și mai mult în râsete și amintiri.

Approape de ora nouă, își făcu apariția Seth cu un zâmbet pe față larg de la o ureche la alta, cel mai mare zâmbet pe care îl văzuse vreodată Olivia. Approape că uitase motivul pentru care se aflau la spital. Sări în picioare, gata să primească veștile.

- Avem un fiu, spuse Seth. Leif Jordan Gunderson. E voinic, pentru un copil născut înainte de termen. Două kilograme opt sute. Doctorul spune că e prematur, dar că plămânii par să îi funcționeze normal.

Olivia izbucni în lacrimi.

Când ajunse acasă, Olivia se simțea fericită, dar extenuată.

Mama ei îi lăsase un bilețel pe masa din bucătărie.

Gândește-te la ce ți-am spus.

Lui Jack îi este dor de tine.

Sună-l.

Mama

Jack. Olivia nu se mai gândise deloc la el de când plecase la spital. De fapt, se simțise excelent aducându-și aminte de tot felul de lucruri cu Stan. Brusc nu mai era sigură de ce voia. Brusc, avea mult mai multe chestii la care să se gândească decât își dăduse seama. Dacă fostul ei soț voia să revină în viața ei, atunci poate că trebuia să îl lase. Poate că trebuia să ia în considerare toate opțiunile. Poate că *nu era* prea târziu pentru ea și Stan...

Pregătindu-se de culcare, Olivia se gândi la divorțul ei și îi veni în minte perechea pe care o văzuse mai de vreme, dimineață. Decizia ei să le impună să-și respecte cuvântul și să pună mai presus de orice binele copiilor lor fusese una foarte îndrăzneță. Copiii trebuiau să rămână în casă, și părinții aveau să se mute de colo-colo. Toată lumea care locuia la 311 Pelican Court avea să traverseze o perioadă de mari transformări și spera din suflet că, spre binele copiilor, puteau face să funcționeze aranjamentul acesta.

Cât despre ea... ei bine, Olivia voia să mai aștepte. Să vadă cum mergeau lucrurile pe strada Pelican Court la numărul 311- și să stea cu ochii și asupra reședinței de pe Rosewood Lane nr. 204. Să se asigure astfel

că Grace într-un final avea să-și recapete încrederea în ea și echilibrul emoțional.

Cât despre cei doi bărbați din viața ei, cine ar fi putut spune ce avea să se întâmple la numărul 16, Lighthouse Road?

Cedar Cove, un orașel mi-
 niciodată nimic, este de fa-
 cuitorii lui își continuă po-
 Grace Sherman părea să
 de probleme – până când
 lăsând în urmă fără regre-
 de ani. Grace își petrece
 divorț în căutarea unui ră-
 petrecut fără știrea ei, care
 devotat să plece fără să lase
 Fiica ei, Maryellen, chinu-
 trecut, refuză ani la rând să
 Și totuși, John Bowman,
 expune în galeria ei de art
 și o face să accepte o schim-
 Idila care începe să se na-
 Lockhart și redactorul șef
 fin, este pusă în pericol pe-
 ei soț, divorțează și dorește
 o va indemnă inima să alea-
 Viața merge mai departe în
 care zi noi speranțe și înce-
 și deschizând drumuri plin

Debbie Macomber este a
York Times, cu peste 200
 re vândute în întreaga lu-
 mai mult de 990 de săpta-
 ruri, și 16 dintre ele au o

"CEDAR COVE"

...unde aparent nu se întâmplă
...pt plin de evenimente, iar lo-
...vestile de viață surprinzătoare,
...ducă o viață fericită și lipsită
...soțul ei dispare într-o bună zi,
...te o căsnicie de peste treizeci
...următoarele șase luni până la
...spuns. Ce lucru îngrozitor s-a
...să îndemne un soț și un tată
...vreo explicație?

...ită de un secret dureros din
...se mai implice în vreo relație.
...artistul ale cărui fotografii le
...ă, găsește calea spre inima sa
...bare radicală în viața ei.

...scă între judecătoarea Olivia
...al ziarului local, Jack Griff-
...neasteptate, când Stan, fostul
...e să se întoarcă la ea. Pe cine
...gă?

... Cedar Cove, aducând cu fie-
...reputuri, întrebări și rezolvări,
...e de posibilități uimitoare.

...autoarea numărul 1 a *New*
...D) de milioane de exempla-
...me. Romanele ei au rămas
...mâni pe lista de bestselle-
...cupat prima poziție.

Tradiție din 1989

 www.literato.ro

ISBN 978-606-33-1989-1

9 786063 319891